

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÂNTĂRI

GH. GHEORGHIU - DEJ

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE
ȘI
CUVÂNTĂRI

1951

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Octombrie 1945

I

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Tovarăși! Conferința Națională a Partidului Comunist Român se ține în condițiile terminării victorioase a celui de al doilea război mondial. Imperialismul german hitlerist și militarist japonez au fost zdrobite, și putem spune că aceasta este o victorie nemălințuită în istoria tuturor războaielor.

După cum prevăzuse marele geniu al omenirii progresiste și conducătorul popoarelor Uniunii Sovietice — Generalissimul Stalin — factorul esențial care a hotărât soarta celui de al doilea război mondial a fost unirea tuturor popoarelor iubitoare de pace și libertate împotriva celui mai mare dușman al civilizației și progresului omenirii, împotriva fascismului cotropitor.

De aici se desprinde un mare învățământ și totodată perspectiva înfăptuirii unei păci durabile în lume.

Rolul principal în obținerea victoriei l-a avut Uniunea Sovietică. (*Aplauze puternice.*)

Armata Roșie s'a acoperit de o glorie nepieritoare în războiul de nimicire a forțelor hitleriste și ale imperialismului japonez, mărinind astfel admirația întregii lumi față de puternicul stat sovietic al muncitorilor, țăranilor și intelectualiilor. (*Aplauze.*)

Al doilea învățământ al acestui război arată unde a dus politica de concesi față de agresor. Fiecare cedare făcută agresorului, în

loc de a consolida pacea, mărește poftel imperialiste și duce la noi agresiuni.

Se pare că aceste învățăminte nu au fost însușite de anumite cercuri, legate de cunoscuta politică mîncheneză, care încearcă să împiedice construirea unei păci durabile între popoare.

Factorii care acționează în lavoarea păcii sunt însă mult mai puternici.

1. ECONOMIA MONDIALA ÎN URMA RĂZBOIULUI

În primul rând, economia mondială a ieșit adînc sdruncinată și desorganizată din acest război. Uriașe distrugeri de bunuri, înfruntarea neproductivă a materialelor prime, distrugerea unei mari părți din utilajul industrial al statelor europene pe teritoriul cărora s'a desfășurat războiul, toate acestea au contribuit la agravarea situației economice. În numeroase țări se manifestă tendințe inflaționiste. Desorganizarea transporturilor, atât feroviare cât și fluviale, împiedică circulația bunurilor. Deasemenea, aceasta contribuie la scumpirea produselor și la diferențe considerabile de prețuri. Problema cea mai importantă, însă, este *treccrea industriei de război pe pîcior de pace*. Reconvertirea, cum se numește ea în Statele Unite și în Anglia, pune în pericol munca și existența a milioane de lucrători. Economiiștii americani discută dacă într'un viitor apropiat vor fi 8.000.000 sau 18.000.000 de șomeri în U.S.A. Pericolul șomajului amenință nu mai puțin și Marea Britanie.

Scăderea nivelului de viață al muncitorimii din aceste țări, ca o consecință firească a desordinii economice provocate de trecerea întreprinderilor industriale, crescute mult în timpul războiului, la producția de pace, a determinat mari acțiuni muncitorești, care cuprind milioane de oameni: astfel, grevele minerilor, metalurgiștilor și muncitorilor din porturi în U.S.A. și grevele minerilor și ducierilor în Anglia. Deasemenea, greutățile economice, complicate cu dificultăți politice, au contribuit la rapida dezvoltare a mișcărilor național-eliberatoare în India, Indiile Olandeze, Egipt, Palestina, Țările Arabe etc. De subliniat greva-protest a muncitorilor din porturile australiene, care refuză să încerce material de război trimis pentru a fi folosit împotriva mișcării naționale din Java.

În asemenea împrejurări, cînd mișcările muncitorești din metropolă sunt în creștere și cînd popoarele coloniale își afirmă tot mai hotărît dreptul la independența națională, cercurile reacționare, întreținînd focare fasciste ca acelea din Grecia, Spania, Argentina și împingînd spre neînțelegeri în sânul Națiunilor Unite, caută să împiedice construirea păcii.

2. ORGANIZAREA ȘI CONSOLIDAREA PACII SÎNT STRĂNS LEGATE DE DEMOCRATIZAREA FIECĂREI ȚĂRI

Crearea Federației Sindicale Mondiale — care, prin cei 63.000.000 de membri ai săi, muncitori conștienți și organizați din lumea întreagă, este expresia unității clasei muncitoare — va avea un rol deosebit de important în reconstrucția lumii și în combaterea partizanilor politici „echilibrului de forțe”.

În dezbaterile congresului mondial sindical s'a evidențiat iapul că organizarea și consolidarea păcii sînt străns legate de lupta pentru nimicirea rămășițelor fasciste, de democratizarea fiecărei țări.

Pe plan politic, dacă luăm în considerare alegerile care au avut loc în ultimul timp într'o serie de țări eliberate de sub jugul robiei hitleriste, observăm o deplasare categorică a opiniei publice spre forțele politice consecvent democratice. Așa, de pildă, în Franța, Cehoslovacia, Norvegia și alte țări, comuniștii întrunesc majorități însemnate, lărgind astfel frontul păcii și baza prieteniei dintre popoare.

Un eveniment de importanță politică mondială îl constituie alianța, nu demult încheiată, între Uniunea Sovietică și China.

Cele două popoare, cu potențialul lor economic, politic și militar aproape nelimitat, interesate deopotrivă în stabilirea armoniei internaționale și a unei înțelegeri între popoare, vor aduce o puternică contribuție la realizarea și asigurarea păcii.

Reacțiunea încearcă, într'un cadru istoric nou, să reînvie politica ce tindea la izolarea U.R.S.S. Ea încearcă să ignoreze importanța internațională mult sporită a Uniunii Sovietice după victoria asupra Germaniei hitleriste și a militarismului japonez.

Nu o politică de „echilibru al forțelor”, nu o politică de împărțire a lumii în „blocuri”, ci una de înțelegere și colaborare între popoare și între state. Dacă la conferința de la Londra s'au ivit unele divergențe, acestea pot și trebuie să fie rezolvate tot în spiritul prieteniei și colaborării făurite în anii grei de război. Divergențe pot exista și între membrii uneia și aceleiași grupări politice, cu atât mai mult între state decât de deosebite ca structură; esențial este, însă, spiritul de colaborare și voința de a rezolva toate problemele prin bună înțelegere. Aceasta este prima condiție a unei păci durabile. (*Aplauze puternice.*)

Lichidarea tuturor rămaștelor fasciste și izolarea cercurilor reacționare, care încearcă să turbure pacea lumii, este a doua condiție. (*Aplauze.*)

O pace durabilă în lume nu poate fi concepută decât dacă toate forțele progresiste ale lumii vor continua lupta pentru asigurarea unei democrații reale și active. Instaurarea în fiecare țară a unei democrații consecvente va fi cea mai bună garanție a păcii. Aceasta este a treia condiție. (*Aplauze puternice.*)

În fine, a patra și ultima condiție pentru făurirea unei păci durabile este respectarea voinței fiecărui popor de a-și făuri singur regimul său social, respectarea independenței naționale și neamestecul în afacerile interne ale altor popoare. (*Aplauze îndelung repetate.*)

Aceasta este situația politică generală în care se ține Conferința Națională a partidului nostru. Deși expusă sumar, ne va îngădui să înțelegem mai ușor problemele care frământă țara noastră, rolul și sarcinile Partidului Comunist Român.

II

SITUAȚIA INTERNA

I. DRUMUL PARTIDULUI, DRUMUL LUPTEI PENTRU LIBERTATEA ȘI DREPTURILE POPORULUI ROMÂN

Tovarăși! Înainte de a trece la problemele actuale, considerăm necesară o scurtă analiză a drumului greu și plin de învățăminte pe care partidul nostru l-a parcurs în lupta pentru libertatea și drepturile poporului român.

După o lungă și aspră experiență, dobândită în cei 20 de ani de adâncă ilegalitate și în timpul scurtei perioade scurse de la 23 August 1944 și până azi, partidul nostru a devenit principala forță politică care sprijină cu hotărâre regimul instaurat la 6 Martie 1945 și guvernului de concentrare democratică al d-lui dr. Petru Groza.

Într-adevăr, dacă ne gândim ce a reprezentat partidul nostru la înființarea sa, prin ce greutate și frământări a trebuit să treacă, și facem o comparație cu situația în care se găsește azi, putem privi cu încredere în viitorul partidului nostru, în viitorul clasei muncitoare și al întregului popor român. Înainte de a intra însă în analiza sarcinilor noastre actuale, considerăm necesară o scurtă expunere asupra originii partidului nostru.

Născut în condiții istorice ce nu se deosebesc în fond de cele în care au luat naștere toate partidele comuniste din ultimele decenii, și abia desprins din frământările vechii mișcări muncitorești, înăuntrul Partid Comunist Român își luă asupra sa marea și totodată istorica sarcină de a restabili unitatea politică și de acțiune a clasei muncitoare, de a organiza și conduce lupta muncitorilor, țărănilor și intelectualiilor pentru ridicarea stării lor materiale, politice și culturale, pentru o Românie liberă, democratică și independentă. Deasemenea, Partidul Comunist Român, călăuzit în activitatea sa de teoria marxist-leninistă, și-a luat asupra sa sarcina să îndrumeze clasa muncitoare și întregul popor pe calea înfăptuirii unei societăți în care să dispară exploatarea omului de către om. (*Aplauze entuziaste.*)

Partidul nostru cunoaște câteva perioade distincte în dezvoltarea sa. Într-unind majoritatea membrilor vechiului partid muncitoresc, hotărât să rupă cu reformismul și metodele pasive, care au dus la eșecul grevei generale din 1920, înăuntrul partid muncitoresc, partidul comunist, s'a impus chiar de la primul pași lăcuși în arena luptei politice ca o forță politică independentă, producând o serioasă deplasare în cursul vieții politice a țării noastre.

Bucurându-se de încrederea și de sprijinul maselor muncitorești, organizate în sindicate unite, precum și de simpatia unei însemnate părți ale celor reorganizate de la orașe și sate, partidul nostru reușește, stând în fruntea maselor muncitoare, să mențină cea mai mare parte din revendicările câștigate prin grevele din 1918—1920 de către clasa muncitoare.

Desigur, cercurile reacționare nu puteau rămâne indiferente față de perspectivele politice care erau deschise clasei muncitoare și poporului român sub steagul partidului nostru.

Aceste cercuri, desmeticite după primul val de luptă populară care se desfășura în perioada anilor 1918—1920, când muncitorimea din România, ca și cea din lumea întreagă, se găsea în plină ofensivă, calăuzită de lozinci ca: pace, pâine, pământ, libertate, și-au regрупat forțele și au trecut la contraofensivă. În primul rând au căutat să lovească în partea cea mai conștientă a clasei muncitoare, în avangarda sa, în partidul comunist.

Astfel, în 1924, partidul comunist este scos înafara legilor țării de către guvernul liberal, care deslănțue în același timp un atac direct împotriva libertăților cetățenești și mai cu seamă împotriva cuceririlor clasei muncitoare. Partidul nostru însă nu desarmează. Reorganizându-se pe baze conspirative, silit fiind să intre în adâncă ilegalitate, el își afirmă dreptul la existență, continuând să fie de fapt mobilizatorul, organizatorul și conducătorul luptei de emancipare a muncitorilor, țăranilor și intelectualiilor. (Aplauze puternice.)

Cea de a doua perioadă este caracterizată prin descreșterea luptelor populare, ca urmare a stabilizării relative a capitalismului, survenită după primul război mondial.

În această perioadă, care se întinde până în preajma anului 1929, clasa muncitoare din România își îmbogățește experiența în lupte de apărare împotriva politicii antidemocratice a guvernelor brătienisto-averescane. Dacă o parte din cuceririle obținute înainte de către masele muncitorești au fost pierdute, acestea se datorește în primul rând slăbirii organizatorice și lipsei de unitate politică și de acțiune a clasei muncitoare.

Partidul nostru nu reușise să închege unitatea de luptă cu partidul social-democrat, și această stare de lucruri ducea apă la moară dușmanilor muncitorimii.

Fără să negăm slăbiciunile și greșelile partidului nostru față de problema frontului unic, nu putem trece cu vederea faptul că în conducerea partidului social-democrat de atunci se găseau elemente ca Mirescu, Flueraș, Grigorovici etc., excluse până la urmă din

partid pentru că s'au înhamat la carul dictaturii regale, trecând deschis în lagărul reacțiunii.

Aceștia împingau partidului social-democrat un spirit de aprigă dușmănie atât împotriva partidului comunist, cât și împotriva ideii stabilirii unității de acțiune a clasei muncitoare, iar acolo unde partidul nostru reușea s'o înfăptuiască peste capul lor, căutau s'o sparga prin toate mijloacele, contribuind astfel în mare măsură la întârzierea dezvoltării mișcării muncitorești în România.

Nu era de mirare deci pentru ce o parte destul de însemnată a clasei muncitoare, înapoiată din punct de vedere politic, și în special marea masă a țăranilor noștri, constituia în mod obișnuit clientela electorală a diverselor partide politice care se schimbau la cârma țării. În asemenea condiții, desigur, clasa muncitoare și poporul român erau mai ușor deposezați de drepturile economice și politice, libertățile cetățenești mai ușor găluite.

Exploatarea nemulțumirea crescândă a maselor muncitorești și țăranesti, care simțeau apăsarea unui regim politic lipsit de libertăți și apăsarea greutăților economice, partidul național-țărănesc reușea să câștige teren politic.

În 1929, când primele semne ale unei noi crize economice au început să se facă simțite în aproape toate colțurile lumii și când era de prevăzut că și țara noastră va trece prin această încercare, data fiind structura sa politică, economică și socială, partidului național-țărănesc i se deslășe de către vârfurile reacționare ale clasei dominante din România, printre care se numărau Maniu, Vaida, Mihalache și alții, rolul de canalizator al noului val de luptă populară ce urma să se desvolte ca o consecință firească a noii crize. Trecând peste contradicțiile existente în sâmul cercurilor reacționare, partidul liberal și marioneta sa averescană au trecut puterea în mâinile partidului național-țărănesc.

Primul guvern național-țărănesc, în frunte cu Maniu, vine la cârma țării, sprijinindu-se pe o largă mișcare populară.

Mulți credeau pe atunci că se vor produce cu acest prilej schimbări radicale în viața politică a țării.

Aproape întreg poporul aștepta, așa cum i se promisese în opoziție de către leaderii partidului național-țărănesc: îmbunătățirea situației materiale și dreptate socială, prin lustrarea unui regim care să introducă și să respecte libertățile cetățenești.

Marea desamăgire n'a întârziat însă să-și facă loc în rândurile celor păcăliți.

Primul act „politic” al guvernului Maniu-Valda a fost să-și căpătuiască partizanii și să acapareze avutul țării.

Muncitorilor le-a cerut să-și strângă cureaua.

Asupra delegaților muncitorilor organizați în sindicate unitare, adunați în Congresul dela Timișoara (3—7 Aprilie 1929), se trage în pînă din ordinul călărilor muncitorimii, Maniu-Valda.

La Lupeni, când au încercat să folosească dreptul de greva pentru apărarea intereselor lor, în loc de libertățile cetățenești promise în opoziție, printre care și dreptul la grevă, le-au dat gloanțele jandarilor, pe care i-au trimis să-l impușe. Iar sindicatele unitare, devenite un instrument de luptă organizată a muncitorimii și a puternică stavilă în calea planurilor de a arunca pe spinarea maselor populare greutățile crizei economice, au fost și ele dizolvate în același an.

Cu toată teroarea deslănțuită împotriva libertății sale de organizare, clasa muncitoare a continuat lupta nu numai pentru interesele ei materiale, ci și pentru existența deschisă a sindicatelor sub conducerea Consiliului general. (*Applauze.*)

Au început „curbele de sacrificiu”, șomajul, scăderile de salarii, scăderea nivelului de trai al muncitorilor, funcționarilor, învățătorilor, invalizilor, noi sarcini fiscale asupra țăranilor, cu scopul de a ieși din criza pe spinarea maselor populare și de a plăti datoriile făcute în străinătate.

Apărătorii celor apăsări de măsurile guvernului, deputații Blocului muncitoresc-țărănesc, sprijinit de Partidul Comunist Român, au fost deși aiara din parlament pentru a răpi muncitorilor, țăranilor și intelectualilor posibilitatea să-și aibă reprezentanții lor în Camera Deputaților. Cu acest prilej, deputații reacționari național-țărăniști și liberali, aruncându-și jos maștile, au votat pentru eliminarea deputaților Blocului muncitoresc-țărănesc din parlament.

Speranțele maselor înșelate se îndreaptă mai accentuat spre singura forță politică consecventă, pusă în slujba intereselor poporului, spre partidul nostru, împotriva căruia guvernul național-țărănesc de sub președinția lui Maniu deslănțue o teroare și mai sălbatică.

Trebuie spus aici că nu întâmplător se produce frământări fracțio-

niste tocmai în aceste împrejurări, când unitatea de luptă a partidului trebuia să le mai puternice decât oricând.

Explicația cauzelor care au dus la izbucnirea focarelor fracționiste o găsim în învățătura marxist-leninistă despre partid, care rămurește că „Izvorul fracționismului în partid îl constituie elementele lui oportuniste”¹. Până la Congresul al V-lea, în sânul partidului nostru existau încă serioase ramașe oportuniste de dreapta și de stânga, datorită pe de o parte confuziei ideologice, politice și organizatorice moștenite de la vechiul partid social-democrat, pe de altă parte prezenței în organele de conducere a elementelor cu mentalitate și concepție mic-burgheză, cunoscute prin instabilitatea lor politică și spiritul de aventură.

Ce-au însemnat frământările fracționiste în deslășurarea activității generale a partidului?

În primul rând, partidul a fost abatut dela preocuparea sa firească de organizator și conducător politic al luptei clasei muncitoare și poporului, într'un moment de grea încercare a poporului nostru.

În al doilea rând, partidul rămânea descoperit în fața dușmanului și se izola de mase, în fața cărora își măcina autoritatea.

În al treilea rând, luptele fracționiste duceau la descompunerea ideologică, politică și organizatorică a partidului, primejdind de moarte însăși existența sa.

Iată pentru ce una din sarcinile centrale ale partidului este de a sfărâma încercarea de slăbire a unității sale de voință, a descoperi și înnăbuși din fașă manifestații care pot submina unitatea ideologică, politică și organizatorică a partidului.

Congresul al V-lea are marea merit nu numai de a fi reușit să pună ordine în viața internă de partid, ci mai cu seamă de a fi luat poziție față de problemele fundamentale de partid.

Congresul a stabilit obiectivul strategic în fața căruia se găsește partidul, plecând dela caracterul specific al țării noastre; a lămurit poziția partidului nostru față de problema țăranescă, privită din punctul de vedere al necesității stabilirii unei alianțe trainice între clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, combatând în același timp teoriile false în legătură cu rolul țăranimii.

¹ I. Stalin, Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1950, pag. 198.

Congresul a socotit țărănimca muncitoare ca principalul aliat al clasei muncitoare, ca un rezervor imens de energie nescutată, care poate și trebuie să fie pus în slujba luptei pentru democrație și progres, pentru că aceste naște „luptă pentru a se elibera de jug și de miserie”. Congresul a subliniat îndeosebi necesitatea lichidării rămășițelor feudale, considerându-le ca principale piedici în calea progresului economic, politic, cultural și social al marilor mase țărănești și al țării noastre în general. De aceea congresul a pus problema luptei pentru împărțirea pământurilor moșierești între țărani fără pământ și cu pământ puțin. El a pus problema sprijinului pe care țărănimca trebuie să-l primească în această luptă din partea clasei muncitoare, subliniind că partidul trebuie să se așeze în fruntea acestei lupte.

Călăuzit de principiul marxist că „un popor nu poate fi liber dacă asupește alte popoare”, Congresul al V-lea a fixat ca o sarcină de bază a partidului lupta împotriva asupririi naționale, pentru egalitatea completă în drepturi a naționalităților conlocuitoare, din punct de vedere economic, politic și cultural.

A fixat linia politică generală și sarcinile imediate ale partidului, revizuiind totodată metodele sale de muncă.

Potrivit acestor hotărâri, partidul, cu toate slăbiciunile și greșelile săvârșite în această perioadă, a reușit să dobândească o serie de succese importante în munca sa, care au culminat cu evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933 (*Aplauze puternice.*)

În 1932 și la începutul anului 1933, guvernul național-țărănesc pornește la un nou asalt împotriva maselor populare, cu scopul de a asigura plata ratelor împrumuturilor străine, dobânzile lor, cheltuielile înarmărilor, printr-o nouă lovitură contra standardului de viață al celor ce muncesc.

Clasa muncitoare răspunde printr-un val de lupte, organizate și conduse de partidul nostru pe baza Frontului Unic Muncitoresc de jos.

În această perioadă afluxul spre organizare sindicală crește paralel cu acțiunile clasei muncitoare și ale poporului român împotriva curbelor de sacrificiu, pentru libertăți democratice, pentru dreptul de organizare, de existență deschisă a sindicatelor dizolvate. (*Aplauze.*)

Aceste acțiuni silesc guvernul reacționar să recunoască în fapt sindicatele.

Celeștii, prinii loviți de asaltul reacțiunii, dau semnalul luptei. Lor li se alătură muncitorii petrolști, forestieri, textiliști etc., care intră în grevă pentru recăștigarea drepturilor pierdute, pentru revendicările economice imediate, împotriva stăgii de asediu, pentru izgonirea guvernului fascizant național-țărănesc, care răspunde prin măcelărirea a sute de luptători cerești, prin întemnițarea altora, prin desăsurarea unei terori nemaipomenite.

În toate regiunile țării au loc arestări în masă, schingiuiri la Siguranță, se inscensează zeci de procese, sunt anunțați în închisori sute de luptători cerești, și, pentru că temnițele deveniseră neîncăpătoare, guvernul Valde, de răman acord cu Mănu, a înființat pentru prima oară lagăre în țara noastră.

După greva generală din 1929, luptă eroică a muncitorimii cerește și petroliste, organizată și condusă de partidul nostru tocmai în împrejurările instaurării dictaturii hloriste în Germania, înseamna o cotitură adâncă în desfășurarea luptelor clasei muncitoare și ale poporului român, o manifestare hotărâtă a voinței de luptă împotriva fascismului. (*Aplauze prelungite.*)

Dar nici călăul Valda, nici întreaga reacțiune română nu au reușit să împiedice ca aceste lupte să devină pentru un timp un zăgaz puternic în calea fascizării țării și a pregătirilor războinice.

Procesul cereștilor, la care conducătorii luptelor dela Grivița s'au transformat din acuzați în acuzați împotriva guvernului terorist de atunci și împotriva regimului reacționar pe care îl reprezenta, a avut un răsunet internațional în cercurile democratice de pretutindeni. El a dat partidului nostru posibilitatea de a mobiliza, pe baza simpatiei largi de care s'a bucurat lupta cereștilor și conducătorii lor, mase din diferite straturi sociale, care până atunci stăteau departe de viața politică. (*Aplauze.*)

Evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933 au dat prilej Comitetului Central al partidului să verifice justicea liniei sale politice și să constate că aceasta a devenit un val al întregii clase muncitoare și al maselor largi.

Deși regimul sângeros al partidului național-țărănesc, în frunte cu Valda, cunoscutul „naș” al Garzii de Fier, a fost înlăturat ca o urmărire directă a evenimentelor din Ianuarie-Februarie 1933, între-

gul curs al evenimentelor politice din România arată că cercurile reacționare, în frunte cu guvernul de atunci, se orientau categoric spre fascism.

În această perioadă partidul nostru a avut și unele slăbiciuni și greșeli în activitatea sa, care nu au putut să umbrească părțile pozitive ale muncii și nici rolul jucat de partid în apărarea intereselor poporului, dar care — au pus piedici în muncă și care ne pot servi drept învațămint pentru viitor.

Trebuie să vorbim aici despre aprecierea falsă care susținea că România nu ar fi ieșit din criză în 1932—1933, nu ar fi intrat într-o depresune de un fel deosebit și că „România se află în această privință într-o situație excepțională față de celelalte țări”. Această apreciere falsă asupra situației economice din România a determinat unele deviații și în ceea ce privește aprecierea raporturilor de forță, cât și în metodele de muncă și formele de organizare și de acțiune, făcând ca partidul să incline spre stângism și sectarism, contribuind la greșala tactică a subaprecierii parțiale a rolului partidelor și organizațiilor deschise fasciste (Garda de Fier, I.A.N.C.) etc. În urma acestui lucru, partidul nu a îndreptat împotriva acestora focul concentric și principal al luptei poporului.

Aceeași apreciere falsă a stat la baza organizării de demonstrații de stradă, cu care ocazie au fost scoase numai cadrele de partid, ceea ce a dus la sacrificarea unei părți importante a actului de partid și la izolarea partidului de mase. Aceste acțiuni, rupte de masă, nu au putut determina, desigur, niciun fel de îmbunătățire a situației maselor populare.

În fața primejdiei fascismului, partidul nostru s'a adresat tuturor forțelor democratice, inclusiv partidelor „istorice”, pentru a încheia un larg front popular antifascist.

În 1936—1937 se încheagă pentru prima oară un front democratic de luptă în România, pe baza propunerilor făcute de Partidul Comunist, cu Frontul Plugarilor, Mădosu-ler, Blocul Democrat și unele organizații ale partidului social-democrat, care funcționează și în alegerile parțiale din 1937 dela Mehedinți și Hunedoara. Alături de Hunedoara, Mehedinți, cât și la alegerile parțiale din București, Iași etc., forțele fasciste și reacționare sunt înfrânte de coaliția forțelor democratice. (*Applauze puternice.*)

Succesul forțelor democratice în aceste alegeri a dovedit justetea punctului de vedere al partidului nostru, că împrejurările obiective din România permitau încheierea unui larg front popular antifascist bazat pe Frontul Unic Muncitoresc, care ar fi putut stavili drumul fascismului. Dovada că masele au simțit necesitatea încheierii acestui front popular de luptă o constituie grevele și acțiunile muncitorimii, țărănimii și studențimii democratice, largă mobilizare a maselor în jurul proceselor antifasciste ale țărășei Ana Pauker și ale intelectualiilor din Chișinău, angajarea maselor ceteleșene în jurul frontului unu încheiat jos între muncitori comuniști și social-democrați pentru apărarea presei democratice, luptele din închisori și mobilizarea maselor în jurul acestor lupte.

Dacă totuși partidul nostru nu a reușit să realizeze pe un plan mai larg, în practică, această sarcină, se datorează în primul rând sistematicii respingeri a propunerilor facute celorlalte partide, între care și așa zisele partide „istorice”, și în al doilea rând greutăților ilegalității, pretenții și slăbiciunilor noastre proprii. Reprezentanții acestor partide au luat poziție deschisă împotriva ideii frontului popular, înfățișându-l ca o „manevră” a comuniștilor, sprijinind în același timp organizațiile politice fasciste.

În ce-l privește pe Maniu era firesc ca poate strălege mâna șeiului Garzii de Fier, lui Codreanu, cu care încheiasse pactul electoral din timpul alegerilor din 1937.

Prin acest pact, Maniu recunoaște Garda de Fier ca o forță politică de guvernământ, deși Corneliu Zelea Codreanu nu s'a silit să declare deschis că, în 48 de ore de la venirea Garzii de Fier la putere, România va merge alături de Germania hitleristă. În sprijinirea Garzii de Fier, Maniu nu s'a mărginit numai la încheierea acestui pact, ci prin declarațiile sale dela Chișinău a preamurit reșimul lui Hitler și Mussolini pentru a da autoritate politică acțiunii organizațiilor fasciste din România. Inițind țări drumul Garzii de Fier, drumul stabilirii regimului fascist în România. Pactul lui Maniu cu Garda de Fier, declarațiile facute și atitudinea sa politică au constituit semnalul declanșării ofensive fasciste mari în România.

În această perioadă partidul nostru nu a făcut totdeauna și destul de hotărât deosebire între conducătorii reacționari al partidelor „istorice” și între masele — fusesi care numai aceste partide,

ceace nu ne-a îngăduit mobilizarea acestor mase, peste capul și împotriva voinței conducătorilor lor, în cadrul frontului popular.

Drept urmare, la cămașa țării s'a putut instaura guvernul Goga-Cuza, care a deslanșat un val de teroare și de antisemitism, netezind drumul fascismului și implingând România mai departe pe drumul apropierii de Germania hitleristă.

Ceace n'a reușit guvernul Goga-Cuza în cele 44 de zile de guvernare, a luat asupra sa regimul dictaturii regale a lui Carol, care a desființat partidele politice, sindicatele și organizațiile democratice.

Din cauză că-i lipsea baza de masă, dictatura regală, care urmarea stăruințelor să introducă în România un regim fascist deschis, trece la înființarea breslelor și apoi a Frontului Renașterii Naționale.

Dictatura regală a însemnat desființarea ultimelor libertăți democratice sindicale și politice, asigurând astfel introducerea unui regim fascist în țara noastră, slăbirea rezistenței noastre naționale în fața amenințărilor tot mai grave ale imperialismului fascist german, cu pregătirea condițiilor ocupării țării noastre de către coteropitorii fasciști.

Dictatura regală a mers pe linia mînceneze, a capitulării în fața agresorului și a transformării României într'un avantpost în vederea războiului antisovietic.

Prin pactul economic încheiat cu Germania, în Martie 1939, dictatura regală a vîndut Germaniei naziste bogățiile țării, prin pas hotărîtor spre pierderea independenței noastre naționale, iar prin acceptarea dictaturii dela Viena a marcat cedarea completă în fața imperialismului hitlerist, pe care fascismul regal nu-l mulțumea, el urmîrind ocuparea României.

Deși partidul nostru a caracterizat just conținutul dictaturii regale, el a alunecat în devieri de dreapta și de stînga, din lipsa unei analize complete și aprofundate atît a caracterului F.R.N. cît și a posibilităților de folosire a breslelor.

Prima greșală a Comitetului Central a fost că în momentul dizolvării Confederației Generale a Muncii nu a luat măsurile corespunzătoare de a o apăra.

Pornind dela aprecierea falsă că F.R.N. poate cuprinde mase largi și că aceste mase trebuie să fie influențate în sens democratic

înlauntrul F.R.N., conducerea de atunci a partidului a dat dispoziții unor membri de partid să intre în F.R.N. și, prin mobilizarea maselor acolo, să-l orienteze împotriva scopurilor dictaturii regale.

Aceasta a fost a doua greșală făcută în această perioadă.

Devierile acestora, fiind recunoscute ca greșeli de dreapta, nu au ferit Comitetul Central al partidului nostru să alunece într'o deviere de stînga, prin cuvîntul de ordine dat comuniștilor, în primăvara anului 1940, să iasă din bresle.

Cu toată experiența unor acțiuni organizate și conduse de partid prin bresle (spre pildă demonstrația de 1 Mai 1939), Comitetul Central nu a înțeles folosirea posibilităților legale în mobilizarea maselor muncitoare dinăuntrul și înafara breslelor la luptă pentru revendicările lor și împotriva dictaturii regale.

În timpul alegerilor din 1937 am făcut greșala de a subaprecia pericolul Gărzii de Fier, împotriva căreia trebuia deschis focul în primul rînd, iar mai târziu, concentrînd tot focul contra Gărzii de Fier, am pierdut din vedere pericolul dictaturii regale.

Cu toate că fostul rege Carol se împăcase cu legionarii și eliberase din închisori și lagare, în toamna lui 1940, conducerea de atunci a partidului nostru nu a văzut pericolul iminent al introducerii dictaturii legionar-antonescine. Această serie de greșeli a fost posibilă din cauza superficialității pregătirii teoretice a conducerii și nivelului teoretic și politic scăzut al partidului în general.

Politica de neintervenție în Spania, politica de „bloc occidental”, care la München a dat mînă liberă agresorului și a cîntreșecă Republica Cehoslovacă, a agravat situația internațională și s'a desfrînt și asupra țării noastre.

Planul reacționarilor imperialiști era să deschidă drum, să împingă Germania spre Răsărit, împotriva Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pe seama căreia doreau să rezolve contradicțiile dintre ei.

Cu toate angajamentele solemne luate de Hitler în acordul dela München, războiul a izbucnit, lovind în primul rînd pe aceia care volau să scoată castanele din loc cu mîna altora.

După ce un număr însemnat de țări au fost coteropite în Europa de hitleristi, agresiunea germană se îndreaptă spre Sud-Est, vizînd direct România și țările balcanice.

Prin dictatul dela Viena, României îi este smuls Nordul Ardealului; nu mult după aceasta armatele germane încep să-și lăcească drum prin țara noastră spre Balcani și s-o transforme în bază de atac în vederea agresiunii de mai târziu contra U.R.S.S.

Mai dictatura regală cât și cercurile reacționare, în frunte cu Moșanu și Brătianu, au acceptat dictatul rușinos dela Viena.

Răpirea Nordului Ardealului a stârnit în mijlocul poporului român un val de indignare generală, care a culminat cu marile manifestații de masă dela Cluj, Brașov, Timișoara etc. Muncitori, țărani, intelectuali, ofițeri, soldați, răspunzând chemării Partidului Comunist Român, au manifestat împotriva hitlerismului și a trădătorilor din guvernul dictatorial regal.

În timp ce dictatura regală trăda țara, iar Moșanu și Brătianu erau complicei acestei vânzări, singurul partid care a luat atitudine hotărâtă și a mobilizat masele populare împotriva dictatului dela Viena a fost partidul comunist. (*Aplauze puternice.*)

În aceste împrejurări de doliu național, alături de noi s'au găsit Frontul Plugarilor și Mădărazul.

Hitlerul militava clasei muncitoare, lipsind frontul popular antifascist, poporul român n'a reușit să împedice întronarea regimului fascist în țara noastră și aruncarea României în brațele Germaniei hitleriste.

Aceasta a dus la pierderea independenței naționale, la răpirea Nordului Ardealului și la instaurarea dictaturii legionaro-antonesciene.

Nemții, care aveau nevoie de România pentru bogățiile ei și ca bază de operațiuni împotriva U.R.S.S. și Greciei și în special împotriva Uniunii Sovietice, intră în România, la cheutarea trădătorului Antonescu, pentru a înfățișa regimul servil și complice al acestuia.

Dând mâna liberă bandelor legionare să jefuiască și să ucidă populația evreiască și populația românească bânuită de sentimente antisfasciste, folosind demagogia caracteristică fascismului, unită cu teroarea cea mai sălbatică deslanțuită împotriva organizațiilor democratice și antifasciste, regimul lui Antonescu a reușit vremelnic să provoace un curent șovin, antisemit și antisovietic și să ducă la vâlmășește masacrele începute încă în perioada dictaturii regale.

Antonescu a împins poporul român în aventura războiului a lui Hitler, sprijinindu-se pe Moșanu și Brătianu și pe cercurile reacționare politice și militare.

În timp ce Moșanu și Brătianu refuzau orice colaborare cu forțele democratice și patriotice și cu partidul nostru, ei erau în strânsă și permanentă legătură cu trădătorul Antonescu și clica acestuia.

Situația creată în urma agresiunii mișcești împotriva Uniunii Sovietice a schimbat conținutul și amploarea războiului răzuit juri din partea U.R.S.S. și a celorlalte Națiuni Unite, pentru *amărarea* libertății și a independenței naționale a popoarelor. În jurul Uniunii Sovietice s'a creat astfel frontul popoarelor iubitoare de pace și libertate, în lupta împotriva fascismului, pentru democrație și progres. Marele Stalin spunea la 3 Iulie 1941:

„Războiul nostru pentru libertatea Patriei noastre se va contopi cu lupta popoarelor din Europa și din America pentru independența lor, pentru libertăți democratice. Acesta va fi frontul unit al popoarelor care se ridică pentru libertate, împotriva înrobirii și agresiunii care le înrobire din partea armatei înseiste a lui Hitler”.

În această situație, sarcina istorică a partidului nostru a fost mobilizarea tuturor patrioților pentru lupta de eliberare națională de sub jugul hitlerist, pentru dărămarea regimului antonescian, pentru încetarea războiului împotriva aliaților și încadrarea României în lupta popoarelor iubitoare de libertate, împotriva fascismului. Aceste sarcini au devenit platforma Partidului Comunist Român, propusă la începutul lui Septembrie 1941 tuturor partidelor și formațiunilor democratice și patriotice. Pentru realizarea acestor sarcini era necesară constituirea unui larg front patriotic, sprijinit pe clasa muncitoare unită în cadrul Frontului Unit Muncitoresc. (*Aplauze*)

Toată deslășurarea evenimentelor dela izbucnirea războiului cu Națiunile Unite, până la 23 August 1944 a dovedit că nu există altă cale pentru poporul român, a dovedit justetea liniei partidului, iar 23 August însuși a însemnat în fond realizarea acestei linii cu ajutorul hotărârilor ai Armatei Roșii.

Prințul succes mai important pe baza acestor linii îl realizează partidul nostru la începutul lui 1943, când a reușit să se unească în

1. I. Stalin, Despre Marele Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei, ed. P.M.R. 1950, ediția a II-a pag. 15.

lupta pentru democrație și libertate cu organizațiile Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioților, Madosz-ului, Partidului Socialist-Tărănesc, cu care a încheiat frontul patriotic antiblăterist. Ceva mai târziu s'a realizat o înțelegere și cu partidul liberal, condus de Gheorghe Tătărașcu.

Abia după ce Armata Roșie, în marșul ei victorios, eliberează Nordul Moldovei și formează frontul de-a-lungul Prutului și Siretului, la 1 Mai 1944, se încheiează Frontul Unic Muncitoresc, expresie a unității de acțiune a clasei muncitoare. Prin aceasta s'a pornit pe drumul de a se pune capăt deshinării de peste 20 de ani din sânul muncitorimii și s'a făcut coloana vertebrală a concentrării tuturor forțelor patriotice, antifasciste din România.

Cu toată slăbiciunea partidului nostru și a Frontului Unic Muncitoresc, abia la 20 Iunie 1944 și numai cu două luni înainte de ieșirea României din război, Maniu și Brătianu acceptă crearea Blocului Național Democrat. Dar și aceasta nu a fost în fond decât o nouă manevră prin care ei cautau să salveze și să conserve pozițiile economice și politice, să-și creeze puncte de sprijin pentru a putea sabota și submina dinăuntru lupta poporului pentru libertate și pentru înscăunarea unui regim cu adevărat democratic în țara noastră. Lucrul acesta îl dovedește faptul că ei s'au opus dela început ca Blocul Național Democrat să devină o adevărată concentrare a forțelor democratice, refuzând orice colaborare cu Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioților, Partidul Național-Liberal de sub conducerea lui Gheorghe Tătărașcu, Partidul Socialist-Tărănesc și Madosz-ului.

Partidul comunist, consecvent liniei sale politice de a uni toate forțele patriotice și democratice într'un singur front de luptă, și-a rezervat dela început dreptul de a continua colaborarea cu toate organizațiile democratice și patriotice în vederea zdrobirii dușmanului comun.

Cu toată lîmă sa justă, Comitetul nostru Central a avut mari slăbiciuni în această perioadă.

Astfel, el a întârziat să înarmeze partidul politiceste. Acest lucru a făcut posibilă nașterea a numeroase confuzii politice în rândul organizațiilor de partid și în rândurile patrioților, și a îngreunat unitatea de acțiune a partidului nostru pentru mobilizarea maselor în cadrul unei linii politice precise. Conducerea din acea vreme nu a pus sarcini concrete și nu a îndrumat practic pe mem-

brii partidului în lupta pentru mobilizarea maselor largi la acțiuni de sabotaj, de partizani, acțiuni care au lipsit aproape în întregime la noi. Partidul nu a reușit să mobilizeze clasa muncitoare și pe toți patrioții într'o luptă hotărâtă, cu forme variate, împotriva cotorpitorilor și slugilor lor din țară. Din cauza sabotării luptei de eliberare din partea reacționarilor grupați în jurul lui Maniu și Brătianu, cum și din cauza acestor slăbiciuni, crearea frontului patriotic a reușit târziu și incomplet, și numai în urma și sub influența înaintării victorioase a Armatei Roșii.

Regimul fascist antonescian și sprijinitorii săi, dându-și seama de rolul politic pe care trebuia să-l joace partidul în lupta împotriva regimului fascist, au încercat și au reușit să strecoare în rândurile noastre câteva elemente provocatoare și dușmănoase, care au dat lovitură dureroasă organizațiilor noastre, distrugând o serie de cadre ale partidului și împiedicând dezvoltarea sănătoasă a muncii. Îndepărtarea acestora dela conducerea partidului a dat un nou elan, un mare avânt muncii partidului și luptei sale în fruntea poporului român.

Împreună cu Germania hitleristă, regimul dictaturii lui Antonescu primește lovituri din ce în ce mai nimicitoare din partea Armatei Roșii. Sute de mii de Români cad victime ale intereselor lui Hitler și clicii lui Antonescu la Odesa, Sevastopol, Cotul Donului, Stalingrad. Jaful nemțesc, distrugerile provocate de bombardamente măresc la maximum suferințele poporului și sentimentul de indignare și de ură împotriva Nemișilor și regimului antonescian.

Acțiunea militară în vederea loviturii de stat dela 23 August 1944 fusese pregătită de către o comisie în care, pe lînga un grup de ofițeri generali și superiori, partidul nostru a fost singurul partid care a participat prin delegații săi.

În vederea acțiunii politice, propunerea partidului nostru de a coaliza toate partidele și grupările democratice, sau care atunci se pretindeau a fi democratice, nu a putut fi realizată decât în cadrul Blocului Național Democrat, format, în afară de partidul nostru, din partidul social-democrat, partidul național-tărănesc și partidul național-liberal, datorită refuzului categoric al lui Maniu și Brătianu de a accepta participarea celorlalte partide sau grupări democratice.

Refuzul acesta, care caracterizează net sabotajul celor doi oameni politici în realizarea acțiunii de scoatere a României din războiul dus alături de Nemți împotriva Națiunilor Unite, în frunte cu Uniunea Sovietică, a fost repetat prin manevra întreprinsă de Maniu și Brătianu în chiar ziua de 23 August, de a se sustrage dela formarea unui guvern politic, așa cum convenisera în cadrul Blocului Național Democrat.

Efortul partidului nostru de a pune la temelia actului dela 23 August 1944 în cadrul guvernământului formal în întregime din reprezentanți politici chemați să mobilizeze toate forțele națiunii și să grupeze într'un larg front antihitlerist toate energiile organizate ale democrației, a găsit în fața sa ironia de sabotaj Maniu-Brătianu, care în mod fraudulos au format guvernul Sănătescu.

În fond ostili actului dela 23 August 1944, care trebuia să ducă România alături de Armata Roșie în trazele război de eliberare a omeniilor de sub jugul hitleristo-fasceist Maniu, Brătianu și clica reacționară din jurul și de sub influența lor au acceptat acest act, silii de loviturile tot mai viguroase ale Armatei Roșii și de furia populară crescândă împotriva cotropirărilor nemii și slugilor antonesdene. Ei l-au acceptat pur formal, silii de nevoia de a-și apăra propria piele și de a nu pierde armătura politică destinată să reprezinte și să restaureze interesele reacțiunii.

În tot cursul războiului dus de Antonescu împotriva Uniunii Sovietice și celorlalte Națiuni Unite, Maniu și Brătianu nu au încetat să-l susțină, să-l încurajeze.

Iată extrase după memoriile adresate lui Antonescu de acești doi sabotori și reprezentanți ai reacțiunii:

1. Memoriul din 18 Iulie 1941 semnat de Iuliu Maniu: „Recunoștința țării pentru generali, ofițeri și soldați români și pentru D-voastră, Domnule general, comandantul de căpetenie, va fi eternă”.

2. Memoriul din 8 Noiembrie 1941 semnat de Iuliu Maniu „Partidul Național-Tărănesc împreună cu întreaga opinie publică, aprobă acțiunea militară întreprinsă... și aclamă cu însuflețire rezultatele obținute în această privință...” „Aproba tendința de consolidare legală a vieții sociale și economice”.

3. Memoriul din 30 Ianuarie 1943 semnat de Iuliu Maniu și Dănu Brătianu (după dezastrul dela Stalingrad):

„Astăzi privesc cu mâhnire, cum desigur priviți și Dvs., rămășițele mândrelor noastre ostiri, în cea mai mare parte distruse pe câmpiile degăritate dintre Don și Volga, unde s'a găsit expusă atacului unor forțe zdrobitoare în oameni și mijloace de luptă, fața de care vitejia ei neasemuită a fost zadarnică”.

Aceasta a fost linia directoare a partidelor „istorice” în timpul războiului. Fondul ei reacționar și profund dăunător intereselor poporului nostru nu a suferit nicio modificare.

În astfel de condiții, sarcina mobilizării maselor pentru izgonirea Nemților din țară, pentru scarărirea regimului antonescian și susținerea armatei noastre, pentru ducerea războiului împotriva Germaniei hitleriste și alăturării consecvente și sincere a României de Națiunile Unite, a apărut exclusiv asupra partidului nostru, „P. S. D.”, cât și a Frontului Plegarilor, Uniunii Patrioților și sindacatelor, aceste din urmă partide și grupări politice și profesionale neacceptate de Maniu și Brătianu în Blocul Național Democrat, dar cu care partidul nostru încheiasă un acord separat de colaborare.

În aceeași măsură sarcina încheierii armistițiului cu Națiunile Unite a revenit efectiv acestor forțe publice, participarea delegaților partidelor „istorice” la semnarea armistițiului producându-se după o îndelungată rezistență a acestora, deci pur formal, lucru clar dovedit prin sabotajul persistent în executarea armistițiului, practicatul de reprezentanți partidelor „istorice” din guvernele care au stat în fruntea țării dela 23 August 1944 la 6 Martie 1945.

În aceste împrejurări dăunătoare poziției României alături de Națiunile Unite și extrem de periculoase pentru interesele maselor populare în frunte cu clasa muncitoare, împrejurări care nu îngăduiau nici demobilizarea țării, nici eliberarea țării de sub jugul moșieresc, nici organizarea efortului nostru de război, problema luptei pentru instaurarea unui guvern politic, expresie a concentrării tuturor forțelor democratice, deveni problema centrală.

Acțiunea întreprinsă de principalele forțe democratice în acest sens a avut ca urmare schimbarea guvernului de militari și tehnicieni, instaurat la 23 August 1944, și înlocuirea lui cu un guvern cu bază politică democratică lărgită, deși încă incompletă.

Acțiunea aceasta înseamnă totuși un pas important înalte de calea la girul democratic a bazei de guvernare.

Ea a fost continuată staruitor după înjgheburile Frontului Național Democrat de către Partidul Comunist, Partidul Social-Democrat, Frontul Plugurilor, Uniunea Patrioților și sindicatele muncitorești. La crearea Frontului Național Democrat, partidul nostru a jucat un rol hotărâtor în întreaga perioadă de la 23 August 1944 încoace.

Sprijinit de masa al Frontului Național Democrat a fost în mod decisiv lărgit când, pe baza platformei Frontului Național Democrat, partidul nostru a trecut în primele rânduri ale luptei pentru înlăturarea reformei agrare, lăurind în această luptă aprigă împotriva moșierimii — sprijinit de Maniu și Brătianu — condițiile alianței dintre muncitori și țărani. Frontul Național Democrat astfel născut zădărnici cu succes încercarea lui Maniu și Brătianu de a instaura un guvern de tehnicieni, asigurând în guvernul Rădescu, care luă naștere la 6 Decembrie 1944, o participare îmbunătățită a reprezentanților partidelor unite în Frontul Național Democrat.

Pasul hotărâtor pe această cale a fost făcut abia la 6 Martie 1945, când deveni mai mult decât clar că partidele „istorice”, sprijinite de reacțiunea internă și de o conjunctură de moment favorizată de cercuri reacționare din stralunăle, înceau, prin intermediul guvernului Rădescu, să ajungă la restaurarea dictaturii burghezo-moșierești.

Între timp Frontului Național Democrat i s'a alăturat puternica grupare național-țărănistă formată din partea progresistă a partidului, sub conducerea d-ului Anton Alexandrescu, iar mai târziu și în plină acțiune de mobilizare a maselor pentru răsturnarea guvernului Rădescu, F.N.D. își asigură colaborarea lui Gh. Tătăreanu, președintele unei grupări a partidului național-liberal.

Această concentrare de forțe mobilizatoare de mase, cuprinzând toate categoriile sociale, arunca peste bord guvernul Rădescu, la 6 Martie 1945.

În întreg intervalul de la 23 August 1944 încoace, partidul nostru a trebuit nu numai să stea în primele rânduri ale luptei pentru realizarea diferitelor obiective, dar și să ducă această luptă în condiții de plină reorganizare a cadrelor sale, grav atinse numeric de teroarea perioadei de ilegalitate, să crească repede cadre noi și să se transforme într-un partid puternic.

Sarcinile acestea, ca și sarcinile politice generale ale partidului, au fost rezolvate, cu toate lipsurile inevitabile trecerii dela ilegalitate la legalitate.

6 Martie reprezintă linia de despărțire dintre două perioade. De o parte, perioada creșterii rapide a partidului nostru ieșit din ilegalitate, a creșterii influenței acestuia asupra năuseilor, perioada desvolării și a concentrării forțelor democratice împotriva partidelor „istorice” reacționare și acțiunii lor pentru restaurarea dictaturii; de alta parte, perioada guvernării forțelor democratice, a consolidării regimului democrat și a reconstrucției țării.

Instaurarea la 6 Martie 1945 a actualului guvern de concepere democratică înseamnă, pentru lupta partidului nostru și a forțelor democratice participante la guvern, începutul unei realizări și a căror proces de desăvârșire este în curs.

Relațiile României cu Uniunea Sovietică, relații atât de grav compromise prin politica de dușmanie față de U.R.S.S. practică de Maniu și Brătianu în perioada dominației lor în guvern, cât și prin sabotarea executării armistiului, au căpătat înfățișarea unor relații de susținută prietenie, îmbrățișată de masele largi populare cu cea mai mare căldură. *Este prietenia sinceră, loială și permanentă pe care partidul nostru a avut-o întotdeauna înscrisă pe steagul său.*

Această politică de prietenie a inseris printre primele realizări ale guvernului readucerea Nordului Ardealului, contestat României datorită poliției șovine de crimă, jaf și teroare, dusă de Maniu împotriva populației maghiare conlocuitoare.

O a doua realizare imediată a acestei politici o constituie cota-tura hotărâtă din partea guvernului Groza în executarea armistiului.

Naționalitățile conlocuitoare din România se găsesc pentru prima dată în istoria politică a țării în fața unui guvern care proclamă deschis absoluta lor egalitate în drepturi și îndatoriri.

Reforma agrară, legiferată în primele zile ale guvernării, stă-rămă puterea economică și politică a moșierimii, eliberând țărâ-nimea României. Partidul nostru, adept al unei înfăptuiri, hotărâre și imediate a reformei agrare, rămâne frunța și în acțiunea de mobilizare a clasei muncitoare în vederea ajutorării țărănimii pentru asigurarea însămănțărilor și pentru consolidarea cuceririi pământului.

Aceste măsuri ale guvernului au îngăduit mărirea considerabilă a efortului de război, asigurând armatei noastre de operațiuni un număr mijlocie materiale superioare, dar dându-i și garanția unei susțineri ferme și unitare din partea poporului și a guvernului.

Începutul de democratizare a armatei, stăruitor sabotată de reacționarii din guvernele de până la 6 Martie 1945, a dat un puternic impuls nu numai pentru susținerea luptării finale împotriva hitlerismului, dar și pentru legarea ei temeinică de năzuințele poporului și ale guvernului.

Dacă epurarea începută de guvern în aparatul de stat, dar nemeritată, a fost în măsura să îmbunătățească în parte calitatea acestui aparat, îndeosebi în domeniul administrației, apoi judecătoreșii și condamnarea unei prime părți a criminalilor de război a dat poporului satisfacția dreptății, căzută până atunci de partidele dictatorilor.

Măsură cu caracter economic au venit să completeze opera de guvernare, repunând în funcțiune numeroase întreprinderi, îmbunătățind în parte situația materială a lumii muncitoare, punând anumite stăvilă în calea tendințelor de inflație susținute de reacțiune.

Prin eforturi supraomenești, transporturile noastre de cale ferată au fost puse în situația nu numai de a asigura real nevoile frontului, ci și de a crea condiții care să ducă la o normalizare a circulației feroviare.

În sfârșit, administrația țării, compromisă timp de șapte luni de sabotajul și agitația provocate de partidele „istorice”, a fost readusă în condiții de normalizare pe întreg cuprinsul țării.

Firește, arțuna guvernului și realizarea programului de guvernare nu s'au deslășurat fără numeroase greutăți și piedici, provocate în parte de desorganizarea rezultată din stările de război, în parte de insuficienta pregătire a cadrelor noi și în mare parte de sabotajul continuat cu persistență de Maniu și Brătianu îndeosebi în domeniul financiar, unde Brătianu deține încă influență, având concursul a numeroși complici.

O importanță sereală a guvernului a constituit problema schimburilor cu străinătatea, firește în condiții care să asigure satisfacerea trebuințelor masei populare și reconstrucția țării.

Sarelna aceasta a putut fi rezolvată până astăzi în parte, datorită concursului nelimitat din partea Uniunii Sovietice, cât și înțelegerii celorlalte țări vecine și prietene.

Astfel, în scurt timp după încheierea războiului antihitlerist prin victoria obținută la 9 Mai asupra dușmanului comun, guvernul a reușit să încheie cu Uniunea Sovietică cunoscutele acorduri comerciale, care asigură țării noastre nu numai materiile prime indispensabile, ca bumbacul, dar înseamnă, prin societățile sovieto-române, un prețios sprijin în dezvoltarea economică a României, avându-se în vedere interesele marilor mase populare și întărirea pozițiilor economiei noastre naționale.

Schimburi comerciale utile economiei noastre au fost asigurate cu guvernese prietene din Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria și Ungaria. Fața de aceste două țări din urma, vecine imediat ale României, politica națională justă a guvernului nostru a creat condiții pentru lichidarea definitivă a oricăror diferende teritoriale sau de altă natură, consolidând prin aceasta nu numai integritatea statului nostru, dar dându-i, într'un complex de prietenii folositoare, perspectiva unei pașnice și rodnice dezvoltări.

Un act de extremă importanță politică l-a constituit pentru țară și guvernul nostru restabilirea relațiilor noastre diplomatice cu Uniunea Sovietică, act urmat recent de dovezi de cea mai largă și generoasă înțelegere. Uniunea Sovietică nu numai că ne-a sprijinit, acordându-ne ajutoare substanțiale pentru combaterea spectrului înolaptei provocat de seceta, nu numai că a redus considerabil sarcinile armistăciului, nu numai că ne-a restituit numeroase mijloace de transport și de apărare, dar a susținut consecvent interesele noastre afirmând alături de noi și în numele nostru independența și suveranitatea noastră ca popor și ca stat.

În istoria politică a țării noastre niciun guvern nu a putut inseria asemenea realizări.

Războiul odată lichidat, guvernul și-a concentrat înțelețele în interior asupra problemelor centrale a reînvierii țării.

Partidul nostru a trecut în primele rânduri ale realizării acestei lozinci. Conferințele regionale de partid au avut ca scop să înarmeze cadrele noastre, și prin ele masele, pentru atacarea hotărâta și îndeplinirea acestor sarcini.

Dar cât de neînclinată a fost și este hotărârea noastră și a tuturor celorlalte partide grupate în guvern de a realiza obiectivele fixate, pe atât de disperată cauză reacțiunea să mobilizeze forțele ei pentru zadărnicierea acțiunii guvernului.

Cu puțin înainte de prima aniversare a lui 23 August, reacțiunea, reprezentată prin partidele „istorice”, în frunte cu Maniu și Brătianu, legându-și speranța de Conferința dela Londra, sprijinită de rege în țară și de unele cercuri reacționare din străinătate, a încercat printr-o manevră brutală să răstoarne guvernul.

Hotărârea neclintită și perfect unitară a întregului guvern, sprijinit de masele populare dela orașe și dela sate în frunte cu clasa muncitoare, hotărâre care a consolidat poziția guvernului atât în țară cât și în străinătate, poziția fermă a Uniunii Sovietice la Conferința dela Londra, au zădărnicit planurile reacțiunii.

Lupta unită a poporului, strâns legat de guvernul său, va îngropa pentru totdeauna aceste planuri.

Dacă cum în intervalul dela 23 August 1944 și până astăzi partidul nostru a înregistrat numeroase succese și a făcut un pas serios înainte, tot astfel el a avut de înregistrat și multe lipsuri și slăbiciuni.

Prima mare lipsă a partidului nostru constă în aceea că influența sa politică înțrece cu mult cadrele sale organizatorice. În același timp creșterea ideologică și politică a cadrelor noastre nu ține pas cu creșterea partidului. Multă vreme partidul nostru a avut de suferit de pe urma sectarismului care a dominat politica noastră de atragere a noi membri de partid. Astăzi multe organe de jos au trecut în extrema cealaltă, slăbind vigilența de clasă, care trebuie să garanteze partidului creșterea rândurilor sale cu elemente cinste, devotate și nepătate în trecutul lor.

Munca organizatorică lasă și ea mult de dorit, și aceasta pe scara tuturor organelor. Încă nu toți activiștii noștri au înțeles că munca organizatorică decide soarta luptei politice.

Lipsa unui control permanent asupra executării hotărârilor formează încă, în multe organe de partid, o caracteristică curentă.

O altă caracteristică o formează graba, pripeala cu care hotărârile se iau în ultima clipă, fără o analiză serioasă a tuturor elementelor care determină o hotărâre. De aici numeroase greșeli, având ca rezultat acțiuni deslănate și nesiguranță în justiciu hotărârilor. Pripeala este o permanentă sursă de abateri de stânga. Graba aceasta

are la bază o desconsiderare a chestiunilor de amănunt, atât de importante pentru o justă îndrumare a muncii de partid.

Lipsa de considerare pentru chestiuni mărunte duce ușor la izolarea partidului de preocupările zilnice ale masei și de frământările ei, îl face sau să se lărască în ordala masei, sau să se depărteze de ea, luând-o înainte.

Descănsarea chestiunilor mărunte împiedică întocmirea metodică a unui plan just de muncă.

Nu toți activiștii noștri au înțeles că linia politică este dată pentru a fi îndeplinită și că îndepluirea liniei politice nu este posibilă fără munca de masă, fără mobilizarea masei, fără contact viu și permanent cu masa.

Metoda de comandă nu poate înlocui niciodată metoda de convingere, și nu este de ajuns să ocupi funcții ca să deții influența politică. Mulți activiști de ai noștri au săvârșit grave abateri de stânga, lăsându-se împinși la acțiuni provocatoare, ca ocuparea de întreprinderi și sechestrarea patronilor. Abateri asemănătoare au fost săvârșite și în executarea reformei agrare, prin depășirea fără temei legal a limitelor fixate de lege, dăunând prin aceasta enorm unei opere de importanță națională. Anarhismul local, care se manifestă încă în unele părți, nu este combătut cu energie de tovarășii noștri, după cum disciplina din unele întreprinderi nu a fost încă întărită prin lupta de zi cu zi a comunistilor.

Solidarității sindicale și responsabilității legate de rolul sindicatelor în marea operă de refacere a economiei noastre naționale i-a luat locul în unele întreprinderi anarho-sindicalismul, paralizator al producției.

În politica națională nu toți tovarășii noștri s'au orientat just. Abateri național-șovine de o parte și de alta au întârziat în multe părți din Nordul Ardelenilor procesul de sudură a forțelor democratice româno-maghiare, favorizând prin aceasta reacțiunea solidară din ambele părți. Membrii de partid trimiși la muncă în organizații de masă maghiare se lasă de multe ori în așa măsură influențați de curentul șovin, încât se consideră mai degrabă reprezentanți ai organizației de masă în partid, în loc să se considere activiști de partid în organizația de masă, pe care s'o îndrumă meze hotărât împotriva reacțiunii maghiare.

Tendințele autonomiste întreținute în Ardeal de către reacțiunea maghiară sau română au influențat adeseori munca tovarășilor noștri în sensul țării lor pe panta șovinismului.

În acțiunea de susținere a guvernului Groza, mulți activiști au uitat adeseori că nu toate actele lor de inițiativă sunt în stare să consolideze autoritatea guvernului.

Sințul critic și auto critic este încă slab dezvoltat la foarte mulți din tovarășii noștri, lipsindu-i de cea mai bună armă pentru combaterea atât a greșelilor lor proprii, cât și a greșelilor altora.

Înlăturarea lipsurilor și slăbiciunilor partidului trebuie să fie opera întregului partid, ca și a fiecărui membru al partidului. Invățând din greșelile și slăbiciunile sale, partidul va putea trece cu succes toate piedicile care-l stau în cale, îndeplinindu-și rolul de îndrumător și organizator al clasei muncitoare.

2. BĂTĂLIA ECONOMICĂ

Ieșită, prin actul dela 23 August, din alianța nefastă cu Germania hitleristă, din războiul criminal în care fusese împinsă de elica lui Antonescu, România se afla într-o situație economică dezastruoasă.

Cu producția industrială desorganizată, cu transporturile îngreunate considerabil de gravele distrugerii suferite de pe urma războiului și a bombardamentelor, cu o agricultură care folosea în cea mai mare parte mijloace rudimentare de muncă, cu institutele de credit delinute și comandate de o elită reacționară, redresarea economiei românești era deosebit de grea. La aceasta s'a mai adăugat sabotajul permanent al reacțiunii, care a cautat timp de 6 luni și jumătate să adâncească haosul, anarhia și desorganizarea în economia românească, pentru a schimba aplicarea Convenției de Armistițiu, pentru a împiedica înstaurarea unui regim cu adevărat democratic în România.

Guvernul de concentrare democratică Petru Groza a moștenit la 6 Martie această situație. Din primul moment s'a văzut clar că reacțiunea, care pierduse o bătălie pe teren politic, își va concentra toate forțele și va folosi toate resursele pentru a înfrânge guvernul pe plan economic.

Specula cea mai deșănțată, sabotajul criminal, dosirea marilor ură, evaziunea fiscală, toate aceste mijloace au fost folosite pentru a sapa tânără democrație din țara noastră.

Bătălia pe tărâm economic împotriva speculanților și sabotajilor va fi cea mai grea bătălie, va fi piatra de încercare a acțiunii partidului nostru, a F. N. D.-ului și a guvernului Petru Groza. Partidul Comunist Român va da tot sprijinul său guvernului în această luptă și va mobiliza toate forțele sale în vederea acestui scop.

Astăzi punctul de concentrare al reacțiunii îl constituie alegerile.

Reacționarii nădăjduiesc ca prin manevre murdare, prin săparea unității Frontului Unic Muncitoresc dinăuntrul lui, intrigând înafara țării, informând greșit, tendențios guvernele englez și american, vor putea ca la viitoarele alegeri, prin metodele de corupție, înșelătorie și teroare din trecut, să obțină un număr mai mare de voturi decât forța lor electorală, care este astăzi foarte mică. De aceea partidul nostru trebuie să dea o atenție deosebită pregătirii acestor alegeri și îndeosebi să lucreze pentru o cât mai strânsă legătură cu masele muncitorești, țărănești și intelectuale. De asemenea să întărească colaborarea cu celelalte partide și organizații democratice din F. N. D. și cu partidul liberal (Tărănescu).

Alegerile care vor avea loc vor însemna o mare bătălie între forțele democratice și reacțiune, și în această bătălie reacțiunea va trebui zdrobită. Pentru aceasta nu este suficient elanul de muncă și entuziasmul la luptă, ci este nevoie de o tactică adaptată condițiilor speciale în care se află țara noastră.

Încheierea tratatului de pace între România și Națiunile Unite a fost împiedicată până acum de intrigile elicii reacționare. Voința poporului român de a susține guvernul Groza, voință manifestată în mod clar și ferm la alegeri, va contribui în mod esențial la prăbușirea minciunilor reacționare și la recunoașterea guvernului nostru.

a) STAREA DEZASTRUOASĂ A ECONOMIEI NAȚIONALE

Trecem acum la analiza situației economice actuale din țara noastră, pentru ca din studierea acestui însemnat sector de activitate socială să stabilim sarcinile care stau în fața poporului nostru și a partidului comunist pe acest tărâm.

Poporul român a moștenit de pe urma regimului fascist al lui Antonescu o situație economică dezastruoasă.

Alăturarea României de partea Germaniei hitleriste a avut ca rezultat imediat transformarea țării noastre într-o adevărată colonie germană, dând imperialiștilor hitleriști posibilități nelimitate de a jefui averile sale și a-i secătui rezervele.

Pagubele cauzate economiei românești de pe urma subjugării țării noastre de către Germania hitleristă se ridică la cifra astronomică de 10.000 miliarde de lei la valoarea lor actuală, adică bugetul țării pe mai bine de 12 ani.

Vita și răspunderea acestui jaf nu le poartă numai Antonescu și regimul lui, ci și Brătianu și Maniu, împreună cu oamenii lor. Ei au aprobat, ei au susținut, ei au câștigat din acest jaf. Ei sunt complicei și părtași lui Antonescu și ai Nemților.

Unul din principalele instrumente cu ajutorul cărora s'a făcut jful nemțesc a fost Banca Națională, care prin oamenii lui Brătianu și Maniu a stat în întregime la dispoziția Nemților. Toate acordurile, alăt în ce privește cantitatea de bunuri, cât și în ce privește condițiile de plată, au avut adeziunea necondițională a conducerii de atunci a B. N. R., conducere formată în marea ei majoritate din oameni de casă ai conducătorilor partidelor „istorice”.

Din numeroasele dovezi existente, să cităm declarațiile lui Dinu Brătianu despre convenția tălhărească încheiată cu Germania la 4 Decembrie 1940, declarații făcute două luni și jumătate mai târziu în calitate de președinte al consiliului de administrație al Băncii Românești.

„Această convenție nu poate fi decât bine venită” — spune Dinu Brătianu; și continuă: „raporturile noastre (ale Băncii Românești) cu instituțiile bancare din Germania și Italia au luat o dezvoltare considerabilă”. Știind ce a însemnat pentru poporul nostru convenția cu Germania, știind cum a fost jefuită țara pe temelul acestei convenții, „dezvoltarea considerabilă” a raporturilor băncii lui Dinu Brătianu cu băncile nemțești a însemnat o sprijinire considerabilă a „afacerilor” germane, a însemnat o participare considerabilă la aceste „afaceri”.

Iar mai târziu, când Antonescu ne-a dus țara în războiul criminal antisovietic, același Brătianu sublinia în adunarea generală dela 20 Februarie 1943 a Băncii Românești solidarizarea politică

băncii cu politica generală a statului antonescian, arătând că „importanța efortului nostru, care depășește capitalul băncii pe exercițiul trecut, dovedește îndeajuns solicițudinea noastră în această direcție”.

Dar nici clica din jurul lui Maniu nu s'a lăsat mai prejos în colaborarea cu Nemții. Vom lua din lunga listă a colaboranților manșiști numai câteva nume: în afară de specialiștii puși la dispoziția lui Antonescu de către Maniu, cum a fost D. Gereta, secretar general la Ministerul Justiției pe vremea legionarilor, ing. Mihăescu, președinte al consiliului de administrație al C. A. M., și colonel Stoica, secretar general la Ministerul Inzestrării, o altă parte din corifeii țărăniști au ținut să participe personal la „colaborarea” cu Nemții. Astfel, Ghiță Pop, secretar general al partidului național-țărănesc, era președinte al consiliului de administrație al societății „Wallenborg” și reprezentant în România al intereselor imperialiștilor germani dela uzinele „Bayerische Motorenwerke München” (B. M. W.), „Hans Lloyd”, „Goliath Werke” din Bremen, „Loewe” din Berlin, dela uzina de cauciucuri „Metzeler” etc.

Ion Hudiță, alt secretar general al partidului național-țărănesc, în calitate de președinte al consiliului de administrație al „Garajelor Mihăescu”, s'a pus direct în slujba armatei germane, lucrând pentru Nemți cu beneficii considerabile. În afară de aceasta, el era agentul comercial al firmelor nemțești „Auto-Union”, „Büssing-N.A.G.”, „D.K.W.” (motociclete), „Brennabor” (biciclete) etc.

Acești doi colaboranțiștii lacomi de câștiguri au mai fost părtași, împreună cu vărul lui Mihael Antonescu, Ervin Antonescu, la societatea de export de produse agricole românești în Germania „Dunărea Română”. „Dunărea Română” făcea parte din acele numeroase întreprinderi al căror unic scop a fost de a scoate produsul truel muncitorilor și țăranilor noștri din țară și de a-i ghidui pe Nemți.

Exemplele spicuite din motanul de fapte și datele care ne stau la îndemână ilustrează în primul rând cădrășia conducătorilor manșiști ai partidului național-țărănesc și a celor brătienști ai partidului național-liberal cu clica lui Antonescu, precum și colaborarea lor directă și nemijlocită la jaful nemțesc.

Dar moștenirea grea primită nu se rezuma numai la jefuirea și secătuirea economiei noastre. Să trecem acum la cercetarea sumară a distrugerilor și pagubelor provocate de războiul dus de Antonescu alături de Nemii împotriva Uniunii Sovietice și celorlalte Națiuni Unite.

Aceste distrugeri, care nici până astăzi nu au putut fi evaluate în întregime, pot fi grupate în trei categorii :

- a) Distrugerile provocate de bombardamentele aviației aliate
- b) Cele din Nordul Moldovei și Nordul Ardealului, unde s'au dat luptele cele mai grele de pe teritoriul României.
- c) Cele provocate de armata germană în retragere.

Cele mai mari pagube de pe urma războiului le-au suferit căile ferate și industria petrolieră. Au fost distruse 1.900 km. de linii de cale ferată, 3.000 km. de linii curente și de garaj, 42 de linii și traje cu o lungime de 2.800 de km. Triajele din București, Ploiești și Brașov au fost complet scoase din funcțiune. Clădiri C.F.R., gări, localuri de administrație au fost distruse pe o suprafață de 540.000 m.p. Din totalul de 3.260 de mașini-unelte în funcțiune înainte de începerea bombardamentelor, rămăseseră în funcțiune la 5 Noiembrie 1944 doar 300. La aceeași dată mai erau în funcțiune numai 50% din parcul total de locomotive și 68% din cel de vagoane. Capacitatea de transport a căilor ferate la 23 August 1944 se redusese la 30% față de cea din anul 1943.

Industria petrolieră, în urma distrugerilor provocate de bombardamente, și-a redus capacitatea de prelucrare a rafinăriilor cu 85% la distilare și cu 82% la cracking. Capacitatea de înmagazinare a fost redusă cu 61%, ca rezultat al distrugerii rezervoarelor. Valoarea pagubelor suferite de industria petrolieră se ridică la 70 de miliarde de lei. Aceste distrugeri, combinate cu exploatarea sălbatică și nerațională a resurselor de petrol ale țării, cu neglijarea menținerii nivelului de producție prin noi exploatare de terenuri, au făcut ca în 1944 producția de petrol să scadă la 3.505.000 de tone, față de 5.273.000 de tone în 1943, deci o scădere de o treime.

De pe urma războiului, numai în județele Iași, Baia și Roman, o evaluare aproximativă și parțială arată că au fost distruse peste 17.000 de locuințe sătești, a fost nimicită o mare parte a inventarului agricol și a stocului de vite de tracțiune și tăiere și a fost

distrusă o bună parte din numărul spitalelor, școlilor și altor clădiri publice.

Pagube enorme au suferit deasemenea și instalațiile industriale, care, chiar dacă nu au fost distruse în întregime, s'au degradat prin „dispersarea” lor în alte regiuni ale țării.

În retragerea lor, Nemii, ca în toate țările unde au dus războiul lor tâlhăresc, au aruncat în aer instalații, au distrus linii de comunicații, telegrafice și telefonice, centrale telegraf-telefonice etc. Ei au distrus 14.000 de stâlpi de telegraf și telefon, 12.000 km. de fire aeriene, 9.000 de aparate de telegraf și telefon, 315 stații de centralizatori etc.

Iată o altă parte din moștenirea grea primită de pe urma distrugerilor provocate de războiul purtat alături de Germania hitleristă, precum și de pe urma sălbătăciei nemțești.

Prin răsturnarea regimului fascist antonescian, la 23 August 1944, și încheierea Convenției de armistițiu, s'a deschis poporului român posibilitatea de a porni imediat la relucerea economică a țării. Dar guvernările cu preponderență reacționară care au urmat până la 6 Martie 1945 nu numai că nu au folosit posibilitățile largi deschise prin actul dela 23 August, ci, dimpotrivă, au împiedicat și sabotat în mod conștient această operă, adăugând la greutățile moștenite altele noi.

În sectorul industrial nu s'a luat de către guvernele cu majoritate reacționară nicio măsură pentru ridicarea producției. Elementele fasciste și reacționare din departamentele economice și din întreprinderi nu au fost epurate, ci, dimpotrivă, instalate și menținute în posturi de conducere, astfel că au putut să-și exercite nestânjenit acțiunea lor de sabotaj prin nepunerea în funcțiune a instalațiilor existente, dosirea materiilor prime și a produselor, închiderea fabricilor, refuzul de a primi comenzi, sau întârzierea executării lor, utilizarea personalului calificat înafara procesului de producție, refuzul de a investi capitalul în producție, sporirea vertiginoasă a prețurilor etc. etc. Deasemenea aceste guverne nu au luat nicio măsură pentru readucerea și punerea în funcțiune a instalațiilor industriale dispersate, ceea ce a redus cu mult posibilitatea de ridicare a producției industriale. Aceeași politică de sabotaj a fost dusă și în ce privește aprovizionarea industriilor cu materii prime

În domeniul transporturilor nu s'a luat nicio măsură pentru restabilirea căilor de comunicație. Nu s'a făcut niciun plan de reconstruire a depourilor și atelierelor de reparații ale C.F.R. Parcul rulant a continuat să fie exploatat într'un mod sălbatic, uzându-se astfel rapid ceea ce a mai rămas din locomotive și vagoane. De la preluarea conducerii Ministerului Comunicațiilor de către reprezentantul partidului comunist, când s'a pornit hotărât la acțiunea de refacere a căilor ferate, sabotajul s'a manifestat prin refuzul de a se acorda creditele necesare.

În sectorul agricol, sabotajul moșterilor a început prin împiedicarea străngerilor recolta din toamna anului 1944, țăranii nefiind lăsați să culcagă roadele pământurilor boierești muncite de ei și părăsite de marii proprietari. Acest sabotaj, la care a contribuit atitudinea conducerii reacționare a Ministerului Agriculturii, s'a întărit și mai mult cu prilejul campaniei înșămânțării de toamnă, care au fost astfel grav primejduite. Sabotajul a culminat cu prilejul înșămânțării de primăvară, când toate mijloacele au fost puse în acțiune pentru a zădărnici marea operă de asigurare a recoltelor, necesară nevoilor țării. Nu s'a întocmit un plan de înșămânțări bazat pe realități: tractoarele și mașinile agricole stăteau ascunse sau deteriorate, sămânța nu era distribuită, iar ministrul Agriculturii, sabotorul Hudiță, găsea cu cale să suspende din serviciu pe cei mai buni tehnicieni ai săi, pentru că își îngăduiseră să-i atragă atenția în mod oficial asupra consecințelor catastrofale pentru țară pe care le putea avea lipsa voită de activitate a Ministerului Agriculturii.

Întârzierea de două luni provocată de Hudiță în pregătirea înșămânțării a contribuit direct la micșorarea producției culturilor de primăvară, a căror înșămânțare s'a realizat mai târziu decât trebuia.

Pașivitatea voită a reacționarilor din guvernele Sănătescu și Rădescu s'a manifestat cu urmări deosebit de grave și în sectorul comerțului. Sabotorii și speculanții au avut deplină libertate de a stoca și specula mărfurile existente, provocând lipsa lor tot mai accentuată pe piață și urcarea nestăvilită a prețurilor. Din Septembrie 1944 până în Februarie 1945 inclusiv, prețurile de detaliu s'au urcat cu 245%. Urcările de salarii nu au reușit să amelioreze situația muncitorilor și funcționarilor, a căror putere de cumpărare a continuat să scadă fără întrerupere. Reacționarii din aceste guverne

au căutat să provoace o cursă de întrecere între salarii și prețuri, deschizând drumul inflației monetare și deci haosului economic. Ei nu au luat măsuri de aprovizionare a populației, aceasta rămânând la discreția absolută a speculanților.

O privire specială trebuie să aruncăm și asupra modului în care s'a desfășurat aplicarea Convenției de armistițiu în sectorul economic, sub guvernările Sănătescu-Rădescu, deoarece felul în care a fost aplicată această Convenție a contribuit deasemenea la agravarea dificultăților economice în care ne sbatem astăzi.

În acest sector, grija reacționarilor a fost de a arunca obligațiile armistițiului asupra păturilor sărace, și în primul rând asupra țăranimii. Țăranii au fost loviți direct, în modul cel mai greu, prin rechiziții de vite și cereale, rămase neplătite sau plătite cu prețuri derizorii, prin sabotajul și fraudele oamenilor de afaceri ai partidelor „istorice”, aceștia alcătuid o nouă categorie de îmbogățiți: îmbogățirii de pe urma aplicării armistițiului. În acest domeniu este suficient să citim banda Adorlan-Hurmuzescu, care a realizat ea singură beneficii de miliarde din „colectarea” în condițiile cunoscute a vitelor dela țăranii.

Pentru împlinirea obligațiilor izvorite din aplicarea armistițiului nu s'a procedat nici la confiscarea averilor criminalilor de război și a beneficiilor profitorilor de război, nici la așezarea unor impozite asupra păturilor înstărite, astfel ca toate categoriile sociale să contribuie în mod proporțional cu veniturile lor. Guvernele cu preponderanță reacționară au folosit numai resursele generale ale statului și au recurs la procedeele emiterii de monedă de către B.N.R. Prin acest procedeu s'a mers direct pe linia inflației monetare, cu toate consecințele grave pe care le comportă ea pentru economia țării.

Pe de altă parte, prin introducerea unor elemente incapabile și corupte la conducerea întreprinderilor cu participare de capital inamic, sub controlul și administrarea statului, precum și prin neglijarea totală a operațiunilor de identificare, inventariere și păstrare a bunurilor inamice, averi de zeci de miliarde au fost fraudate și irosite, economia țării resimțindu-se de pe urma acestei situații.

Aceasta este, în linii mari, moștenirea grea preluată în sectorul economic la 6 Martie 1945 de către guvernul de concentrare democratică Petru Groza, acestea sunt condițiile în care guvernul și par-

tidul nostru, ca factor component al lui, au trebuit să porceadă la opera de refacere a țării.

Vom trece acum la expunerea sumară a situației actuale, a dificultăților întâmpinate în domeniul economic în această nouă perioadă, a realizărilor împlinite de guvernul Groza și a muncii pline de abnegație a activiștilor noștri de partid.

b) REALIZĂRI ȘI DIFICULTĂȚI ÎN PERIOADA DELA 6 MARTIE 1945

Sarcinile de bază pe care partidul nostru le-a pus în fața membrilor săi și a poporului întreg, în domeniul economic, au fost următoarele:

1) Ridicarea producției industriale și, în primul rând, încordarea tuturor energiilor țării pentru susținerea frontului antihitlerist, iar după înfrângerea războiului, la sarcina de mărire a producției s'a adăugat sarcina de trecere a industriilor dela producția de război la producția de pace.

2) Organizarea transporturilor pentru a face față atât necesităților frontului, cât și nevoilor interne.

3) Desăvârșirea reformei agrare, începută de țărani din inițiativa partidului nostru încă de pe vremea guvernării lui Rădescu, precum și asigurarea producției agricole necesare acoperirii nevoilor țării.

4) Executarea întocmai a obligațiilor luate prin Convenția de armistițiu.

5) Organizarea aprovizionării populației, și în primul rând a muncitorilor.

6) Asigurarea realizării veniturilor bugetare necesare pentru împlinirea nevoilor statului, precum și îndrumarea masei a creditului spre activități productive.

SECTORUL INDUSTRIAL

Mărirea producției industriale presupune, desigur, în afară de condițiile subiective, ca totărirea și voința de muncă a clasei muncitoare, și anumite condiții obiective, ca existența în cantitate suficientă a materiilor prime, a utilajului necesar, a unor capitaluri suficient de mari și mijloacelor de transport corespunzătoare.

În ce privește avântul patriotic al clasei muncitoare pentru ridicarea producției, avânt inițiat și dezvoltat de către partidul nostru, fără îndoială că acest element principal a existat și s'a manifestat în forme impresionante. Nenumărate sunt exemplele de mărire a producției, datorite efortului conștient al muncitorilor.

O problemă de o deosebită importanță, care s'a pus în special industriei metalurgice, a fost trecerea acesteia la producția de pace. Odată cu terminarea victoriei asupra războiului antihitlerist, întreprinderi din acest sector industrial, afectate aproape în întregime producției de război, s'au văzut mai mult decât oricare altă ramură industrială în fața necesității de a-și adapta utilajul la nevoi noi și de a începe fabricația de noi produse.

În această privință trebuie să menționăm că s'a manifestat o concepție eronată asupra modului cum trebuia să se opereze această trecere la producția de pace în industriile de război ale statului. Prin concedierea muncitorilor și încercarea de a-i repartiza la alte industrii metalurgice se păsea de fapt la lichidarea întreprinderilor aparținând Subsecretariatului industriei de stat, ceea ce nu ar fi corespuns cu politica de folosire a tuturor forțelor constructive în scopul mării producției.

Această concepție eronată a fost combătută de noi și s'a izbutit ca industriile aparținând acestui Subsecretariat de stat să înceapă a produce materiale necesare căilor ferate și să acopere o parte din nevoile consumului intern. Unele din aceste industrii au fost trecute la C.F.R. (Arsenalul Armatei din Târgoviște, Arsenalul Aeronautic din Medlaș).

Marile întreprinderi metalurgice particulare au primit comenzi importante pentru căile ferate. S'a început deasemenea fabricarea și repararea de tractoare, mașini, unelte agricole, autotracioane, materiale de construcție și de uz casnic. Uzinele „I.A.R.” au primit o comandă de 5.000 de tractoare și un credit însemnat pentru a înzestra uzinele cu instalațiile necesare fabricației. Se tratează comenzi noi și se studiază posibilitățile de a fabrica produse noi.

Astfel, operațiunea de adaptare la producția de pace a industriei de război este în plin mers.

Dar, cu tot avântul patriotic al muncitorilor, cu toată abnegația și spiritul lor de sacrificiu în munca pentru ridicarea producției și adaptarea industriilor la producția de pace, nu putem afirma că

producția în ansamblul ei a crescut mult. În industria petrolieră, de pildă, s'a ajuns în prezent la o producție medie de 13.400 de tone pe zi, ceea ce corespunde la o producție anuală de 4.800.000 de tone, față de 3.530.000 de tone în 1944.

În industria textilă, mulțumită importului masiv de bumbac sovietic, producția textilă a crescut deasemenea în mare măsură, deși, din cauza sabotajului unor fabricanți, nu se folosește decât doar o parte a capacității productive.

Într'adevăr, cea mai mare parte din filaturi au întârziat să treacă la producția cu trei schimburi, și abia acum, după mai bine de trei luni pierdute, își organizează lucrul în trei schimburi.

În celelalte industrii producția nu a crescut prea mult, ba chiar în unele, cum este în special industria cărbunelui, ea a scăzut simțitor.

Una din cauzele menținerii producției industriale la un nivel scăzut, sau a scăderii producției industriale, este sabotajul unora dintre marii industriali reacționari. Astfel în Valea Jiului, cel mai important bazin carbonifer din țară, producția a scăzut la 4.000—4.500 de tone de cărbuni pe zi, față de 7.000—7.500 de tone, cât era în trecut. Aceasta se datorește sabotajului direcțiunii societății „Petroșani”. Sabotajul la societatea „Petroșani” s'a manifestat și se manifestă sub următoarele forme.

a) Contramandarea de către direcțiunea generală din București a tuturor măsurilor luate de către organele conducătoare din Valea Jiului, măsuri menite să amelioreze producția.

b) Sabotarea aprovizionării minelor cu unelte și materiale necesare.

c) Desorganizarea exploatării prin punerea anumitor elemente sabotoare în fruntea unor mine.

d) Și, în fine, lucru care a dus la rezultatele cele mai dezastruoase, crearea unor condiții de viață insuportabile pentru muncitorii din Valea Jiului. A fost sistematic sabotată aprovizionarea cu alimente și articole de îmbrăcăminte, precum și amenajarea unor locuințe mai omenești pentru mînieri. Condițiile materiale extrem de grele au făcut ca minierii, flămânzi și goi, să nu mai poată da un randament normal, iar pe mulți dintre ei i-au făcut să părăsească regiunea, căutându-și în altă parte mijloace mai bune de existență.

Această împrejurare a dat naștere la lipsa de brațe de muncă, lipsă care se resimte din ce în ce mai mult.

Desigur că există și cauze obiective care determină o producție industrială scăzută. Aici trebuie să ne referim la lipsa de cantități suficiente de materii prime, la lipsa pieselor de schimb, precum și la dificultățile de transport. Prin acordurile economice încheiate la Moscova, guvernul Petru Groza a reușit să soluționeze în mare măsură problema materiilor prime și a transporturilor. Încheierea acestor acorduri între România și Uniunea Sovietică constituie un ajutor considerabil pentru ridicarea economică a țării, pentru evitarea șomajului industrial.

Industria noastră metalurgică a și început să fie în mod substanțial aprovizionată cu materii prime, combustibili, feroalaje diverse etc. Industria noastră textilă are asigurată, prin importul a 40.000 de tone de bumbac, producția pe un an de zile, lucrând cu întreaga ei capacitate de producție.

Pe baza aceluiași acorduri, industria lemnului, celulozei și hârtiei, a ceramicii etc. obțin deasemenea materii indispensabile pentru producția lor.

Tot Uniunea Sovietică ne-a înlesnit încheierea unui acord comercial cu Polonia, prin care obținem 830.000 de tone cărbuni de Silezia, dintre care 430.000 de tone vor trebui să intre în țară până la finele anului.

Cantitatea de cărbuni importată va acoperi complet deficitul producției noastre interne, asigurând activitatea industriilor și a căilor noastre ferate.

Ajutorul imens pe care Uniunea Sovietică ni-l acordă și sub această formă trebuie să adăncească și mai mult în conștiința poporului român sentimentul de recunoștință pentru generozitatea cu care marele nostru vecin a înțeles să răspundă la agresiunea României alături de Nemți și la jaful din teritoriile cotoșite; dar, în același timp, trebuie să desvolte în popor sentimentul de rușine pentru faptul că s'a lăsat mîna în acest război criminal fără să manifeste rezistență și opunerea necesară.

laborare cu organizațiile Frontului Plugarilor, au mobilizat masele țărănești și pe tehnicieni, organizând o luptă energetică pentru combaterea efectelor secetei, prin executarea de frunzare, tocarea parilor, a cocenilor etc.

Pentru a sprijini desăvârșirea reformei agrare și a ridica productivitatea muncii agricole, partidul nostru a susținut acțiunea guvernului de înființare a stațiunilor de mașini agricole și tractoare. Astfel tractoarele, în număr de 6.618, precum și mașinile mari agricole ale Camerelor de Agricultură, împreună cu cele expropriate, au fost grupate în centre și repartizate în așa chip încât să dea un randament cât mai mare.

O altă inițiativă pe care a avut-o partidul nostru este stimularea organizării de cooperative sătești care să servească la desfacerea produselor agricole și aprovizionarea populației rurale, eliminând astfel pe intermediarul speculant. Cooperativele acestea pot aduce mari economii țăranilor la cumpărarea produselor orășenești și câștiguri mari la vânzarea produselor agricole. Astfel, pentru a da un exemplu, țăranii din județul Făgăraș au refuzat să-și vândă vitele individual colectorilor speculanți, care le revindeau statului. Ei au vândut statului aceste vite prin cooperativa „Plugarul”, obținând o diferență de 600.000.000 de lei între prețul scăzut oferit de colectorii speculanți și cel obținut de la stat. Această diferență a fost împărțită țăranilor care au vândut vitele cooperativei.

APLICAREA ARMISTICIULUI

Am arătat modul în care reprezentanții reacționarilor din guvernele precedente au sabotat aplicarea armistiului, precum și neajunsurile izvorite din situația creată, neajunsuri care au constituit piedicile cele mai importante în stabilirea de relații prietenești cu Uniunea Sovietică.

Dela venirea guvernului de concentrare democratică Petru Groza, aplicarea loială și completă a armistiului, înlăturarea abuzurilor și fraudelor săvârșite de sabotorii acestuia și introducerea unei ordine depline în acest domeniu au format obiectul unei preocupări deosebite din partea sa.

În scopul unei juste repartiții a obligațiilor armistiului, a fost întocmit proiectul de lege pentru impunerea îmbogațiilor în genere. Guvernul Uniunii Sovietice a înțeles să rămână la fața de noi pe aceeași linie de susținere și ajutorare măcinimăsoasă, fără de care relucerea și ridicarea economică a țării noastre ar fi mult îngreunată și întârziată.

Una din acțiunile care au fost urmate cu multă stăruință a fost înființarea de economate pentru aprovizionarea salariaților și de cooperative de consum.

După datele existente, până la 15 Octombrie 1945 au fost înființate 759 de economate de salariați particulari, care aprovizionează 1.589.512 de persoane (salariați și membri ai familiilor lor).

Acestora le-au fost repartizate următoarele cantități de produse: 5.252 de vagoane de cereale, 891.000 kg. de ulei, 748.000 kg. de zahăr, 287.000 kg. de săpun, 1.612.000 m. de pânză și 464.000 de metri de postav, 45.800 de duzini de ciorapi, 360.000 de perechi de bocanci și pantofi etc. etc.

În cifrele de mai sus nu sunt cuprinse datele privitoare la salariații publici și ai căilor ferate, care au economate generale separate.

Aceste cantități reprezintă, desigur, un ajutor substanțial dat salariaților, dar nu se poate încă spune că soluționarea problemei aprovizionării salariaților a fost asigurată prin înființarea de economate.

Greutățile care se ridică în fața dezvoltării economatelor sunt în primul rând cele de ordin financiar. Finanțarea economatelor de aprovizionare căzând în sarcina statului — pentru funcționarii publici — și în sarcina întreprinderilor — pentru salariații particulari — se pune în plin problema găsirii mijloacelor necesare. Statul nu poate întrebuința în acest scop decât resursele bugetare, iar întreprinderile particulare adesea nu-și dau osteneala să găsească mijloacele necesare pentru asigurarea producției și finanțarea economatelor. Dacă la aceste condiții obiective se mai adaugă și lipsa de concurs, iar adesea și sabotajul direct al multor patroni, se poate explica de ce, din numărul total de 759 de economate înființate până la 15 Octombrie 1945, numai 157 au putut primi credite, în sumă totală de 18,5 miliarde de lei.

Această dependență a finanțării economatelor de patroni și stat mai are însă și marele neajuns că elimină inițiativa și acțiunea di-

rectă a salariaților în ce privește aprovizionarea, totul urmând a fi făcut de alții din afară, iar succesul depinzând exclusiv de concursul și sollicitudinea statului și patronului.

Deaceia economatele nu trebuie să constituie singura cale pentru rezolvarea problemei aprovizionării. Acțiunea guvernului în acest domeniu trebuie să fie însoțită și de o acțiune proprie a salariaților, și aceasta în direcția înființării de cooperative de consum.

Partidul nostru a dat un impuls puternic mișcării cooperatiste prin mobilizarea activiștilor de partid pentru munca de înființare a cooperativelor de aprovizionare la orașe și la sate.

Această acțiune nu este însă suficientă. Ea trebuie adâncită în modul cel mai hotărât, toți salariații trebuind să fie atrași în mișcarea cooperatistă, cooperativele fiind singura formă de colaborare economică, care, pe lângă faptul că este clădită pe acțiunea și spiritul de inițiativă și solidaritate al membrilor săi, mai are și avantajul de a se baza în primul rând pe mijloacele financiare colective, adunate prin aportul fiecăruia.

Din acest punct de vedere, realizarea cea mai importantă este inițiativa salariaților C. F. R., a căror acțiune de cooperatizare a și luat forme concrete. Această acțiune trebuie extinsă și la alte instituții și întreprinderi, ea constituind una din sarcinile cele mai importante care trebuie avute în vedere pentru viitorul cel mai apropiat.

Pentru soluționarea problemei aprovizionării maselor consumatoare ale orașelor s'a întreprins și o acțiune serioasă pentru descoperirea stocurilor de mărfuri doșite de speculanți.

Organele de control ale statului, ajutate din ce în ce mai mult de către cetățenii conștienți, au reușit să dea lovituri serioase speculanților prin descoperirea de stocuri considerabile de mărfuri ascunse, care au fost distribuite populației prin economate și cooperative. Numai în 25 de zile (dela 14 Iulie până la 8 August 1945), organele Ministerului de Interne au scos din mâinile speculanților mărfuri în valoare de 16.661.000.000 de lei.

Un ajutor important pentru aprovizionarea populației îl constituie marile cantități de grâu, porumb și bumbac aduse din U. R. S. S. în baza acordurilor economice dela Moscova.

Fără de insuficiența recoltei de grâu și porumb din acest an ajutorul dat de U. R. S. S. prin împrumutul pe termen de doi ani

a 15.000 de vagoane de grâu și 15.000 de vagoane de porumb înseamnă pur și simplu salvarea poporului român dela foamete.

SECTORUL FINANCIAR

Trecem acum la analiza sectorului financiar al economiei țării noastre — bugetul statului și piața financiară —, sectorul cel mai important pentru problema stabilității monetei și a creditului și în același timp sectorul cel mai slab și criticabil al economiei noastre.

Credincioși principiului nostru de a privi în față și deschis greutățile, vom arăta situația acestui sector în lumina ei adevărată, pentru ca, din analiza ce o vom face, să tragem concluziile necesare, să vedem ce ajutor putem da guvernului pentru soluționarea problemelor economice atât de însemnate și să fixăm atenția membrilor de partid asupra lor.

Pentru a ne da seama de adevărata situație a finanțelor noastre în legătură cu situația economiei generale, este nevoie să aruncăm o privire asupra bugetului statului așa cum a fost el întocmit la 1 Aprilie 1945 și cum a fost realizat în primele cinci luni de aplicare.

Cifra bugetului statului pe anul 1945—1946 a fost stabilită la suma de 815,7 miliarde de lei.

Acoperirea acestei sume era prevăzută în felul următor :

Impozite și taxe	333,8 miliarde (40,9%)
Excedentele regiilor și veniturilor ministerelor	104,3 miliarde (12,8%)
Împrumutul, mijloace de trezorerie și alte operațiuni de credit	377,6 miliarde (46,3%)
Total	815,7 miliarde

Cu alte cuvinte, 54% urma să se acopere din venituri bugetare, iar restul de 46% din împrumuturi.

Prin urmare, chiar dela alcătuirea bugetului, aproape o jumătate a rămas neacoperită prin veniturile obișnuite, urmând să fie procurată pe calea împrumuturilor la Banca Națională și pe piață.

Bugetul pe anul acesta, ca și bugetele pe anii trecuți, a lăsat neatins sistemul fiscal care se bazează pe așezarea greului sar-

indul bugetare pe umărul marilor mase consumatoare, și deci în primul rând, al muncitorilor, funcționarilor și țăranilor.

Într-adevăr, impozitele directe — plățile de fiecare cetățean după mărimea veniturilor sale — intra în compunerea veniturilor bugetare numai cu 31,2%, pe când impozitele indirecte — care intra în prețul mărfurilor și deci sunt plătit de toată lumea, indiferent de mărimea venitului — cu 68,8%.

Această împărțire a veniturilor bugetare — moștenire a trecutului — se datorește faptului că, ori de câte ori a fost nevoie să se mărească veniturile bugetului statului, au fost majorate veniturile indirecte, dar nu au fost atinse decât într-o măsură neînsemnată veniturile celor avuți.

O astfel de alcătuire a bugetului și o astfel de împărțire a sarcinilor nu este nici dreaptă, nici democratică și nici sanatoasă, dacă ieșea la iveală și mai izbitul dacă constatăm că din totalul impozitelor directe 27% reprezintă impozitul pe salarii, și aceasta în timp ce impozitul comercial și industrial intra numai cu 30%.

Cu alte cuvinte, toate întreprinderile comerciale, bancare și industriale din întreaga țară la un loc dau pentru bugetul statului mai puțin decât salariații. Dar și atât cât se încasează dela comerțanți și industriași se suportă de fapt tot de către consumatori, deoarece impozitele directe comerciale și industriale sunt incluse și ele în prețul produselor sau mărfurilor vândute.

Alcătuirea nedemocratică a bugetului nostru public a ieșit la iveală și mai mult în primele cincisprezece ani de aplicare a lui.

Prin măritarea cheltuielilor statului, veniturile bugetare au ajuns să acopere în această perioadă abia a treia parte din cheltuieli, restul de 2/3 fiind acoperit prin împrumuturi, contractate în cea mai mare parte la Banca Națională prin emisiune de monedă-hârtie.

Partea impozitelor directe a coborât la 15% din veniturile bugetare, iar partea impozitelor indirecte s'a ridicat la 75%.

În același timp, impozitul pe salarii a ajuns să acopere 66,6% din totalul impozitelor directe, iar partea impozitului comercial și industrial a coborât la 15,7%.

Cu o astfel de structură bugetară, în care acoperirea cheltuielilor nu se poate face decât cu ajutorul B.N.R., prin emisiune de monedă-hârtie, cu un astfel de sistem de impozite, în care tot greutatea sarcinilor bugetare apăsă pe umărul maselor consumatoare, și cu

o astfel de politică financiară, care primejduiește stabilitatea monetei noastre, nu este de mirare că situația finanțelor noastre publice a ajuns atât de grea.

Situația pieței capitalurilor poartă toate semnele situației economice generale.

O primă caracteristică este înmulțirea capitalurilor disponibile; pe de altă parte însă, în domeniul producției industriale se vorbește de lipsa creditelor necesare pentru investiții, reparații și achiziționări de materii prime.

Această situație paradoxală se explică prin febra speculativă care stăpânește piața capitalurilor, dar în același timp și prin politica de credit a marilor bănci.

Într-adevăr, față de continuu creștere a prețurilor și de scăderea puterii de cumpărare a monetei, capitalurile disponibile sunt aruncate pe piață în operațiuni speculative, care aduc beneficii enorme fără muncă: se cumpără și se revând cantități mari de mărfuri la prețuri negre; se investesc capitaluri în noi întreprinderi, „comerciale“, care deasemenea nu contribuie cu nimic la măreția producției și furnizează doar noi intermediari; se speculează acțiunile, care prin măritarea cererii au ajuns la cursuri excepționale.

Circulația mare de capitaluri nereproductive permite în același timp băncilor să realizeze câștiguri importante fără a trebui să facă investiții pe termen lung în industrie, investiții care să contribuie la înasătosirea pieței financiare și la măreția producției.

Această politică dăunătoare economiei țării nu servește decât interesele profiturilor care țintesc — și reușesc — să se îmbogățească fără muncă prin simpla și repetată cumpărare și vânzare a produselor și valorilor existente.

Politica de credit a Bancii Naționale a fost caracterizată în acest timp de o excesivă rețineră în acordarea de credite pentru producție.

Îndrumarea politicilor de credit spre investiții cu caracter productiv apare astfel și pentru acest domeniu ca o măsură absolut necesară în vederea stavilării speculei și măririi producției, care sunt obiectivele cele mai importante ale timpului de față.

3. SARCINILE NOASTRE PENTRU RECONSTRUCȚIA ȚĂRII

a) SECTORUL INDUSTRIAL

INDUSTRIALIZAREA ȚĂRII

Am aratat moștenirea economică grea preluată de actualul guvern la 6 Martie 1945 și am trecut în revistă situația economică actuală, realizările guvernului Petru Groza și dificultățile pe care le-a întâmpinat.

Din această expunere trebuie acum să scoatem în evidență sarcinile care stau în fața guvernului de concentrare democratică și a poporului nostru pe țărām poliție.

Aceste sarcini sunt toate legate de problema ridicării producției și refacerii țării sub toate aspectele și în toate domeniile vieții economice: industrie, transporturi, agricultură, comerț, prețuri, credit, finanțe publice. Și sarcinile sunt cu atât mai mari și mai grele, cu cât nu este vorba numai de a reface ceea ce s'a distrus, ci și de a construi și dezvolta economia României.

Desigur că refacerea economică a țării trebuie să pornească de la folosirea integrală a capacității productive a industriei.

Industria românească se împarte în două mari grupe:

- 1) Industria de stat și aceea în care statul are participații, și
- 2) industria particulară.

Aceste două sectoare ar trebui să se completeze reciproc și să formeze un tot organic, ceea ce până acum nu s'a realizat.

Statul nu a dus o politică de bună gospodărire a întreprinderilor sale, nu a folosit decât într-o măsură neînsemnată capacitatea de producție a acestor întreprinderi, în fruntea cărora se aflau elemente incapabile și corupte.

A lăsat necontrolate în fapt marile întreprinderi în care avea participații masive — „Astra-Vagoane”, „Societatea Națională de Gaz Metan” etc.

A lăsat să se însosească zeci de miliarde din bunurile nației puse sub controlul său.

Nu a îngrijit de finanțarea acestor întreprinderi cu mijloace industriale, pentru susținerea unei producții normale.

Exemplu în această ultimă privință pot sta uzinele de fier de la Hunedoara, care constituie cel mai puternic centru metalurgic din

țară și care, împreună cu minele de cărbuni din Valea Jiului, ar putea să satisfacă cerințele de materii prime și semifabricate ale întregii industrii metalurgice de stat și particulare, rămânându-i un disponibil și pentru export.

Creșterea producției industriei de stat și antrenarea altor de ea a celei particulare va fi folositoare în egala măsură atât statului, cât și particularilor.

Mărind producția, veniturile statului vor crește, prețurile produselor vor putea fi micșorate, industriași și comercianții își vor mări veniturile, datorită creșterii volumului afacerilor, iar masele consumatoare vor avea la dispoziție cantități mai mari de mărfuri. Pentru realizarea acestor sarcini este nevoie de mobilizarea tuturor factorilor care au un rol activ în economia țării. Lucrul acesta, știm bine, nu va fi ușor.

Sunt unii întreprinzători care nu înțeleg cu propriul lor interes este de a se alătura efortului general. Pe aceștia va trebui să-i convingem și să-i antrenăm în munca de refacere a țării.

Sunt alții care înțeleg că interesul lor de întreprinzători este să producă cât mai mult, dar care din motive politice, din ură față de regimul democratic, preferă să nu câștige sau chiar să piardă. Pentru aceștia vom găsi mijloace potrivite de a-i obliga să se încadreze efortului comun. Refacerea industriei actuale și folosirea integrală a capacității de producție sunt problemele de bază ale reconstrucției generale a țării, și rezolvarea lor constituie punctul de plecare pentru dezvoltarea industrială a României.

Se știe, tovarăși, că în țara noastră s'au dus multe și prelungite discuții asupra caracterului economiei românești. Unii teoreticieni susțineau că România este o țară „eminamente agricolă” și că, prin urmare, accentul în politica economică trebuie pus pe producția agricolă și pe exportul cerealelor. Acești teoreticieni căutau în fond să justifice existența și interesele marii moșierimii. Ei tindeau să țină România în condiții de inferioritate față de statele mari industriale, să rămănam tributari ai acestor state în ce privește produsele industriale. Impiedicând dezvoltarea industrială a României, ei împiedicau prin aceasta dezvoltarea culturală și bunăstarea materială a maselor largi populare. Impiedicând dezvoltarea industrială a României, deci crearea unei industrii metalurgice

care să fabrice tractoare și mașini agricole, ei împiedicau în fond dezvoltarea agriculturii, nepunând-o pe baze științifice, nefolosind mașinile și tehnica modernă pentru a mări randamentul muncii, a mări producția și a ridica nivelul de trai al țărănimii. Împotriva acestor tezelicieni reacționari, care căutau să facă din țara noastră un apendice al marilor state industriale, ne-am ridicat din bădeana noi, marxisto, comuniști, susținând că progresul țării noastre este în directă și nemijlocită legătură cu progresul industrializării țării și că de țaria industrială a țării depinde în mare măsură însăși independența statului nostru.

De existența unei industrii dezvoltate se leagă existența clasei muncitoare, care reprezintă garanția democratizării vieții noastre publice, garanția lichidării feudalismului și a moșieriniei.

La baza acțiunii de refăcere și reconstruire a țării trebuie să stea deci refacerea și dezvoltarea industriei grele.

Problemele care se pun industriei noastre astăzi, după terminarea celui de al doilea război mondial, sunt cu totul diferite de cele dinaintea acestui război. De unde înainte România era împinsă la pierderea activității industriale, mai ales în domeniul industriei grele, astăzi ea este deosebit de favorizată pentru a purcede la perfecționarea industriei sale actuale și mai ales la crearea unor ramuri industriale, absente până acum în economia noastră.

Și cum industria grea metalurgică formează baza industrială a unei țări, trebuie să se dea consolidării și dezvoltării acestei industrii un loc de frunte în planul de refăcere a țării.

O industrie grea puternică, bazată pe folosirea rațională a bogățiilor naturale ale țării și dezvoltată pe linia nevoilor interne și a posibilităților izvoare din legături comerciale trainice cu vecinii, constituită pivotul în jurul căruia întreaga economie a țării se va dezvoltă în condiții noi.

Acest lucru este necesar și este și posibil.

Dece este necesar?

În primul rând, fiindcă numai prin dezvoltarea industriei grele se pot pune în valoare toate bogățiile pământului țării noastre, bogății exploatate astăzi doar într-o măsură redusă.

În al doilea rând, fiindcă în jurul industriei grele, de pe urma dezvoltării ei și în legătură cu ea, vor putea lua dezvoltarea necesara industriile existente și vor putea lua naștere noi industrii.

În al treilea rând, fiindcă fără existența unei industrii grele nu se poate asigura funcționarea și dezvoltarea aceluiași sector economic fără de care nu se poate concepe însăși viața economică — transporturile. Nici atelierele căilor ferate, podurile, tunelurile, șantierul naval și nici mijloacele de locomotivă pe pământ, pe apă și în aer nu pot fi nici construite și nici întreținute în starea și numărul necesare nevoilor economice ale țării, dacă nu există o temelie industrială solidă.

În al patrulea rând, fiindcă numai prin dezvoltarea industriei grele și metalurgice și a industriilor anexe, și în primul rând a celei mecanice și chimice, se va da posibilitatea ca sectorul atât de important al economiei noastre — *agricultura* — să fie înzestrat cu toate acele mașini, unelte, produse și instalații de prelucrare care să-i ridice atât productivitatea, cât și rentabilitatea. Iar aceasta este singura cale de a consolida refecția agrară înaplinită și singura cale de a ridica nivelul de viață al plugărimii.

Dezvoltând industria grea metalurgică, se deschid posibilitățile cele mai largi pentru utilizarea întregii forțe de muncă a poporului nostru și pentru crearea acelor bogății care sunt necesare refacerii țării, ridicării ei și a condițiilor de viață la orașe și la sate, precum și îndeplinirii aceluia rol economic important pe care țara noastră poate și trebuie să-l joace în această parte a Europei. Prin exportul produselor muncii noastre și importarea bunurilor de care avem nevoie, noi nu vom face un simplu comerț, ci vom contribui la schimburile necesare refacerii economiei și a altor popoare care au suferit de pe urma războiului hiterist și de cetroptre.

Dar este acest lucru posibil? Da, pentru că avem la îndemână toate elementele care să ne permită să pășim la crearea unei puternice industrii grele în țara noastră.

— avem materiile prime de bază;

— avem mâna de lucru și rezervele necesare

Și dacă nu avem un utilaj industrial care să permită satisfacerea tuturor nevoilor schifăle mai sus, avem în orice caz armătura necesară pentru a pune la drum.

Să aruncăm o privire asupra posibilităților pe care ne le ofera resursele noastre de astăzi pentru dezvoltarea industriei grele.

Avem zăcămintele de cărbuni răspândite în numeroase locuri din țară și care însumează o rezervă de peste 1 miliard 800.000.000 de

tone, dintre care peste 1 miliard 500.000.000 de tone în Valea Jiului; peste 150.000.000 de tone din aceste rezerve sunt cărbuni care se pretează la cocsificare. Zăcămintele noastre de cărbuni pot asigura pentru o durată nelimitată toate nevoile industriale ale țării.

În ceea ce privește zăcămintele de minereu de fier, astăzi nu se cunoaște precis decât un singur zăcămintă mai mare, cel din regiunea Teluș-Ghelar, în Hunedoara, care poate asigura nevoile industriale ale țării noastre, după calculele specialiștilor, pe cel puțin 30 de ani. Dar descoperirile de minereuri de fier sunt atât de numeroase pe întreaga suprafață a țării, iar acțiunea de explorare pentru a se descoperi rezerve noi a fost până acum atât de neglijată și de înăpoiată în țara noastră, încât aici rămâne ca statul să organizeze expediții științifice de geologi, tehnicieni, chimiști etc. și să păsească cu hotărâre la explorările necesare descoperirii și punerii în valoare a zăcămintelor existente. Situația se prezintă în același fel și în ceea ce privește minereurile cuprinzând alte metale.

România are unul din cele mai bogate zăcămintă de bauxită din Europa. În munții Bihorului se găsesc rezerve de peste 20.000.000 tone, care conțin aproximativ 55% oxid de aluminiu, iar noi importăm aluminiu. La Baia Sprie, Herța și Bătuș există minereu de antimoniu. Avem 5.122.000 de tone de minereuri de cupru cunoscute în diverse locuri, ceea ce face 82.230 de tone de cupru metalic, în timp ce noi am importat peste 80% din cantitatea totală de cupru consumată în țară. Suntem una din puținele țări din lume care avem minereu de mercur, și noi importăm mercur. Avem 2.000.000 de tone rezerve de minereu de crom, complet parăsite. Avem cantități apreciabile de mangan.

Dar dacă zăcămintele noastre de minereuri cunoscute nu sunt deocamdată exploatare, avem în schimb rezerve de bunuri care constituie baza schimburilor noastre internaționale și care, pe măsura dezvoltării industriei noastre proprii, ne pot asigura alimentarea cu ceea ce ne lipsește. Acestea sunt: petrolul, lemnul și produsele agricole.

Dar posibilitățile cele mai apropiate de dezvoltare a unei industrii grele în țara noastră sunt deschise de situația actuală în sectorul industriei metalurgice.

Care este situația actuală a metalurgiei grele din România? Industria grea metalurgică este concentrată în trei mari întreprin-

derii: „Uzinele de Fier Hunedoara”, proprietatea statului (U.F.H.), cel mai puternic centru metalurgic din țară, înzestrat cu 5 furnale, având o capacitate de producție de 175.000 de tone de fontă pe an; „Uzinele Reșița” (U.D.R.), cu 2 furnale și o capacitate de 70.000 de tone de fontă pe an, și „Titlu-Nadrag-Calan”, cu un singur furnal și o capacitate de 24.500 de tone pe an. La U. F. H. nu funcționează astăzi decât un singur furnal și este utilizată circa 10% din capacitatea de producție.

Înainte deci de a fi nevoie să dăm o dezvoltare nouă industriei noastre grele, avem sarcina de a pune în valoare potențialul industriei metalurgice existent, și anume de a pune în funcțiune cele 5 furnale dela U. F. H., care, dacă ar lucra din plin, ar satisface nevoile întregului aparat existent, furnizând Reșiței produsele pe care astăzi le importă, și ar asigura buna dezvoltare a altor industrii.

Aceasta trebuie să fie prima etapă, și cum pentru a o realiza este nevoie în primul rând de asigurarea materiei prime necesare, tot în această primă etapă se situează și necesitatea unei valorificări cât mai complete a zăcămintelor de cărbuni din Valea Jiului, care formează un tot industrial organic cu zăcămintele de minereu de fier din Hunedoara. Și aici, înainte de a fi nevoie să se discute înființarea de noi centre de exploatare, prima sarcină este ridicarea producției actuale, scăzută astăzi la mai puțin de jumătate față de capacitatea normală, care este de circa 9.000 de tone pe zi.

Odată cu repunerea în funcțiune a U. F. H., ridicarea producției de cărbuni din Valea Jiului și folosirea tuturor posibilităților izvoare din coordonarea efortului industrial din aceste două centre, vor putea fi grupate în această regiune toate industriile necesare unei valorificări cât mai productive a cărbunelui și minereurilor: fabricile de coes metalurgice, laminarele necesare fabricării oțelurilor, industriile chimice anexe pentru prelucrarea derivatelor cărbunelui etc.

Aci va trebui să se formeze, pe de altă parte, centrul de captare și de distribuție a gazelor rezultate din fabricație, a căror energie va putea fi folosită atât pe loc, pentru nevoile industriei proprii, cât și pentru întreaga regiune din jur, economisindu-se astfel consumul cărbunilor.

Prin dezvoltarea și folosirea întregii capacități de producție a U. F. H. și a minelor de cărbuni din Valea Jiului și din Banat, va

putea fi asigurată și producția maximă a uzinelor „Reșița” și „Titan-Nadrag-Călan”, realizându-se astfel, prin aceste trei mari industrii, condițiile necesare dezvoltării industriale și agricole a României.

Urmările realizării acestui plan vor influența întreaga economie a țării noastre. Este ceea ce mai sigură pentru refacerea țării noastre și pentru asigurarea ridicării ei.

Pentru realizarea acestui plan este nevoie, în primul rând, de încredere pentru țara noastră și muncitorimea ei, de cinste și bună credință și, mai ales, de lăutarie, energie și forțe multă muncă.

Tot ce este activ, energetic și competent în țara noastră trebuie chemat să contribuie la realizarea acestui plan de refacere și ridicare a țării noastre.

Partidului nostru îi revine sarcina de a se ajuta ca un singur om în vederea realizării acestui scop și de a constitui motorul acestor acțiuni, care numai cei care nu doresc ridicarea țării nu i se vor alătura.

Aprinde toată atenția problemelor economice care se ridică în țara noastră pentru viitor se leagă de dezvoltarea industriei grele metalurgice.

Cele mai multe din aceste probleme au fost enunțate și soluționate în cadrul planului expus. Ne rămâne acum să le legăm de celelalte probleme care nu au fost discutate până acum.

În alara de dezvoltarea industriei metalurgice grele, apar și sarcini imediate următoare problemelor legate cu întreprinderile de stat și de sub controlul statului.

TRANSPORTURILE

În sectorul căilor ferate, sarcinile care se pun sunt mari și multiple. În primul rând, e nevoie de restabilirea parcului rulant, și mai ales a parcului de locomotive, prin ridicarea producției atât la uzinele C.F.R., cât și la uzinele particulare. Paralel cu repararea parcului rulant avariat, ca și a celui care necesită reparații curente, trebuie realizat programul de construcții noi de locomotive și vagoane pentru a crea un parc în stare să satisfacă necesitățile sporite ale transportului feroviar în România.

Pentru a putea reduce parcul de locomotive la numărul de 3.400 de locomotivă dinainte de război, ar trebui executate încă 265 de locomotive.

Totuși C.F.R. poate să se mențină încă un număr de ani cu cele 3.135 de locomotive cu care a rămas în prezent în parcu, cu două condiții.

a) să refacă utilajul existent, ca să ajunga mai repede la restabilirea parcului actual;

b) să asigure anual o cota de reparații a parcului actual de locomotive de circa 100 de locomotive pe an, prin eliminarea pe această cale a tipurilor învechite.

Aceste 100 de locomotive anual pot fi obținute prin comenzi date industriilor din țară, realizând astfel și standardizarea parcului.

Parcul necesar de vagoane de marfă, districto și călători este de circa 85.000 de bucati. C.F.R. dispune azi numai de 56.000 de vagoane. Aceasta înseamnă că pentru completarea parcului până la nevoile traficului ar trebui să achiziționezi 29.000 de vagoane.

Dupa capacitatea de astazi a fabricilor, în 1946 se vor putea construi în țară circa 2.500 de vagoane.

Nu am putea în niciun caz organiza un transport feroviar normal dacă nu vom reface la timp și completa cu altele noi trianțele, linile, telecomunicațiile, garile, atelierelor, depourile, conductele, precum și localurile de administrație. Se impune deasemenea repararea mașinilor-unelte avariate și uzate și înlocuirea lor, în limita posibilităților, cu altele noi.

Pentru anul 1946 sunt prevazute să fie terminate liniile București—Craiova, Tecuci—Făurei, Bumbăști—Livezeni. Pentru anul 1946—1947 se va termina linia Deva—Brad.

O sarcină din cele mai importante este dezvoltarea, la întregul personal al căilor ferate, a simțului de gospodărie și de răspundere pentru tot ce este proprietatea C.F.R. și ce este interes al acestei instituții. Nu este admisibilă situația, care se mai observă în unele centre feroviare, când averea instituției, deci a statului, este lasată în parădere, expusă intemperțiilor și furturilor în timp ce în alte centre se simte lipsa acestui inventar.

Parcul de locomotive și vagoane trebuie folosit din plin prin reducerea la minimum a timpului de încărcări și descărcări, a staționării prin gări etc., prin introducerea a două schimburi pe locomotive, prin sporirea tonajului.

Ținem să reamintim că pentru normalizarea transporturilor feroviare este absolută nevoie să fie în mod radical și just rezolvată problema producției de cărbuni, deoarece această problemă este strâns legată de realizarea programului de normalizare a căilor ferate. În acest scop este necesar ca minele de cărbuni ale societății Petroșani — al cărei capital este în majoritate înamic — să treacă în administrarea C.F.R., principalul consumator de cărbuni.

În sectorul transporturilor fluviale și maritime trebuie acordat tot sprijinul noii societăți sovieto-române de navigație „Sovromtransport”, care, prin numărul de vase ce posedă, devine unul din principalii factori ai reorganizării transporturilor noastre pe apă. (Aplauze.)

Pentru întărirea navigației fluviale și maritime române, trebuie acordat un sprijin larg atât construcției de vase noi, cât și ridicării la suprafață a vaselor scufundate, dintre care unele sunt în stare foarte bună.

Marirea portului este necesară, deoarece în timpul războiului o parte din vase au fost distruse, iar din cele maritime 30% au fost vândute, fiind surprinse de război în străinătate, iar 43,90% au fost sechestrare de către Anglia și U.S.A.

Pentru îmbunătățirea transporturilor aeriene, avem sarcina urgentă de a reconstrui, amenaja și moderniza aeroporturile noastre distruse de Nemii în retragere. Această sarcină guvernul și-a luat-o în cadrul convenției pentru înființarea societății sovieto-române de aviație civilă „TARS”, în scopul unei utilizări cât mai bune a materialului aeronautic cu care contribuie Uniunea Sovietică la noua societate. Toate aceste construcții de pe aerodromuri cad în sarcina statului român, deoarece sunt și rămân proprietatea lui. (Aplauze.)

Pentru reorganizarea transporturilor rutiere, trebuie organizat în cel mai scurt timp un oficiu centralizator al transporturilor de acest fel pe lângă Ministerul Comunicațiilor și Lucrărilor Publice. Acest oficiu va avea ca sarcină raționalizarea transporturilor rutiere în așa fel ca să fie un complement al celor feroviare, maritime și fluviale, deoarece transporturile pe șosele joacă un rol de prim ordin în economia țării.

Ministerul Comunicațiilor și al Lucrărilor Publice a înlocuit un program de relaxare și construcție a drumurilor în ordinea urgenței lor.

Pentru anul viitor se prevede dezvoltarea a 225 km. de șosele, 3.000 m. de poduri distruse, 100 km. de pavaje semi-permanente, îmbunătățirea punctelor rele de pe drumurile pietruite pe o rețea de 1.700 km. etc. (Aplauze.)

Ca program de viitor mai îndepărtat, Ministerul își propune să inițieze o rețea de 5.535 km., inclusiv Ardealul de Nord.

Pentru realizarea acestui program vom avea nevoie de un număr de mașini speciale, dintre care o parte le putem confecționa în țară, iar restul poate fi importat prin compensație din străinătate.

ELECTRIFICAREA ȚĂRII

Nevoia de a se pune în valoare toate bogățiile de resurse energetice ale țării pune însă și o altă problemă, care trebuie de asemenea să fie inserată printre sarcinile ce trebuie să fie urmărite în vederea ridicării economice a țării noastre, anume: electrificarea țării.

După părerea specialiștilor noștri, cursurile noastre de apă permit construirea unor centre de producere a energiei electrice care să satisfacă în viitor nu numai nevoile țării, dar chiar și pe cele de dincolo de granițele noastre, putându-se furniza curent electric pentru întreaga regiune a Balcanilor.

Prin crearea în țară a unei rețele de centrale hidroelectrice, se va putea precede la electrificarea căilor ferate și întrebuințarea masivă a energiei electrice în dezvoltarea tuturor industriilor noastre. De asemenea, prin extinderea rețelei de curent electric se va putea introduce lumina și forța electrică până și în cel mai depărtat colț al țării, ridicându-se astfel nivelul de viață și de cultură al plugărilor noastre.

Utilizând acest nesecat izvor de energie — cărbunele alb — vom putea face economii considerabile în rezervele noastre de petrol și cărbune.

Pentru îndeplinirea acestei opere uriașe de electrificare a țării, tehnicienii noștri au făcut demult planuri, și unele destul de bune, dar până la 23 August toate guvernele care s-au perindat la cârmă țării nu au știut și nu au vrut să valorifice nici munca creatoare a specialiștilor noștri, nici nesecatele izvoare de energie ale cărbunelui alb, ocupându-se numai de căpățuiala lor și a partizanilor politici lor reacționare.

Pașdru nostru trebuie să însereze printre cele mai de seamă sarcini sprijinirea acțiunii pe care a început-o guvernul de a vălășirea pentru popor aceste mărășure bogate ale țării (*Aplauze puternice*)

INTREPRINDERILE CĂ PARTICIPARE DE CAPITAL INAMIC ȘI CĂ CAPITAL DE STAT

Că atenție deosebită să trebui dată sectorul întreprinderilor că participare de capital inamic, pune sub administrația statului în baza art. 8 al Convenției de armistițiu.

Că acest sector se administrează pe răspunderea integrală a statului, este necesară o acțiune imediată, energică și hotărâtă pentru a se înlocui toți administratorii încreșți și incapabili numiți sub guvernarea trecută, pentru a se proceda la verificarea amănunțită a gesturilor lor și a se pași la stabilirea tuturor răspunderilor și recuperarea tuturor pagubelor produse, pentru care rămâne răspundător statul român, și deci, în ofișura analiză, poporul român.

O înțărare a controlului statului este absolut necesară și la întreprinderile în care statul participa cu parte însemnată de capital, pentru a îndrăma activitatea acestor întreprinderi în scopul înțărării sectorului economic dirijat de stat. Acest lucru este absolut necesar, deoarece există întreprinderi, cum sunt, de exemplu, „Societatea Națională de Gaz Meșan”, „Credul Industrial”, „Aștra Vaguare” etc., în care statul, deș are majoritatea capitalului sau o participare însemnată, totuși nu are cuvântul hotărâtor în conducere. În tringă publică de producție, plasamente și mai ales beneficii fiind în mâna unor particulari care o due adesea chiar împotriva statului. Său înregistrat cazuri în care astfel de întreprinderi au plătit taxa de amnistie fiscală pentru a acoperi evaziunile fiscale să vărsate în fața statului care le finanțază.

PRODUCȚIA INDUSTRIALĂ

Trebuie să subliniem din capul locului că odată cu cele expuse mai sus, privind sectorul industrial de stat, este necesar să depunem toate sforțările pentru mobilizarea tuturor capacităților productive ale particularilor în scopul dezvoltării ramurilor industriale existente

și creării altora noi. Inițiativa particulară trebuie stimulată și încercată, asigurându-i-se posibilitatea de creștere și de câștig echitabil. Toată capacitatea industrială a țării, a statului și particulară trebuie să formeze un tot organic, în colaborare strânsă, pentru reconstrucția țării, pentru înflorirea economiei românești. (*Aplauze*.)

Pentru întreprinderile industriale particulare, deasemenea, sarcina cea mai importantă rămâne desăvârșirea acțiunii de trecere a industriilor la producția de pace și ridicarea producției. Aceasta trecere nu trebuie lăș să fie lăsată înrușă pe seama inițiativelor private izolate. Nona producția a acestor întreprinderi trebuie să fie îndrumată pe linia nevoilor esențiale în legătură cu refacerea economică a țării, pe baza de planuri întocmite pentru fiecare ramură și parte și ținându-se seama atât de capacitatea de producție, cât și de felul și mărimea nevoilor interne și a posibilităților de import și export existente.

Statul va trebui să îndrumeze distribuția materiilor prime, să reglementeze prețurile de desfacere, să controleze circulația marfurilor și să asigure orientarea creditelor necesare în primul rând spre ramurile de producție care interesează refacerea țării.

Pe primul plan de preocupare în ceea ce privește refacerea și completarea instalațiilor existente și ridicarea producției, trebuie să fie puse:

— *Industria metalurgică și minieră*, care trebuie dezvoltată conform planului de ridicare a producției industriale la Hunedoara, Valea Jiului, Reșița și „Țăran-Nadrag-Calan”. O atenție deosebită trebuie dată în acest sector dezvoltării explorării și exploatarei zăcămintelor de antimoniu, cupru, mercur, mangan, aur, precum și creării unor centre de exploatare a zăcămintelor de bauxită (alu-minii) și minereu de crom.

— *Industria petroliferă*. În această ramură este nevoie de intensificarea exploatarei și a acțiunii de explorare pentru găsirea și punerea în exploatare a noi surse de țiței, în scopul ridicării producției actuale. Importanța acestei industrii este cu atât mai mare, cu cât petrolul nu este numai un combustibil esențial pentru industrie, transporturi și agricultură, ci și produsul cel mai important pentru exportul nostru.

Dezvoltarea acestei ramuri industriale poate fi urmărită cu atât mai hotărât cu cât există multe regiuni neexplorate încă, iar

Industria petrolului în țara noastră are astăzi asigurată sprijinul U.R.S.S. prin înființarea societății „Sovmimpetrol”. (Aplauze.)

— *Industria materialelor de construcție.* Industria lemnului, cimentului și sticlei, prin refacerea instalațiilor distruse și ridicarea producției actuale, trebuie să fie aduse în situația de a contribui în mod activ și satisfăcător atât la refacerea distrugerilor războiului, cât și la asigurarea nevoilor curente și de export.

În acest scop atenția trebuie îndreptată mai ales în direcția mărirea producției de lemn asouat, și în special a cherestelei, precum și pentru creșterea unei industrii de prelucrare a lemnului în produse fabricate ca mobilă standard pentru muncitori și țărani și părți din case-tip demontabile, care prezintă mari posibilități pentru export.

— *Industria textilă.* În această ramură industrială sarcina esențială este în prezent de a asigura folosirea întregii sale capacități de producție în vederea utilizării enormei cantități de haine importate din U.R.S.S. (Aplauze.)

— *Industria alimentară.* Sarcina esențială care se pune industriei alimentare este folosirea ei pentru o valorificare cât mai bună a produselor agricole, atât prin ridicarea producției fabricilor existente, cât și prin crearea de noi industrii locale în centrele de producție respective, și în primul rând pentru industrializarea laptelui, fructelor, cărnii, peștelui și legumelor.

O condiție esențială pentru ridicarea producției industriale este nu numai existența mâinii de lucru, ci și necesitatea ca muncitorii să contribuie cu toții în mod egal la efortul pentru mărirea producției, printr-o disciplină severă și un control reciproc. Producția nu poate fi ridicată numai prin echipe de șoc și eroi ai muncii.

În această privință partidul nostru trebuie să îndrumeze organizațiile locale în vederea ridicării generale a randamentului muncii prin mobilizarea tuturor muncitorilor în jurul echipelor de șoc.

Normalizarea regimului muncii nu este însă posibilă în întregime fără asigurarea pentru muncitori a unui nivel de viață în care nevoile esențiale ale muncitorilor să fie satisfăcute prin intensificarea acțiunii de asigurare a aprovizionării organizate a salariaților și a maselor de consumatori în general. Această sarcină trebuie urmărită prin înființarea și dezvoltarea cooperativei.

precum și prin folosirea economatelor în limita posibilităților. Scopul final trebuie să fie înlocuirea economatelor prin cooperative de aprovizionare, care, având toate avantajele economatelor, sunt în același timp lipsite de neajunsurile acestora, mai ales în ceea ce privește problema procurării fondurilor necesare.

Prin înlăturarea intermediarilor speculanți și asigurarea aprovizionării direct de la producători, la prețuri mai ieftine decât cele de pe piață, se obține o mărire a puterii de cumpărare a salariaților fără a se recurge la ridicarea acestora.

b) SECTORUL AGRICOL

În sectorul agricol, prima sarcină care ni se pune este desăvârșirea reformei agrare. În alara de măsurile luate de curând de Comitet de reforma agrară, organizațiile partidului nostru, împreună cu ale F.N.D.-ului, trebuie să dea concursul la îndreptarea tuturor greșelilor săvârșite în aplicarea legii reformei agrare. Totodată să intensifice grăbirea împărțirii titlurilor de proprietate pugarilor împroprietăriți. (Aplauze puternice.)

A doua sarcină importantă este organizarea centrelor de închiriere de mașini agricole, care să fie îndrumate și controlate de stat printr-un organ central. Această măsură este realizabilă în cadrul unui plan care să țină seama de inventarul agricol existent și de completarea lui prin comerzi date industriei noastre naționale și prin import din străinătate.

A treia sarcină care se impune agriculturii noastre este mărirea producției prin îmbunătățirea mijloacelor de prelucrare a pământului și prin mărirea suprafețelor de însămânțare cu 800.000 ha față de anul trecut.

Pentru a atinge mărirea suprafeței de cultură a țării într-un viitor cât mai apropiat, trebuie începute și sprijinite lucrări de îmbunătățiri funciare: îndiguliri, drenaje, irigații etc. Printr-o acțiune de acțiune bine susținută se pot câștiga imense suprafețe, astăzi neproductive.

Înmulțirea numărului de vile existente va contribui la îmbunătățirea condițiilor de muncă a pământului, va ameliora aprovizionarea populației cu produse animale — carne, lapte, unt,

brânză etc. — ridicând în același timp standardul de viață al țaranului.

O altă mare sarcină este înființarea și dezvoltarea cooperativelor sătești, cu ajutorul cărora plugarii pot:

a) să se aprovizioneze cu produse industriale direct de la producător prin cooperative de aprovizionare, înfățișând astfel pe intermediar (*aplauze puternice*);

b) să valorifice și să deslăcă produsele agricole prin cooperative de desfacere.

Partidul nostru își mai va ca sarcina sprijinirea luptei pe care o duce C.G.M. pentru sindicalizarea muncitorilor agricoli (*Aplauze.*)

Deasemenea trebuie dată deosebită atenție pădurilor, având în vedere marele rol pe care ele îl joacă în economia țării atât ca element de apărare a culturilor contra secetelor, cât și ca rezervor însemnat de materii prime pentru industria forestieră, a celulozei și a hârtiei.

Trebuie sprijinită conservarea acestei bogății naturale printr-un plan de exploatare rațională, trebuie încurajată împădurirea terenurilor degradate, de coastă sau de pe albiile râurilor, salvând tot odată de la distrugere suprafețe imense de teren.

c) COMERȚUL EXTERIOR

Ca o urmărire a sprijinului ce trebuie dat activității întreprinderilor industriale, a îndrumării distribuției materiilor prime și a producției, va trebui să se reglementeze în mod strict controlul statului atât în ceea ce privește importul și exportul materiilor prime cât și al produselor fabricate.

Comerțul exterior trebuie să fie o parte componentă în sistemul general de reglementare a economiei țării.

d) CREDITUL, FINANȚELE PUBLICE, MONETA

Sarcinile refacerii economice a țării necesită importante capitaluri pentru finanțarea industriei și agriculturii. Analiza situației economice actuale ne dovedește că în țara noastră există numeroase capitaluri disponibile sau care nu au o întrebuințare pro-

ductivă din punct de vedere economic. Trebuie organizată colectarea acestor capitaluri prin instituțiile de credit, pentru a fi puse în serviciul refacerii țării, statul garantând depozitele la aceste instituții.

Plasarea acestor capitaluri va trebui îndrumată de către stat nu numai în legătură cu nevoile întreprinzătorului, ci și pe baza planurilor de finanțare generală, întocmite după necesitatea de a se întâri sau desvolta diferitele sectoare de producție.

În această operă de finanțare, Banca Națională a României trebuie să fie pârghia principală nu numai pentru acordarea de credite de producție, dar și pentru controlul întrebuințării acestora, ca mandatară a statului.

Odată cu reorganizarea creditului este însă absolut necesar să fie reorganizate și finanțele publice prin modificarea sistemului fiscal în așa fel, încât sarcinile bugetare, care astăzi sunt împlinite în cea mai mare parte pe calea impozitelor indirecte și taxelor de consumație, să fie trecute într-o măsură însemnată asupra venitului, pe calea impozitelor directe, — cu excepția impozitului pe salarii, care astăzi este extrem de ridicat. Deasemenea, va trebui stabilit pentru fiecare contribuabil un domiciliu fiscal, la care să se centralizeze toate veniturile pe baza cărora să se poată face impunerea.

Pe această cale se va realiza nu numai o așezare mai dreaptă și mai democratică a sarcinilor fiscale, dar se va da posibilitatea statului să-și creeze veniturile necesare echilibrării bugetului, fără a trebui să apeleze la emisiunea B.N.R., oprindu-se astfel procesul de inflație.

Pentru mărirea veniturilor statului va trebui stăvilită evaziunea fiscală enormă, controlându-se temeinic atât producția cât și circulația mărfurilor de la producător până la consumator.

Măsurile care trebuie luate în domeniul creditului și al finanțelor publice, combinate cu cele de reglementare și îndrumare a vieții economice sub toate aspectele, precum și ridicarea producției, sunt condițiile fără de care nu se poate concepe și nu se poate realiza stabilizarea monetei noastre. (*Aplauze.*)

Așa dar, tovarăși, în fața noastră, în vederea refacerii și dezvoltării țării, se ridică următoarele sarcini principale:

1. Utilizarea capacității maxime a „Uzinelor de Fier Hunedoara” și a minelor de carbuni din Valea Jiului, precum și a uzinelor „Reșița” și „Târnăbă-Nădrag-Călan”.

2. Grabirea trecerii industriei de război la producția de pace precum și creșterea producției industriale în general.

3. Refacerea și dezvoltarea sistemului nostru de transport pe pământ, pe apă și în aer.

4. Electricizarea țării și construirea centralelor hidro și termoelectrice.

5. Desăvârșirea reformei agrare, organizarea și dezvoltarea stațiunilor de închiriere de tractoare și mașini agricole, care vor forma baza pentru mărirea productivității și rentabilității agriculturii, industrializarea produselor agricole și buna lor valorificare.

6. Dezvoltarea cooperativelor la orașe și în sate și asigurarea unei aprovizionări normale a populației.

7. Reorganizarea sistemului de credit prin îndrumarea operațiunilor bancare de către stat, în vederea asigurării mijloacelor financiare necesare producției.

8. Reforma fiscală, care să asigure o mai dreaptă repartizare a sarcinilor și un echilbru bugetar.

9. Partidul nostru se preocupă și trebuie să se preocupe de învățămînt. Problemele de bază ale învățămîntului nostru sunt:

a) lichidarea analfabetismului;

b) reorganizarea întregului învățămînt, dela cel primar până la universitate, pe baze democratice, ca să asigure un minim de cunoștințe generale pentru întregul tineret, formarea de tehnicieni pentru nevoile industriei, agriculturii etc., iar pentru cei cu calități intelectuale deosebite, posibilitatea de a urma studii superioare, fără a mai fi legată de lipsa mijloacelor materiale (aplaude);

c) formarea de cadre pentru învățămîntul primar, mediu și superior, prin înființarea de institute pedagogice în care să se desăvârșească pregătirea;

d) democratizarea conținutului didactic, prin înlăturarea tuturor elementelor prafasiste, reacționare, care îndrumau formarea tineretului pe calea urii de casă, a șovinismului etc.

Luptând pentru realizarea acestor desiderate, putem asigura poporului nostru condiții de dezvoltare firești, putem face din țara

care om un cetațean conștient de drepturile și obligațiile lui, și în același timp, înarmându-l cu un minimum de cunoștințe profesionale, îl vom face mai util atât lui cât și societății.

10. O atenție deosebită trebuie dată problemei sănătății publice. (Aplauze.)

Este lucrul știut că în special la țară asistența medicală este aproape inexistentă, datorită atât tendinței medicilor de a părăsi la orașe, cât și interesului slab din partea statului.

a) Trebuie să fie făcute înlesniri medicilor pentru a se așeza în mediul rural și, în același timp,

b) să se înființeze cât mai multe dispensare la sate, dotate cu materialul necesar combaterii mai ales a bolilor sociale.

Prin îndrumările și ajutorul medicilor vom putea schimba condițiile de igienă — foarte relative astăzi — în care trăiește țărănimea și vom face să scadă procentul — foarte ridicat — al mortalității infantile.

Învățămînt.

Aceste sarcini principale stau în fața întregului popor, și pentru realizarea lor este nevoie de mobilizarea și activizarea tuturor energilor țării noastre. Întreaga muncitorime, întreaga țărănime, întreaga intelectualitate, industriași, comercianții, oamenii de finanțe, tot ce este cîștit și pașnic în această țară, trebuie să se lucreze în marea operă de refacere economică a țării, în opera de valorificare a bogățiilor pămîntului pe care le posedă România, în opera de ridicare a nivelului general de viață al întregului popor.

Dar coordonarea efortului general presupune și un organism capabil să cuprindă variatele compartimente ale vieții economice, capabil să manevreze pîrgățile de comandă ale economiei naționale, capabil să dea la timp soluțiile potrivite diverselor probleme care se pun și să aibă și autoritatea și forța necesară pentru a le transpune în viață.

Acest organism există. El a fost creat de curînd, la propunerea miniștrilor noștri comuniști din guvern. El este Consiliul economic superior, organul suprem de coordonare a activității diverselor departamente economice, organ care va face cu putuță îndrumarea de către stat a tuturor secțiunilor economiei noastre. Îndrumarea

economiei noastre, înțelegă pe plan larg de echilibrare și armonizare a diferitelor compartimente, pe baza unor planuri stabilite în amănunt, îndrumarea aceasta este cu puțință și trebuie realizată. Ea presupune însă și un aparat de control suplu și eficient și o organizare a administrației de stat care să corespundă noilor nevoi. Aceasta este iarăși una din problemele principale care se pun astăzi statului și care va trebui rezolvată neîntârziat.

4. SARCINI POLITICE GENERALE

Pentru rețacerea țării și crearea unei Români puternice și bogate, partidul nostru luptă pentru strângerea laolaltă a tuturor forțelor productive din țară pentru realizarea următoarelor sarcini politice generale.

1. Întărirea Frontului Unit Muncitoresc și lupta pentru înapoierea unității politice a clasei muncitoare. *(Aplauze puternice.)*

2. Întărirea Frontului Național Democrat. *(Aplauze.)*

3. Întărirea alianței dintre muncitori, țărani și intelectuali. *(Aplauze.)*

4. Întărirea dintre poporul român și popoarele conlocuitoare. *(Aplauze.)*

5. Mobilizarea partidului în cooperare cu forțele democratice în lupta pentru câștigarea libertății alegătorilor. *(Aplauze.)*

6. Sprijinirea activității guvernului dr. Petru Gроза. *(Aplauze.)*

7. Întărirea prieteniei cu marele popor sovietic, cu popoarele înconjurătoare și cu toate popoarele iubitoare de libertate. *(Aplauze puternice.)*

5. SARCINI INTERNE DE PARTID

Pentru reușita realizării sarcinilor politice generale, trebuie să îndeplinim următoarele sarcini interne de partid:

a) IN DOMENIUL MUNCII ORGANIZATORICE

1. Prima noastră sarcină este consolidarea organizațiilor existente printr-o viață de partid regulată și prin prelucrarea temeinică a liniei și sarcinilor de partid

2. Lupta pentru lichidarea nepotrivirii dintre influența politică și situația organizatorică a partidului. Ridicarea sarcinilor organizatorice la nivelul rolului pe care partidul trebuie să-l aibă în aceste împrejurări.

3. Întărirea muncii organizatorice în rândurile muncitorilor, țărănilor și intelectualilor. Bătălie în sectorul țărănesc. Deosebită atenție pentru atragerea femeilor în partid.

4. Control riguros și ajutor continuu din partea organelor de conducere privitor la îndeplinirea sarcinilor.

5. Ridicarea nivelului politic al cadrelor și al întregului partid.

6. Întărirea simțului de răspundere colectivă și individuală.

7. Organizarea muncii pe baza unui plan elaborat temeinic în urma studierii situației concrete și pe baza angajamentelor organizației respective. Lupta pentru introducerea unei discipline și a unui sistem în munca noastră.

8. Lupta împotriva pripelii și grabei în luarea hotărârilor, Nici o hotărâre fără o chibzuire matură. Fiecare acțiune să fie pregătită amănunțit și minuțios.

9. Rezolvarea colectivă a problemelor de bază ale partidului.

10. Întărirea disciplinei de partid. Luptă fără cruțare împotriva curentului anarho-sindicalist și devierilor sectari.

11. Întărirea și asculțarea vigilenței noastre și a vigilenței maselor.

12. Metoda noastră de muncă să fie metoda convingerii.

13. Întărirea criticii și auto-criticii pentru analizarea și îndreptarea slăbiciunilor noastre. Imprimarea unui spirit sănătos critic și auto-critic în toate organizațiile noastre.

14. Întărirea legăturilor cu masa.

b) IN DOMENIUL MUNCII DE EDUCATIE POLITICA

Presă

1. Îmbunătățirea conținutului.

2. Introducerea tratării regulate și temeinice a problemelor teoretice și politice.

3. Organizarea unei rețele de corespondenți permanenți.

4. Ridicarea de cadre gazetărești. Organizarea de școli de gazetari.

Ridicarea nivelului politic teoretic al cadrelor noastre

1. Reorganizarea întregului învățământ de partid, dând o atenție deosebită problemelor naționale, pe baza studiului temeinic al marxism-leninismului
2. Reorganizarea universității partidului pe termen de 6 luni, cu un auditoriu permanent
3. Organizarea secțiilor de cadre pe lângă regionale, tot cu un auditoriu permanent.
4. Îmbunătățirea edițiilor de partid, intensificând editarea cvasidictor marxism-leninismului și dând o atenție sporită lucrărilor privitoare la țara noastră
5. Difuzarea temeinică și serioasă a materialului

Tovarași:

C. C. al P. C. R. rapune disecției și aprobării Conferinței Naționale raportul său asupra activității și sarcinilor care stau în fața partidului. *(Aplauzuri prelungite. Delegații ascultătoare pe raportiv Strigăte „Trăiască tovarășul Gheorgiu Dej! Trăiască Comitetul Central! Trăiască Partidul Comunist Român! Delegații, în picioare, cântărează „Internationale”)*

„Scutela” nr. 587
din 20 Octombrie 1945.

POZIȚIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN FAȚĂ DE CURENTELE ȘOVINE ȘI REVIZIONISTE

EXPUNERE FĂCUTĂ LA ȘEDINȚA LĂRGITĂ A C. C. AL P. C. R.
Iulie 1946

Hotărârile Conferinței dela Paris cu privire la Transilvania au dat o grea lovitură cercurilor reacționare dinăuntrul și dinafara țării, confirmând totodată justetea liniei politice a Comitetului Central față de problema națională.

Hotărârea reprezentanților celor 4 mari puteri, declarând nul și neavenit dictatul dela Viena, a restabilit vechea graniță dintre România și Ungaria, recunoscând prin aceasta:

în primul rând contribuția poporului român la efortul aliaților în lupta pentru zdrobirea definitivă a hitlerismului,

și în al doilea rând caracterul democratic al regimului instaurat la 6 Martie 1945, care a creat condiții obiective pentru asigurarea drepturilor depline și liberei dezvoltări a naționalităților concubitoare în cadrul statului român.

Partidul nostru nu a fost surprins de hotărârea luată la Paris. Comitetul Central a făcut cunoscut opiniei publice dinăuntrul și dinafara țării punctul de vedere al partidului asupra Transilvaniei, susținând că nu poate fi vorba aici măcar de valabilitatea părții la dictatul dela Viena.

În conferințele care au avut loc între reprezentanții marilor puteri în legătură cu încheierea tratatelor de pace, reprezentanții Uniunii Sovietice au susținut punctul de vedere al guvernului român cu privire la Transilvania, bazându-se pe obligațiile luate de statul român de a asigura naționalităților concubitoare drepturi egale cu ale poporului român.

După cum era de prevăzut, cercurile revizioniste maghiare nemulțumite de hotărârile dela Paris, au intensificat agitațiile și propaganda lor, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, împotriva deciziilor luate la Paris de reprezentanții marilor puteri, în frunte cu Uniunea Sovietică. O armată întreagă de avocați ai revizionismului — oameni politici, diplomați și scriitori — s'au concentrat la Paris, Londra și Washington, unele nădăjdindu-se să poată găsi sprijin pentru liza revizuirii granițelor dintre România și Ungaria.

În susținerea tezei lor revizionisti maghiari califică „politica românească, atât cea dintre cele două războaie, cât și cea de după 23 August, inclusiv politica guvernului Groza, drept antidemocratică, făcută cu scop de oprimare, sărăcire, despuere și desnaționalizare a elementului maghiar din Transilvania”. Ei afirmă că „nu există nicio deosebire între politica de opresiune și de desnaționalizare a guvernelor reacționare din trecut și politica guvernului din azi și că populația maghiară din Transilvania, în cluda tuturor suferințelor însumate din activitate de zbir și în declarațiile oficiale, nu are nici o garanție privitoare la drepturile ei democratice și la regimul sub regimul actual”.

Înțelegerea revizionistilor unguri de a confunda politica regimurilor reacționare din trecut cu politica guvernului Groza este pe cât de neîntemeiată, pe atât de neînțeleasă. Neîntemeiată afirmărilor revizionistilor maghiari constă tocmai în deosebirea fundamentală dintre regimurile reacționare din trecut și regimul democratic instaurat în România la 6 Martie 1945.

Într-adevăr, un regimul reacționar din trecut, pe lângă politica de oprimare, sărăcire și despuere a întregii populații din Transilvania, populația maghiară era supusă unei politici sistematice de asuprire națională, culturală și religioasă. Ceeace uită însă să adauge revizionistii unguri este că această politică a reacțiunii române, de exploatare și de asuprire, a fost dusă cu complicitatea reacționarilor maghiari din România, care stau azi în fruntea agitațiilor revizioniste din Ardeal și lucrează mâna în mână cu reacțiunea română.

Deopotrivă interesate în exploatarea sângeroasă la care erau supuși muncitorii și țărânii unguri și români, reacțiunea maghiară și română au dus o politică șovină și de atârșare în nră, pentru a abate

atenția maselor populare din Ardeal dela revendicările lor economice, sociale și politice.

Este un adevăr istoric că imperiul austro-ungar și regimurile reacționare române și maghiare sunt deopotrivă responsabile pentru crearea artificială și întăririi sistematice a urii șovine și a neînțelegerilor dintre Români și Unguri din Transilvania. Acea stă politică a lăsa în mod incontestabil urme adânci în mentalitatea și starea de spirit a unei părți însemnate a populației transilvănene, ceace folosește șovinistii români și revizionistii maghiari.

În agitațiile și propaganda lor, revizionistii unguri confundă în mod tendențios politica regimurilor reacționare din trecut cu politica regimului instaurat la 6 Martie. Ei trec sub tăcere faptul că instaurarea regimului dela 6 Martie 1945 a fost rezultatul luptei comune a poporului român și a naționalităților conlocuitoare și că pentru prima dată în istoria țării noastre, și în special în istoria populației române și maghiare din Transilvania, revendicările naționalităților conlocuitoare au căpătat o soluționare democratică. Revizionistii unguri generalizează în mod tendențios provocările inițiate de partidele „istorice” împotriva populației maghiare și le pun pe seama guvernului Groza și a politici sale față de naționalitățile conlocuitoare, pentru a justifica pretențiile lor teritoriale. Măsurile guvernului Groza de combatere și sancționare a celor care propagă ura de rasă și șovinismul și uneltesc împotriva democrației și păcii sunt calificate de revizionistii unguri drept simple „cuvinte frumoase”.

Cu toate greutățile întâmpinate în aplicarea programului de guvernare preconizat de forțele democratice înainte de 6 Martie 1945, realizările guvernului Groza stau mărturie a concordanței deplină dintre vorbele și faptele sale atât în problemele generale ale țării, cât și în politica sa față de naționalitățile conlocuitoare.

Datorită politici democratice a guvernului Groza, populația maghiară din Transilvania i s'au acordat drepturi depline de a folosi limba maternă în școli, în administrație și în fața instanțelor judecătorești.

de a avea școli primare, secundare și universități recunoscute și susținute de stat;

de a avea teatre, biblioteci și instituții culturale;

de a participa în administrațiile publice în raport cu importanța și numărul lor.

de a se organiza în vederea dezvoltării culturii și tradițiilor ei naționale.

Cu pământul confiscat de la moșierii români și de la grădii maghiari au fost împroprietăriți atât țărani români, cât și țărani unguri.

Regimul instaurat la 6 Martie 1945 a creat astfel condițiile obiective de dezvoltare și propagare economică, politică, socială și culturală atât pentru poporul român, cât și pentru naționalitățile conlocuitoare.

Într-un regim instaurat la 6 Martie 1945 nu a reușit nimeni să poată înlocui în luptă de existență să ștergă toate urmele politicii de înfrângere a forțelor sovietice și de asuprire națională, politică, socială și economică. Dusa în mod succesiv în Transilvania de regii și principii unguri, de regimul habsburgic și horthist și de guvernele reștințare române. Desigur că mai sunt încă multe de făcut. Ceea ce este însă important și esențial să înțeleg și nu vor să înțeleagă revizionistii unguri și reacționarii români este că politica inaugurată de guvernul Groza, odată cu venirea sa la cârmă țării, a pus o piatră de hotar între două epoci istorice, creând condițiile obiective pentru înlăturarea definitivă a tuturor treburilor de împărțire la care a fost supusă populația din Transilvania.

Necesitățile dreptății și libertății acordate naționalităților conlocuitoare de către guvernul de Petru Groza, revizionistii unguri urmărind să apară interesele economice, politice, sociale și naționale ale populației maghiare din Transilvania, cu satisfacerea pretențiilor teritoriale ale reacțiunii maghiare.

În propaganda și agitația lor, revizionistii unguri afirmă că prin satisfacerea revendicărilor teritoriale ale Ungariei s'ar crea o stare de echilibru, fiind înglobați în Ungaria un număr de 8 milioane aproximativ egal cu numărul Ungurilor ce ar rămâne în România. O astfel de punere a chestiunii este pe cât de nejustă, pe atât de periculoasă. Nejustă, pentru că, departe de a rezolva problema națională, o complică și mai mult. A admite punctul de vedere al revizionistilor unguri, înseamnă a crea în mod artificial o problemă națională în Ungaria. Este nejustă, pentru că nu ține seama de schimbările intervenite în viața politică a statului român, pentru că nu ține seama de conjunctura politică internă și externă și prin

lașul ca la drept punct de plecare în rezolvarea problemei naționale revizuirii de granițe și nu condițiile democratice create de regimul instaurat la 6 Martie 1945, care permit libera dezvoltare atât a poporului român, cât și a naționalităților conlocuitoare.

Este periculoasă, pentru că ar întârzi curentele sovietice și revizioniste din Transilvania, alimentate atât de reacțiunea română cât și de reacțiunea maghiară. Satisfacerea pretențiilor teritoriale ale revizionistilor unguri ar duce în mod inevitabil la slăbirea regimului democratic instaurat la 6 Martie și ar fi o înfrângere a naționalității române, ci în cuceririle democratice atât ale poporului român, cât și ale naționalităților conlocuitoare. Este periculoasă, pentru că subminează unitatea de acțiune a poporului român și a naționalităților conlocuitoare împotriva reacțiunii și fanatismelor fasciste și tinde să mențină un permanent focar de conflicte și neînțelegeri între poporul român și poporul maghiar.

Reacțiunea română și maghiară se întâlnește în ora lor împotriva democrației, împotriva cuceririlor democratice ale poporului român și maghiar. Sforțarea lor comună tinde să împiedice procesul de democratizare și de colaborare prietenească între cele două popoare. Lovind în cuceririle democratice ale României, sovieticii români și revizionistii unguri întăresc atât pozițiile reacțiunii române și maghiare, cât și ale cuceririlor reacționare străine împotriva frontului democrației care luptă în toată lumea pentru înfrângerea tuturor popoare și pentru asigurarea unei păci durabile.

Agenda revizionismului se leagă în înțelesul său, sprijinindu-l pe Mănuș și eliege să împotriva guvernului Groza, ar putea schimba regimul instaurat la 6 Martie, ar putea aduce la cârmă țării un guvern reacționar, și prin aceasta s'ar crea starea de nesiguranță în care se referă revizionistii unguri în agitația și propaganda lor. În speranța că astfel pretențiile lor teritoriale ar putea găsi un temelie în fața marilor aliați.

Deși nu o afirmă public, reacționarii români la rândul lor, se potose ca pot fi sacrificate câteva județe postelor revizionistilor unguri: pentru a compromite astfel regimul instaurat la 6 Martie 1945 și politica guvernului Groza, pentru a submina autoritatea și încrederea de care guvernul Groza se bucura în fața poporului român.

Prin atitudinea lor plină de ură față de populația maghiară, partidele „istorice”, fiind inițiatorii, organizatorii și conducătorii

provocărilor șovine din Transilvania, contribuie la întreținerea campaniei revizioniste și provoacă desordini pentru a dovedi incapacitatea guvernului Groza de a putea în aplicare politica sa față de naționalitățile conlocuitoare. Astfel, conducătorii partidelor „istorice” speră că ar putea să slăbească prestigiul guvernului Groza în fața opiniei publice dinăuntrul și dinafara țării, să submineze regimul instaurat la 6 Martie 1945 și să împiedice înțelegerea și colaborarea dintre poporul român și poporul maghiar.

Comunitatea de interese a forțelor democratice românești și a populației maghiare reviese și din afilierea partidelor „istorice” față de guvernul Groza în problema națională. Astfel, unul din izvoarele lor pretinde că „în Transilvania s-au acordat Ungurilor cele mai cutozătoare drepturi naționale și cele mai neașteptate libertăți publice”.

Într-adevăr, drepturile și libertățile pe care le asigură regimul instaurat la 6 Martie 1945 naționalităților conlocuitoare sunt „cutozătoare”, pentru că noile forțe politice care conduc astăzi destinele țării sunt sincer atașate ideii de colaborare frățească cu naționalitățile conlocuitoare; ele sunt „neașteptate”, pentru că răpesc realtutul posibilitatea de a soluși problema națională ca o diversitate politică pentru a lovi în cuceririle democratice ale poporului român și ale naționalităților conlocuitoare. Ele mai sunt „neașteptate” și pentru revizionisții maghiari, reducându-le posibilitățile de agitație împotriva regimului democratic din România.

Sustinând aceste drepturi, partidul nostru luptă deopotrivă contra revizionismului maghiar și șovismului românesc, care reprezintă două aspecte ale luptei național-impotriva democrației.

Comitetul Central al partidului nostru scoate că nu întâmplător asistăm în ultimul timp la o intensificare a campaniei șovine a partidelor „istorice”, tocmai într-un moment când chestiunea granițelor dintre România și Ungaria a fost definitiv hotărâtă la Conferința de la Paris. Provocările șovine inițiate, organizate și conduse de către partidele „istorice” în diferite părți ale Transilvaniei, campania de atătare la ură întreținută de presa lor împotriva populației maghiare numai la câteva zile după hotărârea marilor aliați cu privire la Transilvania, au dat prilej revizionisților unguri să-și intensifice agitația și propaganda lor, sub pretextul „stării de nesiguranță” în care trăiește populația maghiară sub regimul guvernului dr. Petru Groza.

Atăările șovine și provocările organizate de partidele „istorice” împotriva populației maghiare trebuie să fie considerate ca făcând parte din planul lor de subminare a unității de luptă a poporului român și a naționalităților conlocuitoare, de subminare a tinerei democrații din România.

Partidele „istorice”, ocupându-se în presa lor de drepturile și libertățile acordate naționalităților conlocuitoare de către guvernul dr. Groza, încearcă să-și acopere crimele săvârșite asupra populației maghiare din Transilvania și politica lor colonială de aspirare națională economică și politică a populației maghiare din timpul regimurilor reacționare. Scutând în evidență crimele săvârșite de regimul horthist asupra populației românești, partidele „istorice” nu siliă niciun cuvânt despre crimele săvârșite de Antonescu, cu complicitatea lor, în Ardealul de Sud, nici despre crimele săvârșite la Alia Seacă, Aghireș și în alte părți de către bandele înarmate ale lui Iuliu Maniu, crime datorite cărora guvernul Uniunii Sovietice a fost nevoit să dispună evacuarea administrației instalată de ele în Ardealul de Nord.

Iar acum, după ce s'a făcut cunoscută hotărârea de la Paris cu privire la soarta Transilvaniei, partidele „istorice” au dusă în fața opiniei publice o campanie de mari proporții, care urmărește să creeze impresia că ele au contribuit cu ceva la acest succes al democrației din țara noastră.

Scribii partidelor „istorice” încearcă în mod grosolan să mistică poziția principală a partidului nostru cu privire la problema națională. Luând visurile lor drept realitate, conducătorii partidelor „istorice” ajung la concluzia că declarațiile făcute la Cluj de către Lucrășiu Patrașcanu ar însemna o „schimbare tactică” în politica Partidului Comunist Român față de problema națională. Dar cum visurile nu pot fi confundate cu realitatea — deoarece nu a intervenit nimic nou care să fi determinat partidul nostru să-și „schimbe tactica” în problema națională — conducătorii partidelor „istorice” se mulțumesc și cu mai puțin, cântând frământări și disensiuni în sânul conducerii partidului nostru.

Asemenea frământări nu pot exista decât în capetele înfierbântate ale conducătorilor partidelor „istorice”.

În conducerea partidului nostru nu pot exista disensiuni, de fapt conducătorii partidului nu reprezintă interese individuale sau de clasă. Cel care își închipuie că în partidul nostru pot exista disensiuni dan dovadă de o totală ignoranță în ceea ce privește caracterul și metodele partidului nostru, care se deosebește de alte partide prin faptul că ori de câte ori membrii nostri de partid comit greșeli sau abateri dela linia partidului, acestea sunt supuse focului criticii și autorității deschise, având ca urmare lămurirea membrilor de partid — și a celor care au greșit — și menținerea indestructibilă unității politice, ideologice și de acțiune a partidului nostru. Această constantă lămură și viabilitate a partidului nostru și asigură supraviețuirea în fața adversarilor săi politici.

Comitetul Central a fost unanim în aprecierea că Lucrețiu Pătrășcanu, în discursul său del. 1401, unde a afirmat că după 1918 s'ar fi descurt întreaga populație din Transilvania, atât români, cât și maghiari, din cauza de viață și noi cui de progres, în dreptul focul principal împotriva revizionistilor unguri, nu a accentuat răspunderea politică a partidelor „istorice” în înfrângerea unitii șovine, în asigurarea națională la care a fost supusă în trecut populația maghiară din Transilvania și în provocările recente infilate și organizate de către partidele „istorice”.

În sfârșit, chiar partidul nostru nu poate să treacă sub tăcere și gravitatea regimurilor „istorice” în călătările șovine și crimele săvârșite împotriva populației maghiare, căci, dacă ar face aceasta, nu ar pune problema națională în mod obiectiv, sub toate aspectele ei, nu ar fi credincios unor sale politici și s'ar lăsa târât de curentele șovine. Căruia deosebește lucruri partidul nostru de partidele „istorice” în metoda de a trata problema națională, este că partidul nostru nu ascunde politica de asigurare a regimurilor reacționare față de populația maghiară, ci, dimpotrivă, o scoate în evidență, o desbracă de-a totă fază logică și „naționalistă” și o arată în adevărată ei luminoasă. Această abateri în discursul lui Pătrășcanu a dat prilej partidelor „istorice” să arunce răspunderea în voievodărilor șovine din Transilvania exclusiv asupra elementelor revizioniste maghiare și să pretindă că în problema națională există unitate de vederi între partidele democratice și partidele „istorice”.

Conducătorii partidelor „istorice” caută să asocieze partidele democratice la politica lor șovină, pentru a crea impresia în opinia

publică dinăuntru și dinăfara țării că toate partidele, fără deosebire, inclusiv partidul nostru, merg pe linia șovinismului antimaghiar. Ei confundă în același timp cercurile revizioniste cu masele populare maghiare, căutând să prezinte lucrurile ca și cum lupta s'ar da nu între democrație și reacțiune, ci între Români și Maghiari.

Nu există și nu poate exista unitate de vederi între guvernul țării și partidele „istorice” în probleme de politică generală, și cu atât mai puțin în problema națională. Deosebirea fundamentală constă în aceea că partidele „istorice” stau pe poziția asigurării naționale, pe când partidele democratice, în frunte cu partidul nostru, consideră deplină egalitate în drepturi a naționalităților conlocuitoare drept una din condițiile dezvoltării și consolidării democrației însăși.

Partidul nostru, deși silit să lupte în condiții de adâncă ilegalitate, datorită regimurilor reacționare din trecut, a fost totdeauna principala forță care a combătut aceste regimuri și politica lor șovină reacționară față de naționalitățile conlocuitoare.

„Caluzit de principii marxiste că «un popor nu poate fi liber dacă asuprește alte popoare» — în opoziție cu punctul de vedere al partidelor „istorice” cu privire la problema națională și la politica lor față de naționalitățile conlocuitoare — „Congresul al V-lea a fixat ca o sarcină de bază a partidului lupta împotriva asigurării naționale, pentru egalitatea completă în drepturi a naționalităților conlocuitoare din punct de vedere economic, politic și cultural”¹.

În stabilirea sarcinii sale cu privire la rezolvarea problemei naționale, partidul nostru a luat ca punct de plecare în analiza sa condițiile istorice, economice și politice concrete ale țării noastre, privite în dezvoltarea lor, în strânsă legătură cu situația politică internațională. Credincios principilor și liniei sale politice generale, partidul nostru este azi forța de capetenie care merge pe linia rezolvării problemei naționale prin acordarea de drepturi egale naționalităților conlocuitoare, singura cale de rezolvare a problemei naționale în condițiile concrete economice, politice și sociale ale țării noastre.

¹ Vezi volumul de față, pag. 14. — Nota Red.

Condițiile create ca o urmare a evenimentelor dela 23 August 1944 și mai cu seamă a schimbărilor intervenite odată cu instaurarea regimului democratic la 6 Martie 1945 au îngăduit punerea în aplicare a principiilor preconizate de partidul nostru cu privire la drepturile și libertățile naționalităților conlocuitoare.

Desăvârșirea libertăților și asigurarea drepturilor depline ale naționalităților conlocuitoare sunt însă condiționate de democratizarea țării, care a rămas și pe mai departe sarcina principală a partidului nostru.

Partidul nostru privește populația maghiară din Transilvania ca o aliată a forțelor democratice împotriva reacțiunii, care a fost și este dușmanul principal al libertăților și drepturilor câștigate de poporul român și de naționalitățile conlocuitoare.

Comitetul Central a constatat că agitațiile șovine și revizioniste din Transilvania, și mai cu seamă din partea de Nord a Transilvaniei, nu au rămas fără ecou în sânul organizațiilor de partid.

Datorită pe de o parte influenței curentelor șovine, iar pe de altă parte neînșurării temeinice a liniei politice trasate de Comitetul Central, s'au produs o serie de manifestări nesănătoase și de a bateri dela principii partidului nostru în problema națională.

Unii tovarăși maghiari se marginesc la combaterea reacțiunii române, fără să combată cu aceeași tărie șovinismul și revizionismul maghiar, după cum unii tovarăși români nu atacă reacțiunea română cu aceeași vigoare cu care atacă reacțiunea maghiară.

Acei tovarăși români care lanț alitudinea numai, sau mai accentuat, împotriva reacțiunii maghiare, nu privesc problema națională în mod obiectiv, nu văd comunitatea de interese a reacțiunii române și maghiare împotriva democrației. Acești tovarăși suferă de influența curentelor șovine sau de rămășițele educației șovine pe care au căpătat-o în trecut.

Greșesc acei tovarăși români care nu precizează că Transilvania a fost alipită *României democratice*. Căcece trebuie tocmai să asigure încrederea populației maghiare față de statul român, este faptul că ea trăiește într-o *Românie democratică*.

Greșesc și acei tovarăși maghiari care au primit cu amărăciune hotărârea Conferinței dela Paris privitoare la Transilvania, deoarece acești tovarăși nu țin seama de schimbările profunde care deosebesc România de azi de România din trecut.

Regimul democratic din România întinde o mână frățoasă populației maghiare și o cheamă la luptă împotriva reacțiunii, pentru ridicarea nivelului de trai al întregului popor, pentru dezvoltarea culturală, politică, socială și națională atât a poporului român, cât și a naționalităților conlocuitoare.

Comitetul Central al partidului nostru consideră că o slăbiciune în activitatea organizațiilor de partid din Transilvania că nu au dus o muncă sistematică și stăruitoare pentru înfrățirea și colaburarea dintre poporul român și populația maghiară și, totodată, că el nu au combatut cu suficientă tărie și convingere manifestările șovine și nu au lămurit populația română și maghiară asupra conținutului reacționar al acestor manifestări.

Cu toate că s'au luat măsuri organizatorice împotriva unor membri de partid care au deviat dela linia partidului în problema națională, ele au avut mai mult un caracter administrativ. Organizațiile noastre de partid nu au înțeles să-și îndrepte toată atenția lor asupra influențelor șovine care au pătruns în rândurile partidului, subapreciind pericolul pe care îl prezintă pentru unitatea ideologică politică și de acțiune a partidului.

Un exemplu tipic pentru a înțelege mai bine cum poate fi slăbită unitatea de voință și de acțiune a partidului îl constituie cele petrecute la Cluj și în alte părți ale Transilvaniei cu ocazia sărbătoririi zilei de 10 Mai. Deși dispoziția unui organ superior este obligatorie pentru membrii de partid, s'au găsit cu acest prilej membri de partid care nu s'au conformat instrucțiunilor, dând astfel posibilitate reacțiunii române și maghiare să provoace desordine.

Există membri de partid care nu sunt pătrunși de convingerea că nu poate fi combătut cu succes șovinismul și revizionismul, dacă nu se combat cu toată hotărârea și nu se elimină influențele șovine și reprezentanții lor ce pătrund în partid. Insuși Comitetul Central nu și-a concentrat suficient atenția asupra agitațiilor șovine și revizioniste din ultimele luni, pentru ca, eliminând influența lor din rândurile partidului, să poată îndruma întreaga forță de izbire a organizațiilor de partid din Transilvania asupra focarelor șovine și reacționare.

În condițiile de azi, când reacțiunea își îndreaptă toate forțele ei împotriva democrației, se cere convingerea profundă a necesității de a înlătura orice neînțelegere între poporul român și naționalitățile conlocuitoare, a necesității conviețuirii pașnice și a bunei vecinătăți dintre România și Ungaria.

Este nevoie, pe lângă aceasta convingere profundă, de mult lucru în combaterea manifestărilor șovine, orice jignire a sentimentului național al populației române sau maghiare fiind contrară intereselor partidului nostru.

Tradițiile democratice ale poporului maghiar și român: ras coala dela Bobâlna, răscoală lui Doja și cea a lui Horla, Clușca și Crișan, revoluția din 1848 și toate celelalte evenimente din istorie care au legat, în lupta lor comună pentru libertate și pentru desăvârșirea iubăgimii, poporul român și maghiar, ca și luptele date de Românii și Ungurii din Transilvania împotriva fascismului, trebuie să fie cultivate și date ca exemplu.

Comitetul Central atrage atenția organizațiilor de partid asupra propagandei și agitației provocatoare inițiate de partidele „istorice”, prin agenții lor, în rândurile populației române din Transilvania. Acum, după holăririle dela Paris, ei agită lozincă „Afază cu Ungurii, căci Ardealul este al nostru”, promițând populației române propriile țări și avutal populației maghiare.

Părale cu munca de lamurire a populației române și maghiari din Transilvania asupra scopului urmărit de partidele „istorice” în agitația și propaganda lor șovină, întreaga forță a organizațiilor noastre de partid trebuie îndreptată împotriva celor care agită asemenea lozinci provocatoare. În același timp, organizațiile de partid sunt obligate să ajute organele de stat la identificarea celor care răspândesc ideea urii naționale.

Comitetul Central atrage deasemenea atenția asupra acelor elemente din instituțiile și administrațiile publice care manifestă atitudine șovine sau revizioniste și sprijină direct sau indirect acțiunea de învrajblire a populației române și maghiare. Acolo unde se ivesc cazuri concrete, organizațiile de partid sunt obligate să ia atitudine și să mobilizeze masele românești și maghiare împotriva lor. Totodată, ele trebuie să aducă aceste cazuri la cunoștința organelor superioare ale partidului, care la rândul lor să poată interveni

pe lângă organele de stat în vederea sancționării, potrivit legilor în vigoare, a celor care se fac vinovați de asemenea acte.

Pentru a pune partidul în situația de a putea îndeplini cu succes sarcinile de mai sus, trebuie descoperite la timp și prelucrate temeinic devierile șovine în rândurile partidului, origina și conținutul lor politic. Atunci când se va ajunge la convingerea deplină că un membru al partidului nostru în mod conștient alimentează spiritul șovin în sânul organizațiilor de partid sau calca disciplina de fier a partidului, trebuie luate măsuri conform statutului, mergând până la excludere. Trebuie folosită fiecare ocazie nu numai pentru a combate manifestările în sine, ci și pentru a educa membrii de partid în spiritul concepțiilor care stau la baza partidului nostru.

„Scântea” nr. 568
din 8 Iulie 1946.

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN ÎN LUPTA PENTRU DEMOCRATIZAREA ȚĂRII

Report informativ făcut la consultarea reprezentanților unor partide comuniste care a avut loc în Polonia la sfârșitul lunii Septembrie 1947

În urma acțiunii din August 1944, România, care fusese aliată cu Germania hitleristă, a ieșit din război, a trecut de partea coaliției antihitleriste și a lăsat armele împotriva Nemților. Acesta a fost rezultatul ruperii frontului hitlerist din Moldova de către trupele sovietice, ceea ce a creat o stare de descumpănire și panică în armata lui Antonescu și în aparatul lui de stat. Deși în perioada participării României la război de partea Germaniei hitleriste, lupta antihitleristă nu căpătase în țara noastră un caracter larg, totuși rolul jucat în evenimentele din August 1944 l-au jucat forțele patriotice în frunte cu partidul nostru, care organizase garzi muncitorești înarmate și a chemat masele muncitoare să se ridice împotriva regimului hitleristo-antonescian.

I

LUPTA PENTRU REGIMUL DEMOCRAT ÎN ROMANIA

Partidul nostru a trebuit să înceapă din prima zi, în condiții grele, lupta pentru cucerirea unui regim democrat în România.

Deși în momentul ieșirii din războiul hitlerist partidul nostru era puțin numeros, influența și autoritatea lui erau mari. El a trecut fără întârziere la organizarea forțelor democratice în țară. Organizațiile de partid au fost reorganizate. Au fost înființate sindicatele unite, care au crescut extrem de repede, devenind o forță

importantă în viața publică. În momentul de față, sindicatele numărau aproape 1.300.000 de membri, cuprinzând majoritatea covârșitoare a salariaților. La organizarea sindicatelor a fost atras și Partidul Social-Democrat, cu care partidul nostru încheiasse un acord de front unic încă în Mai 1944. Organizația țărănă a muncitoare Frontul Plugarilor, de sub conducerea lui Petru Groza, s'a extins în toată țara. De asemenea partidul nostru a inițiat în înființarea unui Front Național Democrat, cuprinzând partidele și organizațiile democratice (P.C.R., P.S.D., Frontul Plugarilor și altele).

Asumându-și rolul de organizator al acțiunii unite a forțelor democratice, partidul nostru a cucerit un imens prestigiu, organizând în toată țara, și îndeosebi la București, un val de demonstrații populare puternice pentru a determina o grabnică democratizare a regimului. Guvernul Sanătescu, venit la putere după 23 August, era alcătuit îndeosebi din generali reacționari, îndrumați politicește de conducătorii reacțiunii Maniu, Brătianu și alții. Partidele comuniste și social-democrat nu erau reprezentate în acest guvern decât de câte un ministru fără portofoliu. Celelalte partide democratice nu erau deloc reprezentate. Masele populare, conduse de către comunisti, au ieșit în stradă pentru a cere formarea unui guvern alcătuit din reprezentanți ai partidelor politice. Partidul comunist a cerut realizarea reformei agrare, acordarea de largi libertăți cetățenești, masei populare, defascizarea țării și îndeosebi o participare efectivă la războiul antihitlerist, alături de Uniunea Sovietică. În urma acțiunii noastre, un prim succes a fost obținut. Guvernul de generali a fost silit să cedeze locul unui guvern alcătuit din reprezentanții partidelor politice, unde partidul comunist a căpătat portofoliul Justiției și al Comunicațiilor, precum și subsecretariatul de stat la Interne. Totuși, rolul preponderent în acest guvern continuau să-l joace partidele reacționare — P.N.T. și P.N.L. Dezvoltând primul succes obținut, forțele democratice în frunte cu partidul nostru au intensificat acțiunea de mobilizare a masei largi la luptă pentru realizarea reformelor cerute. Am îndreptat focul împotriva ministrului de Interne, care lua măsuri represive împotriva organizațiilor muncitorești și mișcărilor țărănești. Un nou val de demonstrații a silit și acest al doilea guvern să plece. În cel de al treilea guvern pozițiile Frontului Na-

tionii Democrate să fie simțitor întărite. Partidele democratice au reușit să-l împună în postul de vicepreședinte al Consiliului pe d-ru Petru Groza, președintele Frontului Plugarilor. Dar cele două partide reacționare — P.N.T. și P.N.L. — și-au păstrat și în acest guvern rolul precumpănitor, sabotând apăsarea prevederilor armistițiului cu U.R.S.S. și combatând cu îndârjire cerințele de realizare a reformelor democratice. În fruntea guvernului a fost pus generalul Rădescu, strâns legat de cercurile imperialiste anglo-americane.

Odată cu înstaurarea acestui guvern, lupta noastră împotriva dominației reacționare în guvern și pentru reforme democratice s'a ascuțit. Reacțiunea trecuse la organizarea de atacuri lătișe ale bandelor fasciste împotriva sedilor muncitorești și frunțărilor muncitorimii. Rădescu a retras de pe front unități de infanterie și chiar de tancuri, concentrându-le la București. S'a tras în demonstrații muncitorești. În Transilvania s'au organizat pogromuri împotriva populației maghiare.

Față de această situație, partidul nostru a adoptat noi metode de luptă. Cu răspuns la refuzul lui Rădescu de a înlocui pe primarii și prefecții antonheșeni, noi am dat cuvânt de ordine de a se proceda la instalarea de noi prefecți și primari, desemnați de populație prin forța maseilor. Acest lucru a și fost realizat în numeroase județe, cu toate că organele lui Rădescu au recurs în multe cazuri la arme. Față de sabotarea reformei agrare, care fusese hotărâtă principial, partidul comunist, împreună cu Frontul Plugarilor, îndeamnă pe țărani fără pământ și cu pământ puțin să ocupe și să împartă cu dela sine putere pământurile moșierești. Dând ascultare acestui îndemn, țărăniștea trece în masă la realizarea pe teren a reformei agrare, pe baza normelor stabilite în platforma elaborată de F.N.D. Când Rădescu a dat dispoziția de destituire a subsecretarului de stat comunist dela Interne, acesta din urmă, pe baza indicațiilor partidului nostru, a refuzat să-și părăsească postul și a adresat, peste capul guvernului, o cercură organelor administrative, anunțându-le că el continuă să-și exercite funcțiunea. F.N.D. a deslășuit acțiunea de răsturnare a guvernului Rădescu intens susținut alături de reacțiunea anglo-americană, cât și de partidele reacționare din țară. Mari mișcări de stradă, care au culminat cu demonstrația din fața palatului regal, care a durat aproape 24 de

ore, au silit guvernul Rădescu să demisioneze. Rădescu s'a refuzat la Misiunea Engleză, iar mai târziu a fost transportat de Americani în străinătate, unde duce o acțiune împotriva României democratice. În urma manifestațiilor populare, regele a fost silit să accepte formarea unui guvern de coaliție a partidelor democratice, prezidat de d-ru Groza. Fără participarea partidelor reacționare.

În noul guvern, venit la putere în ziua de 6 Martie 1945, partidul nostru, precum și celelalte partide din F.N.D. (Frontul Plugarilor, P.S.D., P.N.P. și alții), a câștigat poziții serioase. Partidul comunist a primit Internele, Justiția și Comunicațiile. Noul guvern avea o bază mai largă decât F.N.D., cuprinzând și pe Tătărașcu cu partidul său. Cu toate dificultățile ce decurgeau din prezența lor în guvern (acest partid încerca să cîntească reforma agrară, se opunea politicii financiare a forțelor democratice etc.), în condițiile date, largirea bazei politice a guvernului constituia un factor pozitiv.

În răstimpul dintre venirea la putere a guvernului Groza și alegerile parlamentare dela 19 Noiembrie 1946, am avut de luptat cu dificultăți economice extrem de mari. Economia țării era în stare de haos.

Am avut și doi ani consecutivi de secetă. Cu toate acestea în perioada aceasta au fost traduse în viață numeroase reforme și măsuri care au constituit un mare pas înainte în procesul de democratizare a României.

A fost terminată și legiferată reforma agrară. 1.400.000 ha. au fost date în stăpânire la 726.200 de țărani. Masele de țărani nevoiași, mobilizate de partidul nostru, în conlucrare cu Frontul Plugarilor, au participat efectiv la traducerea în viață a reformei sub conducerea comitetelor țărănești de reforma agrară.

Un rol mare în realizarea reformei agrare l-au jucat echipele de muncitori trimise în sate de partidul nostru și de sindicate pentru a ajuta țărăniștea să efectueze reforma agrară. Muncitorimea a dat deasemenea un mare ajutor țărăniștii muncitoare în campania de înșămânțări și la repararea de unelte agricole. Muncitorii multor întreprinderi au trimis în dar țărănilor unelte agricole, fabricate în urele libere.

Sprijinul acordat de proletariatul mobilizat de P.C.R. țărăniștii nevoiași a dus la consolidarea alianței între muncitorime și țărănișme și la înfrângerea rolului conducător al clasei muncitoare.

În urma instaurării regimului democrat, participarea României la efortul antihitlerist a răpatat un efectiv efectiv. 14 divizii ale noastre au luptat pe front, alături de trupele sovietice.

În urma înălturării guvernelor cu majoritate reacționară, care sabotau aplicarea clauzelor amnistieiului cu U.R.S.S. și participarea României la războiul antihitlerist, în politica externă a României s'a produs o colaps istorică în direcția stabilirii relațiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică.

România democrată a căpatat posibilitatea de a se bucura de sprijinul Uniunii Sovietice. În timpul guvernărilor reacționare, Guvernul Sovietic, drept răspuns la desordnile provocate de bandele fasciste în Transilvania, a ordonat retragerea autorităților reacționare române din Transilvania. A treia zi după instaurarea guvernului Groza, tovarășul Stalin, ca răspuns la o scrisoare a guvernului român, și-a dat consimțământul ca în Transilvania să fie restabilită administrația românească.

S'a pus în aplicare o politică națională democratică, bazată pe egalitatea în drepturi a naționalităților concucitoare, creându-se condițiile lichidării antagonismului secular dintre Români și Unguri în Ardeal. Guvernul nostru a condamnat deschis actul imperialist de răpire a Cadrilaterului dela Bulgaria în 1913, înălturând orice litigiu între relațiile dintre România și Bulgaria.

Guvernul a trecut la defasizarea aparatului de stat. Au fost judecați și executați principalii criminali de război.

Aparatul Ministeriului de Interne a fost complet reorganizat. În organele Ministeriului de Interne au fost înlocuite cadrele vechi cu numeroase elemente democratice active, recrutate din păturile muncitoare ale populației.

Din armată au fost înălturați numeroși generali și ofițeri reacționari. S'a creat și a fost trecut prin lege aparatul de educație politică a armatei.

S'a făcut reforma electorală, prin care se deslințea Senatul și se acorda dreptul de vot femeilor și militarilor.

A început acțiunea de refacere economică. Îndeosebi s'a reușit să se refacă căile de comunicație, care au avut mai mult de suferit de pe urma distrugerilor provocate de război.

Partidul nostru a jucat rolul de inițiator și factorul cel mai

dinamic al acțiunii de ajutorare a regiunilor lovite de seceta. S'a reușit să se evite ravagiile foametei de mari proporții.

În acest scop a fost creată o organizație specială, cu participarea organelor de stat și a numeroase organizații de masă, în care rolul conducător l-a jucat partidul nostru. Îndeosebi pentru salvarea copiilor din regiunile înfometate s'au făcut eforturi mari cu rezultate pozitive.

Aceste reforme și măsuri s'au înăptuit în condițiile unei lupte ascuțite între forțele democrației și reacțiunea internă, activ susținută și inspirată de cercurile reacționare externe.

Sub influența acestora din urmă, curând după venirea la putere a guvernului Groza, regele a cerut guvernului să plece. El a declarat că nu mai recunoaște guvernul, a rupt cu acesta toate relațiile și a refuzat să semneze legile și decretete guvernului, pentru a le da caracterul de acte „neconstituționale”.

În această situație, guvernul Groza a guvernat timp de 5 luni, continuând a traduce în viață programul de prefaceri democratice.

Paralel cu aceasta, cercurile reacționare anglo-americane au încercat pe căle de presiune diplomatică să înălture noul guvern ca nereprezentativ și să redea partidelor reacționare locul conducător în guvern. Datorită sprijinului energic al Guvernului Sovietic, reprezentanții Angliei și ai Statelor Unite ale Americii au fost siliți să accepte soluția dată de acordul dela Moscova din Ianuarie 1946. Guvernul Groza a rămas la putere. Reacțiunea nu a obținut decât posibilitatea de a avea câte un ministru fără portofoliu din fiecare din cele două partide reacționare: P.N.T. și P.N.L. Dar și acești doi miniștri urmau să fie acceptați de guvernul Groza.

După luarea acestei hotărâri, regele a reluat contactul cu guvernul democratic.

O nouă încercare de amestec direct în treburile interne ale țării noastre a fost făcută de guvernele Angliei și Statelor Unite ale Americii în preajma alegerilor, când au cerut revizuirea legii electorale. Această cerință a fost categoric respinsă de guvernul nostru.

La Conferința de pace dela Paris, delegațiile engleză și americană și delegațiile care lucrau din însăreținarea lor au căutat să impună României condiții foarte grele, care puneau în primejdie independența noastră politică și economică.

Grație sprâlnului delegației sovietice, intențiile lor nu au putut fi realizate în întregime. Ei au reușit totuși să includă în tratatul de pace cu România unele clauze grele, privind compensarea pierderilor suferite de capitalul anglo-american în România în timpul războiului.

În interiorul țării, războiul de focar principal al luptei duse de reacțiune contra regimului democratic și reformelor sale l-a jucat P.N.T.

Partidele reacționare au recurs în lupta lor împotriva noului regim la metode extreme. Alară de o intensă propagandă antisovietică, antisocialistă și sovietică, de lansarea unor sunetul provocatoare etc., partidele reacționare au trecut la asasinat, atacul împotriva activiștilor de partid și sludical, împotriva președinților comitetelor de reforma agrară etc. În Noembrie 1945 bandele fasciste au tras în muniții, omorând 9 oameni. A fost descoperită o rețea întreagă de organizații fasciste subversive, care planuiau organizarea unei răscoale armate.

Împotriva acestor activități a partidelor reacționare s'a făcut uz de severe măsuri repressive.

Am reușit să zădărim încercările reacțiunii, atât a celei interne cât și a celei externe, de a provoca secesiunea în lagărul guvernamental și de a izola partidul nostru de aliații săi. Reacțiunea a mizat pe președintele Partidului Social-Democrat, Titel Petrescu, care a luat pe fața afliudine împotriva conlucrării între P.S.D. și P.C.R. și a încheiat un acord secret cu partidele reacțiunii. La Congresul P.S.D. din Martie 1946, Titel Petrescu a fost demascat și exclus din rândurile P.S.D.-ului. El a încercat să creeze un partid social-democrat „independent”, dar nu a fost urmat decât de foarte puțin social-democrați, din aripa de dreapta a partidului. Frontul unic și coaliția guvernamentală au fost menținute, Titel Petrescu și grupul lui au fost izolați, demascați ca unelte directe ale reacțiunii.

Reacțiunea internă și externă a făcut presiuni serioase și asupra partidului lui Tatarăscu. Un grup de fruntași al acestui partid au trecut la vechiul partid liberal reacționar, pronunțându-se împotriva participării P.N.L.-Tatarăscu în Blocul Partidelor Democratice.

Dar încercările de a schida guvernul nu au fost încununale de succes. Faptul că masele muncitoare au acordat un sprijin activ

politicii noastre de luptă hotărâtă împotriva reacțiunii, ne-a permis să păstrăm stabilitatea politicii și să evităm orice criza de guvern, în ciuda situației economice grele. În Aprilie 1946, în vederea alegerilor parlamentare, s'a format Blocul Partidelor Democratice și s'a hotărât ca toate partidele guvernamentale să candideze pe liste unice în alegerile parlamentare.

La obținerea acestor rezultate, o contribuție extrem de prețioasă a adus-o sprâlnul de care ne-am bucurat din partea Statului Sovietic. Alară de sprâlnul diplomatic, care ne-a ferit de grave imixțiuni ale imperialismului anglo-american în treburile noastre interne, Guvernul Sovietic a acceptat o serie de reduceri la obligațiile de armistițiu ale României. Deasemenea ajutoarele în grâne ce ne-au fost acordate de U.R.S.S. ne-au permis să facem față situației grave ce se crease în regiunile lovite de secetă.

În aceste împrejurări, am intrat într'una din cele mai intense campanii politice pe care le-a dus partidul nostru în acești trei ani, campania pentru consolidarea regimului democratic prin obținerea victoriei care să ne dea o serioasă majoritate în alegerile parlamentare.

II

TRANSFORMĂRIE DEMOCRATICE DIN ȚARA NOASTRA

Victoria raportată de partidele democratice în alegerile parlamentare din Noembrie 1946 a contribuit la intensificarea procesului de dezvoltare democratică a României.

Ne-am prezentat în aceste alegeri în cadrul Blocului Partidelor Democratice, din care făceau parte P.C.R., P.S.D., P.N.L.-Tatarăscu, Frontul Plugarilor, P.N.P., P.N.T.-Alexandrescu. Colaborarea noastră cu aceste partide în alegeri a purtat un caracter principal. Noi am elaborat, iar celelalte partide au acceptat o platformă program al Blocului Partidelor Democratice, care schița programul de acțiune guvernamentală în toate domeniile și preconiza o serie de reforme importante — etatizarea B.N.R., democratizarea sistemului iscal, reforma justiției, reducerea stagiului militar etc. În campania electorală am avut de dus o luptă îndârjită împotriva partidelor reac-

ționare coalizate, susținute pe fața de anumiți reprezentanți ai Angliei și ai Statelor Unite în România. Aceste partide mai păstrau o oarecare influență îndoeșeli pînă la păturiile avute ale țărănimii. De încercări să utilizeze în avantajul lor situația materială extrem de grea a populației. Campania noastră electorală a cuprins mase foarte largi ale populației. Am avut pe lista peste 20.000 de înnoimăteri. Toate forțele partidului nostru, alături de alte forțe democratice, au fost mobilizate pentru asigurarea victoriei în alegeri.

Succesul raportat în alegeri a însemnat întărirea poziției regiului democrat și a guvernului. Blocul Partidelor Democratice, în ciuda încercărilor din interiorul și dinlăunța țării de a-l destrăma, a fost menținut. Campania electorală a arătat din nou că forța principală în țara noastră este clasa muncitoare, aliată cu țărănimia muncitoare și intelectualitatea progresistă, sub conducerea partidului comunist. În noul parlament există o majoritate democratică stabilă. Și în guvern pozițiile noastre s'au întărit. La ministerele pe care le aveam până atunci s'a adăugat Ministerul Industriei și Comerțului deținut înainte de liberalii lui Tatărăscu.

După alegeri, în fața partidului și a întregului popor s'a pus problema trecerii la refacerea economică a țării. Era necesar să se ia măsuri radicale împotriva acțiunii de subminare a monetei, dusa de concurența capitalistă, de a curma inflația, de a scoate economia din haosul în care se găsea.

Într-o perioadă de timp relativ scurtă au fost adoptate o serie de legi economice de mare însemnătate. A fost etatizat Institutul de emisiune, B.N.R., care se afla până atunci în mâinile capitalului brătlenist. S'a votat legea de reorganizare a Ministerului Industriei și Comerțului, care extindea sfera de activitate a acestui minister. S'a votat legea Oficiilor Industriale, constituite pe principalele ramuri de producție, care dau statului posibilitatea de a îndruma și controla activitatea industrială și comercială a întreprinderilor private. În lunie a. c. partidul nostru și-a publicat propunerile pentru îmbunătățirea situației economice și financiare. Aceste propuneri, care au fost însușite de guvern, cuprind un program de activitate industrială pe timp de 6 luni, în vederea atingerii a circa 70% din nivelul producției din anul 1938. Propunerile au pus ca o sarcină de bază a guvernului și a forțelor democratice efectuarea reformei monetare și a stabilizării.

O serie de legi democratice noi privesc sectorul agricol, unde recolta bună a acestui an creează perspective îmbucurătoare pentru întreaga noastră economie. S'a introdus prevedea unei cote obligatorii de grâne către stat pentru a asigura pâinea populației orașenești. S'a votat legea circulației bunurilor agricole, care pune piedici concentrării de pămînturi țărănești în mâinile chibaburilor și ata bileșle dreptul de preemțiune al statului. Vânzările făcute de țărani nevedeași sub imperiul foametei au fost anulate. A fost desființată una din ramășițele feudale în economia noastră agrară, dijma. În vederea întăririi și raționalei exploatări a proprietăților agricole ale statului (ferme de stat etc.), a fost înființată o instituție specială — R.E.A.Z.I.M.

Concomitent cu aceste legi și măsuri, care urmăresc întărirea democrației noastre în domeniul economiei naționale, am izbutit să traducem în viață (în măsuri) de democratizare a aparatului de stat. Comprimările de funcționari publici au dus la înfăptuirea din instituțiile de stat a unor elemente necinstite și reacționare.

În urma alegerilor s'an consolidat legăturile dintre partidul nostru și aliații săi cei mai apropiați. Bătălia alegerilor a fost pentru clasa muncitoare și partidul comunist o bătălie pentru aliați, îndeosebi pentru aliatul principal, țărănimia muncitoare. În această bătălie un rol mare îl are Frontul Plugarilor. Pe alocuri, în organele de conducere a Frontului Plugarilor se infiltraseră elemente chibaburești, antimuncitorești și anticomuniste. După alegeri, conducerea Frontului Plugarilor a hotărît înfăptuirea din organele de conducere a Frontului Plugarilor a elementelor chibaburești și transformarea Frontului Plugarilor în organizația țărănimii muncitoare.

În rezoluția conducerii Frontului Plugarilor se subliniază necesitatea alianței dintre proletariet și țărănimia muncitoare, recunoscându-i-se proletarietului rolul de conducere, precum și necesitatea strânsei colaborări între P.C.R. și Frontul Plugarilor.

Un proces analog de democratizare a compoziției organelor de conducere a avut loc și la U.P.M., gruparea democratică a Ungurilor din Transilvania, care are 29 de deputați în parlament.

Activitatea în rândurile tineretului a fost multă vreme unul din sectoarele înapoiate ale muncii noastre. Anul acesta a fost organizată Uniunea Tineretului Muncitoresc. În scurtă vreme U.T.M. a

devenit cea mai numeroasă și influentă organizație de tinere din țară.

U.T.M.-ul, Tineretul Plugaresc și organizația democratică a studenților joacă rolul preponderent în Federația Națională a Tineretului, care grupează toate organizațiile de tineret din țară.

În domeniul muncii printre femei, Federația Democratică a Femeilor grupează toate organizațiile feminine din țară. Cea mai numeroasă și mai influentă organizație feminină este Uniunea Femeilor Antifasciste Române (U.F.A.R.).

În rândurile intelectualiilor, reacțiunea are încă rădăcini puternice. În universități au mai rămas mulți profesori reacționari. Dar totuși printre intelectuali capătă avânt curentul progresist. Foarte mulți intelectuali marcanți, savanți, scriitori, artiști, au intrat în partidul nostru sau stau aproape de el.

Măsurile de întărire a pozițiilor democrației au fost puse în practică în condițiile unei mari ascuțiri a luptei duse împotriva reacțiunii.

P.N.T. și-a intensificat acțiunea complotistă și de provocare a intervenției străine. Într'un interview cu un ziarist american, Maniu a cerut deschis intervenția armată împotriva guvernului Groza. Un grup de principii frunzași al P.N.T. au încercat să fugă în străinătate pentru a forma acolo un guvern de emigrație.

Activitatea P.N.T. constituia o piedică în dezvoltarea democrației a României. Existența acestei piedici nu mai putea fi tolerată. Recent, guvernul nostru a dizolvat P.N.T. Mandatele deputaților P.N.T. au fost anulate, iar parte din deputați și conducători ai partidului au fost arestați. Proceesul lui Maniu și al complicitilor săi va constitui o lovitură nu numai pentru reacțiunea internă, dar și pentru cercurile reacționare anglo-americane.

Desființând P.N.T., regimul nostru democratic a dat o grea lovitură politică părții celei mai reacționare și agresive a marelui capital și a moșierimii expropriate, al cărei exponent este P.N.T.

În interiorul B.P.D., partidul comunist și celelalte partide democratice au trebuit să lupte împotriva manifestărilor antidemocratice ale liberalilor lui Tătărașcu. Tătărașcu, judecând după propriile sale manifestări, intenționează să-și transforme partidul într-un centru de rallyere a grupărilor burgheze dușmanoase regimului democratic.

Încercările sale de a manevra în interiorul blocului guvernamental, pentru a sparge unitatea forțelor democratice și a izola partidul nostru, n'au fost încunate de succes.

La Paris, cu ocazia Conferinței de Pace, Tătărașcu a luat în mod deschis poziție împotriva politicii interne și externe a guvernului, căutând să impună punctul său de vedere celorlalți membri ai delegației trimise de guvern pentru a apăra interesele economice, politice și naționale ale poporului român.

După Conferința de Pace, Tătărașcu și-a intensificat activitatea înăuntrul și înafara Blocului guvernamental, concretizând poziția partidului liberal, pe care-l prezidează, într'un „memoriu” inspirat de aceleași cercuri care au obținut îndepărtarea comuniștilor din guvern în Franța și Italia.

Acest „memoriu” lua apărarea dușmanilor regimului democratic și cerea revizuirea întregii politici interne și externe a României.

Deși „memoriul” era prezentat formal ca o bază de discuție în interiorul Blocului Partidelor Democratice, el era de fapt destinat cercurilor reacționare din țară și străinătate, pentru a le servi drept arma împotriva guvernului și statului român.

În August 1947 Tătărașcu a organizat la Craiova o întrunire cu ocazia împlinirii a 4 ani de când și-a lansat scrisoarea circulară către aderenți. Este cazul să amintim că în această scrisoare Tătărașcu se abținea dela atacuri la adresa Nemților și formula o serie de lozinci demagogice. Scrisoarea aceasta era răspândită sub privirea binevoitoare a autorităților antonescene. Luând cuvântul la Craiova, Tătărașcu și-a caracterizat punctul său de vedere asupra politicii externe a României, în sensul că în timp ce noi suntem legați de Uniunea Sovietică prin situația noastră geografică, de puterile occidentale ne leagă îndelungate tradiții și simpatii.

Astfel pare evident că relațiile de colaborare cu grupul Tătărașcu se apropie de sfârșit.

În lagărul guvernamental s'a petrecut o regroupare a forțelor legate de o linie politică mai fermă.

În colaborarea noastră cu P.S.D. am avut de întâmpinat anumite dificultăți, datorită poziției reacționare, anticomuniste și antisovietice a elementelor de dreapta. Din vina acestora din urmă, Frontul Unic Muncitoresc nu a funcționat un timp oarecare. Parti-

dul comunist a deschis locul împotriva aripii drepte a partidului social-democrat.

Pe de altă parte, într-o serie de centre industriale muncitorii social-democrați au luat o altitudine energică împotriva dreptei.

Comitetul Central al P.S.D. a exclus din partid o serie de conducători ai aripii drepte, iar doi dintre ei au fost destituiți și din posturile pe care le ocupau în guvern.

Aceste măsuri au dus la întărirea frontului unic al comunistilor și al social-democraților.

În alegerile sindicale care au avut loc recent în România, alegeri efectuate pe baza autonomiei sindicale, majoritatea muncitorilor au votat pentru comunisti, care se afla pretutindeni în fruntea luptei pentru ridicarea producției și a activității obștești, și au cucerit popularitate și autoritate în rândurile maselor muncitoare.

Trebuie spus că, în ciuda tuturor dificultăților avute în relații cu P.S.D., ambele partide au activat de comun acord în toate chestiunile hotărâtoare.

Această comuniune a celor două partide, P.C.R. și P.S.D., izpitul ca aripa dreapta a social-democraților a fost demascată și în fine faptul că partidul nostru a fost inițiatorul tuturor realizărilor principale ale regimului democratic, au dus la formarea în rândurile P.S.D.-ului a unui puternic curent în favoarea uniunii cu comunistii. În urma succesului reformei monetare, acest curent a crescut simțitor în sânul maselor social-democrate și în special printre muncitori.

Dirigența de unitate a maselor muncitoare pune pe ordinea de zi crearea Partidului Unific Muncitoresc.

Crearea partidului unic va fi precedată de o largă campanie de lămurire ideologică. Realizarea unui partid muncitoresc unic, întemeiat pe doctrinele lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, va aduce o și mai mare întărire a rolului conducător al clasei muncitoare.

Lichidarea influenței străine în mișcarea muncitorească va fi ușurată. Va fi creată România, prin democrație, una din premisele dezvoltării României, prin democrație populară, către socialism.

Elaborăm un proiect de platformă pentru partidul muncitoresc unic, platformă care va fi supusă unei discuții publice.

O și mai mare întărire a prestigiului de care se bucură partidul nostru a fost determinată de reforma monetară. Această reformă,

care reprezintă un pas important făcut în drumul realizării propunerilor P.C.R. în vederea refacerii economice a țării, a lovit puternic în capitalul speculativ, care a acumulat în perioada inflației câștiguri enorme.

Reforma monetară a dus la o simțitoare creștere a nivelului de trai al salariaților.

E necesar să subliniem că această reformă a fost făcută fără credite anglo-americane, în ciuda afirmațiilor psindelor reacționare, inclusiv ale liberalilor lui Tătăărăscu, că aceste credite constituie o condiție neapărat necesară pentru refacerea economică a României.

III

PENTRU DESVOLTAREA DEMOCRAȚIEI NOI

În urma succesului reformei monetare și a întăririi prestigiului și influenței partidului nostru, în fața noastră se pun o serie de noi sarcini politice și economice.

Mai avem foarte mult de făcut. Sectorul de stat în industrie și comerț este slab. Productivitatea muncii și nivelul producției mai sunt scăzute. Aparatul administrativ n'a fost democratizat decât în parte.

Voi enumera câteva sarcini la a căror îndeplinire pornim.

Ducerea la bun sfârșit a operei de stabilizare, sporirea producției industriale, treptata ridicare a nivelului de trai al maselor muncitoare prin scăderea prețurilor.

Întărirea și lărgirea sectorului de stat în industrie.

Controlarea și îndrumarea sectorului privat prin obiectele industriale.

Frânarea beneficiilor excesive în sectorul privat prin măsuri fiscale, politica de credite, control de stat, aplicarea legii sabotaajului.

Concentrarea bancară, controlul asupra creditelor și depunerilor prin B.N.R.

Înzestrarea țăranimii, în primul rând a celei împroprietărite, cu unelte și mașini agricole. Atenție deosebită fermelor de stat. Folosirea dreptului de preemțiune a statului pentru cumpararea pă-

mănturilor. Lărgirea cooperăției de consum și a cooperăției de producție.

Dirijarea de către stat a comerțului exterior. Crearea magazinelor de stat pentru comerțul interior. Extinderea cooperăției de consum muncitorești:

Reforma administrativă

Reforma justiției — asesori populari, dela judecătorii de ocol până la Curțile de Apel.

Reforma fiscală.

Democratizarea învățământului.

Elaborarea unei noi constituții, care să corespundă schimbărilor petrecute

O ultimă sarcină asupra careia doresc să insist este aplicarea fermă a politicii noastre externe, și mai ales întărirea relațiilor de prietenie cu țările vecine democratice.

Politica noastră externă poartă un caracter nou. Aceasta nu mai este politica de dependență a României față de țările imperiale. La baza politicii noastre stă prietenia cu Statul Sovietic socialist. Perspectiva încheierii unui tratat de asistență mutuală cu U.R.S.S. este privită de poporul nostru ca garanția independenței și suveranității noastre, ca un important aport la cauza păcii.

Noi ducem o permanentă acțiune de ancorare în mase a dragostei și recunoștinței pentru Uniunea Sovietică. Asociația română de strângere a legăturilor cu Uniunea Sovietică (A.R.L.U.S.) este una din cele mai numeroase și active organizații de masă din țară.

În ceea ce privește relațiile noastre cu ceilalți vecini, delegațiile noastre guvernamentale au vizitat în ultimul timp Sofia, Belgradul și Praga, luând în examinare problema strângerii relațiilor noastre cu aceste țări. Există bune perspective de intensificare a relațiilor comerciale și culturale cu toți vecinii noștri: Bulgaria, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia.

Sarcini serioase stau în fața noastră în domeniul muncii de partid. Dintr-un partid cu cadre puțin numeroase, ne-am transformat în cel mai mare partid politic din țară. P.C.R. numără în prezent 710.000 de membri, dintre care 44% muncitori și 39% țărani. În județele industriale, procentul de muncitori este de 60—78%.

Aceste cadre tinere atât de numeroase trebuie să fie educate și ridicate politicește. La noi funcționează o rețea ramificată de școli de diferite grade:

Școala superioară de partid (6 luni).

Școala centrală de cadre (4 luni).

Școala centrală de gazetari (3 luni).

Școala centrală în limba maghiară.

Școala centrală pentru activiste

Școala centrală pentru activiștii tineri

21 de școli de cadre județene.

Avem aproape 32.000 de îndrumători, care capătă pregătirea în școli de scurtă durată, fără scoatere din producție.

P.C.R. are în toată țara o serie de ziare cotidiene și săptămânale. Ziarul central „Scântea” este cel mai răspândit ziar din țara noastră.

Partidul nostru desfășoară o largă activitate editorială. S-au editat multe lucrări ale clasicilor marxism-leninismului. În luna August 1947 a apărut pentru prima oară în traducere românească „Capitalul”. Apare în mare tiraj literatura sovietică.

Partidul nostru este preocupat de intensificarea luptei împotriva influențelor ideologice străine, și îndeosebi împotriva influenței reacționare a cercurilor imperialiste anglo-americane în literatură, artă, cinematograf, radio, presă.

În activitatea noastră de partid mai există lipsuri serioase, ale căror rădăcini trebuie să fie cautate îndeosebi în nivelul ideologic și politic scăzut al cadrelor noastre. Sunt cazuri când cadrele noastre mijlocii și de jos utilizează în munca lor metode de comandă, ceea ce dăunează organizațiilor noastre de partid.

O parte din activiștii, chiar dintre cei ce au fost ridicați din întreprinderi, s-au izolat de mase.

În unele regiuni, mai ales în Ardeal, nu au fost încă lichidate definitiv printre membrii de partid rămășițele șovine.

Avem organizații unde activiștii noștri au comis greșeli în aplicarea tacticii de front unic. Au fost cazuri de ruptură a colaborării între comuniști și social-democrați pe chestiuni neprincipiale.

În sfârșit trebuie constatat că în activitatea organizațiilor noastre de partid nu s'a înrădăcinat încă în destulă măsură metoda criticii și auto-criticii.

O sarcină centrală a organizațiilor noastre de partid este consolidarea organizatorică a influenței crescute a partidului și totodată continuarea muncii începute pentru eliminarea din rândurile P.C.R. a elementelor straine strecurate în partid. Aceasta ne va ajuta să luptăm cu mai mult succes pentru lichidarea lipsurilor care există în munca organizațiilor noastre de partid.

Considerăm că în actuala etapă și România a intrat în procesul de construire a democrației populare. Întărirea partidului și a influenței sale creează perspectiva unei desfășurări mai rapide a acestui proces.

Partidul nostru a primit cu adâncă satisfacție inițiativa tovarășilor noștri polonezi de a convoca o consfătuire a partidelor comuniste. Noi salutăm propunerea de a găsi formele de permanențizare a schimbului de experiență și coordonării acțiunilor între partidele comuniste, și socotim ca acest contact va fi de mare ajutor în lupta noastră pentru cauza democrației și a păcii.

„Scântea” nr. 1.010
din 31 Decembrie 1947

CUVÂNTARE ROSTITĂ CU PRILERUL INAPOIERII DELEGAȚIEI GUVERNAMENTALE ROMÂNE DELA MOSCOVA

10 Februarie 1948

Cetățeni și cetățene,
Tovarăși și tovarășe,

Prin semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, aducem poporului nostru sentimentul consolidării stabilității politice a regimului democrației noastre populare, o întărire a sentimentului de încredere în forțele sale, în perspectivele deschise poporului român prin adâncirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre Republica Populară Română și uniunea forță economică, politică și militară care este Uniunea Sovietică.

Tratatul care a fost semnat la Moscova da o lovitură puternică iluziilor nutrite de cercurile reacționare din interiorul și din afara țării noastre în posibilitatea reînnoierii regimurilor din trecut, când România era un instrument pus în slujba intereselor unor puteri imperialiste, străine de interesele poporului român.

Prin semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală, Republicii Populare Române îi sunt larg deschise perspectivele dezvoltării vieții economice și politice.

Acest tratat este menit să prevină eventualitatea unor noi agresiuni ce s'ar putea produce din partea Germaniei sau a celor care s'ar alia cu dânsa și ar amenința astfel independența și suveranitatea noastră.

Acest tratat nu amenință pe nimeni, dar el ne face să primim cu încredere viitorul

Partizanii împărțirii lumii în blocuri, pollice sau militare, cerurile imperialiste care întregesc atmosfera de neliniște internațională și focare de război, caută să așăle popoarele unul împotriva celuilalt. Forțele democrației, popoarele iubitoare de pace și libertate în frunte cu Uniunea Sovietică sunt în măsură nu numai să prevină, dar să și respingă orice încercare de amenințare a păcii și securității.

Consecvența politicii sale externe, politicilor staliniste, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste a fost și este partizana prieteniei între popoare și a colaborării internaționale, hotărâtă să sprijine popoarele doritoare de pace și libertate în apărarea independenței și suveranității lor

În ciuda eforturilor cercurilor imperialiste și lipetelor lor istorice, în ciuda amenințărilor venite din partea trustrilor, cartelurilor și magnaților capitalismului mondial, U. R. S. S., sub steagul lui Lenin și al lui Stalin, merge înainte pe calea păcii și înțelegerii între popoare, pe calea prieteniei între popoare, pe calea asigurării independenței și suveranității statelor doritoare de pace și libertate (*Aplauze și ovacii prelungite.*)

Nicio forță nu va putea să împiedice mersul puterilor păcii, mersul popoarelor pe drumul libertății și al păcii

Tovarași și tovarăse,

Fără să subapreciem — departe de noi această greșală — forțele reacțiunii mondiale și tendințele lor de reaprindere a focurilor războiului, putem totuși să spunem cu încredere că nimeni, nicio forță nu va putea să împiedice mersul puterilor păcii, mersul popoarelor pe drumul libertății și al păcii.

Garantia acestui mers neșovăitor înainte este U.R.S.S., care, în împrejurări când țara noastră își pierduse independența și devenise o colonie a Germaniei hitleriste, ne-a dat tot ajutorul pentru a ne elibera și a oferi poporului român posibilitatea de a-și lua soarta în propriile sale mâini și de a-și lăsa regimul care-i convine mai bine. (*Aplauze puternice.*)

Judecând după manifestația voastră și după cele care au avut loc pe întregul parcurs al delegației noastre spre București, judecând după sentimentele majorității poporului Republicii noastre Populare, regimul democrației populare este regimul politic care îi convine poporului nostru și pe care-l va consolida cu toate puterile sale.

Din convorbirile noastre cu reprezentanții U.R.S.S., și în special cu Generalissimul Stalin, am desprins marea sa dragoste și prietenie pentru poporul nostru (*aclamăți puternice*), înalta sa considerație pentru calitățile, pentru aptitudinile, pentru puterea de creație pe care le posedă poporul nostru și pentru viitorul marelui ce i s'a deschis prin înfăptuirea Republicii Populare Române. (*Aplauze puternice.*)

Avem un popor harnic, care și-a câștigat prin jertfe și lupte dreptul de a fi liber, dreptul de a se bucura de roadele muncii sale. Avem un popor a cărui maturitate politică crește în fiecare zi pe măsură ce forțele sale avansate își fac datoria să-i trezească conștiința politică și să-l întărească încrederea în forțele sale proprii, în resursele naturale ale țării noastre și în posibilitățile de a crea o țară bogată și frumoasă, cu un popor ridicat din punct de vedere material și cultural, un popor fericit.

Spre această fericire mergem cu toată hotărârea, pentru că suntem convinși că vom ieși victorioși. (*Aplauze puternice.*)

Vorbea d-l ministru Traian Săvulescu în cuvântarea sa, în legătură cu semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală, arătând că acesta este un scut al independenței noastre naționale, al suveranității statului român, un scut al păcii și un instrument al prieteniei între popoare, și adăuga că Iosif Vîșarionovici Stalin este străjerul păcii. Dar pentru ca acest Tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală să devină într-adevăr un scut al păcii, al independenței noastre naționale, al suveranității statului român, este necesar ca întregul popor, cu toate forțele sale, să-l facă să devină realitate, adică fiecare în sectorul său de activitate — unii în fabrici și uzine, pe șantierele reconstrucției, alții în birourile instituțiilor de stat sau particulare, ceilalți pe ogradă sau în armată — să-și dubleze și să-și tripleze puterile lor de muncă.

Referindu-mă în această enumerare de preocupări la scumpa noastră armată, cred că sunt în asentimentul colegilor mei din gu-

vor dacă reamintesc cu acest prilej contribuția adusă de diviziile noastre, care au luptat alături de eroica Armată Sovietică, pentru zdrobirea hitlerismului.

Armata noastră trece și poate să devină mândria, fala țării noastre, o armată bine înzestrată și bine întreținută, cu rădăcini adânci în popor, educată în spiritul democrației noastre populare, pusă în slujba intereselor prezentei muncitori de orașe și sate, în slujba apărării independenței și suveranității țării noastre, în slujba Republicii noastre Populare. *(Aplauze prelungite.)*

Permiteți-mă, tovarăși și tovarăse, să strig împreună cu dvs. din toată inima

Trăiască prietenia și colaborarea dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice! *(Aplauze puternice.)*

Trăiască marea și puternica noastră prietenă, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste! *(Ovații.)*

Trăiască marele și genialul conducător al popoarelor U.R.S.S. și prieten al poporului nostru, Generalissimo Stalin! *(Aplauze puternice și aclamații.)*

Trăiască Republica Populară Română! *(Aplauze prelungite și aclamații.)*

„Scântea” nr. 1.044
din 13 Februarie 1948

RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONGRESUL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

21 Februarie 1948

Tovarăși și tovarăse,

Congresul nostru desăvârșește ceea ce am realizat încă înainte de congres în domeniul unificării politice și organizatorice. Crearea partidului unic al clasei muncitoare nu este o simplă hotărâre, care abia urmează să fie tradusă în viață într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, deoarece noi venim la acest congres cu organizații unice și cu conduceri unice ale organizațiilor de partid.

Unitatea organizatorică pe care am înfăptuit-o în organizațiile noastre de partid, de întreprinderi și instituții, de sector, locale, de plasa și județ, a izvorit în mod organic din unitatea noastră de acțiune în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, din acțiunea de lămurire ideologică și din apropierea tovarășească ce s'a încheiat în munca și în lupta dusă în comun. În felul acesta am izbutit să facim o bază solidă, de nesdruncinat, Partidului Muncitoresc Român — unicul partid al clasei muncitoare — a cărei realizare o vom consfinți azi. Nu numai faptul în sine al creării unui partid muncitoresc unic, dar și felul în care s'a făcut unificarea reprezintă o mare izbândă a muncitorimii din România.

De aci înainte suntem cu toții membri ai acelui-aș partid, iar clasa muncitoare are un singur partid, avangarda sa marxist-leninistă — Partidul Muncitoresc Român!

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Imprejurările externe în momentul unificării politice, organizatorice și ideologice a proletariatului din România constituie o confirmare categorică a aprecierii că în politica internațională există în prezent două tendințe profund deosebite — tendința imperialistă, antidemocratică, și cea ant imperialistă, democratică. În jurile ce s'au scurs s'a vădit și mai mult deosebirea profundă care există între țările lagărului imperialist și cele ale lagărului democratic în tot ce privește organizarea postbelică a lumii.

Intrucât forța conducătoare a lagărului imperialist și antidemocratic este imperialismul american, ale cărui interese și scopuri determină politica lagărului imperialist, este util să rezumăm obiectivele urmărite în politica internațională de cuceririle imperialiste americane.

Aceste cercuri urmăresc, în primul rând, să cucerească dominația mondială, reducând la situația de sateliți ai Statelor Unite toate statele mai slabe, inclusiv Anglia și Franța.

Lupta popoarelor pentru suveranitatea și independența lor constituie o piedică în calea transformării întregii lumi în mîșia bancherilor și președinților de trusturi americane. Crearea de baze militare, jefuirea diferitelor țări pe cale de credite cămătărești, înălturarea din guverne a forțelor politice credincioase ideii de independență națională, propaganda împotriva ideii de suveranitate națională, făcută de slugile imperialismului american, dela Churchill la Bevin și Blum — toate aceste mijloace politice, economice, ideologice urmăresc același scop: de a desființa suveranitatea altor state, pentru a avea pretendenții „porți deschise” în fața expansiunii imperialismului american.

Măteafa putere socialistă, Uniunea Sovietică, precum și țările democrației populare, care s'au născut din cătușele imperialismului și s'au cucerit independența, reprezintă îndosebi un obstacol de netrecut în calea expansiunii imperialiste a noilor pretendenți la dominația mondială.

Puternica mișcare muncitorească și democratică din toate țările reprezintă o a treia piedică în calea cuceririi dominației mondiale de către imperialismul american. Deaceia imperialismul american joacă rolul de instigator principal al înăbușării și înecării în sânge a mișcării democratice, îndeosebi a celei muncitorești.

Acestor obiective urmărite de expansioniștii și ațățătorii de război imperialiști le slujește faimosul plan Marshall. Propagandiștii imperialiști declară că acesta ar fi un plan de ajutorare a țărilor europene. În realitate însă esența planului Marshall constă în organizarea unui bloc al statelor legate prin obligațiile lor față de Statele Unite. Prin acordarea de credite americane, planul acesta urmărește ca statele europene să renunțe la independența lor economică, iar apoi și la cea politică.

Diferite țări ne oferă destule exemple ale „binelăcerilor” ajutorului american. Plăoaia de dolari nu a putut curma foametea, șomajul și înspăimântătoarea mizerie a maselor populare din Grecia. În Franța „ajutorul” american paralizează ramuri întregi ale industriei. Devalorizarea francului, întreprinsă din ordinul bancherilor americani, transformă Franța, după aprecierea tovarășilor noștri iraneczi, într-o sucursală a Wall-Street-ului. În Italia concurența produselor americane sîșlește o serie de mari întreprinderi ale țării și încheie porțile sau să-și restrângă simțitor producția. Cât despre Anglia, oamenii de afaceri americani obligă această țară să le cumpere tutun pentru 123.000.000 de lire sterline, pe când valoarea utilajului minier ce va putea fi importat din America nu atinge nici 2.000.000 de lire sterline.

În schimbul tuturor acestora, imperialismul american își ia dreptul să dicteze compoziția guvernelor și regimul intern din Franța și Italia, iar unul din reprezentanții americani oficiali (ministru de război, Forrestal) a declarat falș că țările „ajutate” de Statele Unite vor trebui să le pună acestora la dispoziție baze militare și chiar să subordoneze forțele lor armate Ministerului de Război american.

Planul Marshall este un plan de subjugare economică și politică a țărilor europene, de paralizare a industriei lor naționale și de desființare a suveranității lor.

Scindarea în două a Germaniei, pe care o savârșese imperialismul anglo-american, este și ea strâns legată de planul Marshall, deoarece acest plan prevede transformarea Bizoniciei și înducerea a Ruhrului în principala bază militară și economică a expansiunii imperialiste, într-o bază de pregătire a unui nou război. În timp ce milioane de muncitori din zonele engleză și americane protestează prin greve și demonstrații împotriva foametei, monopolurile americane acaparează industria din Germania și construiesc, cu complicitatea naziștilor absolviți de pedeapsă, un avântpost imperialist în inima Europei.

Asem, după divizarea Germaniei, organizații lagărului imperialist încearcă și divizarea Europei. Fruntașul laborist Bevin a luat cuvântul în parlamentul englez pentru a proclama necesitatea înființării unui bloc occidental, adică într-un acel bloc al statelor legate prin obligațiile lor față de Statele Unite ale Americii, despre care am vorbit mai sus. Lichidii europeni ai marilor capitaliști americani vor să le ușureze acestora din urmă sarcina de a stăpâni și felgi semicoloniile lor europene. Politica blocurilor militare și politice este politica cercurilor imperialiste, care vor să împingă o nouă război. Deaceia acest plan al falsului ciclu de Bevin a fost salutat cu entuziasm de toți stăpînii reacțiunii internaționale — Churchill, Vandenberg, Dulles și alții.

Altfel arată în adevărata ei lumină linia politică a lagărului imperialist și antidemocratic, în frunte cu forța sa conducătoare — imperialismul american. Pozițiile maturizate în procesul războiului antiliberist și al luptei democratice, au trădat să descopere adevăratele feluri ale celor care încearcă să dea popoarelor libere lecții de democrație, iar în realitate visează robirea națională și socială a tuturor popoarelor.

Propaganda imperialistă încearcă adeseori să compare „blocul occidental”, proiectat de reacțiunile anglo-americane, cu tratatele și acordurile încheiate între țările democratice din centrul și Răsăritul Europei și să arunce asupra acestor din urmă țări vina pentru scindarea în două a Europei.

Tratatele încheiate între țările democratice se bazează pe ideea colaborării internaționale, pe când blocul occidental se întinde

pe ideea spargerii colaborării internaționale. Tratatelor încheiate între țările democratice nu sunt îndreptate împotriva nimănui, ci prevăd asistența mutuală între părțile contractante, în eventualitatea repelării agresiunii din partea Germaniei sau vreunei alte țări ce i s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive, iar blocul occidental ascunde în realitate politica de hegemonie mondială a imperialismului american și englez și este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și țărilor democratice noi, forțe pure în slujba păcii și a securității generale.

Tratatele dintre țările democratice se bazează pe respectarea scrupuloasă a suveranității și intereselor fiecărei țări și pe ajutorul reciproc între părțile contractante, pe când planul blocului occidental urmărește aservirea mai multor țări mari și mici de către un imperialism hrăpareț — imperialismul american. În slăși, tratatele între țările democratice se bazează pe respectarea obligațiilor internaționale în conformitate cu scopurile și principiile Organizației Națiunilor Unite, pe când ideea blocului occidental este legată de călcarea în picioare a obligațiilor și acordurilor internaționale.

Acestea sunt cele două concepții asupra relațiilor între popoare — concepția lagărului democratic, în frunte cu Uniunea Sovietică, și concepția lagărului antidemocratic, în frunte cu cercurile imperialiste americane.

Pentru a înfrumuseța pe cei cu nervii slabi, propaganda imperialistă caută să prezinte expansiunea imperialistă a Statelor Unite ale Americii și diversele planuri și mănere legate de ea drept o manifestare a forței imperialismului american.

Și la noi în țara rămășițele fascist-reacționare caută prin toate mijloacele ce le sunt accesibile să facă reclamă acestei forțe, devenită singura speranță a tuturor celor care își închipuie că după ziua de azi ar mai putea urma nu ziua de mâine, ci ziua de ieri.

Acestora nu sunt nici nevoiți să le proclamăm o eridă desamăgire. Toată țigător al unor anumite discursuri nu poate ascunde nedreptățile de care sunt cuprinși autorii lor în fața vigoarei crescînde a forțelor antiumperialiste, în fața ascuțirii tuturor contradicțiilor interne ale sistemului capitalist.

Priviți tabloul lumii capitaliste. Mult lăudata democrație burgheză este în stare de total faliment. Ea nu a reușit, așa cum

vișa clasa capitalistă, să înăbușe flacăra luptei de clasă și să stabilisească „pacea socială” între exploatare și exploatați. Masele populare își dau tot mai limpede seama de adevăratul conținut al democrației burgheze ca o formă a *dictaturii* burgheze. Valurile sunt aruncate de o parte. În țările clasice ale democrației parlamentare burgheze, ca Franța, cele mai elementare principii parlamentare sunt calcate în picioare. În numeroase țări, poliția, din ordinele unor miniștri ce-și zic socialiști și democrați, trage în muncitori cu un zel demn de echipele SS.

Pseudodemocrații americani deslușează fără jenă pâna și libertatea conștiinței. Se adâncește contrastul dintre situația clasei dominante și a celei asuprite. În timp ce numărul șomerilor totali și parțiali din Statele Unite se cifrează la mai multe milioane, Truman a mărturisit că beneficiile nete ale monopolurilor americane au atins în anul 1947 cifra de 17 miliarde de dolari, față de 12½ miliarde în anul 1946.

Dar și mai evident este falimentul sistemului economic capitalist. Pe când țările democrației noi își reconstruiesc în mod planificat economia națională și aplică cu succes reforma monetară, economia țărilor capitaliste este cufundată în haos, iar inflația a lovit direct în interesele oamenilor muncii nu numai în Anglia, Franța, Italia, dar chiar și în Statele Unite.

În Statele Unite crise stocurile de mărfuri ce putrezesc în depozite, a izbucnit un crăh bursier, se devalorizează dolarul. Toate acestea prevestesc apropiata criză economică. Această criză este așteptată cu spaimă nu numai în Statele Unite, ci și în toate țările legate economicște de acestea. Niciodată nu a fost atât de vizibil ca acum că regimul capitalist este neputincios de a soluționa problemele vitale sociale și economice ce se pun în fața popoarelor, că el reprezintă o piedică gravă în calea progresului omenirii, că este necesară înlocuirea lui printr-o orânduire socială superioară, orânduirea socialistă.

După cel de al doilea război mondial, pe arena internațională s'au petrecut deplasări în favoarea forțelor democrației și socialismului. Mersul evenimentelor arată partidelor muncitorești că dacă ele vor sta ferm pe pozițiile lor, dacă ele nu se vor lăsa intimidare

și șantajate, dacă ele vor ști să se pună în fruntea tuturor forțelor ce sunt gata să apere onoarea și independența națională, atunci planurile imperialiștilor sunt sortite eșecului.

Noi asistăm în momentul de față la un avânt al luptei duse de mișcarea muncitorească și democratică de prolătindeni. Marile greve ale muncitorilor francezi și italieni au constituit o demonstrare a forței combative a proletariatului din ambele țări. Forțele populare din țările capitaliste opun o rezistență crescândă înroltorilor americani și guvernelor ce li s'au vândut.

Datorită acestei rezistențe, în prima etapă a bătăliei pentru Europa imperialiștii americani nu au reușit să atingă obiectivele pe care le urmăreau.

Chiar în Statele Unite, în ciuda sgomotoaselor campanii anti-comuniste și a barbarelor măsuri antimuncitorești și antidemocratice, forțele democrației se înmulțesc, se întăresc și capătă tot mai multă coeziune. În Anglia, ca răspuns la campania anticomunistă a conducerii laboriste, muncitorii realeg pe comunisti în fruntea organelor sindicale. În Franța, încercările trădătorului Lohuax de a sparge miscarea sindicală au dat greș.

Manevrele socialiștilor de dreapta și ale altor agenți ai imperialismului din Statele Unite, Anglia și Franța de a sparge Federația Sindicală Mondială sunt demascate și infierate de masele muncitorești, care văd în Federația Sindicală Mondială un puternic instrument de luptă al clasei muncitoare din întreaga lume pentru interesele ei, pentru pacea generală, împotriva imperialismului și instigatorilor la un nou război.

În Grecia, nici aviioanele și tancurile engleze, nici dolarii americani nu au putut frânge voința poporului grec de a-și cuceri libertatea. Armata democratică controlează în prezent aproape jumătate din teritoriul țării. Cea mai mare parte a poporului grec este strâns unită în jurul forțelor democratice și-și manifestă nesdrăcinată hotărâre de a se elibera de sub jugul invadatorilor imperialiști.

În China, armata de eliberare națională, condusă de tovarășul Mao Tze-dun, a trecut la ofensiva aproape pe tot teritoriul acestei imense țări. Manciuria și Nordul Chinei au fost aproape complet eliberate. Lupte mari se dau nu numai în centrul, dar și în Sudul Chinei. Armatele populare se află în nemijlocita apropiere a centre-

lor vitale ale Chinei. Strălucitele succese ale poporului chinez în lupta împotriva reginului antipopular al lui Clan Kai Şek dau un nou avânt luptei de eliberare a popoarelor coloniale din Asia.

În Spania, cu toate spânzuratorile şi ocele, eroicul popor spaniol îşi intensifică lupta împotriva calaului Franco. Regatul lui Franco este sprijinit de cecurile imperialiste din Statele Unite, Anglia şi Franţa, dar el este urit şi dispreţuit de popoarele întregii lumi.

Un însemnat aport la întărirea lagărului democratic îl aduc ţările democratiei noi. Asemenea evenimente ca naţionalizarea industriei în Bulgaria, încheierea unei serii de tratate de prietenie şi asistenţă mutuală între ţările de democraţie populară, înlăturarea monarhiei în România arată în mod elocvent că în timp ce lumea capitalistă este cuprinsă de puternice sguduri sociale şi economice, ţările democratiei noi înaintează pe drumul spre socialism, rezolvând cu deplin succes problemele în faţa cărora s-a dovedit complet neputincios sistemul capitalist şi democraţia burgheză.

Un factor hotărâtor în raportul de forţe pe arena internaţională îl constituie continua consolidare a forţei politice şi economice a marelui stat socialist — Uniunea Sovietică.

Popoarele sovietice au reputat în ultimele luni o mare victorie: în Octombrie 1947 nivelul producţiei industriale din U.R.S.S. a atins pe cel dinainte de război. Reforma monetară şi desfiinţarea raţionării produselor a fost o nouă demonstraţie a covârşitoare superiorităţi a regimului socialist asupra celui capitalist. La îndemnul muncitorilor din Leningrad, milioane de muncitori sovietici îşi au obligaţia de a realiza planul de cinci ani în patru ani. Prevederile primilor doi ani ai celui de al patrulea plan cincinal au şi fost realizate cu deplin succes. Acţiunea dusă în Consiliul Miniştrilor de Externe şi la O.N.U. de delegaţii sovietici, călăuziţi de politica de pace stalinistă, a însemnat o serioasă lovitură dată înstăgătorilor de război şi o nouă întărire a prestigiului internaţional al Uniunii Sovietice.

Acest bilanţ sumar al evenimentelor din ultimele luni arată clar că raportul de forţe favorabil lagărului democratic nu este un fenomen accidental, ci efectul unei legi a dezvoltării istorice.

Ţări lagărului antiimperialist şi slăbiciunea celui imperialist

constă în aceea că lupta dintre aceste două lagăre are loc în condiţiile continuiei ascuţiri a crizei generale a capitalismului, ale stăbirii forţelor capitalismului şi ale întăririi forţelor socialismului şi democraţiei.

Reacţionarii americani şi-au asumat sarcina de salvare a sistemului capitalist, care trozneşte din încheieturi. Dar imperialismul este ultimul stadiu al capitalismului. Imperialismul este capitalismul în putrefacţie, în agonie, şi sfârşitul său, cu toate svârcolirile sale, este inevitabil.

Imperialiştii de dincolo de Ocean şi cei de mai aproape sunt secundati în sforţările lor de a salva capitalismul de vechii specialişti în domeniul încercărilor de această natură — socialiştii de dreapta: Attlee şi Bevin, Blum şi Ramadier, Saragat şi Renner. Dar legile dezvoltării istorice sunt mai puternice decât gloanţele lui Ramadier şi Moch, decât zăngănitul de arme al lui Bevin şi Attlee, decât încercările ridicole de falsificare a marxismului, făcute de trădătorul Leon Blum.

Eforturile unite ale imperialiştilor şi ale vâtafilor lor — sociali-democraţii de dreapta — de a izola partidele comuniste şi de a le compromite în ochii poporului dau greş. În toate ţările lumii, partidele comuniste, oricât de grele ar fi condiţiile în care activează, se află în fruntea luptei populare pentru libertate, împotriva exploataării capitaliste, împotriva jugului imperialismului, pentru o pace tramică.

Pe de altă parte, într-o serie de ţări are loc apropierea de partidele comuniste a actor social-democraţi care văd că reformismul duce direct în braţele imperialismului. Hotărârea Congresului Partidului Socialist Italian de a se prezenta în alegeri pe liste unice cu comuniştii, recenta hotărâre a Partidului Social-Democrat Bulgar de a porni pe drumul unificării cu Partidul Muncitoresc (Comunist) Bulgar, unitatea de acţiune între comuniştii şi socialiştii din Polonia şi Ungaria etc., — toate acestea demonstrează odată mai mult justetea drumului nostru.

Acestea sunt împrejurările internaţionale în care noi înfăptuim în România Partidul Muncitoresc Român ca partid unic al clasei muncitoare.

Analiza acestor împrejurări arată împede că viitorul este de partea forţelor democraţiei şi socialismului. Popoarele pun la or-

dinea zilei transformarea socialistă a societății. Lagărul imperialist nutrește speranța de a putea împiedica acest lucru prin deslănțuirea unui nou război mondial. Dar forțele muncitorești și democratice luptă cu hotărâre pentru salvagardarea păcii împotriva capitalismului generator de războaie.

II

REALIZARILE REGIMULUI DEMOCRATIC

Înainte de a trece la analiza împrejurărilor interne în care are loc realizarea Partidului Muncitoresc Român, dați-mi voie să aruncăm o privire asupra trecutului, pentru ca în lumina transformărilor din ultima vreme să adăncim semnificația etapelor principale ale luptei duse dela 23 August încoace de forțele noastre democratice.

În masa poporului nostru — muncitori, ostași, țărani nevoiași, partea cea mai bună a intelectualității — răsturnarea dictaturii lui Antonescu a produs o răscolire profundă și a stârnit un puternic avânt de luptă. Datorită acestui lucru, noi am putut avea pe front după 23 August numeroase divizii, care și-au demonstrat combativitatea pe câmpul războiului antihitlerist. Aceasta n'a fost, firește, meritul lui Mihail I și nici al guvernului Sanătescu sau Rădescu, el meritul forțelor democratice ale țării noastre, care, în ciuda piedicilor ce le puneau guvernele reacționare și sabotoare, au știut să imprimе elan și voință de luptă atât trupelor noastre de pe front, cât și maselor muncitoare din spatele frontului.

Reacțiunea din țara noastră a simțit curând vigoarea acestui voințe de luptă a maselor muncitoare.

Schimbarea dela 6 Martie, hotărâtoare pentru scurta democrație noastră, n'a fost obținută prin tractări, ci smulșă prin luptă populară regelui și reacțiunii grupate în jurul lui.

Acelaș caracter de acțiune de luptă a forțelor populare l-a avut și una din reformele fundamentale ale regimului nostru democratic — reforma agrară. Sa ne amintim ca reforma agrară a început să fie aplicată pe teren cu mult înainte de legislarea ei, în urma apelului către țărani lansat de partidul comunist la 11 Februarie, de a trece cu dela sine putere la înlăturarea reformei agrare pe teren. În acelaș timp, în diferite părți ale țării masele populare au înla-

turat prin luptă pe reacționarii din fruntea prefecturilor și primăriilor, înlocuindu-i cu elemente democratice. Guvernul dela 6 Martie s'a sprijinit în acțiunea sa de realizare a reformei agrare pe activitatea comitetelor țărănești de reformă agrară, care au luptat împotriva moșierimii și lăturor celor ce căutau s'o salveze de lichidare.

23 August, 6 Martie, participarea la războiul antihitlerist, reforma agrară, alegerile parlamentare, transformările petrecute în țara noastră în a doua jumătate a anului ce s'a seurs sunt verigi ale unui acelaș lanț, etape diferite ale acelaș proces de făurire prin lupta poporului muncitor a unui regim de democrație populară în țara noastră.

Rezultatul acestui proces este Republica Populară Română!

Noua Constituție pe care o va capăta în curând Republica noastră Populară — Constituția unui regim născut și încheiat în luptă — va trebui să consemneze că puterea populară în țara noastră a fost cucerită în urma luptei duse împotriva fascismului, reacțiunii și imperialismului, de muncitorimea aliată cu țărănimea muncitoare, precum și cu intelectualitatea înaintată.

Tovarăși și tovarăse,

Perioada de pregătire a partidului muncitoresc unic a fost deosebit de bogată în evenimente, care au avut adânci urmări în viața noastră de stat. Aceasta nu este, desigur, o simplă coincidență. Tocmai pentru că transformările interne puri sarcini noi în fața proletariatului, în calitate lui de forță conducătoare a democrației din țara noastră, a fost nevoie să se grăbească făurirea acestei admirabile arme de luptă a clasei muncitoare, care este Partidul Muncitoresc Român.

Transformările la care mă refer se plasează în scurtă perioadă de 7 luni: Iulie 1947 — Ianuarie 1948. Ajunge să comparăm situația politică și economică de atunci 7 luni cu cea pe care o avem astăzi, pentru a ne da seama că în acest răstimp atât de scurt țara noastră a săvârșit în evoluția ei ceea ce e denumit în teoria marxistă un salt calitativ. Momentul de cotitură l-au constituit propunerile Partidului Comunist Român pentru îmbunătățirea situației economice și financiare a țării, și îndeosebi reforma monetară.

În pofida tuturor septicilor, răuvoitorilor și clevetitorilor, în pofida sabotajului și acțiunii de subminare a monetei noastre na-

ționale din partea dușmanilor regimului democratic, dinăuntrul și dinafară, am izbutit să realizăm reforma monetară, să punem capăt haosului monetar, să curmăm inflația, să dăm stabilitate prețurilor. Această reformă noi am înfăptuit-o fără împrumuturi externe, fără șiîrșirea independenței economice a țării, în deplin contrast cu reformele monetare efectuate de regimurile reacționare.

Am reușit să obținem schimbări în situația industriei. Cu toate piedicile de care ne izmim din partea multor întreprinzători volumul producției noastre industriale crește și se apropie de nivelul anului 1938. Bugetul statului a fost echilibrat. Aceasta în timp ce în țările conduse de coziile de topor ale imperialismului economic se adâncea tot mai mult în marasm.

Lichidarea complotului organizat de conducerea fostului partid național țărănesc a reprezentat, din punctul de vedere al însemnătății sale pentru dezvoltarea democrației populare în România, un mare succes al regimului democratic.

Luzii materialele procesului complotiștilor. Aceste materiale au arătat întregii lumi în ce cloacă a trădării de țară s'au bălăciț acei pe care oăcinele reacționare străine încearcă să-i prezinte drept „democrați” și „patrioți”.

E lesne de închipuit ce scorbă ar fi avut tânăra noastră democrație populară dacă nu am fi rețezat tentaculele pe care le întindeau spre noi serviciile de spionaj și diversione, dacă am fi lăsat pleava fascistă să înghebe din nou bande teroriste.

Lichidarea bandei complotiste și pedeapsa meritată dată trădătorilor țării și ai poporului nostru au fost o manifestare a vigoarei regimului de democrație populară din România.

Demascarea și pedepsirea criminalilor complotiști a însemnat falimentul partidelor burghezo-mosierști, falimentul vechilor clase dominante din România, al marilor capitaliști și al mosierilor. După primul război mondial aceste clase transformaseră România, cu toată Constituția ei „belgiană”, într-una din cele mai înapodate țări. Bogățiile țării înăpuseră în scurtă vreme în mâinile exploatatorilor englezi, americani, francezi, germani, olandezi, belgieni. Creditorii străini dictau țării politica ei economică, iar statele-majore ale țărilor imperialiste — politica ei externă. Când muncănezii anglo-francezi au cedat lui Hitler „sfera de influență” din aceasta

parte a Europei, fostele clase dominante s'au reorientat foarte repede și au slujit pe Hitler și marele capital german cu aceeași servilitate cu care slujeau înainte pe reacționarii și marii capitaliști anglo-franco-americani.

În timpul când poporul era aruncat într'un război criminal, iar tineretul țării era transformat în carne de tun pentru interesele imperialismului german, exponenții claselor dominante făceau afaceri manoase cu trusturile și băncile hitleriste și se îmbogățeau din jefuirea teritoriilor sovietice cucerite. După zdrobirea Germaniei hitleriste, acești veșnici vânzatori ai independenței naționale, acești sângeroși spoliatori ai poporului și profitori ai mizeriei materiale și culturale în care se afla poporul, sperau să poată continua vechiul joc, sub ordinea imperialismului străin, făcând negoț cu interesele țărilor, cu avuțiile ei, cu nealăturarea ei. Dar s'a schimbat ceva în țara noastră. Ceea ce era posibil în România de ieri nu mai era posibil după prăbușirea Germaniei hitleriste, după eliberarea României de sub jugul hitleristo-antonescian și trezirea maselor largi ale muncitorimii la o viață politică activă. Desvăluirea complotului a discreditat în ochii poporului pe autorii lui, care, voind să readucă România la rolul de pion al politicii imperialiste, au decăzut până la cea mai nedeghizată trădare națională.

Procesului complotiștilor i-a urmat curând înlăturarea dela guvern a celeilalte grupări politice exponente a intereselor marelui capital și a mosierimii expropriate — gruparea lui Tătărașcu.

Nu insistăm asupra nefastei activități depuse de reprezentanții acestei grupări la departamentele pe care le-au condus, îndeosebi la Externe și Finanțe. Faptele sunt cunoscute și mai sunt vii în memoria tuturor. Important este că, prin înlăturarea tătărășcienilor din guvern, forțele sociale principale din țara noastră — clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare — și-au afirmat hotărârea de a nu mai permite niciodată claselor exploatare și exploatării lor de a lua parte la conducerea treburilor statului.

Precum vedeți, înlăturarea tătărășcienilor n'a fost o remanieră oarecare de guvern, ci o fundamentală schimbare a caracterului pe care-l are guvernul nostru, o schimbare a caracterului puterii de stat. Guvernul nostru în noua lui structură este un guvern care exprimă fidel interesele clasei muncitoare, interesele țărănimii muncitoare și ale intelectualității înaintate.

Dar mai era necesar să se lichideze adâncă nepotrivire care exista între caracterul nou al puterii de stat și forma de stat. Era necesar să înlăturăm o formă de stat care nu numai că era învechită și cu totul nepotrivită noilor condiții sociale și politice din țara noastră, dar constituia o piedică gravă în drumul dezvoltării noastre democratice.

Nu era cu puțință să consolidezi puterea oamenilor muncii atâta vreme cât în fruntea statului se afla cel mai mare moșier și unul din cei mai bogați capitaliști ai țării, care păstra o parte însemnată a puterii în stat.

Nu era posibil să pornești la construirea temeliei unei orânduri sociale superioare, câtă vreme statul mai avea o formă moștenită din timpurile întunecate ale evului mediu.

Monarhia a fost un parazit uriaș pe corpul țării noastre. Fosta familie regală posedă nenumărate moșii, vii, paduri, livezi, însușind sute de mii de hectare.

Membrii ei dețineau acțiunile mai multor întreprinderi mari.

Cât despre rolul politic jucat de monarhie în România, acesta este bine cunoscut de fiecare dintre cei prezenți.

În anul de luptă pentru construirea democrației populare, pațalat devenise centrul de atracție a tuturor forțelor reacționare. De el își legau speranțele dușmanii imperialiști ai suveranității și independenței noastre de stat. Nu odată măsuri democratice de o importanță vitală pentru țară întârziară la palat o îndărjită și îndelungată rezistență.

Adâncă nepotrivire în viața interioară a statului nostru, pricinuită de existența monarhiei, a fost lichidată prin actul istoric al înlăturării monarhiei.

Locul regatului l-a luat în țara noastră o formă de stat nouă, înaintată — republica populară.

Dece-i zicem noi republicii noastre *republică populară*?

Noi îi zicem *republică populară* pentru că nu are nimic comun cu republicile capitaliste, care formal sunt conduse de un președinte ales, dar care în realitate sunt stăpânite de câteva sute de familii de mari bancheri, mari industriali și conducători de monopoluri capitaliste.

Ea este o formă nouă de stat, deoarece nu numai în comparație cu monarhia, dar și în comparație cu orice republică burgheză, re-

publica populară reprezintă un nou pas înainte în evoluția socială.

Republicile burgheze, oricât de democratice s'ar preinde ele, sunt chemate să apere privilegiile claselor exploatare împotriva maselor exploatare. Acest caracter al republicilor burgheze se oglindește în întreaga lor suprastructură socială, politică, juridică, morală etc.

Lenin scrie: „...Democrația burgheză rămâne întotdeauna — și în timpul capitalismului nu poate să nu rămână — strâmtă, ciontita, falsă, ipocrită, o capcană și o minciună pentru cei exploatați și săraci și un paradis pentru cei bogați”¹.

Cu totul alt caracter are republica populară.

Ceeace este nou în republica noastră e faptul că ea se așază în slujba majorității poporului în lupta lui pentru bunul trai, pentru un viitor fericit. Republica noastră populară este un instrument de apărare a poporului muncitor împotriva oricărei exploatare și asuprii.

Marele Lenin prevedea încă în anul 1916 că „toate națiunile vor veni la socialism, dar într'un mod nu tocmai identic, fiecare va da un caracter specific unei sau altei forme a democrației... unui sau altui ritm al transformărilor socialiste ale diverselor laturi ale vieții sociale”.

Republica populară este forma de stat prin care noi mergem spre realizarea marelui țel: desființarea exploatare și a claselor exploatare și instaurarea orândurii socialiste în țara noastră.

Tovarași,

Politica națională a regimului nostru democratic reprezintă o realizare a democrației populare din țara noastră, de care ne putem mândri.

Forțele muncitorești sunt inițiatoarele liniei democratice consecutive în politica națională. Egala îndreptățire a țărănilor nevoiași de orice naționalitate la reforma agrară, susținerea de către stat a școlilor naționale, crearea universității maghiare, dreptul de a folosi limba maternă în administrație și justiție, participarea efectivă, bazată pe deplină egalitate în drepturi a naționalităților conlocu-

V. I. Lenin: „Revoluția proletară și renegatul Kautsky”, ed. P.M.R. 1950, ediția a III-a, pag. 21.

toare și a organizațiilor lor democratice la viața politică — toate acestea caracterizează politica națională a Republicii Populare Române.

Printre realizările regimului nostru democratic, un loc de cinste îl ocupă rezultatele obținute de noi în domeniul politicii externe.

Este lesne de înțeles că în importanța prezintă faptul că în tot lungul granițelor noastre, de jur împrejurul țării noastre, nu avem decât țări prietene. În trecut, când țara noastră era condusă de guverne aservite imperialismului străin, aceștia din urmă aveau putința de a provoca conflicte și invadare între România și vecinii ei. Secolul acestei politici a puterilor imperialiste era clar: pentru a putea fi dominați, trebuia să fim slabi și izolați. Încheierea de tratate de prietenie și asistență mutuală între România și Iugoslavia, România și Bulgaria, România și Ungaria și, recent, între România și Uniunea Sovietică demonstrează că acestor stări de lucruri li s'a pus capăt pentru totdeauna. Noi nu avem nevoie de blocuri. Respingem ideea blocurilor pentru că ele ascund idei agresive, iar noi nu ne sunt cu desăvârșire străine astfel de idei. Noi respingem ideea blocurilor și pentru că ascund renunțarea țărilor mai mici la suveranitatea lor în favoarea puterilor imperialiste.

Activitatea diplomatică a guvernului nostru izvorăște din dorința firească de a avea legături cu țrânșă prietenie cu toate statele realmente dornice de pace și de a preveni eventualitatea unei noi agresiuni din partea Germaniei sau a altor țări care s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive. Această activitate a noastră nu poate să displice decât acelor care hulesc intenția de a încuraja sau provoca o astfel de agresiune, reditând nefasta politica de încurajare a agresorului hitlerist. În schimb, politica noastră este privită cu simpatie și înțelegere de toți cei care vor să vadă cimentată pacea între popoare și colaborarea bazată pe egalitatea în drepturi, pe respectarea reciprocă a independenței și suveranității.

O importanță deosebită reprezintă pentru țara noastră Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Vreme îndelungată țara noastră a fost folosită de imperialiști drept parte integrantă a „cordonului sanitar” în jurul Uniunii Sovietice, apoi drept bază de operațiuni pentru atacul direct împotriva ei. Trecutul acesta nu se va mai întoarce niciodată.

Conținutul recentului tratat, ca, în genere, conținutul relațiilor politice și economice între țara noastră și Uniunea Sovietică, prezintă un izbilor contrast cu tratatele și acordurile de „prietenie”, „ajutor”, sau oricum le-ar zice, încheiate între statele imperialiste și vasalli lor. Relațiile de prietenie româno-sovietice contribuie la consolidarea suveranității noastre, ne ajută să ne dezvoltăm economic, ne ajută să întărim independența noastră politică și economică.

Semnarea tratatului de prietenie cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cât și încheierea de tratate de prietenie cu alte țări democratice și doritoare de pace din vecinătatea noastră sunt acte de întărire a păcii generale și a independenței noastre, acte de asigurare a condițiilor externe favorabile pentru ni sfințită continuare a operei de dezvoltare democratică și de ridicare economică a României.

III

REFORMELE CE AVEM DE ÎNFAPTUIT

Cuceririle regimului nostru de democrație populară trebuie să capete o consfințire într-o nouă Constituție, în care aceste cuceriri să fie consemnate.

Ce trăsături caracteristice trebuie să aibă Constituția Republicii Populare Române?

Înainte de toate, aceasta Constituție trebuie să exprime caracterul nou al statului nostru — *stat al oamenilor muncii manuale și intelectuale dela oraș și sate, unde toată puterea emană dela popor, fiind exercitată prin organe alese de popor.*

În al doilea rând, Constituția va trebui să oglindească schimbările petrecute în structura social-economică a țării. Ea trebuie să consemneze existența, în afara de proprietatea particulară și proprietatea cooperativă, a unei forme noi de proprietate — proprietatea obștească — bun comun al întregului popor.

În al treilea rând, noua Constituție, lege fundamentală a unui stat popular, nu se va margini să proclame în mod pur formal diferite drepturi și libertăți cetățenești. Se știe că a fost în trecut soarta acestor libertăți. În realitate, în țările capitaliste, marji

masse a poporului îl este răpita posibilitatea materială de a-și exercita neîmpingherit drepturile. În Constituția noastră, Constituție a regimului de democrație populară, vor fi înscrise nu numai drepturile cetățenești, ci și *garanțarea lor materială*. Datorită faptului că puterea în Republica Populară Română aparține poporului, libertatea scrisului este garantată prin faptul că mijloacele de tipărire, hârtia, clădirile necesare se află la dispoziția oamenilor muncii. Libertatea cuvântului și a întrunirilor este garantată pentru toți cei ce muncesc prin faptul că ei au la dispoziție salii sau alte locuri de întrunire etc. Aceasta este una din marile realizări ale regimului nostru democratic.

Noi dorim să asigurăm poporului drepturi care nu figurează în nici-o Constituție a țărilor pseudodemocrației capitaliste: dreptul la muncă, dreptul la odihnă, dreptul la învățătură. În țările capitaliste, statul — arma de exploatare și asuprire a celor ce muncesc — le refuza până și simpla recunoaștere a acestor drepturi. La noi în țară, în ciuda dificultăților mari pe care le avem, statul democratic va depune mari eforturi pentru a traduce în viață dreptul la muncă, învățătură, odihnă, ocrotire socială.

În sfârșit, Constituția noastră trebuie să proclame deplină egalitate în drepturi între toți cetățenii Republicii Populare Române, fără deosebire de sex, naționalitate, rasă, religie, grad de cultură sau stare materială. Noi vom inscrie în Constituție dreptul pe care-l au în țara noastră cetățenii aparținând naționalităților conlocuitoare de a avea școli de orice grad în limba proprie, de a folosi limba lor maternă în administrație și justiție etc. Pentru a putea pune capăt inegalității în drepturi între femei și bărbat, noi vom consiliinți prin Constituție deplină egalitate politică, economică, socială, juridică de care se bucură femeia în statul nostru democratic și vom asigura o protecție specială femeii mame, femeii gravide și copilului.

Din cele spuse reiese clar că noua noastră Constituție se va deosebi ca cerul de pământ de Constituțiile impuse popoarelor de clasele asupritoare din țările imperialiste.

Una din reformele cele mai mari pe care vom avea să le înfăptuim în scurtă vreme și care va trebui să fie încadrată în noua Constituție este reforma administrativă. Trebuie create în țara

noastră organe ale puterii locale, care să ia locul învechitelor organe administrative, moștenite de pe vremea lui Napoleon.

Aceste organe ale puterii locale vor fi consiliile populare, alese de populație prin vot universal pe sate, comune, plăși, județe.

Consiliile populare vor avea atribuții largi și multilaterale. Ele vor îndruma activitatea administrativă locală, vor asigura respectarea legilor și a drepturilor cetățenești, vor întocmi bugetele și planurile locale, vor îngriji de administrarea bunurilor comunale.

Noile organe vor ușura mobilizarea tuturor energilor și a resurselor materiale locale în vederea reconstrucției. Crearea unor astfel de organe ale puterii locale va însemna atragerea la opera de conducere a treburilor statului a maselor populare. Ea va însemna crearea unei adevărate școli, la care se vor forma oamenii de stat de tip nou, ieșiți din adâncurile poporului.

În trecut, sub regimurile capitalisto-moșieresti, un adevărat zid chinezesc se ridica între cetățean și aparatul de stat — unealta claselor exploatare. Acum, sub regimul de democrație populară, zidul acesta este surpat. Vom avea organe locale, legate prin mii de fire de masle, răspunzătoare în fața lor pentru activitatea pe care o deplin.

Înființarea noilor organe locale ale puterii poporului va avea ca efect un nou avânt în munca de refacere economică și de întărire a temeiilor democrației.

Reforma justiției este astăzi un fapt împlinit. Această reformă duce la o democratizare profundă a justiției noastre prin prezența și activitatea judecătorului popular, ales de masle, în toate instanțele de judecată, prin apropierea aparatului justiției de popor, prin simplificarea întregului mecanism al justiției.

Deasemenea avem în pregătire reforma învățământului, care trebuie să deschidă elementelor celor mai valoroase și înzestrate ieșite din popor calea spre cele mai înalte trepte ale științei.

Socot că este necesar să ne oprim în mod deosebit asupra înzestrărilor pe care le avem față de arma noastră.

Pentru țara noastră profund pacifică și pentru poporul ei, armata pusă în slujba întăririi republicii populare este apărătura democratică ale poporului nostru, apărătura independenței și suveranității noastre.

Dar nu numai atât. Pentru masa de tineri cetățeni care trec prin perioada de stăgii militar, ea trebuie să devină o adevărată instituție de cultură, o adevărată școală de educație cetățenească patriotică și democratică. Educând pe ostaș în spiritul dezvoltării nelărmărit pentru patria democratică și pentru poporul muncitor, ridicând nivelul de cultură al ostașului român, armata are misiunea să contribuie la creșterea cetățeanului nou al Republicii noastre Populare.

Nu există sacrificiu prea mare pentru noi când este vorba de armată și de nevoile ei. Dorim să o vedem bine dotată, bine îmbrăcată, bine hrănită, perfect instruită. Sa rămână o rușinoasă amintire vremurile când soldatul și ofițerul român, prost îmbrăcați, umiliți, erau puși să slujească nu interesele adevărate ale țării și ale poporului, ci interesele claselor exploataatoare.

Scut al intereselor poporului și al Republicii Populare Române, școala a poporului — astfel concepem noi misiunea armatei în Republica Populară Română.

IV

SARCINILE NOASTRE ÎN DOMENIUL ECONOMIC

În ceea ce privește problemele economice, ele trebuie să se gasească în centrul preocupărilor noastre.

Pentru a înțelege mai just trăsăturile specifice ale procesului de dezvoltare democratică a țării noastre, este necesar să fim conștienți de faptul că în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decât în domeniul economic.

Această rămânere în urmă se explică printr-o serie de cauze. 23 August a însemnat prăbușirea politicii a regimului de dictatură fascistă, dar structura economică n'a suferit modificări esențiale. Pozițiile de comandă ale vieții noastre economice au rămas în mâinile aceleiași clase și ale aceluiași oameni care dispuneau de ele și înainte de 23 August.

Această împrejurare a constituit pledica principală în drumul refacerii economice a țării, întrucât pentru marele capital, pentru moșierime, pentru cercurile reacționare în general, ruina economică era o armă de luptă împotriva forțelor democratice.

La aceasta se adaugă situația precară a industriei, a transporturilor, a rezervelor de materii prime, datorită războiului hitlerist. Cei doi ani de secetă au avut ca urmare, pe lângă foametea din anumite regiuni ale țării, și o desorganizare a comerțului exterior, lipsind țara de posibilitățile de import de utilaj și materii prime.

Din cauza inflației, care luase proporții considerabile de pe urma nivelului scăzut al producției agricole și industriale și a desorganizării sectorului economic în general, nu se putea depune un efort perseverent de redresare economică.

Scopul principal al luptei noastre împotriva inflației și pentru reforma monetară a fost acela de a crea condițiile redresării economice pentru a putea lăsa o viață mai bună poporului nostru.

Punerea în aplicare a propunerilor Partidului Comunist Român pentru îmbunătățirea situației economice a țării ne-a adus o serie de succese serioase atât în domeniul industrial, cât și în domeniul financiar, dar care nici pe departe nu ne pot mulțumi.

Cu toate fluctuațiile care se mai observă într-o serie de ramuri industriale și cu toate că ritmul de creștere a producției încă nu este satisfăcător, nivelul producției industriale începe să se apropie de 1938.

Acordurile economice din 20 Februarie 1947 și 18 Februarie 1948 între U.R.S.S. și România au contribuit mult la redresarea producției noastre, asigurând o însemnată parte din coșul, oțelul, fonta, fieroaliajele, bumbacul și alte materii prime necesare industriei noastre.

Astfel, în al doilea semestru al anului 1947 s'au obținut următoarele cifre de producție față de a doua jumătate a anului 1938 :

la fontă	86%
„ oțel	79%
„ industria chimică de bază	100%
„ ciment	105%
„ hârtie	94%
„ plumb	93%

În August 1947 am efectuat reforma monetară. Efectul ei binefacător îl poate aprecia oricine. Acoperirea în mărfuri și aur a

monetelor noastre este în prezent dintre cele mai solide, iar prețurile produselor de primă necesitate manifestă o puternică tendință de scădere.

Aceasta se întâmplă în timp ce în țările infeudate imperialismului american — Franța, Belgia etc. — situația valutei devine tot mai șubredă. Lucrul acesta demonstrează odată mai mult că de strâns este legată economia de politică. Aceasta demonstrează că o orientare politică democratică constituie condiția necesară pentru o politică economică corespunzătoare atât intereselor vitale ale maselor populare, cât și intereselor naționale ale țărilor respective.

Am înregistrat un deosebit succes și în domeniul financiar prin realizarea — pentru prima oară după decenii — a echilibrului bugetar.

Ritmii încasărilor bugetare este în continuă creștere după schimbarea conducerii Ministerului de Finanțe, produsă la 7 Noiembrie 1947.

Aceasta se datorește în bună parte măsurilor severe de combatere a evaziunii fiscale din partea capitalului industrial și comercial, măsuri îmbinate cu epurarea aparatului fiscal.

Precum se știe, noi am renunțat acum, pentru prima oară după 23 August, de a recurge la emisiunea B.N.R. pentru acoperirea nevoilor bugetare. Cheltuielile statului, precum și obligațiile sale, se împlinesc din veniturile ordinare.

Deasemeni, deși mai sunt unele lipsuri și dificultăți, trebuie să menționăm că aprovizionarea orașelor cu produse agricole și a satelor cu mărfuri industriale s'a îmbunătățit considerabil.

Toate aceste rezultate dobândite în sectoarele industrial și financiar au făcut să apară în economia noastră puternice elemente de stabilitate, care formează o bază sănătoasă pentru acțiunea noastră de lichidare a rămăneii în urmă a regimului nostru de democrație populară în domeniul economic.

În economia noastră coexistă mica producție de mărfuri, sectorul capitalismului privat, sectorul capitalismului de stat și elementele socialiste în diversele compartimente ale economiei.

Cu toate că sectorul particular este încă predominant în economie, totuși, datorită pozițiilor politice deținute de proletariat și de aliații săi și datorită măsurilor de dirijare, control și limitare a beneficiilor, capitalismul este îngrădit de limitele fixate de stat.

Dar, deși aceste măsuri lasă capitalului particular posibilitatea recuperării unui profit legal, burghezia a acționat în sensul sabotării și desorganizării producției, al evaziunii capitalurilor din întreprinderi. S'au înmulțit cazurile de abandonare directă a întreprinderilor, ceea ce impune statului măsuri de salvare a acestor întreprinderi.

Micii producători, meșteșugarii, meseriașii joacă și au de jucat și pe viitor un rol de seamă în ansamblul economiei noastre. De aceea ei trebuie să găsească sprijin la organele noastre de stat.

În ceea ce privește industria noastră de stat, ea se compune dintr-un număr de întreprinderi construite sau cumpărate de regimurile trecute în vederea producției de război.

La crearea lor nu s'a ținut seamă de problema rentabilității. Mai ales după război ele au devenit, prin deficitele lor, o sarcină pentru bugetul statului.

Din aceste cauze, aceste întreprinderi nu erau organic legate între ele, iar integrarea lor în economia de pace cere o regrupare și completare a utilajului, precum și noi investiții.

În cadrul efortului de redresare economică, contribuția industriei de stat s'a manifestat în special în sectorul metalurgic, unde greutatea ei specifică poate fi evaluată la 20% în siderurgie și între 30—40% în industria metalurgică prelucrătoare.

Dar importanța industriei de stat constă nu atât în greutatea ei specifică actuală, ci în perspectivele ei de dezvoltare, cât și de formare a cadrelor tehnice și administrative, și de găsiere a celor mai raționale forme de organizare, care să permită dezvoltarea industrială a țării.

Condițiile naturale pentru dezvoltarea industriei sunt foarte favorabile în țara noastră. Ele ne permit crearea unei puternice industrii chimice, bazată pe gazul metan, țiței, cărbuni și sare.

Avem posibilitatea să dăm o mare dezvoltare unuia din sectoarele hotărâtoare ale industriei, industria siderurgică, introducând metode moderne de lucru și utilizând minereurile neîntrebuintate până acum.

De egală importanță este reorganizarea producției de țiței, pentru care măsurile sunt în curs. Lucrările sistematice de prospecții și explorări pe care va trebui să le întreprindem ne vor per-

mite să cunoaștem mai precis bogățiile naturale ale țării și să intensificăm exploatarea lor.

Bogate perspective de dezvoltare are la noi în țara industria forestieră.

Aven tot ce ne trebuie pentru îndeplinirea misiunii istorice pe care și-a luat-o regimul nostru democratic, forțele noastre democratice: lichidarea înșelăciunii noastre economice, transformarea României într-o țară industrial-agrară înaintată și asigurarea unui nivel de trai ridicat masei muncitoare.

Pentru a face față acestei misiuni, statul nostru democratic este cel care muncesc cu brațele și cu mintea, va trebui să-și lărgască și să-și întărească rolul de conducere în diversele compartimente ale vieții economice.

Tovarăși și tovarășe,

Probleme importante stau în fața noastră în sectorul industrial realizarea de investiții pentru refacearea și dezvoltarea sa, asigurarea rentabilității întreprinderilor și organizarea producției, raționalizarea muncii, mășirea productivității muncii și scăderea prețului de cost.

Dezvoltarea industrială a țării nu se poate realiza fără un efort considerabil de investiții. Noi stăm pe punctul de vedere că investițiile necesare industriei noastre trebuie și pot fi făcute din rezervele pe care le va acumula statul.

Sursele acestei acumulări sunt:

1. O politică de economisire.
2. Utilizarea brațelor de muncă disponibile, în special pentru marile lucrări publice.
3. Mășirea productivității muncii.
4. Mășirea volumului și extinderea numărului de produse exportate, care să asigure posibilități noi de importare a utilajului necesar.
5. O politică fiscală așezată pe temelii noi, care să asigure statului sume importante pentru investiții și să contribuie la introducerea unei noi repartizări a veniului național.

Vitorul buget va trebui să fie alcătuit pe baza principiului economiilor la capitolul cheltuielilor statului. O reformă fiscală de-

mocratică, pe care intenționăm s-o realizăm, trebuie să se bazeze pe principiul progresivității după venit a impozitelor.

O altă problemă centrală a industriei noastre este problema rentabilității întreprinderilor. Ea trebuie asigurată atât prin mărirea volumului producției, cât și prin raționalizarea procesului tehnologic de producție, prin buna gospodărire a întreprinderilor și îndeosebi prin ridicarea productivității muncii — factori esențiali în scăderea prețului de cost.

Prețul de cost al produselor noastre este încă foarte ridicat. Această situație frânează acțiunea de redresare economică și lovește în interesele populației muncitoare. Sunt necesare măsuri energice pentru a realiza o scădere a prețului de cost al produselor industriale.

Disciplina muncii lasă încă foarte mult de dorit. Absențele și întârzierile dela lucru, nerespectarea ierarhiei în întreprinderi nu au fost lichidate.

Este nevoie, pe de o parte, de o serie de măsuri administrative în direcția accelerării operațiunilor de distribuție rațională a mâinii de lucru. Pe de altă parte, însă, o mare răspundere le revine organizațiilor Partidului Muncitoresc Român. Problemele producției trebuie să stea în centrul preocupărilor fiecărei organizații de întreprindere, ale fiecărui organ de partid.

Sindicatul are, la rândul lor, de jucat un rol de mare însemnătate în acest domeniu. Trebuie să se dea o extindere mare și să se asigure o bună organizare întrecerilor în producție, care au început să prindă teren în industria noastră. Astfel de exemple ca apelul muncitorilor din Lupeni și eoul stărnit de el printre muncitorii din industria carboniferă, ca întrecerea între o serie de întreprinderi metalurgice, sau ca întrecerea dintre 21 de filaturi, sunt vârstare tinere, dar cu atât mai prețioase, ale unei noi atitudini față de muncă. Aceste întreceri stimulează producția, iar creșterea producției înseamnă posibilitatea de a îmbunătăți viața masei.

Sindicatul trebuie să privească sarcina înfronării unei striete discipline în producție drept o sarcină permanentă ce le-a fost încredințată de regimul democratic al țării noastre.

Tineretul, și îndeosebi Uniunea Tineretului Muncitoresc, ne-a arătat și ne arată și el, pe șantierele de muncă voluntară, un exemplu al unei astfel de atitudini noi față de muncă.

Cele trei mari lucrări realizate prin muncă voluntară, conducta Aguita—Boborca, sanatoriul Marila și conducta Ceanul—Mare—Cluj, sunt pilde strălucite ale spiritului și altitudinii acestor noi.

Aceste două mișcări înrudite între ele — întrecerile în producție și munca voluntară — trebuie încurajate și stimulate prin toate mijloacele. Ar fi inadmisibil să subapreciem rezultatele politice, morale și economice ale acestor noi fenomene ale vieții noastre. Prin măsurile de redresare luate până acum și cele ce urmează să fie luate, împletite strâns cu mobilizarea energiei creatoare a muncitorilor noștri, a liniei noastre, se creează premisele pentru realizarea în timpul apropiat a obiectivului nostru nemijlocit în sectorul industrial — atingerea și depășirea nivelului producției din anul 1938. Se creează premisele pentru organizarea planificată a economiei noastre. Este necesar să ne pregătim de a face noi pași înainte în dezvoltarea noastră economică, trecând de la programele de producție, pe baza cărora lucrăm acum, la forme superioare de planificare, pentru a concentra toate forțele materiale, financiare și omenești în vederea refacerii rapide a dezvoltării economice a țării și a creării unor condiții de viață fericite pentru toți cei ce muncesc în țara noastră.

Am arătat mai sus că noi dorim să asigurăm dezvoltarea industrială a țării noastre. Este evident că aceasta nu înseamnă să atingem acest scop dezvoltând industria în detrimentul agriculturii. Dimpotrivă, aceasta înseamnă că, odată cu dezvoltarea intensă a industriei, și agricultura noastră va trebui scoasă din starea de înapoiere, modernizată, înzestrată cu mijloacele tehnice necesare, cu seminte selecționate și vite de soi.

În urma reformei agrare, în sate predomină numeric mica proprietate țărănească. Alături de ea există la țară elemente capitaliste care, folosind mâna de lucru salariată și dispunând de mijloace de producție, își mențin o poziție economică preponderentă în aprovizionarea cu produse agricole a orașelor.

Este necesară întărirea economică a micului producător, apărarea lui împotriva exploatării sub toate formele multiple în care ea se manifestă la țară, sporirea părții lui în schimbul de produse cu orașul și dezvoltarea cooperării și ajutorului reciproc între țărani săraci.

Trebuie dată o deosebită atenție fermelor de stat, cărora li se adaugă acum domeniile coroanei. Rolul lor este nu numai de a contribui direct la mai buna aprovizionare a orașelor, dar și de a servi drept educator și îndrumător al micilor gospodării prin utilizarea rațională a mijloacelor moderne de producție agricolă și — lucru deosebit de important — prin organizarea stațiunilor de mașini.

Îndeosebi este nevoie de sprijinirea și încurajarea cooperărilor la sate. În condițiile unui regim de democrație populară, cooperarea trebuie să promoveze interesele țărânului muncitor, să-l apere împotriva exploatării și sărăcirii, să contribuie la modernizarea agriculturii, la sporirea productivității solului, la ridicarea bunului trai material și cultural al țărânului muncitor.

Câteva cuvinte cu privire la circulația mărfurilor.

În acest domeniu, sectorul de stat a făcut progrese simțitoare în ultimul timp.

Astfel a fost în mare măsură eliminat capitalul particular din comerțul cu ridicata, atât prin regimul colectorului unic al celor mai însemnate produse agricole, cât și prin crearea societăților de stat pentru distribuirea mărfurilor manufacturate.

Comerțul exterior, care constituia o sursă de beneficii importante pentru capitalul particular, pe lângă marile posibilități de evaziune pe care le oferea, a fost fie preluat de stat, fie pus sub directul și nemijlocitul său control.

În ce privește comerțul cu amănuntul, sectorul particular este predominant. Și aici statul, prin înființarea magazinelor de stat, a apărut ca un factor regulator în domeniul circulației și al prețurilor.

Dar înființarea magazinelor de stat nu înseamnă și nu trebuie interpretată ca o lichidare a sectorului particular în domeniul comerțului cu amănuntul.

Dimpotrivă, noi socotim că în acest domeniu coexistența sectorului de stat și a sectorului particular este posibilă și necesară pentru înfrunarea unei bune circulații a mărfurilor. Micul comerciant, cinstit față de stat și client, are de îndeplinit un rol de seamă în procesul de circulație a mărfurilor și poate conta pe înțelegere din partea regimului democratic.

Precum vedeți, tovarăși delegați și delegate, sarcinile care stau în fața noastră în domeniul economic sînt extrem de vaste. Ele vor necesita eforturi serioase pentru aducerea lor la îndeplinire. Dar noi avem încrederea fermă că aceste sarcini vor fi traduse cu deplin succes în viața

Muncitorii, țărânii, intelectuali, calauziți de Partidul Muncitoresc Român, devin tot mai conștienți de faptul că ei sînt stăpîni în această țară, stăpîni peste înmîrliș și bogățiile ei, și, ca buni gospodari, au datoria să îngrijească și să înmulțescă aceste bunuri, cu toate forțele lor, spre folosul lor

Acesta este izvorul încrederii noastre în succesul operei de redresare economică

V

REALIZAREA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Tovarăși și tovarășe,

Realizarea Partidului Muncitoresc Român — partidul unic al clasei muncitoare — trebuie privită ca o nouă izlăndă mare a proletariatului din România în munea lui de clădire a democrației populare.

Cunoaștem cu toții ce urinare păgubitoare a avut pentru muncitorime și pentru tot poporul sciziunea în rândurile clasei muncitoare. Omenirea ar fi ajuns mult mai departe pe drumul progresului dacă muncitorimea nu ar fi fost sciziunată, dacă elementele de dreapta, vândute elitelor capitalisto-moșierești și guvernelor lor, nu ar fi avut posibilitatea să descompună și să desorganizeze rândurile proletariatului.

Unitatea muncitorimii este deosebit de necesară atunci când o țară are de înfruptat, sub conducerea proletariatului, prefaceri adânci de ordin social și economic. Așa cum arăta tovarășul Stalin, „pentru ca muncitorii să poată învinge, trebuie să-1 însușească o singură voință, trebuie să-1 conducă un singur partid, ce se bucură de încrederea nelăgăduită a majorității clasei muncitoare”. Această idee este rezultatul experienței istorice a clasei muncitoare din întreaga lume. Experiența noastră proprie constituie încă o confirmare a justeții ei.

Pentru a putea îndeplini cu succes rolul său de forță conducătoare, de hegemon al lagărului democratic, pentru a putea antrenă întregul popor în opera de dezvoltare democratică și reconstrucție economică a României, proletariatul trebuie să fie condus de un singur stat-major.

Acest stat major al clasei muncitoare este astăzi Partidul Muncitoresc Român.

Realizarea unității proletariatului este rezultatul unui proces îndelungat. Nouă nu ne-a fost deloc indiferent *cum* se va ajunge la realizarea unității. *Principialitatea de clasă* — iată ce a stat la baza acțiunii de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Unitatea s'a făurit în lupta neîmpăcată împotriva social-democraților de dreapta — agenți ai dușmanului de clasă în rândurile muncitorimii și dușmani ai unității proletare. Social-democrații de dreapta, fideli instrucțiunilor și sugestiilor primite din afara, urmăreau să izoleze P.S.D. de restul forțelor democratice, și în primul rând de P.C.R., și să transforme P.S.D. într-un instrument al claselor posedante. Fără deinascerea și izolarea lor, fără plivirea buruienilor de felul lui Titel Petrescu și al acoliților săi, unitatea politică și organizatorică a clasei muncitoare ar fi fost îngreunată și întârziată. Este bine să cercetăm cu băgare de seamă grădina noastră, ca niciun fir de rădăcina a acestor buruieni să nu rămână printre brazele ei.

Principiul unității organice — aceasta este a doua idee ce ne-a calauzit în acțiunea de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Nu se putea merge pe linia creării unui partid de tip laburist, alcătuit din diferite organisme autonome și eterogene. Nu se putea înfăptui o unitate formală, care să lase câmp liber existenței a tot felul de grupuri și grupulețe în interiorul partidului.

Deaceia congresul acesta a fost precedat de o îndelungată perioadă de lamurire ideologică, de apropiere tovarășească și de acțiune practică comună. Unitatea organică a rândurilor partidului nostru muncitoresc este astăzi un fapt. Datoria noastră primă este de a o consolida și a o păzi ca ochii din cap.

Trebuie spus că, începând dela cele două Comitete Centrale ale noastre și dela Comisia centrală de organizare a partidului unic muncitoresc și sfîrșind cu ultima organizație de jos, acțiunea de pregătire și traducere în viață a unității organizatorice în cadrul

Partidului Muncitoresc Român s'a deslășurat într'un spirit de conștientizare lăvărăsească. Puteam să ne jelițim cu toții pentru acest rezultat al muncii noastre.

Prin convocarea acestui congres, care încheie procesul de unificare organizatorică a proletariatului din România, sarcina încredințată celor două Comitete Centrale ale noastre — „Comitetul Central al Partidului Comunist Român și Comitetul Central al Partidului Social-Democrat — în domeniul înlăturării unității organice a clasei muncitoare a fost terminată. Vă revine vouă, tovarășii delegați și delegați, sarcina de a alege primul Comitet Central al Partidului Muncitoresc Român¹.

Dacă nu ne-a fost indiferent cum s'a fin realizat partidul unic, cu atât mai puțin ne-a putut fi indiferent pe ce baze ideologice s'a construit Partidul Muncitoresc Român.

Așa cum s'a văzut și din platforma partidului unic muncitoresc, adoptată de cele două Comitete Centrale ale noastre, la baza Partidului Muncitoresc Român noi am pus ideologia de clasă a proletariatului — ideologia marxist-leninistă. Noi am declarat că întreaga activitate a Partidului Muncitoresc Român se întemeiază pe glorioasa învățătură căreia proletariatul de pretutindeni îi datorează toate victoriile lui și care-i va aduce și în viitor noi victorii strălucitoare — învățătura lui Marx, Engels, Lenin și Stalin.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă ca un partid al luptei neîmpăcate împotriva exploatării, împotriva tuturor exploataților muncitorimii și ai țărănimii muncitoare, pentru dezvoltarea mai departe a democrației populare, pe care noi o considerăm ca drum înspre realizarea măarelui nostru scop final — societatea socialistă și societatea comunistă.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă totodată ca un partid al luptei împotriva imperialismului, care primejduește independența noastră politică și economică, suveranitatea noastră națională și pacea între popoare. Partidul Muncitoresc Român condamnă și combate cu tărie pe trădătorii social-democrați de dreapta, care, otrăvind conștiința muncitorimii, urmăresc — așa cum just arată platforma P. U. M. — „întărirea forțelor imperialismului și slăbirea forțelor democratice și ale clasei muncitoare...”.

Conștiința informativă a celor nouă partide comuniste a arătat necesitatea ca „Iagărul antilimperialist, democratic, să-și strângă rândurile, să elaboreze o platformă de acțiune coordonată, să și elaboreze tactica sa împotriva principalilor forțe ale Iagărului imperialist, împotriva imperialismului american, împotriva aliaților sai englezi și francezi, împotriva socialștilor de dreapta, în primul rând a celor din Anglia și din Franța”.

Partidul Muncitoresc Român trebuie să fie un activ participant al acestei acțiuni coordonate împotriva imperialismului și instigațiilor la un nou război.

Acestea sunt bazele ideologice și politice ale Partidului Muncitoresc Român, dela care s'a pornit la elaborarea proiectului de statut al partidului ce va fi supus aprobării congresului nostru.

Statutul va trebui să fie legea fundamentală a partidului nostru muncitoresc, constituția sa. Sarcina de a vă prezenta mai în amănunțime acest statut îl revine unui alt tovarăș. Eu ma voi ocupa de câteva trăsături esențiale ale lui.

În determinarea caracterului Partidului Muncitoresc Român, proiectul de statut se inspiră din teoria leninist-stalinistă a partidului de tip nou. În celebra sa lucrare „Despre bazele leninismului”, Stalin arată că în împrejurările stadiului imperialist al capitalismului, când în fața proletariatului se pun sarcini noi și mărețe, a crede că aceste sarcini noi pot fi îndeplinite de partidele vechi social-democrate ar însemna să te osândești la o înfrângere inevitabilă. În asemenea condiții este nevoie de un partid de luptă revoluționară, înarinate cu teoria marxist-leninistă, care să-i permită să cunoască legile de dezvoltare a istoriei. Partidul acesta trebuie să fie detașamentul de avangardă al proletariatului, adică un partid care nu se mărginește să înregistreze ce simte și ce gândește masa clasei muncitoare și care nu se lărgăse în coada mișcării spontane sau a unor stări de spirit înapoiate, ci știe să se ridice deasupra intereselor de moment ale proletariatului și să ridice masele la nivelul intereselor de clasă ale proletariatului, așa cum a știut s'o facă și avangarda celor ce muncesc din țara noastră în multe momente complicate ale ultimilor ani.

Un partid de avangardă al clasei muncitoare, partid alcătuit

¹ „Platforma partidului unic muncitoresc”, București 1947, pag. 8.

² „Declarația Consfăturii informative a reprezentanților unor partide comuniste asupra situației internaționale”, ed. P.C.R. 1947, pag. 9.

din cele mai hotărâte, cele mai gata de sacrificiu și cele mai luminale elemente ale clasei muncitoare, elemente devotate cu trup și suflet cauzei noastre — așa trebuie să fie Partidul Muncitoresc Român.

Pentru a asigura un asemenea caracter partidului, proiectul de statut prevede că elemente aparținând claselor exploataatoare nu pot fi membri ai partidului. Deasemenea proiectul de statut introduce pentru toți cei ce doresc să intre de acum înainte în partid un stagiu de candidat de 6 luni, pentru a lua cunoștință de programul statutului și tactica partidului și pentru a da organizațiilor partidului posibilitatea verificării însușirilor candidaților.

Trebuie verificată situația fiecăruia, trecutul lui, activitatea și devotamentul lui. Elemente străine de clasa muncitoare, strecurate în rândurile noastre, elopente care au activat în mișcarea legionară, diverși afaceriști și carieriști, oameni cu o atitudine necorespunzătoare moralei proletare nu au ce căuta în partid. Curățirea rândurilor partidului de elementele dușmănoase, străine, necinstile nu poate decât să-i întărească prestigiul în ochii întregului popor și să-i cimenteze și mai mult rândurile.

O altă problemă importantă de care se ocupă statutul este cea a îndatoririlor membrului de partid. Principiul organizatoric de bază al Partidului Muncitoresc Român este centralismul democratic. Acest principiu, de un democratism autentic, prevede largi drepturi pentru oricare membru al partidului, indiferent de situația pe care o ocupă în partid. Dar totodată el prevede și îndatoriri, obligatorii pentru toți membrii, fără excepție. — aceasta deasemenea indiferent de situația pe care o ocupă în partid.

Partidul este unitatea de voință și acțiune. Deaceia datorită stăruință a membrului de partid este să păstreze cu strictețe disciplina de partid și să apere cu strășnicie unitatea partidului împotriva tuturor celor ce ar amenința-o. Muncitorul conștient nu se teme de disciplină. Numai elementelor anarhice, străine de clasa muncitoare, păstrarea strictă a disciplinei li se pare o îndatorire prea grea. Dar asemenea elemente se pun de însele înafara partidului. Cu atât mai mult n-au ce căuta în partid cei ce ar încerca să aducă cea mai mică atingere unității partidului. Niciun fel de fracțiuni și grupulețe nu pot fi admise în partidul revoluționar al proletariatului, avangardă a întregului popor.

O altă îndatorire a membrului de partid este de a lua parte activă la viața politică a partidului și a statului. El este dator să-și întărească permanent legătura cu masele, să le antreneze în activitatea politică și obștească, să le fie, cum spune proiectul de statut, sfătuitor și conducător devotat.

Un exemplu de înțelegere a acestei îndatoriri ne dă îndrumătorii partidului nostru. Noi ne-am pus acum ca sarcină să dobândim ca numărul îndrumătorilor de partid să treacă de 100.000, aceasta în afară de îndrumătorii din sindicate și alte organizații de masă. Avem credința că aceasta sarcină va fi îndeplinită și, poate, chiar depășită de organizațiile noastre de partid. Dar aceasta nu ajunge. Trebuie să tindem ca, până la urmă, fiecare membru al Partidului Muncitoresc Român să devină un îndrumător.

Îndatorirea membrilor de partid este de a fi forța motrică a organizațiilor de masă.

Avem în țara noastră o puternică mișcare sindicală. Organizarea sindicatelor unite pe baza principiilor unității de clasă și a luptei de clasă a ușurat înfăptuirea unității organice a clasei muncitoare în cadrul Partidului Muncitoresc Român. Confederația Generală a Muncii, cu cei peste 1.300.000 de membri ai ei, reprezintă un rezim al regimului de democrație populară. Ea joacă un mare rol în opera de reconstrucție economică. Prin rolul lor de educare al maselor muncitoare, sindicatele noastre îndeplinesc funcția de școală a socialismului.

Avem, deasemenea, o mișcare feminină, care se lărgeste și se întărește. Recentă unificare a organizațiilor de femei și organizarea Uniunii Femeilor Democratice vor face posibilă o mai largă mobilizare a marii forțe obștești pe care o reprezintă masele de femei la munca de întărire a Republicii Populare Române.

Tineretul muncitor a izbucnit să-și făurească o organizație a lui, în jurul căreia se strâng tot mai mult masele de tineri — Uniunea Tineretului Muncitoresc. Mari sunt sarcinile care stau în fața tineretului muncitor și a organizației sale. Ea trebuie să dea un larg avânt mișcării de muncă voluntară, să mobilizeze energia și entuziasmul tineresc pentru reîncetarea economică, să antreneze alături de el tineretul satesc, școlăresc, universitar, să reeduce tineretul în spirit marxist-leninist.

Membrii Partidului Muncitoresc Român sunt datori să muncască pentru întărirea organizațiilor de masă, care, după clasică expresie a lui Stalin, reprezintă cureaule de transmisie care leagă partidul de mase.

Este necesar să ne educăm membrii de partid în spiritul unui noi altitudini față de stat și față de aparatul de stat. Statul nostru nu mai poate fi privit, ca înainte, drept unalia de exploatare și asuprire a celor ce muncesc. Trebuie lichidate rămășițele vechii atitudini față de stat și aparatul lui pe care o păstrează unii tovarăși. Organele statului democratic, organele cheamă să apere securitatea Republicii noastre Populare împotriva dușmanilor ei dinlăuntru și din afară, organele cheamă să descopere pe cei ce sabotează relucerea sau vor să frustreze sub orice formă statul, într'un cuvânt toate organele aparatului de stat, toate măsurile gospodărești și administrative ale statului, trebuie să găsească un sprijin activ la orice membru al P. M. R.

Statulul nostru va trebui să-l oblighe pe membrul de partid să fie exemplu în păstrarea disciplinei în muncă. El trebuie să fie intolerant față de actele de indisciplina, față de lenevie, față de furt și înșelăciune. Cel care are o atitudine nepăsătoare față de mașini și seule, cel care risipește materialele, cel care înstrăinează hunul obligesc — împiedică ridicarea nivelului de trai al poporului. Membrii P. M. R. trebuie să creze un adevărat curent al opiniei muncitorești împotriva unor astfel de oameni. Ei trebuie să fie promotorii noului atitudini a muncitorilor și funcționarilor față de muncă și față de bunul obligesc.

Enumerarea de îndatoriri ale membrului de partid începe în statul cu îndatorirea de a-și ridica neconținut nivelul politic, însușindu-și principiile de bază ale învățaturii lui Marx, Engels, Lenin și Stalin. Trebuie să recunoaștem că mai sunt încă mulți tovarăși care neglijează această îndatorire și care nu-și dau seama, sau își dau seama numai formal, că neglijarea acestei îndatoriri primejduiește creșterea și dezvoltarea lor și poate primejdui creșterea partidului însuși.

Organizațiile de partid trebuie să se preocupe în mod serios de această problema. Trebuie acordată atenția cuvenită învățământului de partid, în vederea ridicării de cadre cinstite și verificate și totodată solid pregătite din punct de vedere ideologic. Numai așa

vom evita greșelile și chiar abaterile primejdioase în activitatea organizațiilor noastre de partid. Numai așa vom învăța cadrele noastre să se orienteze în mod independent în problemele practice care stau în fața lor.

Influențele străine ne refugiază cu deosebită ușurință în domeniul ideologiei, în literatură, în artă, în știință. De aceea continuarea activă a luptei pe frontul ideologic împotriva influențelor imperialiste, împotriva atitudinii admiraive în fața culturii în putreiație din țările capitaliste, împotriva influențelor reformiste și revizioniste în teorie și politică — reprezintă o sarcină extrem de însemnată a partidului nostru.

Vom face totul pentru ca partidul nostru să fie puternic din punct de vedere organizatoric și tot atât de puternic și din punct de vedere ideologic. Cunoaștem interesul cu care realizarea P. M. R. este urmărită de muncitorimea din străinătate. Partidele muncitorești din alte țări vor profita atât de învățămintele care se desprind din succesele noastre, cât și de cele care se desprind din greșelile noastre. Din partea noastră vom căuta ca greșelile noastre să fie mai puțin numeroase decât succesele. Avem o armă minunată — arma criticii și autocriticii. Ea este mijlocul principal de lichidare a greșelilor și de îmbunătățire a muncii. Dacă vom mânui cu îndrăzneală această armă minunată, vom ști să creștem și să dezvoltăm tot mai mult unicul partid al clasei muncitoare din România, statul ei major — Partidul Muncitoresc Român.

VI

FRONTUL DEMOCRAȚIEI POPULARE

Una din problemele fundamentale care va trebui să preocupe Partidul Muncitoresc Român este problema întăririi relațiilor cu aliații proletarietului, și în primul rând cu țărănimea muncitoare.

Încă dascălii noștri Marx și Engels arătau în scrierile lor că pentru cucerirea puterii politice partidul trebuie să devină puternic la sate. Engels a definit cu o clarviziune genială atitudinea partidului proletar față de țărănimea muncitoare. El scria: „Noi suntem în mod hotărât de partea țărânului cu gospodărie mică: vom face tot ce se poate ca să trăiască mai ușor, ca să-i înlesnim trecerea la

asociere, în caz că el se va hotărî la aceasta; iar dacă nu va fi încă în stare să ia această hotărîre, vom înceta să-i dăm cât mai mult timp să se gîndească pe potecul său de pămînt¹).

Problema alianței dintre muncitorime și țărănime a fost întotdeauna una din problemele fundamentale ale politicii noastre. Datorita luptei îndrăznețe duse de partidul de avangardă al proletariatului, partidul comunist, pentru interesele vitale ale țărănimii muncitoare, proletariatul a câștigat rolul de forță conducătoare a alianței muncitorești-țărănești. Orice țaran muncitor cu mintea limpede știe că sângeroasa înfrîngere suferită de țărănime în răscoala din 1907 împotriva țărilor se datorește faptului că această mișcare nu a avut sprijinul și îndrumarea unei mișcări muncitorești revoluționare. După primul război mondial, cînd regele Ferdinand și partidul brațenist au înșelat țărănimea prin reforma ciuită din anul 1922, partidul comunist a fost singurul care a avut curajul să ceară o nouă și adevărată reformă agrară, iar mai târziu tot el a fost acela care a dus luptă împotriva criminalei legi a circulației bunurilor agricole a „țărăniștilor” Mihalache, care răpea pămîntul țărănilor nevoiași în favoarea moșierilor și chibăurilor. În 1933 muncitorimea celerista și petrolista, ridicându-se împotriva faimosului plan dela Geneva, impus de bancheri străini și acceptat cu slugarnicie de guvernarea monistă, a luptat nu numai pentru propriile ei revendicări, ci și pentru interesele maselor țărănimii, împotriva desmălului scumpetii și impozitelor care-i sarăceau pe țaran.

După 23 August 1944 partidul de luptă al proletariatului a fost acela care a chemat țaranii să pășească cu dela sine putere, peste capul guvernului Rădescu, la înlăturarea reformei agrare. Țărănimea muncitoare ține minte frățescul ajutor ce i-a fost dat de muncitori în vederea realizării reformei agrare pe socoteala moșierimii. Țărănimea nu ține minte și marele ajutor ce i-a fost acordat de muncitorime în munca agricolă în perioada grea a secetei și în multe alte ocazii. Ea vede statornicia cu care muncitorimea și avangarda ei luptă pentru a da satelor produse industriale mai multe și mai ieftine, pentru a înzestra agricultura cu mașini și unelte.

Iată de ce marea masă a țărănimii muncitoare recunoaște în muncitorime și în partidul ei pe fratele ei, pe sprijinitorul credincios al intereselor ei, pe călăuză ei în drumul spre un viitor mai bun, mai înstărit și mai luminos.

Zadarnic au încercat politicienii reacționari, îmbrăcînd straie țărănești, să despartă țărănimea de muncitorime pentru ca țaranul să rămână și pe viitor rob al moșierilor, al bancherilor și cămătariilor, al industriașilor și marilor comercianți.

Nu există și nu pot exista în țara noastră două drumuri desceșibile — unul pentru țărănime și altul pentru muncitorime. Drumul lor este același. Țaranul muncitor este și el interesat în întărirea și dezvoltarea regimului de democrație populară, care i-a dat pămînt, i-a dat dreptul de a lua parte prin reprezentanții lui la conducerea treburilor statului. Țaranul muncitor este și el interesat în înlăturarea oricărei forme de exploatare a omului de către om în țara noastră.

Partidul Muncitoresc Român, fiind partidul proletariatului, este totodată apărătorul intereselor țărănimii muncitoare, călăuzitorul ei.

Tocmai de aceea există o strînsă confluere între partidul nostru și Frontul Plugarilor — organizația țărănimii muncitoare, prezidată de șeful guvernului nostru democratic, doctorul Petru Gроза.

Se știe că Frontul Plugarilor, așa cum se subliniază în hotărîrile conducerii sale, este o organizație a țărănimii muncitoare, adică a țărănimii care nu exploatează munca altuia. Frontul Plugarilor evidențiază în documentele sale rolul conducător al muncitorimii și proclamă necesitatea unei cât mai mari consolidări a alianței dintre muncitorime și țărănimea muncitoare.

Statornicită pe astfel de temelii, colaborarea strînsă dintre P.M.R. și Frontul Plugarilor este o formă esențială de manifestare a alianței dintre muncitorime și țărănime.

Această strînsă confluere trebuie să ne ajute să-l apărăm pe țaranul muncitor împotriva exploatării din partea elementelor capitaliste ale satului, să dăm cooperației un conținut corespunzător intereselor țărănimii muncitoare, să modernizăm agricultura noastră, să dăm o largă răspîndire culturii la țară.

¹ F. Enescu: „Problema țărănească în Franța și Germania”, ed. rusă 1922, pag. 68. Vezi I. Stăniș, Opere, vol. 6, ed. P.M.R., 1950, pag. 145.

Niciun efort nu trebuie crușat pentru a întări alianța dintre muncitorime și țărănimea muncitoare — unul din fundamentele regimului de democrație populară, una din principalele garanții ale succesului în lupta pentru definitivă lichidare a pozițiilor reacțiunii atât în domeniul politic, cât și în domeniul economic.

Proletariatul țării noastre este deasemenea urmat și de alte straturi sociale. Partea cea mai lumă a intelectualității noastre vede în proletariat clasa cea mai avansată a societății.

Ea își dă seama că proletariatul, prin lupta sa, creează condițiile pentru înălțarea culturii, adusa la degradare și putrefacție de burghezie.

Ea își consacră eforturile creșterea poporului și participă în mod activ la opera de reconstrucție economică, la combaterea ideologiei burgheze reacționare, la ridicarea nivelului cultural al poporului.

Călăuzită de partidul său în spiritul nobiliei ideologiei a frăției între popoare, muncitorimea din România a făcut mult pentru a desrădăcina șovinismul și neîncrederea reciprocă pe care au cultivat-o clasele exploatare în rândurile populației țării noastre. În România democratică, oamenii muncii, indiferent de naționalitate, muncesc umăr la umăr pentru ridicarea Patriei lor comune și luptă cu la col împotriva dușmanilor lor comuni — reacționarii și exploataorii de orice neam, din interiorul și dinafara țării.

În sfârșit, meseriașii, pensionarii, micii întreprinzători formează o altă categorie numeroasă care consideră democrația populară ca singurul regim capabil să salveze aceste straturi ale populației de ruina și lipsă de drepturi, la care le osândeau regimurile politice aflate în slujba marelui capital industrial și bancar și a moșierimii.

Muncitorimea, țărănimea muncitoare, meseriașii, intelectualii — toate aceste clase și straturi sociale care formează covârșitoarea majoritate a poporului nostru — sunt vital interesate ca Republica noastră Populară să se desvolte și să se întărească.

Este neapărat necesar un larg organism politic care să îmbrămuneze toate aceste clase și straturi într-o singură mișcare viguroasă, largă, puternică prin sudura ei lăuntrică.

Acest organism va fi Frontul Democrației Populare.

Alături din Partidul Muncitoresc Român, din Frontul Plugărilor, din Partidul Național Popular și din Uniunea Populară Maghiară, Frontul Democrației Populare va fi expresia politică a unității de voință a întregului popor muncitor din țara noastră în lupta sa pentru întărirea Republicii Populare Române.

În cadrul acestui front se vor prezenta partidele și organizațiile democratice în apropiatele alegeri pentru Marea Adunare Națională, menită să dea țării o nouă Constituție, o Constituție democratică.

Dar Frontul Democrației Populare nu va fi o simplă formație electorală. El nu poate fi asemuit cu celelalte blocuri de partide la care am participat în trecut. Nu mai vorbim de Blocul Partidelor Democratice, unde am fost nevoiți să tolerăm vremelnice, alături de noi, o grupare politică capitalisto-moșierască — gruparea lui Tătăreanu. Dar sa luăm Frontul Național Democrat, format în Septembrie 1944. Din acest front faceau parte cam aceleași partide care vor forma acum Frontul Democrației Populare. Dar de atunci țara noastră a trecut printr'un adânc proces de desvoltare democratică.

Având drept forță conducătoare P.M.R., Frontul Democrației Populare va constitui un minunat mijloc de mobilizare a celor mai largi mase populare la munca de refacere economică, un mijloc de activizare politică a maselor orașenești și, ceea ce este deosebit de important, a celor sătești, un mijloc de antrenare a maselor cât mai largi la luptă împotriva reacțiunii.

Frontul Democrației Populare va fi arma de lăurire a unității politice-morale a întregului popor muncitor din țara noastră. Revoluția nu se dă înapoi dela niciun mijloc pentru a submina această unitate. Voi da în această privință un exemplu caracteristic. O parte din credincioșii aparțin în țara noastră bisericii catolice. Suntem nevoiți să constatăm că cercurile clerului catolic nu au o atitudine potrivită cu regimul democratic al României, cu interesele țării și ale poporului. În întreaga lume clerul catolic ascultă de ordinele Vaticanului, a celui furibundă activitate reacționară și proimperialistă este bine cunoscută. Nu este admisibil ca cercurile clerului catolic să abuzeze de posibilitățile pe care le au

de a-i influența pe credincioși, pentru ea, urmând directivele Vaticanului, să utilizeze biserica drept mijloc de propagandă îndreptată împotriva orânduirii democratice și menită să slăbească voința poporului de a-și apăra independența împotriva imperialismului străin.

Noi credem că această atitudine a clericilor catolici, potrivnică intereselor întregului popor, inclusiv ale credincioșilor catolici, nu poate lăsa indiferent nici clerul bisericii ortodoxe și nici pe credincioșii aparținând bisericii catolice.

Tovarăși delegați și delegale,

Succesele repurtate de regimul nostru democratic sunt mari și însemnate. Dar trebuie să îndepărtăm din noi orice sentiment de mulțumire de sine. Se întâmplă câteodată ca tovarășii buni de ai noștri, îmbătăți de succese, fac uz de o frazeologie ușuralică, declarând că „reacțiunea a fost *complet* îlcidată”, că „ultimele citadele ale reacțiunii s'au prăbușit” etc. O asemenea atitudine nu poate duce decât la demobilizare și la pierderea vigilenței față de dușmanii democrației.

Da, reacțiunea internă și externă a suferit înfrângeri grele la noi în țară. Dar ar fi ridicol să ne închipuim că ea nu va face încercări de a ridica din nou capul, ca reacționarii, legionarii, spionii și diversioniștii vor remuța la joșnicele lor arme de luptă împotriva poporului și libertăților sale.

Frontul Democrației Populare, odata creat, va deveni expresia voinței neclintite a întregului popor muncitor de a ridica economia țării și odată cu aceasta bunul trai al celor ce muncesc. El va fi expresia voinței poporului de a apăra cu cea mai mare străduință independența sa și cuceririle sale democratice împotriva imperialismului și celor ce le sunt vânzându-le de a strivi în germen orice încercare a reacțiunii de a scoate din nou capul. Astfel va asigura condițiile necesare pentru munca creatoare în care suntem angajați.

Tovarăși și tovarășe,

Realizarea partidului unic al proletariatului din România coincide cu împlinirea a 100 de ani dela două mari evenimente istorice: apariția „Manifestului Partidului Comunist” al lui Marx și Engels și revoluția din 1848.

Sărbătorim anul acesta 100 de ani dela apariția Manifestului Comunist, prin care Marx și Engels au transformat socialismul din utopie în știință. Cu o pătrundere genială, dascălii noștri au descoperit contradicțiile de nerezolvat ale sistemului capitalist, demonstrând că prăbușirea lui este inevitabilă și că proletariatul va fi groparul lui. Expunând teoria marxista, Friedrich Engels scrie aceste cuvinte care sună atât de actual: „Forțele productive sociale — care nu mai pot încăpea în mâinile burgheziei — nu așteaptă decât luarea lor în stăpânire de către proletariatul asociat, spre a înlocui o orânduire care să dea posibilitate fiecărui membru al societății să ia parte nu numai la producerea, dar și la împărțirea și administrarea bogățiilor sociale, și care să înnulească intru atât forțele sociale productive și roadele lor, prin conducerea planificată a întregii producții, înscuturarea tuturor trebuințelor raționale sa fie asigurată fiecăruia într-o măsură mereu crescândă”.

După un secol, justele idei ale lui Marx și Engels este mai evidentă ca oricând.

A trecut deasemenea un secol de când Bălcescu și alți conducători ai revoluției din 1848 au formulat programul lor de preajocuri democratice. Nu era vorba deloc în acest program despre prefaceri cu caracter socialist. Reformele cerute de el purtau un caracter burghezo-democratic. Dar cele mai multe din aceste cerințe, cu tot caracterul lor limitat, nu au putut fi traduse în viață, deoarece revoluția din 1848 s'a săvârșit sub hegemonia burgheziei. Aripa stângă a burgheziei, în frunte cu Bălcescu, a fost nevoită, după revoluție, să ia drumul exilului.

Desavârșirea revoluției burghezo-democratice în România a devenit posibilă numai sub hegemonia proletariatului, atunci când clasa muncitoare a României, punându-se în fruntea celorlalte forțe populare, a cucerit un rol hotărâtor în viața de stat. Exponenții claselor exploatare au cautat adeseori să se proclame păstrători ai tradițiilor naționale. Dar istoria ne învață că păstrătorii și magistrii adevărați ai tradițiilor naționale ale poporului nostru, ai tradițiilor luptei sale pentru un viitor mai luminos, suntem noi oamenii muncii, noi — partidul oamenilor muncii — și nu exponenții acelor clase care au trădat revoluția în 1848, iar apoi, timp de un veac, au împiedicat realizarea cerințelor ei.

Tovarăși și tovarășe,

Ideile lui Marx și Engels, dezvoltate și îmbogățite de Lenin și Stalin, au devenit realitate în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste — primul stat socialist din lume. Aceste idei însușesc popoarele democrației noi în munca lor de construire a socialismului. Ideea necesității înlocuirii capitalismului printr-o orânduire superioară — orânduirea socialistă — a pătruns adânc în conștiința a zeci de milioane de oameni din întreaga lume.

Trăim într'un secol care deschide o era nouă în viața omenirii. Avem puțința să urmăm marele lăptos al descătușării forțelor creatoare ale omului acolo unde socialismul a învins și unde se construiesc temelile societății comuniste — Uniunea Sovietică. Avem puțința să profităm de uriașă experiență și înțelepciune a glorioșului partid care conduce poporul sovietic din izbândă în izbândă, Partidul Comunist (bolșevist) al Uniunii Sovietice, partid care are în frunte pe genialul învățator și conducător muncii de pretutindeni, continuatorul nemuritoarelor opere a lui Marx, Engels și Lenin — Iosif Vissarionovici Stalin.

De treizeci de ani învățătura lui Marx, Engels, Lenin și Stalin servește avangarda proletară din România drept călăuză în acțiune. Succesele pe care le-a dobândit în opera de dezvoltare și în lărire a democrației noastre se datoresc faptului că avangarda proletară s'a străduit înțeleptă să aplice în mod creator teoria marx-leninistă la condițiile specifice ale țării noastre.

Învățătura lui Marx, Engels, Lenin și Stalin este acel far strălucitor care va lumina drumul Partidului Muncitoresc Român, drumul ce duce spre noi victorii ale democrației populare, spre România socialistă !

„Scântea” nr. 1.053
din 27 Februarie 1948

CUVÂNTARE ROSTITĂ ÎN FAȚA ALEGĂTORILOR DIN BUCUREȘTI ÎN ZIUA DE 26 MARTIE 1948

Cetățeni, cetățene, tovarăși !

Nu ne mai despart decât două zile de alegerile în care masele largi populare sunt chemate să-și trimită pe aleșii lor pentru a le reprezenta interesele și năzuințele în Marea Adunare Națională.

Consider că o datorie față de partidul nostru, față de clasa muncitoare și de masele de alegători din Capitală care mi-au dat încrederea și m'au ales la 19 Noiembrie 1946 ca deputat în parlamentul Țării, să fac o scurtă dare de seamă de felul în care mi-am înțeles să îndeplinesc angajamentele luate în perioada scursă dela alegerile trecute.

Au trecut vremurile când promisiunile făcute în preajma alegerilor nu serveau decât să aducă la putere elemente puse în slujba moșierimii și capitalismului, pentru că aceștia, folosindu-se de încrederea poporului, să lupte împotriva intereselor sale.

Ceeace deosebește regimul nostru de naravurile partidelor politice din trecut, constă în faptul că noi putem să venim în fața poporului ca să arătăm ceea ce am făcut în raport cu angajamentele pe care le-am luat. Dar mai mult înen, noi am venit în același timp să scoatem în evidență lipsurile muncii noastre și să subliniem ceea ce am realizat, pentru că în activitatea noastră viitoare să înălțăm din greșelile pe care le-am comis.

Acest fel de a munci și de a pune sub focul criticii masele populare activitatea regimului nostru, reprezintă unul din elementele țării noastre. Critica deschisă, constructivă, trebuie să fie pen-

tru noi un ajutor permanent pentru a duce munca noastră mai bine, pentru a lichida lipsurile și greșelile

Cetățeni și tovarăși.

Dela ultimele alegeri din țara noastră au fost înlăptuite o serie de transformări importante politice și economice. Forțele de democrație care și-au asumat conducerea treburilor obștești au avut de rezolvat mari probleme de ordin politic, economic și social.

Toate aceste transformări s-au petrecut în cadrul unei lupte îndârjite împotriva reacțiunii interioare și internaționale. Nicio realizare mare, atât pe plan politic pentru asigurarea independenței și suveranității țării noastre, cât și pe plan economic pentru ridicarea nivelului de trai al maselor populare, nu se putea face atâta vreme cât forțele reacționare mai delineaau posturi de comandă în stat și mai aveau posibilitatea să untească și să acționeze împotriva intereselor poporului.

O lovitură hotărâtoare a fost dată reacțiunii prin procesul conducătorilor fostului partid național-tărănesc, demascat ca o agen-tură de spionaj și diversivitate a imperialismului american în România. Cu prilejul acestui proces s'a dovedit și adevărata legătură dintre grupul Tărănesc și acele forțe care căutau să submineze independența țării noastre și s'o pună la cherestelă monopolștilor americani.

Prin căderea din guvern a grupului Tărănesc, forțele de democrație în frunte cu clasa muncitoare au devenit mai puternice, mai unite și au simțit în mod definitiv din mână claselor exploata-toare posibilitatea de a mai conduce politica internă și externă a statului român.

Dinastia Hohenzollern, cea mai puternică rănișită a regimu-rilor din trecut, care era o piedică în dezvoltarea țării noastre pe calea democrației, a fost înlăturată definitiv — prin actul dela 30 Decembrie 1947 — din calea propășirii noastre politice, eco-nomice și sociale.

Prin realizarea Partidului Muncitoresc Român, clasa munci-toare și-a creat unitatea sa politică și organizatorică, și prin aceasta și-a întărit rolul de conducător al regimului nostru de democrație populară, iar agenșii imperialști camuflați în rândurile fostului partid social-democrat și s'au luat dușință din posibilitatea de a uneli împotriva unității forțelor muncitorești.

Perioada scursă dela alegerile trecute a adus țării noastre pe plan internațional înlăptului și progrese însemnate.

După semnarea și ratificarea tratatului de pace, România a încheiat o serie de tratate de prietenie, colaborare și asistență mu-tuală, precum și acorduri economice cu țările prietene și vecine, care consfințesc relațiile noi, frățești, care s'au stabilit pentru totdeauna între popoarele noastre.

Aceste relații au putut fi stabilite datorită prieteniei adânci democratice înlăptuite în țara noastră.

Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat în 4 Februarie 1948, la Moscova, cu marea și puternica noastră prietenă Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste constituie un fac-tor hotărâtor în apărarea independenței și suveranității noastre naționale.

Prin aceste tratate România a devenit un factor activ al lagă-rului democratic și antihimperialist în lupta pentru apărarea păcii și a progresului, împotriva ațățătorilor la un nou război.

Cetățeni și tovarăși.

Paralel cu transformările politice care au dus la întărirea re-gimului democratic în țara noastră, poporul nostru și-a îndreptat forțele către întărirea puterii economice a României. În rezolvarea greolelor probleme economice datorite războiului și anilor de secetă, preocuparea noastră permanentă a fost aceea de a satisface ne-voile mari majorității a poporului nostru, de a-i îmbunătăți traiul, pentru că noi apărăm interesele majorității acestui popor, a muncii torilor, țărănilor și intelectualiilor.

Prin aceasta ne deosebim noi de toate partidele din trecut, care, în rezolvarea problemelor obștești, urmăreau satisfacerea interese-lor claselor exploata-toare, a moșierilor, bancherilor și fabricanșilor din țară și din străinătate.

Situația economică a țării noastre s'a îmbunătățit simțitor dela alegerile din 1946.

Datorita măsurilor de organizare și intensificării efortului în munca al muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor, producția noastră industrială a crescut, atingând în primul trimestru al acestui an, în medie, circa 80% față de producția industrială din 1938. În unele sectoare industriale această cifră medie a fost depășită, întrecând

chiar nivelul din 1938. Astfel producția de fontă în luna Februarie 1948 a fost de 102%, la oțel 101%, la soda caustică 154% și la hârtie 104% față de media lunara a anului 1938.

În alte sectoare, chiar dacă nu au fost încă complet atinse cîrele din 1938, totuși programele de producție ale Ministerului Industriei și Comerțului au fost sensibil depășite. Astfel la țevi și tuburi s'a depășit cu 25% programul stabilit, la ciment cu 4%, la zahăr cu 56% și la uleiuri vegetale cu 26%.

Un capitol deosebit în sectorul industrial îl formează industria noastră de stal. Ea este pentru noi un sector de producție important în special în domeniul siderurgic și metalurgic, care ne dă posibilitatea sa urmăm îndepărtarea pînerea în apărare și rezultatele măsurilor luate.

Punând accentul pe răspunderea directă a tuturor elementelor de conducere și execuție, am apăs să scoatem astăzi industria de stal din situația în care se găsea, care înserina pentru bugetul statului pierderea a sute de milioane de lei pe an. Ea produce astăzi pentru economia românească fontă și oțel, tractoare, pluguri, semănătoare și alte mașini și produse importante.

În domeniul comerțului interior lipsa de mărfuri a creat mari greutăți în aprovizionarea populației dela orașe și sate și a favorizat, în special în perioada inflației, specula care scădea nivelul de trai al populației cu venituri fixe.

Mărirea producției industriale și agricole precum și reforma monetară dela 15 August 1947 au determinat o înviorare a activității economice generale. Pe lângă comerțul cooperatist și particular, pe care îl socotim ca un factor important în asigurarea unei bune circulații a mărfurilor, adăpărut ca un factor nou societățile comerciale ale statului, care s'au înscut din primul moment prin organizarea și modul lor de funcționare.

Ca un rezultat al înviorării comerțului s'a intensificat schimbul dela oraș și sat, asigurându-se o mai bună aprovizionare a populației dela orașe, iar țărănimii, care nu a primit în perioada dela 15 August pînă la 1 Noiembrie 1947 decât o cantitate de mărfuri în valoare de 12.000.000 de lei, i s'au repartizat de atunci și pînă astăzi mărfuri în valoare de peste 3.300.000.000 de lei.

În relațiile de schimb cu țările străine, România a încheiat o serie de acorduri comerciale, în primul rînd cu Uniunea Republici-

lor Sovietice Socialiste și cu țările vecine care ne au asigurat materiile prime și ullaful necesar în special pentru industria siderurgică, petroliferă, textilă și de piețarie, în valoare de circa 120.000.000 de dolari.

Astfel, aceste acorduri ne-au permis să mărîm producția noastră industrială, să repunem în activitate a serie de sectoare rămase mult în urmă și să dam de lucru la zeci de mii de muncitori, mărînd cantitatea de bunuri destinate consumului populației.

Agricultura noastră, care a suferit erunt de pe urma anilor de secetă, a lipsei de ulla și de vite de muncă, a început să se refacă datorita efortului țărănimii noastre, stăpîna pe pămîntul pe care-l muncește, datorita sprijinului dat de guvern, cu sămînță, alimente, iuraje, unele etc.

Recolta din 1947 a schimbat simțitor situația alimentară a țării, a asigurat aprovizionarea cu produse agricole a orașelor, a refăcut în mare măsură și a întărit gospodăria țărănească.

Datorita producției agricole mărîte din anul trecut și datorita volumului de bunuri industriale crescut, și-a făcut loc un proces de continuă scădere a prețurilor, ceea ce a avut ca efect mărirea puterii de cumpărare a monetei noastre naționale.

Toate aceste îmbunătățiri în sectorul producției industriale și agricole nu s'ar il putut produce fără măsătoșirea monetei noastre naționale, realizată la 15 August 1947 prin reforma monetară.

Reforma monetară, înfaptulă cu sprijinul maselor populare, în lupta împotriva profitorilor, speculanților, sabotajorilor, nu numai ca a creat condițiile pentru refacerea rapidă a țării noastre, dar în același timp a asigurat maselor populare o mai dreaptă repartizare a venitului național și o viață mai bună decît în perioada inflației.

Mergînd pe linia reducerii prețurilor, prin mărirea producției industriale și agricole, cu și prin o mai bună organizare a ei, printr-o ridicare continuă a productivității muncii, au fost și sunt în curs de elaborare o serie de măsuri în diferite domenii, care vor avea drept urmare ridicarea nivelului de trai al maselor populare.

În refacerea economică, noi nu ne-am mulțumit numai să punem ordine în haosul economic moștenit, ci, pe lângă cele realizate, am muncit zi și noapte, pregătind noi și importante măsuri care vor

pune în valoare bogățiile noastre naturale și vor crea noi ramuri de producție industrială.

Prin eliminarea evaziunilor fiscale se va putea proceda în curând la reducerea impozitelor, a taxelor și tarifulor de transport în unele sectoare, unde acestea reprezintă un factor important în compunerea prețurilor de cost al mărfurilor.

În momentul de față Ministerul de Finanțe, sub conducerea tovarășului Vasile Luca, lucrează la alcătuirea noului buget, care va ține seama nu numai de satisfacerea nevoilor statului, dar va cuprinde un fond de investiții pentru refacerea și dezvoltarea economiei noastre naționale.

Cetățeni și tovarăși,

Toate aceste realizări au fost posibile pentru că noi am mobilizat marea majoritate a poporului nostru și am apelat la sprijinul maselor populare, convingînd că de activitatea lor, de lupta lor depinde în primul rând îmbunătățirea situației economice a țării noastre.

Aceste realizări au fost posibile pentru că aparatul de stat nu mai este sub tutela directă a marilor capitaliști, care se foloseau de el pentru propriile lor interese, ci a devenit îndrumătorul industriei și comerțului în vederea exploatarei și valorificării raționale a tuturor bogățiilor țării.

Cetățeni și tovarăși,

Dacă ne este plăcut să vorbim despre rezultatele bune ale muncii noastre, apoi trebuie să ne plăcă să vorbim și despre lipsuri.

Cunoscînd că o lipsă mare a noastră faptul că în perioada imediat următoare reformelor noastre nu am luat din timp măsurile care să asigure aprovizionare satisfacătoare a populației dela orașe și sate, deși am prevăzut dificultățile pe care le vom întâmpina în acest domeniu.

Bicameralismul, care a domnit și încă mai domnește în diversele ramuri de activitate ale instituțiilor noastre, a dus la o încetinire în aplicarea măsurilor prevăzute atât pentru aprovizionarea populației, cât și pentru organizarea producției industriale.

Au fost și unele acte de sabotaj, provocate de agenții dușmanului, strecurati atât în industrie cât și în aparatul de stat. Trebuie

să recunoaștem că unele organe amicele de succes, ca și altele cuprinse de îngâmfare și delăsare, s'au dovedit lipsite de fermitate și vigilență necesară.

Noi nu am lămurit într-o măsură suficientă masele populare că lupta contra sabotajului trebuie să devină o luptă a întregului popor, că sabotajii nu au ce căuta în mijlocul oamenilor care construiesc țara nouă, că ei trebuie stăpîniți fără milă.

Ceeace am realizat pînă acum a creat condițiile pentru reorganizarea activității noastre în cadrul gospodăriei generale a țării, pentru o mai rațională distribuție a forțelor și mijloacelor de care dispunem, pentru a putea planifica activitatea noastră economică.

Nu ne este permis să facem promisiuni deșarte, așa cum se făceau în trecut. Avem în față noastră sarcini mari, nenumărate greutăți, care vor trebui învinse. Noi nu spunem nimănui ca peste noapte va veni raiul pe pământ. Noi știm că dușmanii noștri vor căuta încă să cîntească, exploatînd dificultățile și lipsurile noastre.

Nu mai puțin muncă încordată a milioanei de muncitori, țărani, tehnicieni, intelectuali, femei, tineri, unliți într-un mare efort patriotic, lucrînd fiecare la locul său, folosind toată priceperea, învațînd din ce în ce mai mult și mai bine, conștiinți că muncim pentru interesul nostru, vom putea obține victorii tot mai mari pe drumul consolidării și dezvoltării economice a țării noastre.

Cetățeni și tovarăși,

Aceasta campanie electorală are o însemnată politică desosebită.

Dacă bătălia alegerilor din Noiembrie 1946 a fost dată pentru asigurarea regimului democratic, alegerile de astăzi au ca scop să consolideze realizările regimului nostru de democrație populară. Ele se deosebesc fundamental de alegerile de pe vremea regimurilor reacționare, care se faceau sub semnul demagogiei, al corupției și al cunoscutelor metode ale agențiilor electorale.

Cu toată strădania forțelor subterane ale reacțiunii, care prin șovoniri și minciuni încearcă să desorienteze, să înlădă milioane de cetățeni de a exercita liber dreptul de vot, asigurat de regimul nostru de democrație populară, la aceste alegeri și la aceste dezbateri asupra Constituției iau parte milioane de bărbați, femei și tineri.

Agentii imperialismului american, ieșiți din negura trecutului, și strecură din casa în casa și răspândește svonul unei apropiate prăbușiri a regimului, svonul iminenței unui nou război, pentru a provoca o stare de neliniște și de nesiguranță, pentru a speria pe cei cu inima slabă.

Acești dușmani ai regimului nostru, acești trădători își pun speranțele lor într'un război pentru a lăsa țara la timpurile trecute. Ei au devenit astfel suportorii dorinței cercurilor imperialiste ale izbăvirei la război.

În timp ce întregul popor muncеște cu răvnă pentru a lăsa prosperitatea economică a țării noastre, pentru a o refăce și dezvolta, ca ea să devină un stat puternic, bogat, înfloritor, în care fiecare cetățean să-și poată dezvolta toate facultățile sale, în care munca să a dea roade din plin în folosul său și al țării, rămășițele reacționare lucrează din umbră să slăbească elanul întregului popor, încercând să-i turbure liniștea, să-l împiedice în munca sa, să-l împiedice de a primi viitorul cu încredere.

Aceste metode ne dovedesc cât de departe sunt aceste elemente de poporul nostru, de preocupările și năzuințele sale. În timp ce noi ne punem speranțele în munca și capacitatea creatoare a poporului, ei își pun speranțele în război, în distrugerea roadelor muncii noastre.

Mamele, văduvele și orfanii celor care au pierit în război, nu înțeleg și înțeleg puțin de înțeleg această. Ei nu vor să mai sacrifice pe cei dragi ca să mai aducă la putere în țara noastră pe moșierii și bancherii străini și pe slugile care îi servesc astăzi ca și în trecut.

Dar pentruca acești cavaleri ai dolarului, ai serviciilor secrete ale cercurilor imperialiste, acești culcați a 5-a înăuntrul liniei noastre Republicii, aceste agenturi ale imperialismului ațâțători la război, își dau seama că svonurile despre război nu fac decât să întărească ura poporului împotriva privilegierilor de război, să strângă și mai mult rândurile poporului în jurul regimului care luptă pentru o pace trăinică, și au recurs în ultimele zile la un alt svon: ei scriu ca peste noapte avioane americane vor împrăști pe tot cuprinsul țării gaze asfințitoare, iar după 24 de ore populația se va trezi în regimul moșierilor, al bancherilor, în frunte cu monarhia.

Aceasta dovedește că înseși rămășițele reacționare din România își recunosc neputința lor și nu mai văd posibilitatea reînnoirii în trecut de asupra decât prin asemenea închipuiri de basm.

Prin aceasta rămășițele reacționare ar vrea să facă să se creadă că războiul nu ar aduce nicio suferință pentru masele populare și că ar dura numai 24 de ore, în care timp toată lumea ar dormi un somn liniștit.

Rămășițele reacționare din România, care dușinăse de moarte țara noastră Republică, se agală acum ca de un fir de pai de stăpânii lor din Apus.

Moșierii expropriați își pun nădejile în eșusul lor, în cei care au fost cei mai mari moșieri din țară, în fosta familie regală și reprezentantul său, Mihai Hohenzollern. Numai că acest reprezentant al lor are în momentul de față griji mult mai serioase. Cei care ascultă cu nesăț vocea dolarului la posturile de radio au aflat, de sigur, că el studiază în prezent contractele propuse de casele de bănci americane, într'adevăr, ce preocupări mai înalte ar putea avea descendentul familiei de negustori ai Hohenzollernilor, în calitate de afaceri și căpătâială?

Moșierilor din țara noastră le-a fost necesară la sfârșitul secolului trecut aducerea unui stăpân sub obșnădrea cărui să-și opereze privilegiile împotriva țărănilor robage. Aceasta e explicația ca în istoria dinastiei regale din România nu găsim niciun caz în care regii ce s'au perindat la tronul ei să fi dat un slugar loc de casă vreunui țaran sau să-i fi permis să-și ducă viclele la pășunile de pe domeniile coroanei. În schimb, regii obșnuiau să dăruiască moși întregi din averea statului oamenilor lor de casă și de afaceri. Cei care așteaptă să le revină stăpânul ca să-și înapoieze moșile prin grija regală se înșeală, căci — cum spune proverbul — mortul dela groapă nu se mai întoarce.

Cei care-și pun nădejdea în război și care sub masca așa ziselor secte religioase, proaspăt răsănite ca ciupercile după ploaie, acționează după ordinele papei dela Roma și a papilor dolarului, care în locul iubirii de oameni propovăduiesc ora împotriva muncitorilor și reprezentanților lor, să știe că uneltirile lor împotriva regimului nostru de democrație populară nu le vor putea camufla sub masca niciunei firme. Uneltirilor războinice li se opune marea forță a democrației în frunte cu Uniunea Sovietică și țările democrației popu-

lare, li se opun muncitorii din țările de sub dominația dolarului. Ei se opun armata milionarilor de șomeri, ale căror posibilități de muncă și de viață se înfruntăse pe zi ce trece.

Ei trebuie să știe ca forțele democrației, susținute de lupta clasei muncitoare din propriile lor țări, precum și de lupta de eliberare a popoarelor din coloniile lor, sunt capabile să transforme orice încercare de aventură într'un dezastru pentru cei care ar provoca-o.

Cetățenii și tovarășii,

Poporul nostru nu se lăsa înfrimă de faptele istorice ale provocărilor de război. El cunăștea forța de neînving a democrației, care luptă cu numai la noi, dar și în alte țări, împotriva forțelor imperialiste și aleilor trădătoare. El își dă seama de deosebirea fundamentală dintre alegerile libere dela noi și alegerile măsluite puse la cale de slugile imperialismului american în Italia, care, cu sprijinul hitleristelor și al vaselor porci-avion, precum și cu ajutorul milionarilor de dolari americani, al prodelilor, al manifestelor și al ziarelor tipărite și răspândite de Vatican, încearcă să împiedice exprimarea liberă a vazăului poporului italian spre libertate și independența națională.

Poporul nostru se simte alături de clasa muncitoare și de țărimea italiană, ea și de lupta pentru independența națională a eroicului popor grece și spaniol, a glorioșilor muncitori și țărani ai Chinei, care de 21 de ani duc lupta de eliberare de sub jugul imperialismului.

Poporul român știe ca eliberarea tuturor acestor țări de sub dominația imperialismului înseamnă o întărire a lagărului democratic, înseamnă o victorie a forțelor de pace, libertate și progres.

Cetățenii și tovarășii,

În aceste alegeri noi nu venim în fața poporului cu sloganuri, ci cu înfrățiri, noi nu discutăm despre gaze adormitoare, ci chemăm întregul popor, tineri și bătrâni, barbați și femei, să discute și să ia la propuneri în legătură cu proiectul de Constituție a țării.

Acesta dovedește încrederea noastră în calitățile recunoscute ale poporului român de chibzuță și maturitate, de interes crescând pentru treburile obștești.

Noi dovedim încrederea noastră în forța uriașă a poporului

nostru, în puterile sale creatoare, în sentimentele sale patriotice, în elanul constructiv al tineretului, prin chemarea la viață politică a întregului popor, a femeilor, finule până acum în întinerie a tinerilor dela 18 ani în sus, a militanților, a funcționarilor publici, pe care regimurile din trecut nu-l socoteau capabili să-și spună cuvântul și să contribuie la propășirea politică și economică a țării noastre.

Noua Constituție prevede participarea largă a maselor populare la viața politică prin crearea organelor locale ale puterii populare, a consiliilor comunale și județene, menite să conducă activitatea multiplă și gospodăria satelor, orașelor și județelor.

Poporul nostru întâmplina aceste alegeri cu un avânt necunoscut în muncă și realizări pagnice. Dovada o fac muncitorii din industria siderurgică și metalurgică dela Hunedoara și Reșița, care au terminat programul trimestrial de producție înainte de termen. Dovada o face muncitorimea noastră ceferistă, care prin munca sa asigură circulația bunurilor pe întreg cuprinsul țării, care reface și dezvoltă capacitatea de transport a țării noastre. Dovada o fac minerii, textiliștii, petroliștii, dovada o fac tinerii voluntari din U.T.M., care într'un termen record de 3 luni de zile construiesc o fabrică de confecționare ce va putea îmbrăca 400.000 de cetățeni pe an. Dovada o fac țăraniștii noștri care au arat în toamna trecută ogoare pe o suprafață de două ori mai mare decât s'a făcut vreodată la noi. Dovada o fac locuitorii dela orașe și sate constituiți în echipe voluntare, care repară drumuri, șosele, poduri, construiesc cai ferate și clădiri. Dovada o fac nenunțările exemple ale muncitorilor, țăraniștii, tehnicienilor, funcționarilor, femeilor și tinerilor, pătrunși de aceeași voință și hotărâre de a face ca țara noastră, transformată într'un vast șantier, să lichideze înăpelierea ei economică, socială și culturală, de a face ca puterea economică a Republicii Populare Române să se întărească neînclătat, de a face din țara noastră o țară a bunei stări, a belșugului și progresului.

Trăiască victoria Frontului Democratic al Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională!

Trăiască Republica Populară Română!

RAPORT ASUPRA PROIECTULUI DE CONSTITUȚIE FĂCUT ÎN FAȚA MARI ADUNĂRI NAȚIONALE

9 Aprilie 1948

Domnurilor și domnelor deputați
la Marii Adunări Naționale,

Avem de îndepărtat o însușire născută, care ne-a fost încredințată de popor, aceea de a da țării o nouă Constituție, Constituția Republicii Populare Române.

Cumărește Proiectul de Constituție, elaborat de Frontul Democrației Populare. Proiectul acesta, Adânc Democratie și bine chibzuit, oglindește cu fidelitate schimbările de ordin social și economic ce s-au produs în țara noastră în cei peste trei ani de existență a regimului democratic.

În ce constau aceste schimbări?

Schimbarea principală care s-a produs în acest răstimp în țara noastră constă în aceea că forțele populare, reprezentând imensa majoritate a poporului, au smuls puterea de stat din mâna claselor exploatare. Caracterul statului nostru este determinat de faptul că puterea politică nu se mai afla în mâinile reprezentanților marelui capital parazitar sau al moșierimii, ci în mâinile reprezentanților clasei muncitoare, ai țărănimii muncitoare și ai intelectualității legate de popor.

Acest rezultat istoric al luptei forțelor democratice, având în frunte clasa muncitoare și partidul ei, ne permite să proclamăm chiar în primul capitol al noii Constituții că Republica Populară Română este un stat popular, unde întreaga putere de stat emana de la popor și aparține poporului.

În vechea Constituție — care este un adevărat model de țărănicie, caracteristică democrației burgheze — figura un articol în care se declara că „toate puterile statului emană de la națiune”. În realitate însă, sub vechile regimuri, drepturile națiunii drepturile poporului, erau uzurpate fără rușine de către o castă exploatare.

Câtă vreme puterea de stat se afla în mâinile marelui capital și ale moșierimii, câtă vreme guvernele, justiția, aparatul de stat, armata erau conduse și dominate de reprezentanții acestor clase și folosite împotriva poporului, atâtă vreme declarația că toate puterile statului emană de la popor, era o vorbă goală, ipocriză, menită să amăgească masele populare. Ea a devenit realitate numai atunci când puterea de stat a trecut în mâinile claselor și categoriilor sociale reprezentând poporul în imensa lui majoritate, clasa muncitoare, alături de țărănicia muncitoare, de intelectualitatea înmăscată și cu toate păturile fruitoare ale poporului.

Republica noastră Populară nu are și nu poate avea nimic comun cu republicile burgheze. În practică, acestea din urmă nu sunt decât o formă, mai mult sau mai puțin camuflată, a dictaturii claselor exploatare asupra celor ce muncesc. Marii dascăli ai proletariului, Marx și Engels, au arătat demult că „cea mai democratică republică burgheză nu este altceva decât o mașină pentru asuprirea clasei muncitoare de către burghezie, a masei de oameni ai muncii de către o mână de capitaliști”.

Republicile burgheze, Constituțiile lor, justiția lor, își propun ca scop principal menținerea exploatării omului de către om. Vorbaria despre „egalitatea cetățenilor în fața legii” ascunde o inegalitate socială și economică strigătoare. Frazele despre „apărarea proprietății” ascund cea mai brută deposezare a masei de țărani, meseriași și micul comercianți. Spre deosebire de republicile de tip burghez, Republica noastră Populară își propune nu menținerea și permanentizarea exploatării, ci desființarea ei.

Aceasta năzuința a noastră, care este năzuința întregului popor, își găsește oglindirea în art. 12 al Proiectului de Constituție, în care se spune:

„Munca este factorul de bază al vieții economice a statului. Ea este o datorie a fiecărui cetățean. Statul acordă sprijin tuturor

celor ce muncesc, pentru a-l apăra împotriva exploatării și a ridica nivelul lor de trai.

Smulgând puterea din mâinile claselor stăpânitoare, noi am pus-o în slujba maselor largi ale poporului nostru. Noi folosim această putere în interesul clasei muncitoare, în interesul aliatului ei firesc, țărânimea muncitoare, în interesul intelectualității legate de popor și al tuturor celor ce muncesc cu brațul sau cu mintea.

Această putere noi o folosim pentru a apăra independența și suveranitatea noastră, pentru a apăra libertățile cucerite de popor, împotriva dușmanilor Republicii Populare Române, pentru a apăra pacea noastră împotriva atăturilor la război și pretenzițiilor la dominația asupra altor țări și popoare. Acesta este caracterul statului nostru popular.

Structura economică a statului român, care va trebui consfințită prin Constituție, se va deosebi de cea din trecut prin aceea că noua Constituție constată existența în economia noastră a trei feluri de proprietăți: proprietatea statului ca bun al întregului popor, proprietatea particulară și proprietatea cooperatistă.

Activitatea industriei, comerțului și băncilor în cele trei sectoare coexistente — de stat, cooperatist și particular — este reglementată de stat și subordonată intereselor poporului, și nu intereselor claselor exploatare, al căror reprezentant era statul în trecut.

Mijloacele de producție aparținând statului — ca reprezentant al întregului popor — sunt pusă în slujba întăririi puterii economice a statului și prin aceasta în slujba ridicării nivelului de trai al populației.

Articolul 6 din Constituție prevede că „bunurile de orice natură ale statului și cele ale muncii, apele, izvoarele de energie naturală, căile de comunicație, aparțin statului ca bunuri comune ale poporului”, ele fiind deosebi materială a propășirii economice și a independenței naționale a Republicii Populare Române.

În trecut, aceste resurse naturale servau la îmbogățirea capitaliștilor români și străini. În timp ce poporul — care prin munca sa pune în valoare aceste bogății naturale — nu beneficia de fructul muncii sale.

Statul acordă o importanță deosebită întăririi și dezvoltării economiei cooperatiste. Crearea unei mișcări cooperatiste pe bază să-

nătoase, prin interesarea și participarea directă a cooperatorilor, a uniștilor cooperatiste, este o sarcină de mare însemnătate, care decurge din Constituție. Realizarea acestei sarcini va însemna nu numai întărirea economică a cooperativului prin valorificarea avantajăsoasă a produselor micului producător, țărân și meseriaș, și aprovizionarea consumatorilor, dar va umple un gol important în sectorul circulației marfurilor.

Proprietatea particulară și dreptul de moștenire sunt recunoscut și garantate de stat.

Statul acordă protecție inițiativei particulare puse în slujba intereselor generale. Se creează astfel posibilitatea de valorificare a experienței acumulate și a capacității individuale, ea putându-se manifesta în folosul general și fiindu-i asigurat un venit în măsura efortului depus.

Înțelegem să încurajăm inițiativa particulară care va aduce un real folos economiei naționale.

Constituția noastră va consfinți proprietatea pământului pentru cei ce-l muncesc.

Dreptul de proprietate a pământului pentru țărâni care-l muncesc a fost asigurat prin reforma agrară inițiată la propunerea partidului nostru. Recensământul agricol din luna Ianuarie 1948 arată că acest drept este astăzi o realitate.

Din totalul exploatațiilor agricole în număr de 3.093.000, cele mici și mijlocii sunt în număr de 2.891.000, reprezentând 93,1% din total.

Stabilindu-se prin evaluare suprafața totală a terenului arabil, grâm 9.725.000 ha., din care gospodăriile mici și mijlocii posedă o suprafață de 7.600.000 ha., reprezentând un procent de 78,1% din total.

Politica de îndrumare a șișii noastre economice în toate sectoarele ne va permite să trecem la planificare, ca forma superioară de dezvoltare economică. Prin planificare statul va asigura o dezvoltare armonioasă a diferitelor ramuri economice, va putea asigura o exploatare rațională a mijloacelor de producție existente și va putea astfel garanta dreptul la muncă pentru fiecare cetățean al țării.

Această nouă trăsătură caracteristică organizării noastre economice își găsește expresia în art. 15 al Constituției, care sună

„Statul îndrumă și planifică economia națională în vederea dezvoltării puterii economice a țării, asigurării unei stări pentru popor și garantării independenței naționale”.

Doamnelor și domnilor deputați,

Înființarea și compoziția primului parlament al Republicii Populare Române, Marea Adunare Națională, constituie o strălucită ilustrare a articolului din Constituție care proclama că în Republica Populară Română întreaga putere de stat emană de la popor și aparține poporului.

Din cine era compus în trecut parlamentul? Din mari latifundiași și feodori de bună-găta, din felurite afaceriști, membri ai zecii de consilii de administrație și acționari la tot felul de întreprinderi, din politicieni verșoși, care și-au făcut o carieră din corupție și în tertulianism.

Când în parlament au fost aleși, în ciuda unei terori sâlbatică, edilii reprezentanți ai muncitorilor, ei au fost chiar în prima ședință atincați afară din parlament. Iar când pe lista unuia din partide a fost ales un țaran — cel drept și el foarte înstărit — în această incintă, unde azi vedem stăția reprezentanți și reprezentanți ale plugărilor, au răsunat glasuri de protest ale domnilor parlamentari care strigau că „în sală miroase a opincii”.

Nu este nevoie să mai spunem că Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române se deosebește de la cer la pământ de vechile parlamente ale regimurilor reacționare, ca și de cele ale țării democratice burgheze.

Poatească ordine să privească în această incintă și să examineze compoziția parlamentului nostru.

Nu va găsi în această incintă, printre deputații Frontului Democratiei Populare, niciun moșier, niciun bancher sau mare capitalist. În schimb, va găsi sute de muncitori și de țărani, va găsi numeroși reprezentanți străluciți ai culturii române, militari dela generali până la grade inferioare, zeci de femei, tineri, reprezentanți ai naționalităților conlocuitoare, meseriași, mici comercianți. Aceștia sunt reprezentanții autentici ai poporului, — us din osul poporului, — și când arunci o privire în această sală, parcă vezi în spatele deputaților de azi milioanele de oameni, muncitori, țar-

ani și intelectuali, care i-au trimis aici ca purtători ai voinței lor nestăruite de a dezvolta și întări Patria noastră scumpă, Republica Populară Română.

Avem printre deputații noștri numeroși muncitori și muncitoare, oameni care s-au remarcat prin lupta lor plină de avânt pentru ridicarea producției industriale, la C. F. R., în Valea Jiului, în întreprinderile metalurgice, textile și altele, oameni cunoscuți și iubiți de masele muncitoare ca luptători devotați pentru cauza poporului.

Noi nu am auzit ca vreun muncitor american să fie membru al Congresului Statelor Unite ale Americii. Dar în Anglia, unde majoritatea o dețin pseudosocialiștii lui Bevin și Attlee, câți muncitori veritabili se numără printre membrii Camerei Comunelor?

Situația muncitorilor din țările democrației burgheze se caracterizează printr-o exploatare nestăvilită și prin lipsa de drepturi și libertăți reale. Cercurile imperialiste elaborează și pun în aplicare legi fasciste contra muncitorilor, condamna și deportează pe frunzașii ei.

În Italia reacțiunea deslănșue o feroare sângeroasă împotriva frunzașilor sindicali.

În Franța are loc o scădere catastrofală a salariilor reale.

În Anglia, după mărturisirea unor cercetători englezi competenți, muncitorii se hrănesc mai rău decât se hrăneau strămoșii lor în secolul al XVII-lea.

La noi în țară n'am izbutit încă, desigur, să înălțăm toate dificultățile de ordin material. Mai avem încă de muncit mult pentru a asigura muncitorilor noștri un trai îndestulat.

Dar în timp ce muncitorii altor țări sunt jeluți de drepturile lor și legați de mâini și de picioare, în Republica Populară Română muncitorimea este forța conducătoare care joacă un rol hotărâtor în conducerea treburilor statului și care în deplină libertate își construiește un viitor de bunăstare și cultură.

Cot la cot cu muncitorii stau în Marea Adunare Națională numeroși reprezentanți ai țărănilor muncitoare, țărani și țărănce.

Cei mai mulți sunt veniți în această incintă direct dela coarnele plugului. În ce țară, cu excepția Uniunii Sovietice și a țării de democrației noi, este posibil un lucru ca acesta?

Se pare că țărănimea noastră preocupă în mod deosebit pe imperialiștii și pe ațăătorii de război din străinătate. Sub patronajul lor a fost creat chiar un comitet de trădători fugiți din diferite țări, denumit de ei „Comitetul țărănesc internațional”, în care figurează drept reprezentant al țărănimii române moșierul și trădătorul de țară Niculescu-Buzăști.

Noi avem dreptul să ne întrebăm dacă pe marii capitaliști, pe marii proprietari de pământ și marii bancheri din America sau de undeva îi interesează atât de mult soarta țărănimii, dece în Congresul american — ca de altfel și în parlamentul englez — nu figurează nici măcar un singur țărăn?

Zeci de mii de țărani (fermieri) americani sunt jefuiți de pământul lor de către marii capitaliști. Patru milioane de muncitori agricoli americani, trăind în cea mai neagră mizerie, cântăresc în tot timpul anului din stat în stat în căutarea unei bucăți de pâine.

De acești țărani ar trebui să aibă grijă cercurile conducătoare din Statele Unite.

Cât despre țărănimea noastră, situația este cu totul alta. Regimul nostru democratic, noua Constituție democratică, politica guvernului nostru, masiva participare a reprezentanților țărănimii muncitoare la conducerea treburilor statului, îi asigură țărănimii noastre, strâns aliată cu clasa muncitoare, călăuzită și sprijinită de ea, drumul spre bunăstarea și înflorirea gospodăriei agricole țărănești.

Avem printre deputații Marii Adunări Naționale zeci de reprezentanți prominenți ai științei, ai artei, ai științei. În numeroase județe, caple de listă au fost profesori universitari, oameni de știință, scriitori. Această cinstire a culturii și a reprezentanților ei nu este întâmplătoare, ci decurge din întreaga politică a regimului nostru democratic, a Frontului Democrației Populare, a Partidului Muncitoresc Român, ca forța sa conducătoare.

Regimul nostru poate și în acest domeniu să înfrunte comparația cu oricare din mult laudatele regimuri ale democrației occidentale, unde oamenii de știință celebri sunt tratați cu metode hitleriste, arestați și deportați, unde marii artiști sunt judecați pentru activitatea lor progresistă, unde cheltuielile de război întrec de multe ori cele pentru nevoi culturale, unde școala este inaccesibilă milioanei de tineri.

Eforturile — pe care n'am încetat să le facem în momentele cele mai grele — pentru promovarea culturii și artei, locul de cinstire pe care-l ocupă în Republica Populară Română slujitorii culturii, consacarea prin Constituție a politicii noastre de dezvoltare și promovare a culturii consilue o mândrie a regimului nostru popular, o mărturie a caracterului său profund progresist și profund democratic.

Cu deosebită căldură, cu deosebită emoție și mulțumire, noi relevăm prezența printre deputații Marii Adunări Naționale a reprezentanților armatei noastre.

Sub trecutele regimuri armata era denumită „mareă mută”. Ostașilor și ofițerilor, ții ai poporului, cetățeni ai țării deopotrivă cu alții, li se răpeau cele mai elementare drepturi cetățenești. Noi am curmat această situație rușinoasă. Cum ar putea oare armata să se desintereseze de drepturile obșlești, când ea însăși este o preocupare a întregului popor? Cum s-ar putea refuza drepturile cetățenești celor care sunt chemați să exercite cea mai înaltă îndatorire cetățenească, aceea de apărare a Patriei democratice? Să luăm exemplul Armatei Sovietice. Cum a putut această armată să salveze omenirea întreagă dela pericolul scufundării în întuneric, pericolul sclaviei hitleriste?

Armata Sovietică a putut să-și îndeplinească această misiune măreață tocmai datorită înaltei conștiințe cetățenești, datorită neasemuitului nivel moral al ofițerului și ostașului sovietic, datorită înflăcăratului lor patriotism și dragostei lor de libertate. O forță care reprezintă însuși poporul nu poate fi învinsă. Ea impune respect tuturor amatorilor de aventuri războinice, stârnind admirația milioanei de proletați și a tuturor celor ce iubesc pacea și libertatea în întreaga lume.

Este firesc că ostașii și ofițerii acestor armate, ai glorioasei și invincibile Armate Sovietice, se bucură de plinătatea drepturilor cetățenești, inclusiv dreptul de a alege și a fi aleși. Deasemenea și în țările democrației noi, militarii se bucură de dreptul de a alege și a fi aleși.

Faptul că regimurile de democrație burgheză refuză acest drept militarilor, reprezintă în realitate o recunoaștere a inferiorității acestor regimuri, care își zic democratice, dar care consideră o mare parte a poporului înaltă de a-și spune părerea.

Noua Constituție consfințește, la rând cu alte euceriri noi ale regimului democratic, dreptul la vot al militarilor de toate gradele. Aceștia principiu adăune democrației datorăm prezența, printre alți reprezentanți ai poporului, și a deputaților militari.

Femeile reprezintă o altă parte și mai numeroasă a populației, căreia în multe țări nu i se recunoaște aptitudinea de a lua parte la viața cetățenească. Luați orice țară a democrației burgheze, literatură, artă ei. Clasele dominante din aceste țări privesc femeia drept obiect de desfășurare, drept bibelou sau drept servitoare. Cu ipocrizia caracteristică lumii capitaliste, poezii burgheze cântă și proslăvesc femeia. În realitate, femeia muncitoare, femeia mamă, femeia soție, este ținută în condiții umilitoare de inferioritate socială, juridică, economică față de bărbat.

Noi însă ne calauzim de alte principii decât de principiile, demne de eul mediu, pe care le aplică în practică regimurile de democrație burgheza. La noi în țară toate drumurile sunt deschise femeii, femeia poate deveni orice, de la mecanic până la ministru. Vedem crescând din sânul poporului, din rândurile muncitorimii și tărânimii, femei cu un larg orizont politic, cu o energie clocotitoare, cu conștiința împede, femei oameni de stat cum nu are și nu a avut nicio țară din lume, cu excepția țărilor democrației noi, dar mai ales a acelei țări al cărei exemplu luminos călăuzește întreaga omenire progresistă - Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Printre deputații Marii Adunări Naționale avem numeroși reprezentanți ai tineretului. Trista ar fi fost soarta acestor tineri sub regimurile de pseudodemocrație capitalistă, unde unei mari părți a tineretului muncitor i se refuza dreptul la carte, unde numai cei cu dare de mână pot spera într'un viitor mai bun și unde tineretul, din fragedă vârstă, este otrăvit cu propagandă șovină, războinică, fiind privit de către stăpânitorii imperialiști, în primul rând, drept carne de tun.

La noi în țară, sub soarele regimului democratic, tineretul are puțină sa și dea energia și avântul pentru a construi o viață mai bună pentru el și întregul popor. În fiecare kilometru de șosea, în fiecare cărămidă pusă, tinerii noștri văd chezașia viitorului luminos care se deschide în fața țării noastre.

Noi nu ne educăm tineretul în spiritul huliganismului, în spiritul admirației față de gangsteri, noi nu propovăduim maciuca, stilul

letul și pistolul. Noi nu împingem tineretul pe calea distrugerii și a vandalismului, așa cum îl împingea fascismul și cum îl împing astăzi imperialiștii de peste mări și oceane, ci noi îndrumăm tineretul pe calea muncii constructive. Noi construim nu numai o țară nouă, ci și un tineret nou, un cetățean nou al țării noastre.

Astăzi munca constructivă a tineretului clocotește pe numeroase șantiere. Datorită acestor munci creatoare, tineretul crește în ochii celor vârstnici, dispar prejudecățile, se surpa zidul ce era în mod artificial ridicat între generații. Mai mult decât atât. Avântul cu care tineretul participă la bătălia reconstrucției molipsește și pe vârstnici, dând naștere unei largi mișcări populare de muncă voluntară.

Avem în rândurile deputaților noștri reprezentanți ai naționalităților locuitoare din țara noastră. Noi ne mândrim de faptul că în timp ce în lumea capitalistă băntue propaganda șovină, crimele rasiale sunt privilegii drept virtute, iar aspirarea națională este privită drept atribut necesar al poliției de stat, la noi în țară, poporul, fără deosebire de naționalitate, muncește cot la cot pentru dezvoltarea Republicii Populare Române. Iar noua Constituție garantează naționalităților locuitoare drepturi pe care nu pot decât să le vizeze popoarele și naționalitățile asuprite din lumea dominată de imperialiști. În acest fel este format organul suprem al puterii de stat în Republica Populară Română.

Marea Adunare Națională, alcătuită din muncitori, țărani, femei, tineri, militari, intelectuali și reprezentanți ai categoriilor mijlocii, reprezintă imaginea fidelă a întregului popor al țării noastre, în tot ce are el creator și constructiv.

Doamnelor și domnilor deputați,

Dacă prin compoziția sa Marea Adunare Națională se deosebește fundamental de vechile parlamente, apoi și în ceea ce privește modul ei de activitate deosebirea este profundă.

Lucrările Marii Adunări Naționale nu pot avea nimic comun cu pălăvrăgeala ce se practica în parlamentele vechi. Noi deputați vin să aduca cuvântul greu și cântărit al maselor de alegători. Ei se vor aduna pentru ea să conlucreze într'un spirit de muncă constructivă intensă, la elaborarea hotărârilor de ordin politic, social

și economic, iar apoi se vor întoarce fiecare la preocupările lui, pentru a urmări și verifica cum se aplică hotărârile luate, până în cel mai îndepărtat câmin, pentru a păstra un strâns contact cu masa de alegători și a îndeplini în mijlocul lor o muncă de lămurire, de mobilizare și de îndreptare a lipsurilor și neajunsurilor.

Constituția noastră consfințește desființarea uneia din principalele piedici în calea dezvoltării democratice a României: monarhia.

Ea consfințește desființarea instituțiilor reacționare și arhaice cum a fost Senatul.

Ea stabilește o unitate deplină în exercitarea puterii de stat în Republica Populară Română, proclamând Marea Adunare Națională drept singurul organ suprem al puterii de stat, drept unicul organ legislativ al Republicii Populare Române, drept organul în fața cărui răspund toate celelalte organe ale statului, inclusiv președintele și guvernul.

Constituția noastră se inspiră totodată din principiul profund democratic al răspunderii reprezentanților poporului în fața poporului, prevăzând că deputații pot fi revocați și înalțe de termen prin voinea alegătorilor.

Astfel se traduce în practică unul din principiile fundamentale ale Constituției noastre, anume că puterea emană de la popor și este exercitată de popor.

Doamnelor și domnilor deputați,

Un alt principiu care deosebește Constituția noastră de cele ale regimurilor democrației burgheze este acela al garantării materiale a exercitării drepturilor cetățenești.

În vechea Constituție figureau o serie de articole prin care se proclama „libertatea tuturor de a comunica și publica ideile și opiniile lor, prin grai, prin scris sau prin presă”, libertatea întrunirilor etc. În realitate aceste articole cuprindeau mîneluna cea mai abjectă.

13 Decembrie 1918, Lupeni, Grivița nu s'au șters și nu se vor șterge niciodată din amintirea muncitorimii și a întregului popor ca o mărturie a felului cum clasele dominante traduceau în viață prevederile constituționale.

În timp ce Constituția proclama că „niciun ziar sau publicație nu va putea fi suspendată sau suprimată”, presa muncitorească și democratică era supusă prigoanei celei mai feroce.

În timp ce Constituția proclama în vorbe libertatea de asociație, partidul clasei muncitoare, partidul comunist, era alungat în adâncă ilegalitate, activiștii lui schingiați în camerele de tortură ale Siguranței, condamnați la ani grei de ocnă sau închisoare, adeseori asinași. Se guverna prin legi excepționale se reprima în mod sălbatic orice mișcare a tărânișii pentru pămînt, se înnăbșea prin mijloacele cele mai barbare mișcarea democratică și antifascistă.

Poporul nostru n'are poftă de a se întoarce la aceste stări de tristă pomenire.

Prin trecerea puterii de stat în mîna poporului, libertățile cetățenești ale poporului muncitor au devenit din ficțiune o realitate. Această cucerire istorică este înscrisă în noua noastră Constituție, unde fiecare articol privitor la drepturi și libertăți indică și garanțiile materiale de exercitare a lor, create de regimul democrației populare.

Totodată în Constituția noastră figurează drepturi cetățenești noi, pe care nu le proclamă și nu le garantează decât Constituția Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și, după exemplul ei, cele ale țării democratice noi: dreptul la muncă, dreptul la învățătură, dreptul la odihnă, dreptul la ocrotire socială.

Ce ar putea opune acestor drepturi așa numitele mari democrații occidentale, Anglia, Franța și Statele Unite? Dreptului la muncă ele pot opune doar dreptul de a muri de foame; dreptului la învățămînt — dreptul la ignoranță pentru fiii păturilor muncitoare.

Noi considerăm inserierea drepturilor pe care le-am enumerat în noua noastră Constituție, ca și numeroasele măsuri practice de ordin legislativ și economic care s'au luat pentru garantarea lor, drept una din cuceririle cele mai însemnate ale democrației populare.

Mal există, doamnelor și domnilor deputați, un drept care ne este deosebit de scump și de prețios. Acesta este dreptul la existență independentă și suverană a statului nostru.

Este căl se poate de caracteristică că vechea Constituție din 1923 nu pomena niciun cuvînt despre independența statului. Aceasta, pe bună dreptate, deoarece sub dominația marelui capital și a mo-

șierimii, țara noastră era lipsită de independența reală, atât politică cât și economică.

Țara noastră a fost satelită al marilor puteri imperialiste, începând cu Anglia și Franța și terminând cu Germania nazistă.

Puterile imperialiste îi atribuiau țării noastre rolul de jandarm la granița Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pentru a o transforma până la urmă în bază de atac împotriva marelui stat vecin și a împinge România la criminala agresiune antisovietică.

Noi am curmat astăzi această situație și declarăm sus și tare, pentru aventurierii imperialiști de pretutindeni, că am curmat-o pentru totdeauna.

Așa cum glasuește art. 1 al Constituției noastre: „Republica Populară Română este un stat popular, unitar și independent”, și această independență a noastră noi vom și o apăram împotriva oricăror dușmani imperialiști ai suveranității popoarelor.

Astăzi independența multor țări ale Europei, inclusiv a unor țări mari ca Franța și Italia, se află într-o gravă primejdie.

Guvernele trădătoare în care joacă un rol de frunte socialiștii de dreapta, aruncă pe umeri propriilor lor popoare jugul imperialismului american.

Sub paravanul faimoasei doctrine Truman și al nu mai puțin faimosului plan Marshall se ascunde pierderea suveranității naționale de către statele victime ale așa zisului „ajutor american”, transformarea lor în unele ale imperialismului american, amestecul cel mai brutal al imperialiștilor străini în treburile interne ale acestor țări, subordonarea intereselor lor economice celor ale marilor trusturi monopoliste, care subjugă economicște alte țări și înăbușă economia lor națională.

Cât de jos au căzut în zădul lui slugăriei tachei europenei al imperialismului american de teapa lui Leon Blum sau a frunții lor laburiste englezi, se poate vedea din faptul că ei încearcă chiar să justifice „în mod terentle” renunțarea țărilor europene la suveranitatea și independența lor.

În ceea ce ne privește, noi nu suntem dispuși să renunțăm, nici în teorie și nici în practică, la uciun dram al independenței naționale și suveranității de stat ale Republicii Populare Române.

Simularea puterii din mâinile arelor clase care erau legate politicște și economicște de imperialismul străin, conștiința adâncă

a majorității mari a poporului că el are ce apăra, consolidarea tot mai mare a unității politice și morale a poporului, dezvoltarea planificată a economiei noastre în vederea lichidării inapoterii economice, toate acestea constituie cheia sigură a independenței noastre naționale.

Un factor de seamă în opera de asigurare a independenței Republicii Populare Române îl constituie politica noastră de pace și înțelegere între popoare, înaltele de prietenie încheiate cu țările vecine, în primul loc tratatul de prietenie și asistență mutuală între Republica Populară Română și invincibilul U.R.S.S., precum și rad-nicele relații economice cu U.R.S.S. și alte țări vecine, relații bazate pe respectarea reciprocă a intereselor înecare țări.

Atâtea orlări de război, proiectările de pamei, celor ce caută să înfrondeze și să terorizeze popoarele democratice, noi le opunem calmul nostru, conștiința forței noastre care reprezintă popoarele înbitoare de pace, hotărârea de fier a întregului popor de a sta de pază independenței, suveranității și seninității statului nostru.

Accestea sunt câteva din trăsăturile fundamentale ale noului Constituții pe care o supunem Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române.

Desigur, Constituției noastre nu-l lipsese și noul vor lipsi crțiile.

Posibil că dincolo de Canalul Mânecii ni se va reproșa că nu avem și noi o Cameră a Lorilor și că deci Constituția noastră nu este destul de democratică. Posibil că dincolo de Ocean ni se va reproșa că n'am adoptat sistemul potrivit căruia la putere se succed doua clici politice deopotriva străine de interesele poporului muncitor. Poate că ni se va reproșa că în parlamentul nostru nu figureaza oamenii de încredere ai arhimiardarilor, ai regilor otolului, petrolului sau ai conservelor de carne, sau că nu avem respect față de interesele trusturilor monopoliste internaționale petroliere sau de altă natură. Nu ne-ar mira dacă dincolo de mari și oceane s'ar contesta caracterul democratic al regimului nostru pe motiv că n'am recurs la cumpărarea de voturi, la corupția în masă și la ajutorul gangsterilor pentru a asigura succesul alegerilor, așa cum se obișnuiește în campaniile electorale din Statele Unite. Nu ne-ar surprinde dacă d-l De Gasperi ar pune la îndoială democratismul nostru pe motiv că noi n'am trimis în toată țara 300.000 de

polițisti înarmați cu mitraliere americane, așa cum a făcut d-șă în vederea apropiatelor alegeri.

În schimb, am trimis 350.000 de îndrumători, care au luminat mîna poporului, avînd drept singura armă cartea cu textul Constituției noastre.

Și Papa de la Roma va găsi, fără îndoială, motive să critice Constituția noastră pentru că ea nu concordă cu lîndirîna Vaticanului de a se amesteca în treburile interne ale diferitelor țări sub pretext de păstorie a drept-credincioșilor catolici. Cîne șile dacă Vaticanul, care a supus unui fel de excomunicare religioasă milioanele de catolici italieni aderenți ai Frontului Popular, nu se va gîndi să arunce afurisirea și asupra noastră, pe motiv că noua noastră Constituție nu prevede supunerea cetățenilor noștri de religie catolică față de directivele politice ale Vaticanului, sau pentru că nu ne-am lăsat ispiți de strălucirea vișelului de aur american, la ale cărui picloare vrea Vaticanul să-și aducă drept-credincioși.

Supărarea Vaticanului constă în aceea că sutele de mîi de cetățeni de religie catolică din țara noastră n'au dat ascultare enciclicilor și îndemnurilor pornite de la Vatican și că aceșii catolici în frunte cu o parte a clerului catolic de jos au venit să voteze listele Frontului Democrației Populare și să aporbe Proiectul noii Constituții.

Masele de credincioși de orice religie din țara noastră știu că noua Constituție le acordă dreptul de exercitare nestăvîrnică a credinței lor în noua religioasă, al cărei locar este de secole Vaticanul. Constituția Republicii Populare Române proclamă libertatea religioasă.

Deci, creștinii de orice religie privesc cu încredere regimul democratic popular și Constituția lui.

Trenul acest lucru îi ajută și îi înmălmînește pe cei de la Vatican. Nu numai înca neapăsări față de „exilicilor” și supărările imperialștilor și arieștilor, tot de marilor căntărești și ale Vaticanului.

Ceace conținea pentru noi este părerea poporului. Această parere, poporul și-a exprimat-o cu prilejul alegerilor pentru Marea Adunare Națională.

În noua Constituție, poporul nostru vede întruchiparea voinței și a intereselor sale, garanția dezvoltării tot mai mari a țării noastre.

tre pe drumul democrației populare, pe drumul asigurării bunului trai al celor mulți.

Niciodată în țara noastră un document nu a pătruns atât de adînc în conștiința maselelor celor mai largi ale poporului.

Milioane de oameni, în orașe și în sate, au citit și desbătut Constituția.

Ea însăși a fost un mijloc de ridicare politică a poporului, o armă de luptă admirabilă contra celor ce încearcă din întinerie împotriva intereselor poporului și Republicii Populare Române.

Not am făcut alegerile fără butoale cu țulea, fără agenți electorali, fără asasinat electorale, fără furt de urne.

Rămășițele reacțiunii, de a căror existență nu avem voie să uilam, au încercat să provoace abținerea cetățenilor de la vot. Înfrîngerea le-a fost zdrobitoare. Poporul a respins manevrele celor care au căutat întotdeauna să împiedice masele populare de la participarea activă la viața politică.

Participarea fără precedent a populației la vot este o dovadă eloquentă a activizării și a conștiinței politice a celor mai largi mase ale poporului, ținute în trecut în ignoranță și întinerie.

Iată un rezultat al muncii forțelor noastre democratice în frunte cu Partidul Muncitoresc Român.

Alegerile s'au transformat într-o entuziasă manifestare a adunării poporului la noua Constituție. În felul acesta, înă înainte de a fi supusă Marii Adunări Naționale, poporul, în convășirile sa majestatoare, s'a pronunțat în favoarea Constituției.

Nenumărați cetățeni și grupuri de cetățeni au luat parte la discuția largă cu adevărat populară a Constituției și și-au roșit propuneri și sugestii. În redactarea textului definitiv al Proiectului care va este supus, s'a luat seama de multe din aceste propuneri. Va revine acum de-a dreptul în domeniul popular de a da forma definitivă Proiectului de Constituție și de al transforma într-un proiect în legea fundamentală a Republicii Populare Române.

Nu peste mulți timp vom fi chemați să realizăm, așa cum glăsuiește Constituția, organele locale ale puterii populare.

Prin această reformă se va da Republicii Populare Române un nou instrument puternic de exercitare a puterii de către popor, de

atrageră a maselor populare largi la opera de conducere a statului.

În fața Republicii noastre Populare se deschid perspective noi, strălucite.

Noua Constituție, reformele democratice ce decurg din ea, vasta opera de reconstrucție economică pe care am înființat-o duc țara noastră înainte, spre trepte superioare ale dezvoltării sociale pentru binele poporului, pentru propășirea Patriei noastre.

În mersul acesta înainte, reprezentanții poporului, deputații Marii Adunări Naționale, au un rol însemnat de îndeplinit. Nu mă pot opri să nu gresesc de acest prilej, ca în numele Partidului Muncitoresc Român, forța conducătoare a Frontului Democratiei Populare, exponent al clasei celei mai avansate a societății, să felicit pe reprezentanții poporului aleși în alegerile din 28 Martie și prin ei înșiși pe alegători care au știut să aleagă o astfel de reprezentanță populară, una din garanțiile dezvoltării democratice a Republicii noastre Populare. *(Aplauze jubiloase, îndelung repetate, mănușii albe ale deputaților populare.)*

„Scînteia” nr. 1696
din 11 Aprilie 1948.

EXPUNERE DE MOTIVE LA PROIECTUL DE LEGE PENTRU NAȚIONALIZAREA ÎNȚEPRINDERILOR INDUSTRIALE, MINIERE, BANCARE, DE ASIGURĂRI ȘI DE TRANSPORT

11 Iunie 1948

Domnule Președinte,

Onorat Prezidiu,

Doamnelor și domnilor miniștri,

Doamnelor și domnilor deputați,

Începând cu victoria dela 6 Martie 1945, democrația a înregistrat în țara noastră o serie de succese dintre cele mai importante pe tărâm economic, dar mai ales pe tărâm politic.

După reforma agrară, măsurile de refacere economică au fost urmate de reforma monetară din 15 August 1947, reformă care a pus capăt haosului provocat de inflație și a dus la stabilizarea și consolidarea situației noastre economice. Succesele obținute însă pe tărâm politic, cum au fost: eliminarea reprezentanților burgheziei din guvern, trecând răspunderea guvernării în mâinile clasei muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, precum și înlăturarea monarhiei odată cu proclamarea Republicii Populare Române, au deschis posibilități largi pentru a putea face noi pași importanți pe tărâmul consolidării pozițiilor cucerite, precum și al cuceririi de poziții noi.

Situația creată în urma transformărilor petrecute impune o schimbare structurală în domeniul economiei naționale, pentru a putea pune toate forțele productive ale țării în slujba ridicării nivelului politic, economic și cultural al poporului nostru.

Această schimbare structurală este trecerea în mâinile statului,

ca bun comun al poporului, a celei mai importante părți din mijloacele de producție. *(Aplauze prelungite.)*

Încă dela 23 August 1944 reprezentanții burgheziei au căutat atât pe teren economic cât și pe teren politic, atât înăuntrul guvernului cât și dinafara lui, să lupte cu toate mijloacele contra înălțării regimului de democrație și să saboteze din toate puterile mijloacele lui.

În cele mai importante sectoare industriale au avut de luptat cu sabotarea producției, degradarea utilajului, vânzarea la negru și sărăcirea întreprinderilor prin sfârșirea lor pentru beneficii personale, care luau din mână străinătății.

Nicunul dintre producătorii particulari nu producea cu capital propriu. Toți se foloseau de creditele Băncii Naționale, utilizând acești bani pentru a plăti consilierilor de administrație sume mari drept salariu, iar mulți cumpărau cu ei propriile lor case sau propriile lor acțiuni.

Trecerea celei mai importante părți a mijloacelor de producție în mâna statului este o necesitate, deoarece aceste arme economice se smulg din mâinile aceluia dela care au smuls armele politice.

Lăsând mai departe multele de producție în aceste mâini, ar însemna să permitem burgheziei înlăturarea poporului dela conducerea politică, să permitem burgheziei continuarea politicii ei de a desorganiza viața noastră economică pentru a compromite regimul în ochii poporului; ar însemna să-i permitem să folosească mai departe aceste unelte ca mijloace de manevră în scopul de a restaura vechiul regim.

Trecându-le în mâna statului, la cârma căruia stă guvernul reprezentând interesele poporului, înscăunăm a largi în sectorul economic al Republicii noastre Populare succesele obținute pe teren politic.

Este evident că nici planificarea economiei naționale nu poate fi concepută alăta timp cât cele mai importante mijloace de producție sunt în mâna capitalului particular.

Pentru a putea trece la o economie planificată, pe care cea mai mare parte a poporului o așteaptă din partea guvernului, este necesar a trece aceste mijloace în mâinile statului.

Înfăptuind acest act revoluționar, vom putea stimula toate energiile creatoare ale poporului nostru printr-o muncă conștientă și în

suflejită. Prin consolidarea puterii economice a Republicii Populare Române vom putea asigura un ritm încă necunoscut în dezvoltarea economică, politică și socială a Republicii noastre Populare.

Permiteți-mi, doamnelor și domnilor deputați, să dau citire proiectului de lege pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi. (Se dă citire proiectului de lege.)

Închei prezentarea legii de naționalizare a întreprinderilor industriale, cu rugămintea de a da urgență votării acestei legi. *(Aplauze prelungite.)*

„Scântea” nr. 1.144
din 13 Iunie 1948.

EXEMPLUL MĂREȚ DE CONSTRUIRE A SOCIALISMULUI

Comunități din întreaga lume o dată cu ei toți oamenii muncii sărbătoresc la 1 Octombrie 1948 împlinirea a 10 ani dela apariția lucrării tovarășului Stalin: „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”

În arsenalul ideologic al partidelor marxist-leniniste din lumea întreagă, aceasta operă a tovarășului Stalin este una din armele cele mai puternice în lupta dusă pentru triumful comunismului. Făcând o geniață generalizare a experienței Partidului Bolșevic, care în tot decursul istoriei sale deține rolul de avangardă în mișcarea revoluționară a proletariatului din întreaga lume, tovarășul Stalin a creat o veritabilă enciclopedie a marxism-leninismului, care servește drept călăuză în acțiunea comuniștilor din întreaga lume.

Însemnătate covârșitoare are „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice” și pentru Partidul Muncitoresc Român. Din clipa în care partidul nostru, acți-vând în adâncă ilegalitate, a pus în circulație primele exemplare ale „Istoriei Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice” care ne-au parvenit, precum și primele traduceri manuscrise, iar apoi și tipărite, din această lucrare, „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice” a devenit pentru noi un îndreptar în toate problemele strategiei și tacticii de partid, ca și în cele ale vieții interne a partidului.

Istorică experiență a partidului lui Lenin și Stalin ne este deosebit de prețioasă acum, când la noi în țară s'a instaurat un regim de democrație populară și când partidul nostru joacă rolul determinant în întreaga viață de stat.

Pentru țara noastră socialismul nu mai este astăzi un țel îndepărtat. Sarcina construirii socialismului este la ordinea de zi. Partidul nostru îndreapta toate eforturile și toată energia oamenilor muncii spre reorganizarea pe baze socialiste a economiei țării, spre înalțarea unei vieți noi. Marea experiență a Uniunii Sovietice ne ajută să rezolvăm problemele cele mai complexe, de importanță primordială pentru reușita construirii socialismului. Această experiență ne ajută să evităm greșelile și să scutim drumul care duce la aceasta țintă.

Crearea unei industrii socialiste dezvoltate este una din sarcinile esențiale ale construirii socialismului în țara noastră. Statul popular a moștenit dela vechiul regim o economie extrem de inapoiată. Imperialiștii englezi, francezi și americani, care porunceau în țara noastră încă din vremea primului război mondial, duceau o politică ce urmărea menținerea artificială a României într-o stare de inapoiere și de complectă dependență economică față de statele străine. Imperialiștii germani, care în ajunul agresiunii antisovietice luau locul imperialiștilor anglo-franco-americani, hărâzeau României rolul de hinterland agricol al economiei de război a Germaniei. Pentru tânărul stat democratic s'a pus problema lichidării cât mai grabnice a inapoierei economice a țării și a creării unei baze materiale solide care să-i asigure independența economică. S'a pus problema dezvoltării rapide a marilor industrii. Dacă nu ne-am fi călăuzit după experiența Uniunii Sovietice și a Partidului Bolșevic, ne-am fi văzut puși în fața unei serioase primejdii, deoarece elementele oportuniste au încercat nu o dată să impună țării noastre calea dezvoltării industriale obișnuite a statelor capitaliste, cale care începe cu dezvoltarea industriei ușoare.

Dar partidul nostru, înarmat cu experiența Partidului Bolșevic, a respins și respinge asemenea încercări. Noi înținem minte bine cuvintele tovarășului Stalin, care spune că o asemenea cale de industrializare este „un proces îndelungat care necesită termene lungi, de câteva decenii, în cursul cărora trebuie să așteptăm dezvoltarea industriei ușoare și să vegetezi fără industrie grea”¹.

Tovarășul Stalin arată că Partidul Comunist al U.R.S.S. a

¹ I. Stalin: „Cuvântare rostită la întrunirea electorală a alegătorilor din circumscripția electorală «Stalin» din orașul Moscova în ziua cu 9 Februarie 1946”, ed. P.M.R. 1948, pag. 21.

respins calea „obișnuită” a industrializării și a început opera de industrializare a țării prin dezvoltarea industriei grele. Lucrul acesta a fost foarte greu, dar realizabil. În această operă, naționalizarea industriei și a băncilor a fost de un mare ajutor, pentru că a dat posibilitatea ca mijloacele să fie adunate repede la un loc și transferate în industria greă¹.

Aceste teze ale tovarășului Stalin stau la baza politicii noastre de reconstrucție a economiei pe baze socialiste.

Înca în 1945, rezoluția Conferinței naționale a Partidului Comunist Român a subliniat că „pentru a pune în valoare toate bogățiile pământului țării noastre, pentru a înzestra economia noastră agricolă cu mașini moderne, pentru a utiliza la maximum capacitatea industriei noastre, este în primul rând necesară relucerea și dezvoltarea industriei grele, metalurgice și extractive”.

Partidul Muncitoresc Român vede în dezvoltarea industriei grele voriga hotărâre a operei de reconstrucție economică și de industrializare a țării noastre.

Învingând greutățile provenite din existența încercuirii capitaliste, luptând împotriva dușmanilor socialismului de teapa lui Troțki, Zinoviev, Răkov, Buharin, lichidând moștenirea grea lăsată de regimul capitalist-moșieresc, partidul lui Lenin și Stalin a rezolvat cu succes toate problemele esențiale ale construirii socialismului. Acest fapt este de o importanță inegalabilă nu numai pentru U.R.S.S., pentru clasa muncitoare sovietică, dar și pentru clasa muncitoare a țărilor care merge pe calea construirii socialismului.

O problemă deosebit de complexă pentru partidul nostru, ca și pentru celelalte partide comuniste și muncitorești frățești, este construirea socialismului la țară. Dacă la oraș, cu toată împotrivirea înverșunată a dușmanului de clasă, am izbucnit să smulgem relativ ușor puterea economică din mâinile clasei exploatare, a clasei capitaliștilor, apoi la țară, după reforma agrară care a expropriat clasa moșierilor, s'a mai menținut clasa capitalistă cea mai numeroasă și chinburime. Avem la sate un ocean de mici gospodării individuale (peste 3.000.000) care, după celebra expresie a lui Lenin, generează capitalism și de zi, ceas de ceas, spontan și în proporții de masă. Productivitatea acestor gospodării țărănești este extrem

de scăzută, lucru care nu poate să surprindă, dat fiind că 77% din aceste gospodării au câte 3 ha. de pământ și chiar mai puțin. Peste 40% din gospodăriile țărănești nu sunt în stare să-și îndestuleze nevoile din producția proprie și sunt sile să cumpere produse agricole. Mai mult de jumătate din aceste gospodării nu au vite de muncă și nici măcar pluguri.

Partidul nostru are de îndeplinit sarcina grea a lichidării stării de inapoiere a agriculturii, a asigurării unei înalte productivități a acesteia, a salvării țărănimii muncitoare de miserie, a lichidării exploatarei la țară.

Tot în experiența istorică a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice a găsit partidul nostru răspuns la întrebarea: ce drum trebuie să urmeze pentru a îndeplini cu succes această sarcină.

„Care este deci soluția? — întreba tovarășul Stalin — Soluția este trecerea de la gospodăriile țărănești mici și țărănișate la gospodării mari și unite pe baza cultivării în comun a pământului, trecerea la cultivarea colectivă a pământului pe baza unei tehnici noi, superioare.

Soluția este asocierea gospodăriilor țărănești mici și foarte mici în unități mari, dar continue, nu prin presare și prin exemplul și convingere, în mari gospodării bazate pe cultivarea în comun, în țărănișă colectivă a pământului și care să folosească mașini agricole și tractoare și să aplice metode științifice de intensificare a agriculturii.

Alte soluții nu există!”

Din experiența istorică a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice izvorăsc și învățămintele prețioase pe care le conține Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din Partidul Comunist din Iugoslavia. Rezoluția arată că orice pripiie în reorganizarea pe baze socialiste a agriculturii nu poate să aducă decât rău și că pentru a lichida elementele capitaliste la sate se cere o muncă neobosită și îndelungată în direcția ingradirii elementelor capitaliste, a întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, și în direcția dezvoltării unei industrii socialiste în stare să asigure producția de mașini agricole.

¹ Ibid., pag. 21 — 22

Acestea sunt ideile de care se călăuzește partidul nostru în activitatea sa practică de reorganizare socialistă a agriculturii.

Au fost și la noi țărani care ignorau problema reorganizării agriculturii pe baze socialiste, care nu înțelegeau adevărul evident că nu se poate construi socialismul numai la oraș. Au fost la noi oportuniști înveterați, ca de pildă Patrașcanu, care în plină luptă pentru dezvoltarea democrației populare, precumiza alianța clasei muncitoare cu țara țărănească, înlocușă chibzului, încercând astfel să înlocuiască lupta de clasă împotriva exploataților prin „pace socială” între exploatați și exploatați ori, Mulțumită învățămintelor trase din experiența luptei Partidului Bolșevic, partidul nostru a respins cu hotărâre aceste încercări ale dușmanilor de a-l împinge pe o cale greșită.

Este neîndoios că și sună acest raport Partidului Bolșevic de marele fapt istoric de a fi *însuși unii salutați* la problema reorganizării pe baze socialiste a agriculturii, nu numai pentru propria sa țară, ci și pentru toate țările care merg spre socialism. Tera potrivit căreia drumul socialismului, care în esență este comun tuturor țărilor, a fost eruit de Uniunea Sovietică, stă la baza politicii partidului nostru în domeniul construirii socialismului.

Înșe că fiecare țară, inclusiv a noastră, are particularitățile care condiționează anumite deosebirii în procesul de dezvoltare a țării respective pe drumul socialismului. Tocmai aceste particularități le avea în vedere Lenin când arăta că „întrecerea dela capitalism la comunism nu poate să nu dea, înșe, o abundență și o diversitate enormă de forme politice. Dar esența lor va fi inevitabil aceeași: dictatura proletariatului”.

Tendința oportunistă de a exagera importanța acestor diferențe specifice și a opune teoria conform căreia o țară sau alta ar putea merge spre socialism pe o cale a sa deosebită — ceea ce presupune renunțarea la rolul conducător al clasei muncitoare în construirea socialismului — s'a dovedit o tendință nefastă și primejdioasă. În realitate, aceste teorie reprezintă încercarea de negare a importanței istorice universale a experienței Partidului Bolșevic. Ea constă încercarea oportunistă de a opune căii spre socialism, trasată de Partidul Bolșevic, căii de construire a orândurii socialiste pe

baza luptei revoluționare împotriva tuturor claselor exploatare, — calea întezista a așa zisei dezvoltări „pașnice” a socialismului — calea „integrării pașnice” a elementelor capitaliste în socialism. În condițiile unei profunde stingeri a luptei de clasă.

După această „teorie” se călăuzește în politica sa clasa naționalistă a lui Tito, Karđelj, Ranković, Djilas din conducerea actuală a P.C.I. E împede că o asemenea „teorie” nu poate duce decât la abandonarea marxism-leninismului, la abandonarea luptei de clasă și la căderea în păcatul naționalismului burghez.

Firește, studiind experiența Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice și aplicând-o în condițiile specifice ale țării noastre, noi nu uităm nicio clipă că marxismul nu este o dogmă, ci un îndreptar în acțiune. „A-ți însuși teoria marxist-leninistă — ne învață tovarășul Stalin — înșeamna a-ți însuși *esența* acestei teorii și a învața să aplici această teorie atunci când trebe să rezolvi probleme practice ale înșării revoluționare în diferitele condiții ale luptei de clasă a proletariatului”¹.

Nu există mijloc mai eficace de însușire efectivă a esenței teoriei marxist-leniniste decât studierea lucrării tovarășului Stalin, Membrii partidului nostru vor fi în stare să îndeplinească cu cinsle sarcinile ce se impun partidului în măsura în care vor ști să folosească învățămintele drunului istoric parcurs de Partidul Bolșevic.

Lucrarea tovarășului Stalin stă la baza întregului nostru învățământ de partid. Pește 40.000 de membri de partid studiază „Istoria Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice” individual și în cercuri. Aceasta operă a tovarășului Stalin a fost tipărită la noi în circa 300.000 de exemplare. Sperăm că tirajul acestei lucrări va atinge în curând un milion de exemplare.

Cartea e citită și studiată și de cercuri largi din rândurile celorlalte țări partid. Ea a devenit cu adevărat cartea de competență a întregii munciri conștiente din țara noastră.

Sorbind din nesecatul izvor al experienței Partidului Bolșevic, creat, educat și oțelit de marile genuri ale omului, conducătorii munciri din lumea întreaga — Lenin și Stalin —, partidul nostru a dobândit succese serioase în construirea bazelor socialismului în țara noastră. Noi știm că vom obține succese și mai impor-

¹ V. I. Lenin — „Statul și revoluția”, ed. P.M.R. 1951, ediția a II-a, pag. 43.

² „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 495-496.

tante dacă vom ține totdeauna seama de învățămintele drumului glorios parcurs de Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice. Și dimpotrivă, uitarea experienței Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice nu poate să ducă decât la greșeli și să compromită în mod ireparabil construirea socialismului în țara noastră.

Inspirându-ne din experiența Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, noi întărim neîncetat unitatea de neclintit a rândurilor partidului nostru. Noi știm că pentru a obține noi succese și nevoie să întărim și mai mult partidul nostru, veghind ca el să pastreze și să întărească tradițiile sale de luptă și caracterul de partid revoluționar al proletariatului, intransigent față de oportuniști, concilianți și capitulanți dărz și neclintit față de burghezie și ceilalți exploataatori.

Știm deasemenea că Partidul Muncitoresc Român nu și va putea îndeplini misiunea de conducător al clasei muncitoare și al tuturor oamenilor muncii dacă se va lăsa înbătat de succese și dacă va cădea în păcatul îngâmării. Și dimpotrivă, partidul va fi de neînvinș dacă va ști să-și aprecieze munca în spirit autocritic, bolșevic, dacă va ști să instruiască și să educe cadrele, trăgând învățămintele cunvenite din greșelile sale și îndreptându-le la timp.

Experiența partidului lui Lenin și Stalin ne învață că numai păstrând o strânsă legătură cu masele, că numai întărind și dezvoltând neîncet această legătură, numai plecând urechea la glasul maselor și înțelegându-le nevoile vitale, va putea partidul nostru să devină într-adevăr un partid de masă, în stare să conducă milioanele de oameni ai muncii, în frunte cu clasa muncitoare, spre victoria socialismului în țara noastră.

„Pentru pace trăinică, pentru
democrație populară” nr. 11
(22) din 1 Octombrie 1946

PLANUL DE STAT AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE PE ANUL 1949

Expunere în fața Marii Adunări Naționale

27 Decembrie 1948

Onorat președinte, tovarăși miniștri, tovarăși deputați,

Vă supunem spre discuție și aprobare proiectul primului plan de stat al Republicii Populare Române.

Alcatuirea acestui plan, care coordonează activitatea diverselor sectoare economice, sociale și culturale, constituie în momentul important, deschide o etapă nouă pe drumul construirii socialismului în țara noastră.

Care sunt condițiile în care pornim la realizarea planificării economice noastre?

În timp ce în țările capitaliste se ascut contradicțiile politice și se înrătățește starea economică, forțele păcii și ale progresului, în frunte cu Uniunea Sovietică se întăresc și se dezvoltă pe zi ce trece. Blocului sguduit de contradicții interne al imperialismilor ațățători la război i se opune lagărul democratic, format din popoarele iubitoare de pace. Crește și se întărește colaborarea politică și economică între Uniunea Sovietică și țările de democrație populară.

Pe plan intern, condițiile în care pornim la planificarea economiei noastre sunt, pe de o parte, faptul că puterea politică se află în mâinile celor ce muncesc, iar pe de altă parte că lupta de clasă se ascute pe măsura înăfrării noastre pe drumul socialismului.

Planificarea economiei nu e — așa cum au vrut s'o prezinte teoreticienii burghezi și social-democrați — o operațiune posibilă sub orice regim politic și social, în orice împrejurare. Planificarea

economiei presupune existența unor anumite condiții indispensabile, și anume: smulgerea puterii politice și economice din mâna capitaliștilor, conducerea politică a statului de către clasa muncitoare, organizarea de către ea a principalelor mijloace de producție, existența unei evidențe a acestor mijloace.

Descutând cu scriitorul englez Wells, tovarășul Stalin a spus: „Până nu vă veți elibera de capitaliști și până nu veți renunța la proprietăți propriu-zise asupra mijloacelor de producție, nu veți avea o economie planificată”.

Deabă după naționalizarea principalelor întreprinderi industriale, de transport, bancare și de asigurări, la 11 Iunie 1948, deabă după ce clasa muncitoare a luat sub conducerea sa directă aceste întreprinderi au fost create premisele necesare pentru planificarea economiei și, ca urmare, s-au putut lua o serie de măsuri de reorganizare a sectorului industrial, bancar și de circulație a mărfurilor.

Fabricile au fost grupate în centrale industriale, după obiectul lor de producție. Întreprinderile, sub conducerea noilor directori muncitori, lichidează starea de dezorganizare în care fuseseră lăsate de către capitaliști. Prin efortul clasei muncitoare, devenită conștientă de faptul că deține aproape în întregime principalele mijloace de producție din sectorul industrial, producția industrială crește, programele fixate de ministere sunt executate și depășite. În locul haosului contabil, provocat intenționat de capitaliști pentru a-și ascunde astfel beneficiile, se introduce o contabilizare riguroasă a tuturor cheltuielilor și veniturilor.

Toate acestea, împreună cu organizarea sistemului de credit, restructurarea sistemului fiscal, ca și întărirea comerțului de stat, constituie elemente care ne dau posibilitatea întocmirii — la câteva luni dela naționalizare — a primului plan de stat.

Trebuie menționat că planificarea cuprinde sectoarele în care statul deține totalitatea sau imensa majoritate a mijloacelor de producție — industria, transporturile — precum și o parte din sectorul agricol, proprietatea statului, ca și instituțiile de credit, comerțul de stat și cooperatist, dată fiind natura lor socialistă.

În ceea ce privește sectorul particular în agricultură, cu cele circa 3.500.000 de gospodării individuale, î se pun sarcini a căror realizare constă în a asigura aprovizionarea cu materii prime a industriei, satisfacerea nevoilor populației urbane și țărănești cu pro-

duse alimentare și punerea la dispoziție a cantităților de produse agricole necesare schimburilor cu străinătatea.

Tovarăși deputați,

Trebuie să subliniem că toate realizările de mai sus, care constituie premisele planificării noastre economice, nu ar fi fost posibile fără ajutorul politic și economic dat de marea Uniune Sovietică. Ajutorul economic s'a manifestat atât prin importante ușurări succesive ale obligațiilor ce deriva din tratatul de pace, cât și prin convenții comerciale și de colaborare economică, încheiate pe baza unei perfecte egalități de drepturi.

Mărirea producției industriale a devenit posibilă numai datorită materiilor prime, semifabricatelor și utilajului de baza livrate de către Uniunea Sovietică. Aceste livrări au asigurat îndeosebi redresarea industriei noastre siderurgice, precum și activitatea industriei textile.

În domeniul colaborării economice trebuie să subliniem importanța deosebită a societăților mixte sovieto-române — „sovmurmi” — care contribuie în mod hotărâtor la dezvoltarea industriei petroliere, chimice și forestiere, a transporturilor noastre maritime, fluviiale și aeriene, precum și a noulor noastre industrii de tractoare.

De o însemnată deosebită pentru noi este și prețiosul ajutor tehnic pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, dându-ne astfel posibilitatea să folosim uriașa experiență a Țării Socialismului.

Astfel, relațiile economice tot mai strânse cu Uniunea Sovietică nu numai că au ajutat și ajută la întărirea puterii economice a Republicii Populare Române, dar ne pun și în adăpost de consecințele catastrofale ale gravei dificultăți economice de care sunt cuprinse țările cu sistem capitalist.

Relațiile economice și politice cu țările de democrație populară au deasemenea o mare însemnatate. În fața noastră se deschide perspectiva dezvoltării acestor relații, în sensul completării reciproce a economiilor respective și a coordonării eforturilor în lupta împotriva imperialismului și pentru construirea socialismului.

Dar condițiile politico-economice obținute prin sprijinul hotărâtor al Uniunii Sovietice și prin luptele grele și pline de sacrificii ale clasei muncitoare, sub conducerea partidului nostru, fac nu numai

mai posibilă, ci și necesară planificarea economică. Dece? Pentru că planificarea economică este una din tegile de dezvoltare ale economiei socialiste pe care am început să construim.

Într-adevăr, în locul dezvoltării spontane, anarhice și oarbe caracteristice modului de producție capitalist, care duce inevitabil la crize, haos economic, șomaj și mizerie, economia socialistă se bazează pe o dezvoltare coordonată a tuturor ramurilor și unităților economice, fiind la scara de necesitățile generale ale economiei socialiste.

Pe când în ordănuirea capitalistă modului întregii nație toată economia este profund, în economia socialistă, în locul concurenței dușmănoase între diferitele întreprinderi, există o colaborare strânsă și armonioasă între toate unitățile de tip socialist, toate contribuind la realizarea telului socialismului: ridicarea permanentă a nivelului material și cultural al oamenilor muncii.

Aceasta nu este cu puțință decât dacă se planifică și se coordonează sarcinile fiecărei unități, ale fiecărei ramuri industriale, ale fiecărui sector economic, transformând, așa cum spunea Lenin încă din 1918, întregul mecanism economic al statului într-un organism economic care să lucreze în așa fel încât milioane de persoane să fie conduse în același plan.

În acest sens, Constituția Republicii Populare Române, în art. 15, prevede:

„Statul îndrumă și planifică economia națională în vederea dezvoltării puterii economice a țării, asigurării bunăstării a poporului și garanțării independenței naționale”.

Tovarăși deputați,

Planul pe care îl prezentăm astăzi este un plan de un an. Ne-am hotărât să întocmim primul Plan de Stat al Republicii Populare Române numai pe anul 1949 din următoarele considerente:

a) în primul rând, necesitatea de a planifica economia țării cât mai urgent — planul trebuind să înceapă la 1 Ianuarie 1949 — nu dădea răgaz suficient pentru un studiu mai amplu cerut de un plan de lungă durată;

b) în al doilea rând, acest studiu ar fi cerut material statistic și documentar, întocmit pe baze științifice, special pregătit în vederea planificării; iar acest material este abia în curs de pregătire.

c) în al treilea rând, nici experiența noastră, atât a aparatului tehnic cât și a cadrelor din economie, nu îngăduiau elaborarea unui plan pe o perioadă mai lungă.

Care sunt obiectivele politico-economice pe care le urmărește planul de stat pe 1949?

Primul obiectiv constă în consolidarea realizărilor economice efectuate în ultima perioadă de masele muncitoare din țara noastră, întărirea independenței noastre naționale și asigurarea condițiilor necesare pentru construirea socialismului în Republica Populăra Română.

Așa cum ne învață Lenin și Stalin, așa cum ne învață experiența Uniunii Sovietice, construirea socialismului nu este cu puțință fără o puternică industrializare. Iar aceasta industrializare trebuie făcută prin dezvoltare în primul rând a industriei grele, a industriei producătoare de mijloace de producție.

Deasemenea industrializarea constituie o condiție esențială pentru întărirea economiei țării noastre ca uninel în lanțul țărilor antilmperialiste.

Pe această linie călăuzitoare a mers Conferința națională a Partidului Comunist Român în 1945, când a considerat ca o sarcină de bază pentru țara noastră dezvoltarea industriei grele. Nu mai dezvoltând industria grea vom putea pune în valoare toate bogățiile solului și subsolului nostru, vom putea produce mașini și utilaj pentru celelalte industrii, vom asigura dezvoltarea transporturilor, vom desvolta agricultura, punându-i la dispoziție mașini agricole, unelte, îngrășăminte, vom putea electrica țara, vom mări productivitatea muncii și vom reuși astfel să punem din ce în ce mai multe produse la îndemâna celor ce muncesc, ridicându-le nivelul de trai și cel cultural.

Un alt obiectiv pe care-l urmărește planul pe 1949 este depășirea cu 40% a valorii producției globale industriale din anul 1948. Acest obiectiv este posibil de realizat deoarece în 1949:

a) vom importa mai multe materii prime necesare industriilor

decât în 1948, și aceasta în primul rând datorită sprijinului puternic dat de L.R.S.S.;

b) vom produce în țară o serie de mașini și unelte pe care până acum le importam;

c) vom putea mări capacitatea de producție a multor întreprinderi prin reînnoirea utilajului și lichidarea gâtuirilor;

d) vom pune în funcțiune unități industriale noi;

e) în sfârșit, vom mari, printr-o serie de măsuri, productivitatea muncii.

Prin depășirea cu 40% a valorii producției globale industriale din 1948, noi lichidăm — în ansamblul industriei — rămânerea în urma țării de perioadă de slăbire de război, iar în unele sectoare depășim chiar cu mult această perioadă.

Un alt obiectiv politico-economic al planului e pregătirea și realizarea în domeniul agriculturii a măsurilor care să asigure îndrumarea acestui sector spre socialism, în special prin înzestrarea agriculturii cu mașini și unelte, prin înfățișarea fermelor de stat și a stațiilor de mașini și tractoare, precum și prin organizarea și dezvoltarea diferitelor tipuri de cooperative.

Realizarea planului nostru de stat trebuie să ne pună la dispoziție mijloacele materiale pentru întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Alt obiectiv politico-economic al planului pe 1949 este îmbunătățirea condițiilor de trai ale maselor muncitoare. Aceasta se va realiza prin mărirea producției mărfurilor industriale de larg consum, prin dezvoltarea și extinderea comerțului de stat și cooperatist, prin intensificarea schimbului dintre sat și oraș, care să lărgască baza de aprovizionare alimentară a populației salariale, cât și posibilitățile de aprovizionare ale țărănimii muncitoare.

În sfârșit, un alt obiectiv urmărit de plan este pregătirea condițiilor necesare pentru întocmirea și realizarea viitorului plan de stat de lungă durată.

În acest scop, în anul 1949 se vor studia și pregăti o serie de lucrări de investiții, menite să crească noi ramuri industriale și să mărească potențialul industriei naționale, se vor face prospecții și explorări în scopul descoperirii unor noi bogății miniere, se vor studia posibilitățile locale de dezvoltare economică complexă pe re-

gim, se va perfecționa evidența statistică și se vor elabora standarde pentru un număr de produse principale ale economiei naționale.

INVESTIȚIILE

Tovarași deputați!

Obiectivele urmărite de planul nostru pe 1949 apar deosebit de importante dacă privim investițiile care au fost prevăzute.

Noi socotim că din acumulările ce se vor realiza prin amortizarea și alocații bugetare să destinăm pentru investiții pe 1949 o sumă de 82 de miliarde de lei, din care 7 miliarde pentru terminarea lucrărilor începute în anul 1948.

Suma aceasta, rod al eforturilor celor ce muncesc, deși e considerabilă (de 3,7 ori mai mare decât cea investită în 1948) — și va trebui depusă în munca îndârjită a tuturor pentru a o putea realiza — e totuși departe de a corespunde necesităților de dezvoltare a economiei noastre și de a satisface nevoile noastre culturale și sociale chiar pentru anul 1949.

A trebuit deci să structurăm repartitia acestei sume în așa fel ca obiectivele ce ni le propunem să poată fi atinse. Deaceia, din totalul de 82 de miliarde de lei destinați investițiilor, noi prevedem prin proiectul de plan ca cea mai mare parte să fie alocată scopurilor productive. Astfel propunem ca:

47,2% să fie alocate investițiilor pentru mijloacele de producție industrială,

21,2% pentru transporturi și căi de comunicație,

11,2% pentru sectorul cultural și social,

9,3% pentru administrația de stat,

9,4% pentru agricultura și silvicultura,

1,7% pentru comerțul interior.

În spiritul liniei partidului de a se pune accentul pe industria de bază, noi am prevăzut să fie alocate industriei grele și celei extractive 36,8% din totalul investițiilor și 10,4% industriei ușoare. Deasemenea, din cele 21,2% din totalul investițiilor destinate transporturilor și comunicațiilor, mai mult de jumătate (11,8% din total) sunt prevăzute pentru căile ferate.

Trebuie să menționăm că, separat de investițiile prevăzute în planul pe 1949, mai trebuie să contăm pe alte importante investiții ce vor avea loc în întreprinderile cu participație sovietică și în „sovramuri”.

Efortul pe care îl face poporul nostru în anul care vine, prin aceste investiții, trebuie să-și dea, și-și va da, roadele sale printr-o creștere a producției industriale și agricole, precum și a productivității muncii, deosebită prin creșterea acumulării socialiste, care va asigura reproducția largă socialistă și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Desigur că o parte din aceste investiții se va resimți imediat prin creșterea producției, dar o altă parte, destul de însemnată, își va da roadele abia în anii următori.

Să trecem acum la cercetarea sumară a sarcinilor date de Planul de Stat pe 1949 principalelor ramuri industriale.

INDUSTRIA

Valoarea producției globale a industriei din Republica Populară Română, socotită la prețurile din 31 Decembrie 1948, va crește în anul 1949 cu 40% în comparație cu producția anului 1948.

În ramura siderurgiei, determinantă pentru dezvoltarea întregii economii a Republicii Populare Române, se va depăși cu 35% nivelul producției de fontă din 1948. Producția de oțel Siemens-Martin va întrece cu 16% pe cea din 1948, iar producția de laminale finite va fi cu 30% mai mare decât în 1948.

Pentru a se realiza această producție, vor trebui să se execute lucrările de investiții care să asigure o funcționare continuă și în condiții mai bune a instalațiilor celor mai importante, să mărească capacitatea actuală de producție, să creeze și să lărgască bazele materiale pentru o dezvoltare ulterioară.

În acest scop, printre lucrările de investiții în siderurgie s'au prevăzut: reconstrucția și mărirea capacității a trei furnale înalte și a două cuptoare Siemens-Martin, construcția a două cuptoare noi Siemens-Martin, începerea realizării a două laminatoare, dublarea capacității coacerii de la Reșița. Pentru asigurarea nevoilor industriei noastre siderurgice cu cocs, se va începe construirea unei coacerii pe bază de cărbune de Valea Jiului.

În cursul anului 1949 se va extrage cu 24% mai mult minereu de fier decât în 1948. Această cantitate este departe de a asigura nevoile actuale ale industriei siderurgice. De aceea se vor face lucrări de deschidere la diferite mine de fier și lucrări de explorare în diferite regiuni pentru descoperirea de noi zăcăminte de fier. Se vor lua măsuri pentru folosirea minereurilor de fier de calitate inferioară.

Metalurgia prelucrătoare va trebui să facă o cotitură hotărâtoare, îndreptându-se pe linia dezvoltării producției de utilaj necesar industriei, agriculturii și transporturilor, ocupând astfel un loc de frunte în dezvoltarea economiei naționale.

În anul 1949 producția metalurgiei prelucrătoare va întrece cu 35% pe cea din anul 1948.

Această producție va trebui să asigure în mare parte îndeplinirea planurilor de investiții în toate sectoarele economiei naționale. O importanță deosebită se va da echipării sectorului petrolifer, executându-se o cantitate de utilaj petrolier cu 132% mai mare decât în 1948; metalurgia prelucrătoare va da o contribuție însemnată în mecanizarea agriculturii, producând cu 40% mai multe unelte și mașini agricole decât în 1948. Pentru buna funcționare și dezvoltare a transporturilor de orice fel, se vor produce diferite materiale care vor întrece cu 25% producția din 1948.

Pentru lărgirea și perfecționarea tehnică a bazelor de dezvoltare a metalurgiei prelucrătoare, peste 70% din fondurile de investiții alocate acestei ramuri industriale vor fi folosite pentru procurarea de mașini-unelte, aparate și instalații.

În industria petrolieră se va continua creșterea producției de petrol, începută în anul 1948, extrăgându-se cu 13,7% mai mult petrol decât în 1948.

Pentru a se mări ritmul creșterii producției și pentru a se asigura o exploatare în condiții favorabile și în viitor, se vor continua și intensifica cercetările pentru descoperirea de noi zăcăminte de petrol, destinându-se în acest scop 13% din fondul de investiții alocate industriei petroliere.

Se vor face lucrări de loraj reprezentând 48,2% în plus față de 1948, dintre care loraj de explorare cu 83,5% și loraj de exploatare cu 31,3% mai mult decât în 1948.

Îndeplinirea sarcinilor de mai sus și crearea bazelor de de-

voltare ulterioară a industriei petroliere vor fi asigurate prin intermediul dotare masivă cu utilaj petrolier, reprezentând 39,5% din fondul de investiții alocat industriei petroliere.

Se vor face lucrări de refacere și regrupare a instalațiilor de rafinare, printre care și instalarea unei rafinării în Moldova, apăsând astfel unitatea prelucrătoare de sursă de materie primă.

Se va acorda o atenție crescândă gazului metan, care prezintă o importanță deosebită pentru economia națională atât ca materie primă pentru industria chimică, cât și ca un combustibil care să înlocuiască păcura și lemnele. În cursul anului 1949 se vor executa lucrări de investiții în vederea dezvoltării exploatărilor. Se vor executa 21 de sonde de exploatare și 5 sonde de explorare.

Se va extrage cu 15% mai mult cărbune decât în 1948, iar din cantitatea totală extrasă 55% vor fi cărbuni din Valea Jiului, spălați și triați. Se vor efectua lucrări de prospecție și explorări pentru mărirea rezervelor actuale și identificarea zăcămintelor noi, în special pentru hulele cocsificabile din Banat. Se vor mecaniza lucrările de abataj.

Intensificarea și lărgirea exploatării de lignit, ameliorarea produselor obținute vor constitui o preocupare specială în anul 1949. Se va extinde mecanizarea extracției la bazinele importante de lignit, se vor executa lucrări miniere de deschidere, necesare creării de noi rezerve la exploatarele existente se vor construi două instalații de ameliorare a ligniților.

Industria energiei electrice va asigura nevoile crescânde ale industriei în anul 1949 și va executa unele lucrări de dezvoltare strict necesare care să-i permită să facă față cerințelor economiei naționale până la stabilirea planului de electrificare generală a țării și începerea lucrărilor prevăzute în acest plan.

Producția de energie electrică în uz nete publice va fi cu 7,6% mai mare decât în 1948.

Se vor face lucrări pentru mărirea puterii instalate.

Industria electrotehnică, rămasă în urma celorlalte ramuri industriale, va trebui să fie întărită pentru a satisface nevoile de utilaj electric ale economiei naționale. Se va dezvolta fabrica de electromotoare „Dinamo” și se va începe construirea unei fabrici de motoare electrice.

În industria chimică se va păși la refacerea generală a instala-

lațiilor și se va începe dezvoltarea unei industrii puternice pe baza materiilor prime de care dispunem din abundență (gaz metan, sare petrol, lemn etc.).

Valoarea totală a producției în industria chimică va depăși cu 51% pe aceea din anul 1948. Se vor înregistra creșteri însemnate față de 1948 la o serie de produse importante. Astfel, soda caustică va depăși producția anului 1948 cu 13%, acidul sulfuric cu 40%, negrul de fum cu 31%. O creștere importantă va fi la producția înșănților.

Se va da o atenție deosebită construcțiilor de umitați noi. În cadrul „Sovromchim”-ului se va construi o mare fabrică de amoniac, acid azotic și îngrășăminte. Se vor construi două fabrici de negru de fum, patru fabrici de tananți și altele. Aceste construcții vor consuma 55% din fondul de investiții alocat industriei chimice.

În industria lemnului, producția de cherestea va depăși cu 38% nivelul din 1948. Se va transporta la fabrici tot materialul lemnos exploatat și aflat în depozite intermediare, precum și toate deburările de vânt. Se va intensifica acțiunea de mecanizare a transporturilor de bușteni, organizând folosirea rațională a materialului de tracțiune achiziționat în 1948 și construind noi cai ferate forestiere. Se vor monta 7 fabrici noi, cu utilaj existent, în imediata apropiere a masivelor forestiere. Fabricile prelucrătoare de lemn vor produce mobilă de tip popular și vor dezvolta producerea de case prefabricate.

În industria materialelor de construcție se va intensifica ritmul de producție și se vor lua măsuri de dezvoltare ținând seama de volumul mare de construcții prevăzute în planul pe 1949 și de perspectivele reproducției lărgite, care va trebui să devină o lege în economia noastră.

Se va produce cu 37% mai mult ciment decât în 1948, iar producția de geamuri trase va depăși cu 59% pe cea a anului 1948. Capacitatea totală de producție la geamuri trase va fi mărită prin construirea unei secțiuni noi la fabrica de geamuri Medias.

În ramura industriei ceramice, producția de cărămizi refractare va marca o creștere importantă, contribuind la buna funcționare a industriei siderurgice și a altor ramuri industriale. La cărămizile de silică se va depăși producția din 1948 cu 136%.

Producția în industria bunurilor de consum, destinată să satii-

face nevoile maselor muncitoare, va spori în mod simțitor, datorită asigurării și largirii bazei de materii prime prevăzute în Planul de Stat pe 1949 și a lucrărilor de investiție ce se vor executa în acest sector.

Țesăturile de bumbac va depăși cu 17% producția anului 1948, țesăturile de lână vor produce cu 11% mai mult decât în 1948, iar la țesături de mătase vegetală producția va depăși cu 47% pe cea a anului 1948. Se vor produce țesături a căror cantitate depășește cu 183% pe cea produsă în 1948. Producția filaturilor de în și cânepă va marca o creștere importantă.

O sarcină generală pentru industria textilă va fi îmbunătățirea calității produselor și lărgirea sortimentului.

Desvoltarea industriei textile va fi asigurată prin măsurile ce se vor lua pentru a reduce gălăria existentă între capacitatea insuficientă a filaturilor în raport cu aceea a țesăturilor. Creditul alocat pentru investiții în industria textilă va fi îndreptat aproape în întregime pentru mărirea capacității de producție totală a filaturilor: se vor achiziționa și monta două filaturi de bumbac, o filatură de cânepă, se vor desvolta filaturile de lână.

Se va produce cu 58% mai multă încălțăminte decât în 1948.

În industria alimentară se vor lua măsurile necesare pentru dezvoltarea tuturor ramurilor ei și se va realiza o depășire apreciabilă față de producția anului 1948 la principalele produse alimentare.

Producția conservei de carne va depăși cu 272% pe cea a anului 1948. Se va pescui de două ori mai mult pește decât în 1948.

În industria lăptelui se va produce lapte pasteurizat și refrigerat într-o cantitate de trei ori mai mare decât cantitatea prelucrată în industrie în 1948. Producția brânzeturilor în întreprinderile naționalizate va fi de șase ori mai mare decât în 1948, iar cea de unt presat cu 450% mai mare ca în 1948. În vederea realizării acestor sarcini se va organiza colectarea lăptelui, mărindu-se totodată capacitatea de colectare.

Se vor produce paste făinoase într-o cantitate care să depășească cu 330% pe cea din 1948.

În industria uleiurilor se va mări capacitatea de producție cu 20%, capacitatea de depozitare a semințelor cu 40% și a uleiurilor cu 35%.

Producția de zahăr va crește cu 17% peste cea a anului 1948. Industria spiritului va realiza în cadrul planului pe 1949 cu 34% mai mult alcool decât în 1948, iar producția de tutun va depăși cu 14% producția anului 1948.

Întreghi Industrii I s'au fixat următoarele sarcini generale: îmbunătățirea calității produselor, creșterea productivității muncii și scăderea prețului de cost.

Îmbunătățirea calității produselor va fi urmărită prin elaborarea și generalizarea standardelor de stat și prin controlul respectării lor în toate domeniile.

Ridicarea productivității muncii va trebui să imprime industriei noastre ritmul rapid de creștere a producției caracteristic industriei socialiste. Planul pe 1949 prevede o creștere a productivității muncii de cel puțin 15% față de aceea dela finele anului 1948. Pentru atingerea acestui scop se vor stabili norme de măsurare și verificare a productivității muncii în toate ramurile industriale și se va generaliza introducerea muncii în acord, aplicându-se timpilor de acord medii progresivi; se vor generaliza planurile tehnologice, se vor lua măsuri pentru ridicarea calificării profesionale a cadrelor, se va întări disciplina în muncă.

Reducerea sistematică a prețului de cost va trebui să fie o sursă de acumulare pentru economia R.P.R. Reducerea prețului de cost va trebui să rezulte din ridicarea productivității muncii, micșorarea consumurilor specifice de materiale, combustibil și energie electrică, suprimarea de cheltuieli inutile, reducerea cheltuielilor de regie, în special a celor administrative etc.

Reducerea prețului de cost în toate ramurile industriei va apăsa clasa muncitoare a țărilor să se folosească ca un bun gospodărie mijloacele de producție, a căror proprietate a eucerit-o.

AGRICULTURA

În planul de stat pe 1949 noi dăm o atenție deosebită agriculturii. Dacă ridicarea nivelului material al celor ce muncesc dela sate și orașe, dacă progresul fără îndoială al construirii socialismului sunt direct condiționate de o puternică industrie, însăși dezvoltarea acestei industrii puternice este legată și de dezvoltarea agriculturii.

Într-adevăr, primind dela industrie produsele necesare sectorului agricol, acesta va trebui să asigure o aprovizionare îndestulătoare cu alimente pentru clasa muncitoare și va trebui să furnizeze materia primă necesară industriei naționale.

Planul pe 1949 prevede o producție agricolă vegetală a cărei valoare va depăși cu cel puțin 40% valoarea producției agricole vegetale din 1948, și anume: cu cel puțin 14,5% la cereale, cu 74% la leguminoase, cu 80% la plante industriale. Astfel se vor produce cu 9% mai multe grâne decât în 1948, cu 26% mai mulți porumb decât în 1948, cu 76% mai mulți cartofi decât în 1948, cu 155% mai multe semințe de floare de soarelu decât în 1948, cu 25% mai multă sfeclă de zahăr decât în 1948.

Se va extinde cultura plantelor textile, producția de bumbac va fi cu circa 480% mai mare decât în 1948, iar producția de în și cânepă va crește cu 194% față de 1948.

În domeniul zootehnicilor vom pune accentul pe creșterea animalelor de rasă, sporind cu circa 95% numărul cabalinelor, cu 17% numărul bovinelor și cu 100% cel al porcinelor.

Cum ne găsim să realizăm aceste sarcini prevăzute în plan?

Aceste sarcini se vor realiza prin îmbunătățirea tehnicilor de muncă în agricultură, prin mărirea suprafețelor de însămânțat și a producției medii la hectar prin mărirea numărului și productivității elivelor.

În scopul îmbunătățirii condițiilor de muncă și al ridicării nivelului material și cultural al țărănimii muncitoare:

a) Se va dezvolta rețeaua stațiunilor de mașini și tractoare și se va îmbunătăți această rețea din punct de vedere organizatoric, sporindu-se randamentul mașinilor agricole.

Centrala stațiunilor de mașini și tractoare va înființa în cursul anului 1949, în cadrul planului, cel puțin 20 de stațiuni noi și va sporii parcul de mașini agricole cu 1.500 de tractoare și 1.100 de baloaze.

Printr-o rațională folosire a mașinilor agricole, costul lucrărilor executate cu aceste mașini nu va trebui să depășească costul muncilor cu animale. Țărănilor săraci și cooperativelor li se vor acorda împrumuturi și precădere.

În vederea dezvoltării într-un ritm cât mai rapid a unei agriculturi

meccanizate, vom lua măsuri pentru fabricarea în țara noastră a mașinilor agricole.

Din școlile practice organizate de Centrala stațiunilor de mașini și tractoare se vor recruta cadrele necesare în agricultură.

b) Se va consolida și lărgi activitatea fermelor de stat, care trebuie să devină un exemplu de gospodărie agricolă, îndrumând țărănimea spre introducerea metodelor superioare de muncă în agricultură.

Fermele de stat, printr-o organizare rațională a muncii, prin mecanizarea pe scară înfrinșă a lucrărilor agricole, prin utilizarea de semințe selecționate vor ridica producția medie la hectar, peste nivelul mediu al întregului sector agricol, cu cel puțin 27% la grân cu 20% la orez, 18% la floarea soarelui, 16% la sfeclă de zahăr.

În cadrul A.F.S.M.-ului se va da o atenție specială cultivării semințelor selecționate. Deasemenea se vor crește în special animale de rasă pentru prăslă.

c) Se va încuraja organizarea în mediul rural a cooperativelor de diferite tipuri, pentru o mai bună și mai avantajoasă aprovizionare cu unelte agricole, semințe selecționate și bunuri de consum, pentru folosirea în comun a mijloacelor mecanizate de producție și pentru o valorificare mai avantajoasă a produselor proprii.

Cooperativele de aprovizionare și desfacere, pe de o parte, vor ajuta țărănimea cooperatoare să scape de speculanți, aprovizionând-o cu produsele industriale de care are nevoie, iar pe de altă parte vor asigura aprovizionarea muncitorimii dela orașe cu produse alimentare.

Realizarea pe baze sănătoase a unei rețele largi de cooperative de aprovizionare și desfacere va deschide calea asocierii țărănilor săraci și mijlocași în gospodării colective ca o formă superioară de exploatare a pământului.

Trecerea țărănimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care țărănimea săracă și mijlocașă poate scăpa din starea de mizerie și înafolere. Este clar însă că aceasta trebuie să aibă loc numai pe calea liberei consimțiri.

Dacă țărăni și vor manifestea dorința de a merge pe linia gospodăriilor colective, atunci statul va da sprijin țărănilor săraci și mijlocași care vor să meargă pe această linie.

Statul este hotărât să contribuie la aceste gospodării colective cu pământ din rezervele sale, cu credite, să pună la dispoziția acestor unități stațiuni de mașini și tractoare în condiții deosebit de avantajoase.

Sub niciun motiv și în niciun caz țărâniea nu trebuie să fie forțată să treacă la forma gospodăriilor colective.

Țărâniea săracă și mijlocășă trebuie lămurită cu răbdare asupra avantajelor gospodăriilor colective.

Principiul gospodăriilor colective a fost foarte mult atacat.

Cine avea interesul să sporească și să însele țărâniea, falsificând rostul, importanța și condițiile în care se pot înființa gospodăriile colective?

În primul rând, aveau interes mizerii, care au fost expropriate și al căror pământ a fost dat țăranilor. Aveau interes, în al doilea rând, chibaurii — baza remanșii la sate —, care au ținut din totdeauna sub dominație economică pe țăranii săraci și mijlocăși, pe care îi speculau.

Pentru a-și apăra interesele și a suge mai departe vloga țăranilor săraci și mijlocăși, este lesne de înțeles că chibaurii au tot interesul să-i mențină pe țăranii muncitori în stare de mizerie, cu mijloace de trai insuficiente, pentru a le acoperi nevoile lor vitale și să-i rușinească.

Ce pot face în aceste condiții țăranii săraci decât să continue mizeria din tată în fiu, fiind slugile chibaurilor, umbliând flămânzi, desculți și desbrăcați, vânzându-și munca de o vară întreagă pentru o strachină de mălai!

Odată hotărâți să treacă la gospodăria mare, colectivă, bazată pe munca mașinilor, gospodărie care dă un randament mare, situația țăranilor săraci și mijlocăși se va schimba radical. Avuția lor va crește, traiul lor se va îmbunătăți, ridicarea nivelului lor material le va da posibilitatea să-și ridice și nivelul cultural, să se bucure de binefacerile științei, ale civilizației.

Țăranii săraci și mijlocăși trebuie lămurii că numai lor le aparține hotărârea de a trece la noua formă de exploatare a pământului, atunci când vor fi convinși de superioritatea acestui sistem.

Dezvoltarea gospodăriilor colective este un proces de lungă durată, dar nu încapă îndoială că pe măsură ce se va mecaniza agricultura, pe măsură ce se va întări alianța dintre clasa munci-

toare și țărâniea muncitoare, pe măsură ce se va dezvolta lupta împotriva elementelor exploatare de la sate, țăranii săraci și mijlocăși se vor convinge de mariile avantaje ale muncii în comun a pământului.

SILVICULTURA

În domeniul silviculturii, accentul cade asupra reținerii și îmbunătățirii patrimoniului forestier, distrus prin exploatarea de faț a regiunilor trecute.

În acest scop se vor face lucrări de îngrijire pe o suprafață de 60.000 ha.; în vederea acestor lucrări se va spori suprafața pepinierelor, producându-se cel puțin 200.000.000 de puieți. În pădurile existente se vor face diferite amenajări pe o suprafață totală de 1.200.000 ha., din care 145.000 ha. reprezintă amenajarea golărilor alpine.

Pentru împiedicarea degradării masivelor păduroase, se vor executa pe o lungime totală de 510.000 m. lucrări de corecție a torentelor, baraje etc.

Se vor lua măsuri pentru combaterea agenților vătămători ai pădurilor. Se va încuraja și dezvoltarea vânătorii.

TRANSPORTURI ȘI TELECOMUNICAȚII

Dezvoltarea producției și intensificarea circulației de produse industriale și agricole între sat și oraș sunt strâns legate de o bună organizare a transporturilor.

Planul de stat prevede sarcini importante în legătura cu dezvoltarea transporturilor pe calea ferată, rutieră, de apă și aeriană.

În domeniul căilor ferate se prevede: sporirea traficului de mărfuri cu 17,6% față de 1948 și a traficului de călători cu 27,7% față de 1948.

Pentru realizarea acestor sarcini se vor spori mijloacele de tracțiune cu 16 automotoare, 580 de vagoane de călători, 3.650 de vagoane de marfă noi și reconstruite și 30 de locomotive de cale îngustă. De asemenea se vor reface și restabili 92 km. de linii de cale ferată, 6.200 m. l. de poduri, 2.400 m. l. de tunele.

Se vor continua lucrările de reconstrucție pe linia Telciu—Vișeu, la triajul de la Brașov și depourile Brașov, Cralova și Ro-

șiori. Pe liniile nou construite se vor executa lucrările necesare pentru atingerea capacităților maxime de transport.

În domeniul transporturilor rutiere se va spori rețeaua existentă cu 1.800 km. (17,6% față de 1948), dezvoltându-se în special rețeaua rurală. Numărul de tone-km. transportate va spori cu 390% față de 1948. Parcul de autovehicule în funcțiune va fi sporit cu 113%.

În vederea creșterii transporturilor rutiere se va îmbunătăți rețeaua drumurilor naționale, refacându-se (prin reprofilări) 672 km., executându-se reparații radicale la 539 km. și tratamente de protecție la 200 km.

Se vor reface în toamnă definitivă poduri de șosea în lungime de cel puțin 4.100 m.

Transporturile pe apă vor fi îmbunătățite și dezvoltate în cursul anului 1949, mărindu-se parcul de vase fluviale și maritime.

În domeniul transporturilor aeriene, numărul de tone-km. va fi sporit cu 40% față de 1948.

Se va dezvolta rețeaua telefonică prin conectarea la rețeaua existentă a 267 de comune rurale (41% mai mult ca în 1948), prin instalări de noi circuite aeriene, în lungime de 2.500 km., prin introducerea în cablu urban a 40.000 km. de circuit nou și sporirea cu 6% a numărului de posturi telefonice în funcțiune.

RIDICAREA NIVELULUI MATERIAL ȘI CULTURAL AL MASELOR MUNCITOARE DIN R.P.R.

Prin dezvoltarea și întărirea sectorului socialist în economia Republicii Populare Române, prin mărirea producției și a productivității muncii, prin dezvoltarea circulației mărfurilor, se vor pune bazele îmbunătățirii situației materiale și culturale a maselor muncitoare din R. P. R.

În domeniul învățământului, în scopul lichidării analfabetismului, planul prevede dezvoltarea învățământului preșcolar și a celui elementar, îndreptând către școli cât mai mulți din copiii până acum neșcolarizati.

În învățământul mediu și superior se va consolida reforma făcută, accentuându-se caracterul practic pe care acest învățământ

trebuie să-l aibă pentru sprijinirea efortului de dezvoltare economică a țării.

Se vor lua toate măsurile necesare pentru ușurarea intrării în școlile de învățământ mediu și superior a fiilor de muncitori și țărani, creându-se pentru aceștia posibilități reale de frecventare, prin înființarea de cămine și cantine școlare.

Pentru atingerea acestor obiective, se va majora numărul școlilor din învățământul preșcolar la 3.140, adică cu 40%. Se vor construi 70 de școli elementare noi, se vor restaura școlile existente, se vor înființa 190 de școli medii tehnice, amenajându-se pentru fiii de muncitori internate în cel puțin 4 centre mari, numărul căminelor studențești va spori cu 30, adică cu 73%, și cel al cantinelor studențești cu 12, adică cu 50% față de 1948.

Se va urmări dezvoltarea cinematografelei și radiofoniei în orașe și sate, a teatrelor în centrele industriale, a căminelor culturale și bibliotecilor. Cinematografele din mediul rural vor spori la 500, se vor amenaja 10 catavane cinematografice, va începe construcția și utilizarea unui studio cinematografic pentru producția de filme indigene. Se vor pune în funcțiune două posturi noi de radio-emisiune (Tâncăbești și Timișoara), se va începe construcția postului de la Cluj. Se vor înființa 6 teatre în centre muncitorești și se va spori la 10.000 numărul căminelor culturale.

În domeniul sănătății publice se vor urmări în cursul anului 1949, între altele, îmbunătățirea funcționării spitalelor, ocrotirea mamei și a copilului, înmulțirea dispensarelor și a circumscripțiilor medicale la sate, precum și o mai atentă îngrijire sanitară în școli.

De asemenea se vor intensifica acțiunile pentru combaterea bolilor sociale și prevenirea bolilor infecțioase.

Numărul total al paturilor de spital va spori la 61.200, deci cu 22% peste numărul din 1948.

Numărul caselor de naștere va spori cu 24%, numărul circumscripțiilor medicale din mediul rural cu 12%, față de 1948. Se vor construi 50 de dispensare la sate.

În școli se va spori numărul posturilor medicale la 600, al întăririlor școlare la 337.

În cursul anului 1949 vor fi reorganizate stațiunile balneo-climaterice, pentru a fi folosite pe cât posibil pe toată durata anului în vederea ameliorării îngrijirii oamenilor muncii.

În domeniul edilitar și al gospodăriilor comunale se va urmări îmbunătățirea condițiilor de trai din regiunile respective prin dezvoltarea și îmbunătățirea serviciilor comunale, utilizându-se la maximum resursele locale, dezvoltându-se spiritul de gospodărie și inițiativă locală.

În acest scop se va urmări refacerea școlilor, spitalelor și a edificiilor publice, se vor îmbunătăți și dezvoltă drumurile județene și comunale, se vor executa lucrări de captări de importanță locală.

În domeniul circulației mărfurilor, comerțul de stat își va extinde activitatea, lărgindu-și rețeaua de desfacere cu amanunțul și contribuind la o vehiculare rapidă a mărfurilor.

Paralel cu comerțul de stat și în strânsă colaborare cu acesta, se va dezvolta comerțul cooperatist, având drept obiectiv intensificarea schimburilor dintre sat și oraș.

Valoarea mărfurilor puse în circulație prin comerțul de stat și cooperatist va atinge în 1949 suma de 148 de miliarde de lei, adică cu 168% mai mult decât în 1948.

Nivelul de trai al maselor muncitoare va fi îmbunătățit prin sporirea articolelor de consum și în special a produselor alimentare, textile și de încălziminte.

Prin comerțul de stat și cooperatist se vor desfășura, printre altele, 586.000 de tone de pâine, cu 70% mai mult ca în 1948, 74.000 de tone de zahăr, cu 12% mai mult ca în 1948, 12.000 de tone de paste făinoase, cu 300% mai mult ca în 1948, 250.000 lit. de lapte, 72.000 de tone de carne și conserve de carne, cu 110% mai mult ca în 1948, 126.500.000 de metri de țesături diferite, 2.100 de tone de tricotaje, 4.500 de tone de fire de bumbac țărănesc, 6.200.000 de perechi de încălziminte, 1.500.000 de perechi de opinci și 1.500.000 de perechi de șosoni și galoși.

Desvoltarea și îmbunătățirea comerțului de stat și cooperatist, sporirea circulației mărfurilor, aprovizionarea la timp a centrelor mari muncitorești, îmbunătățirea și ușurarea aprovizionării țărănimii muncitoare, îmbunătățirea calității mărfurilor vor duce la îmbunătățirea și ușurarea vieții celor ce muncesc, contribuind în același timp la consolidarea economiei R.P.R.

Tovarăși deputați.

Planul nostru de stat pe anul 1949, primul nostru plan, este o manifestare nu numai a succesorilor obștinute până în prezent prin lupta clasei muncitoare în alianță cu țărănimii muncitoare, ci este în același timp o manifestare a voinței și hotărârii noastre de a îndrepta economia acestei țări pe drumul luminos al progresului și bunicii stări.

Planul nostru da prin cifrele sale de investiții, prin sarcinile puse diverselor noastre sectoare, un răspuns cerurilor imperialiste ațâțătoare la război. În timp ce majoritatea cheltuielilor statelor imperialiste se fac pentru înarmări, pentru pregătiri de război, în țara noastră peste 90% din investiții se alocă pentru cheltuieli productive, pentru dezvoltarea economică și culturală a țării.

Noi punem în aplicare planul nostru de stat într-un moment când țările europene înfeudate planului Marshall se conving tot mai mult că acesta nu este decât un plan de înfeudare politică și economică, un plan de epuizare a economiei țărilor europene și de sărăcire a maselor muncitoare.

Eșecul planului Marshall scoate în evidență și mai bine superioritatea economiei planificate, care nu poate fi pusă în aplicare decât în Țara Socialismului, Uniunea Sovietică, precum și în țările democrației populare, care au pornit pe drumul construirii socialismului.

Planul de Stat pe anul 1949 pune în fața întregului popor sarcini mari, sarcini a căror realizare cere o încordare puternică a tuturor energilor.

Aducerea la îndeplinire a acestui plan se bazează pe o serie întreagă de măsuri care vor forma un tot unitar cu planul de stat: noile legi financiare, legea bugetară pe anul 1949, politica de salarizare, contractul colectiv de muncă, codul muncii etc.

Succesul planului economic este condiționat de introducerea în viață a acestor măsuri și legi.

Toate eforturile noastre au drept scop întărirea și dezvoltarea regimului nostru de democrație populară, regim care este o formă a dictaturii proletare, regim unde rolul conducător îi aparține clasei muncitoare, având drept sprijin principal sărăcimii satelor și drept aliat țărănimii mijlociașă.

Planul nostru este alcătuit în conformitate cu interesele clasei muncitoare și ale țărânilor muncitoare (sarace și mijlocașe), pentru asigurarea bunei stări materiale și culturale a poporului muncitor.

Elaborarea acestui prim plan de stat este numai o parte desigur importantă — din munca de planificare a economiei Republicii noastre Populare. Partea cea mai grea, realizarea acestui plan, vine deabia acum.

Tovarășul Stalin spune:

„Planul de producție este activitatea vie și practică a muncitorilor de oameni. Realitatea planului nostru de producție sunt milioanele celor ce muncesc, care facuse o viață nouă. Realitatea programului nostru o constituie oamenii vii, suntem noi împreună cu ei. Voiaștră, este voia noastră de a munci, hotărârea noastră de a munci într-un mod nou, hotărârea noastră de a îndeplini planul”.

Da, tovarăși depușiți, primul nostru plan necesită mobilizarea tuturor oamenilor muncii pentru a-l realiza, pentru a-l depăși. Este necesară încordarea eforturilor muncitorimii, a tehnicienilor și inginerilor, a țărânilor muncitoare, a maselor tinerețului muncitor, a femeilor muncitoare, a oamenilor de cultură și instituțiilor noastre de știință, printre care fiind de frunte îl ocupă Academia Republicii Populare Române.

Întreprinderile socialiste constituie în Republica noastră Populară unul din cele mai importante mijloace prin care vom putea realiza atât mărirea producției, a productivității muncii, cât și scăderea prețului de cost, a prețului de vânzare.

Dar noi știm că acest plan va provoca rezistență, ură și dușmanie din partea acelorora cărora le stau ca un spin în ochi succesele, victoriile Republicii noastre Populare.

Ei vor căuta pe toate căile să saboteze realizarea acestui plan. Este de aceea datoria tuturor oamenilor muncii, a tuturor acelorora care și iubesc țara și vor să contribuie prin efortul lor la dezvoltarea, la progresul ei, să fie vigilenți, să demaște oriunde și sub orice formă vor întâlni actele de sabotaj, piedicile de orice fel puse în calea realizării planului nostru.

În executarea acestui plan ne călăuzim de principii luptei de clasă necruțătoare împotriva dușmanilor Republicii Populare Române și poporului muncitor.

¹ I. Stalin: „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 563.

De realizarea și depășirea acestui plan depinde în bună măsură și crearea — cu un ceas mai devreme — a condițiilor economice pentru transformarea Republicii Populare Române într-o țară a socialismului victorios.

Înainte, cu convingerea în capacitatea și posibilitățile noastre de realizare și depășire a planului!

Să înlăturăm cu hotărâre, încredere și entuziasm toate piedicile care vor sta în calea realizării lui! (Membrii Prezidiului, ai Guvernului și ai Marii Adunări Naționale, în picioare, aplaudă puternic, viu și îndelung, ovacionând.)

„Scântea” nr. 1.311
din 28 Decembrie 1948.

LENIN GENIU AL OMENIRII MUNCITOARE ȘI MARELE ÎNVĂȚĂTOR AL PROLETARIATULUI REVOLUȚIONAR

Conferință rostită la adunarea solemnă comemorativă
dela Ateneul R. P. R.
21 Ianuarie 1949

Astăzi, 21 Ianuarie, comemorăm un sfert de veac dela moartea celui mai mare gânditor și revoluționar al epocii noastre, Vladimir Ilici Lenin.

Milioanele de muncitori și țărani din Uniunea Sovietică, care îl priveau pe Lenin ca pe părintele lor, proletarii din lumea întreagă, care vedeau în lupta lui Lenin propria lor luptă, popoarele coloniale și asuprite, cărora învățătura lui Lenin le-a arătat calea de eliberare, cu toții au resimțit dispariția lui Lenin ca pe o pierdere netrecută de grea.

Prin moartea lui Lenin, clasa muncitoare din lumea întreagă și toată omenirea progresistă a pierdut pe genialul gânditor, pe cel care a dus mai departe și a ridicat pe o treaptă superioară opera lui Marx și Engels, pe uriașul creator și organizator al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, pe cel care a condus clasa muncitoare la primul asalt victorios împotriva exploatarei capitaliste, înălțându-l primul stat socialist din lume, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Prin moartea lui Lenin, omenirea a pierdut pe marele dascăl al proletariatului din întreaga lume, pe marele om de știință cu privire așezată, care știa să deosebească în noianul de fapte sociale ce este esențialul și ce este de importanță secundară, să vadă încotro se îndreaptă evenimentele și să le dirijeze.

Prin moartea lui Lenin, clasa muncitoare din lumea întreagă a pierdut pe omul care a lubi-o cu toată puterea sufletului său

înălțat, pe cel care și-a pus în timpul vieții sale toată gândirea și toată activitatea sa, toată puterea sa de muncă și tot geniul său în serviciul celor mulți și obidiți.

Lenin a luptat până la ultima suflare pentru nimicirea exploatarei și asupririi capitaliste, pentru nimicirea exploatarei și asupririi de orice fel a omului de către om, — pentru construirea societății socialiste, fără clase exploatoare, prima fază a comunismului.

La douăzeci și cinci de ani după moartea lui, figura marelui Lenin a rămas tot atât de vie în mintea tuturor oamenilor muncii ca și în anii când conducea cu mână sigură Partidul Bolșevic și popoarele Rusiei pe drumul revoluției proletare și al construirii socialismului; milioanele de oameni care studiază învățătura lui îl iubesc și îl consideră ca pe învățătorul și conducătorul lor.

La moartea lui Lenin, Comitetul Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, adresându-se partidului și tuturor oamenilor muncii, spunea:

„Nici când dela moartea lui Marx istoria marelui mișcărilor de desrobire a proletariatului n'a ridicat o figură atât de gigantică cum a fost defunctul nostru conducător, dascăl și prieten. Tot ce are proletariatul cu adevărat mare și eroic: gândire neînfrântă, voință de fier, nestramutată, îndărjită, atotvingătoare, ură sfântă, ură de moarte împotriva robiei și asupririi, pasiune revoluționară care mișcă munții din loc, credință nemărginită în puterea de creație a maselor, un uriaș geniu organizatoric, — toate acestea și-au găsit o înfructipare măreață în Lenin, al cărui nume a devenit simbolul lumii noi dela Apus la Răsărit și dela Miază-Noapte la Miază-Zi”¹.

Lenin, dela începutul activității sale, a luptat sub steagul marxismului; dar la el marxismul nu era o dogmă moartă, ci o călăuză în lupta de zi cu zi. Lenin nu a considerat niciodată marxismul ca ceva care rămâne pe loc. Pentru el, învățătura lui Marx și Engels era o știință vie, care se îmbogățește necontenit pe măsură ce societatea omenească înaintează. Lenin a continuat și dezvoltat marxismul și l-a ridicat pe o treaptă superioară. Marx a dovedit că societatea capitalistă și forma capitalistă de exploatare

¹ „Lenin Vladimir Ilici. Scurtă expunere a vieții și activității sale”, ed. P.M.R. 1931, ediția a II-a, pag. 333.

a muncitorilor nu sunt veșnice, că pe o anumită treaptă a dezvoltării sale economia capitalistă devine o piedică în calea progresului, frânează mersul înainte al societății, încât o nouă formă de organizare economică și socială, orânduirea socialistă, trebuie să-i ia locul.

Lenin a dezvoltat și aplicat învățătura marxistă în mod concret la ultimul stadiu al capitalismului, imperialismul, care este stadiul de decădere, de descompunere al capitalismului, stadiul în care problema dobzirii capitalismului și a înseănării statului proletar se pune în mod practic în fața mișcării revoluționare.

Folosind experiența mișcării internaționale a proletariatului, dezvoltând lecțiile lui Marx și Engels asupra luptei proletariatului pentru cucerirea puterii, el a elaborat în amănunțime strategia și tactica partidului creșt de înșus, partidul clasei muncitoare, strategie și tactică care au dus la prima victorie a proletariatului și la înseănarea statului socialist pe a șasea parte a globului pământesc.

Nu mai un gânditor ca Lenin putea să găsească forma de stat care convine cel mai bine statului proletar abia format.

Pentru a înlătura stăpânirea burgheziei, pentru a putea construi noua orânduire, socialistă, trebuia ca, după smulgerea puterii politice din mâinile burgheziei, să fie înlocuită cu totul vechea mașină de stat burgheză, să se creeze o nouă formă de participare a maselor populare la conducerea statului.

Lenin a găsit această nouă formă de stat în Puterea Sovietică. „Orânduirea socială sovietică — spune Stalin — este o formă de organizare a societății mai bună decât oricare altă orânduire socială nesovietică”¹.

Orânduirea sovietică este cea mai largă democrație pentru clasa muncitoare și pentru toți oamenii muncii. Dar ea asigură în același timp zdrobirea tuturor încercărilor claselor exploatare de a recuceri puterea, de a înșeana din nou asupra și exploatarea capitalistă a maselor largi ale celor ce muncesc, ea asigură lichidarea claselor exploatare.

Și astfel, cea mai largă democrație pentru cei ce muncesc este indisolubilă legată de represiunea cea mai energică față de dușmanii

puterii populare, față de toți spionii, sabotorii, față de toți cei ce împiedică sub orice formă construirea societății socialiste.

Aceasta este dictatura proletariatului.

Ea este inevitabilă pentru că lăstele clase dominante n'au crezut posibilă și nu vor să se împace cu gândul pierderii stăpânirii lor.

Dictatura proletariatului este, așa dăr, cea mai largă democrație pentru cei ce muncesc, adică pentru imensa majoritate a poporului, și este o dictatură împotriva unei infime părți a societății compusă din lăstii moșieri și capitaliști, în vreme ce cea mai largă democrație burgheză nu este o democrație decât pentru o minoritate înfimă de exploatare, iar pentru părțile largi ale oamenilor muncii ea este o dictatură teroristă de jaf și asuprire.

Combătând demagogia și ipocrizia burgheziei și a purtătorilor ei de cuvânt, reformiștili, care pălăvrăgeau despre democrație în general, fără să țină seama de conținutul ei de clasă, marele Lenin a arătat că „orânduirea sovietică reprezintă pentru muncitori și țărani maximum de democratism, dar în același timp ea înseamnă ruperea de democratismul burghez și nașterea unui tip nou de democrație, de importanță istorică mondială, anume democratismul proletar sau dictatura proletariatului”².

Experiența Unirii Sovietice a confirmat pe deplin adevărul învățăturii lui Lenin despre dictatura proletariatului. În cei 31 de ani de existență a sa, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste a deslășit definitiv, mulțumită funcționării dictaturii proletariatului, orice rămășițe ale claselor exploatare, ne mai rămânând acolo decât două clase prietene, muncitorimea și țărănimea celtoznică. Învățătura lui Lenin despre stat în noile condiții, când clasele exploatare au fost definitiv lichidate, a fost dezvoltată mai departe de marele discipol, prieten și colaborator al lui Lenin, de genialul continuator al operei sale, Iosif Vissarionovici Stalin.

Tovarășul Stalin spune:

„...S'au schimbat și funcțiunile statului nostru socialist. A devenit inutilă, a dispărut treptat funcțiunea represiunii militare în

¹ I. Stalin: „Cuvântare rostită la întrunirea electorală a alegătorilor din circumscripția electorală „Stalin” din orașul Moscova în ziua de 9 Februarie 1948”, ed. P.M.R. 1948, pag. 12.

² V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, partea a II-a, „Cu privire la cele de a palra aniversări a Revoluției din Octombrie”, ed. P.M.R. 1949, pag. 516—547.

interiorul țării, căci exploatarea este suprimată, exploatarea nu mai există și nu mai avem pe cine reprimă. În locul funcțiunii de reprimare statul a căpătat funcțiunea de a sta la paza proprietății socialiste, contra hoților și a delapidatorilor bunurilor poporului. S'a păstrat pe de-a-ntregul funcțiunea apărării militare a statului de agresiunea din afară, s'a păstrat, prin urmare, atât Armata Roșie, Flota maritimă de război, cât și organele de reprimare și serviciul de informații, necesare pentru a prinde și a pedepsi pe spioni, asasinii, sabotorii, trimiși în țara noastră de serviciile de spionaj straine. S'a păstrat și a căpătat o deplină dezvoltare funcțiunea muncii economico-organizatorice și cultural-educative a organelor de stat. Astfel, principala sarcină a statului nostru înăuntrul țării este de a duce o muncă pașnică economico-organizatorică și cultural-educativă. În ce privește armata noastră, organele noastre de reprimare și serviciul nostru de informații, apoi tășul lor nu mai este îndreptat spre interiorul țării, ci spre exteriorul ei, împotriva dușmanilor din afară¹.

Au trecut 25 de ani de la moartea lui Lenin și în tot timpul acestor evenimente n'au făcut decât să confirme zi de zi învățăturile pe care el le-a dat clasei muncitoare din lumea întreagă.

Cel de al doilea război mondial a avut printre alte urmări și pe aceea că un nou șir de țări a părăsit calea mizeriei și exploatarei capitaliste și s'a angajat pe calea socialismului.

Imprejurările istorice au făcut ca aceste țări să treacă la socialism prin forma de stat a democrației populare. Dar această formă nu se deosebește în fond de drumul urmat de proletariatul din Țara Socialismului sub conducerea lui Lenin și Stalin, iar ea a fost posibilă grație eliberării acestor țări de către Armata Sovietică, grație existenței Uniunii Sovietice.

Democrațiile populare, pentru a construi socialismul, trebuie să înăture și dănele toate încercările fostei moșierimii și ale clasei burgheze exploatare de a-și relua stăpânirea lor de clasă.

Experiența noastră de zi cu zi ne arată că ele, clasele exploatare, nu se resemnează să-și piardă privilegiile cu una cu două. Sprijiniți de imperialiștii din afară și ajutați de uneltele lor dinăuntru, foștii moșieri și capitaliști folosesc cele mai variate

mijloace și nu se dau înapoi dela nicio crimă în scopul de a reînscutuna regimul de exploatare și asuprire burghezo-moșierească.

Democrația populară, în perioada de trecere dela capitalism la socialism, trebuie să asigure poporul muncitor împotriva oricăror încercări de restaurare a exploatarei capitaliste la noi în țară, prin urmare este o formă a dictaturii proletariatului.

Democrația populară are sarcina de a zdrobi toate încercările dușmanului dinăuntru și din afară de a readuce țara în vechiul lăgaș capitalist. Ea are totodată sarcina de a asigura trecerea dela capitalism la socialism. Ea asigură, prin urmare, îndeplinirea funcțiilor pe care marea Lenin le-a pus dictaturii proletariatului.

Regimul de democrație populară instaurat în țara noastră asigură participarea cea mai largă a maseilor muncitoare la conducerea treburilor statului. Statutele Populare, care sunt pe cale de a fi înființate pe baza legii recent votate de Marea Adunare Națională, sunt tocmai acele organe menite să asigure conducerea treburilor țării, dela organele puterii de stat cele mai de jos și până sus, de către masele largi ale oamenilor muncii.

Țăriia regimului democrației populare stă în faptul ca marea majoritate a poporului, formată din oamenii muncii dela orașe și sate, are același întreg de a desființa exploatarea capitalistă și de a introduce societatea socialistă fără exploatare.

Această colaborare și ajutor reciproc între toți oamenii muncii pot fi realizate numai pe calea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, adică cu marea masă a celor ce muncesc dela sate.

Principalul în leninism — ne învăța tovarășul Stalin — este învățătura despre dictatura proletariatului.

Iar învățătura lui Lenin despre dictatura proletariatului ne arată ca sâmburele acestei dictaturi este alianța dintre proletariat și țărănimea muncitoare și asigurarea rolului conducător al proletariatului în această alianță. Această învățătură leninistă a fost un neprețuit îndreptar pentru noi, ea ne-a fost de mare folos pentru înțărirea regimului nostru de democrație populară. Proletariatul din țara noastră a dovedit că el este într'adevăr acea clasă capabilă să conducă pe toți oamenii muncii pe drumul socialismului. Fără alianța clasei muncitoare cu țărănimea, fără asigurarea conducerii țărănimii de către clasa muncitoare, moșierimea dela noi n'ar fi putut

¹ I. Stalin: „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 853—854.

să fie înrântă și pământul moșieresc n'ar fi putut trece în stăpânirea țărănimii muncitoare. Clasa muncitoare a dat un ajutor neprețuit țărănimii muncitoare în înzestrarea cu unelte necesare pentru a putea munci pe pământul dobândit. Clasa muncitoare este singurul sprijin al țărănimii muncitoare împotriva exploatarei chibburilor și singura garanție că această exploatare va putea fi definitiv înlăturată. Alianța dintre muncitorime și țărănimea muncitoare și asigurarea rolului conducător al clasei muncitoare în aceasta alianță sunt garantate tocmai prin rolul pe care l-a jucat clasa muncitoare în înlăturarea stăpânirii burghezo-moșierești.

Regimul nostru de democrație populară este bazat pe învățătura lui Lenin despre dictatura proletariatului. Factorul conducător în democrația populară este proletariatul, care se sprijină puternic pe sărăcimea satelor, având ca aliați țărănimea mijlocasă, neînclănd nicio clipă lupta împotriva chibburilor, clasa exploatare de la sate.

Cleca naționalistă Tito-Ranković din Iugoslavia duce o politică opusă învățăturii lui Lenin. Ea duce o politică de „împăcare” între exploatare și exploatați, de „unire” a claselor exploatare cu cele exploatare, o politică a naționalismului burghez. Prin aceasta ea a trădat învățătura lui Lenin.

Dar rolul conducător al proletariatului nu poate fi asigurat decât dacă proletariatul are în fruntea lui o avangardă călăuzită în luptă, înarmată cu știința cea mai înaintată, cu știința marxist-leninistă. Lenin este acela care a creat în Rusia partidul de tip nou. Partidul Bolșevic, avangarda clasei muncitoare și forma cea mai înaltă de organizare a clasei muncitoare, partid revoluționar care — după expresia lui Stalin — s'a arătat „destul de cutezător ca să ducă pe proletari la lupta pentru putere, destul de experimental ca să se orienteze în condițiile complexe ale situației revoluționare și destul de mlădios ca să ocolească stăncile primejdioase de tot felul în calea spre scop”¹.

Pe baza învățăturii lui Lenin, clasa muncitoare din România și-a creat și ea partidul ei de avangardă, Partidul Comunist Român, care a organizat clasa muncitoare și a condus-o la lupta pentru înlăturarea stăpânirii moșierilor, bancherilor și fabricanților și

pentru instaurarea puterii politice a clasei muncitoare, abată cu țărănimea muncitoare.

Pe baza învățăturii lui Lenin și Stalin, partidul clasei muncitoare din Republica Populară Română, Partidul Muncitoresc Român, conduce clasa muncitoare și tot poporul muncitor pe drumul construirii socialismului. Unul din meritele neperitoare ale lui Lenin și Stalin este și acela de a fi înarmat clasa muncitoare cu această teorie a partidului de tip nou, lăra a cărei conducere clasa muncitoare nu poate înlătura exploatarea capitalistă și construirea socialismului. Ce exemplu mai luminos putem da pentru a arăta cât de vie și de actuală este învățătura lui Lenin astăzi, 25 de ani după moartea lui, decât privind la felul în care se desfășoară lupta clasei muncitoare din țările imperialiste și a popoarelor coloniale și asuprite din lumea întreagă? Pretutindeni, în fruntea luptei împotriva exploatare și asupririi se află partidele de tip nou, partidele clasei muncitoare, construite pe baza învățăturii lui Lenin și Stalin despre partid, partidele comuniste și muncitorești. În toate țările din lume, în Apus ca și în Răsărit, în Franța și Italia, în China revoluționară, în fruntea luptei împotriva imperialismului și subjugării coloniale se află partidele de tip leninist, conducându-se după ideile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin și strâns legate între ele prin ideologia internaționalismului proletar.

Iar în țările în care stăpânirea burghezo-moșierească a fost înlăturată datorită condițiilor create de eliberarea lor de către Armata Sovietică, armata creată de Lenin și Stalin, în țările care au apucat-o pe calea construirii societății socialiste, partidele comuniste și muncitorești sunt forța conducătoare în lupta pentru crearea acestei noi orânduiri, din care exploatarea va fi pentru totdeauna înlăturată.

Cucerind puterea politică din mâinile clasei exploatare, proletariatul și-a pus sarcina construirii economiei socialiste, care va face ca vechea lume de mizerie și de lipsuri pentru marea majoritate a poporului să dispară ca un vis urit. Pentru aceasta, statul a și preluat în mâinile sale cea mai importantă parte a mijloacelor de producție din industrie și transport, a naționalizat deosebita întreprinderile bancare și de asigurări și mobilizează toate resursele naționale pentru construirea socialismului. Învățătura lui Lenin, dusă mai departe de marele Stalin, care a condus atât de strălucit

¹ I. Stalin, Opere, vol. 5, ed. P.M.R. 1948, pag. 124.

construirea socialismului în Uniunea Sovietică și duce mai departe patra socializmul pe drumul construirii fazei superioare, a comunismului, este astăzi pentru noi o armă sigură pentru a lichida în țara noastră exploatarea capitalistă și a construi economia socialistă.

Și în Rusia puterea proletară a preluat dela vechile clase stăpânitoare o țară înăpoiată, în care predomină mica producție agricolă, în care industria era în general rămasă în urmă din punct de vedere tehnic. Lenin a înțeles că pentru a se putea construi o țară socialistă trebuie neapărat construită o industrie puternică, cu o înaltă productivitate a muncii, iar la baza acestei industrii trebuie să fie pusă industria grea. Lenin a îndemnat pe toți oamenii muncii din Uniunea Sovietică să facă cele mai mari economii în averea obștească, pentru a putea pune cât mai mult de o parte în vederea construirii industriei grele.

„Aparatul nostru de stat — spunea Lenin — trebuie redus, trebuie să facem cât posibil mai multe economii... Și așa trebuie să fie, pentru că noi știm că fără salvarea industriei grele, fără refacerea ei, nu vom putea construi nicio industrie...”

Salvarea pentru Rusia este nu numai o bună recoltă a gospodării țărănești; aceasta e puțin; și nu numai o stare înfloritoare a industriei ușoare, care ar da țărănilor articole de consum, cecate este de asemenea puțin; ne este necesară și industria grea¹.

Iar în alt loc Lenin a spus:

„Marea industrie de mașini și introducerea ei în agricultură este singura bază economică a socialismului, singura bază care ne permite de a lupta cu succes pentru salvarea omenerii de sub jugul capitalismului...”²

Urmand indicațiile lui Lenin, Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, sub geniala conducere a tovarășului Stalin, a pornit la înfăptuirea planurilor cincinale, la industrializarea socialistă a țării și la construirea societății socialiste.

„Puterea Sovietică — a spus tovarășul Stalin — nu se poate menține mult timp pe baza unei industrii înăpoiate..., numai o mare industrie modernă, care nu numai că nu rămâne în urma industriei

țărilor capitaliste, dar care să le poată întrece cu viteza, — numai o asemenea industrie poate servi de bază reală și sigură puterii sovietice”.

Și mai departe:

„Veriga de bază a planului cincinal a fost industria grea cu pivotul ei — construcția de mașini. Căci numai industria grea este în stare să reconstruiască și să pună pe picioare industria în totalitatea ei, mijloacele de transport și agricultura...”

Istoria a confirmat în mod strălucit aceste prevederi geniale ale lui Lenin și Stalin. Într-un timp nemaipomenit de scurt, Uniunea Sovietică și-a dezvoltat industria grea și industria de mașini, și pe baza acestora și industria ușoară și agricultura, devenind una din cele mai industrializate țări din lume. Pe baza învățăturii lui Lenin și Stalin și cu ajutorul nemălosc al marii Uniunii Sovietice, a pornit și țara noastră la planificarea economiei naționale și la industrializarea țării, luând ca bază industria grea și ramura esențială a acesteia, industria de construcții de mașini. Planul nostru de stat este încă o strălucită confirmare a superiorității economiei socialiste asupra celei capitaliste. Noi ne-am propus ca în anul 1949 să ridicăm producția cu 40% față de anul trecut. Un ritm de creștere atât de grandios n'a cunoscut până acum niciuna din țările capitaliste, nici chiar cele mai înaintate.

Ritmul acesta nu este posibil decât pentru că puterea de stat se alină la noi în mâinile clasei muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare și pentru că principalele fabrici, uzine, mine, căile ferate, mijloacele de transport, băncile și societățile de asigurare au trecut în mâinile statului. El nu este posibil decât pentru că marea noastră vecină și prietenă ne-a ajutat și ne ajută să ne industrializăm țara, să ne dezvoltăm industria grea și industria de mașini.

Într-un singur an țara noastră va face investiții de peste 82 de miliarde de lei. Un asemenea ritm al investițiilor de capital n'a cunoscut țara noastră nicicând mai înainte. Din aceste 82 de miliarde, 30,8% vor merge pentru industria grea și industria extractivă, adică ne vor permite să producem în anii următori mai mult fier, mai mult cărbune, mai multe mașini, care vor asigura atât ridicarea agriculturii cât și a industriei ușoare

¹ V. I. Lenin, La aniversările Marii Revoluții, ed. P.C.R. 1945, pag. 124, 125.

² Lenin, Opere, vol. XXVII, ed. a 3-a rusă, pag. 21

¹ I. Stalin: „Problemele leninismului” ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 395, 397.

Țara noastră a fost până acum o țară săracă, în care marea masă a poporului trăia în mizerie, deși solul și subsolul nostru cuprind cele mai variate bogății naturale. Acum, în mod planificat, nu vom valorifica aceste bogății, vom face ca ele să sporească parcul nostru de mașini și mijloace de producție, să desvolte transporturile, să pună la dispoziția agriculturii cele mai bune mașini, unelte și îngrășăminte, ridicând astfel nivelul de trai al poporului muncitor și făcând ca poporul nostru să ducă o viață îmbelsugată, civilizată și de un înalt nivel cultural.

Trecerea celei mai mari părți a întreprinderilor industriale și de transport din țara noastră în proprietatea poporului muncitor a dezvoltat un entuziasm de nedescris în rândurile clasei muncitoare. Partidul nostru învață de la Lenin, de la continuatorul operei lui Lenin, Iovarășul Stalin, și din experiența Uniunii Sovietice că inițiativa creatoare a maselor naște o forță productivă necunoscută într-o societate burgheză, bazată pe exploatare. Lenin a fost acela care a arătat cel dintâi ce mare forță creatoare stă în întrecerile socialiste ale maselor muncitoare.

„Socialismul — spune el — nu numai că nu înăbușe întrecerea, ci, dimpotrivă, creează pentru prima dată posibilitatea aplicării ei pe o scară cu adevărat largă, de mase, creează pentru majoritatea celor ce muncesc posibilitatea de a fi cu adevărat atrași în arena unei activități unde ei să se poată manifesta, să-și desfășoare aptitudinile, să scoată la iveală talentele ce zac ascunse în popor — țevuri nealinate — și pe care capitalismul le apăsă, le strivea și le înăbușea cu mijle și cu mijloacele.”

Întrecerile socialiste, mai ales în cadrul planurilor cincinale, au luat în Uniunea Sovietică, după prevederile lui Lenin, un avânt grandios, arătând minuni de inițiativă și de entuziasm creator din partea maselor muncitoare și dând naștere acelei admirabile mișcări stahanoviste, care a ridicat productivitatea muncii la înălțimi nebănuite.

Întrecerile socialiste au devenit și la noi cel mai puternic impuls pentru ridicarea productivității muncii și îmbunătățirea calității produselor, ceea ce va duce la ridicarea nivelului de trai al maselor muncitoare.

¹ V. I. Lenin: „Marea inițiativă”. „Cum trebuie organizată întrecerea?”, ed. P.M.R. 1948, pag. 47.

Dar construirea socialismului nu poate fi limitată numai la orașe. Industria socialistă este părghia cu ajutorul căreia noi putem înlătura exploatarea capitalistă atât la orașe cât și la sate. Învață-tura lui Lenin, continuată, dezvoltată și pusă în practică de Iovarășul Stalin, a arătat lumii întregi cum poate fi atrasă țărănimea pe drumul socialismului. O puternică industrie socialistă, care să pună la dispoziția agriculturii mașinile și uneltele agricole cele mai bune, care să dea îngrășămintele chimice și toate mijloacele necesare unei agriculturi bazate pe cele mai perfecționate metode ale științei agronomice, aceasta este baza agriculturii socialiste.

Noi am început să pregătim premisele tehnice ale acestei agriculturi socialiste. Noi am început să producem tractoare și mașini agricole, să dezvoltăm o industrie chimică necesară pentru procurarea îngrășămintelor pentru agricultură, iar ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică face ca această ridicare a tehnicii agricole să fie și mai mult accelerată.

Agricultura socialistă înseamnă în același timp trecerea de la gospodăria individuală la gospodăria colectivă. Gospodăria privată a micului țaran va fi veșnic legată de sărăcie, mizerie și exploatare din partea elementelor capitaliste de la sate. Țărănimea muncitoare nu poate scăpa de mizerie și în aporie culturală decât trecând la gospodăria colectivă, pe mari întinderi de pământ și cu ajutorul tehnicii celei mai perfecționate. Urmând învățătura lui Lenin și Stalin, partidul nostru are sarcina să convingă țărănimea muncitoare de avantajele colectivizării, pentru că această trecere la gospodăria colectivă nu poate avea loc decât pe calea liberei consimțiri. În același timp, partidul nostru și statul democrației populare vor da tot sprijinul țărănilor săraci și mijlocași care vor să treacă la gospodăria colectivă, contribuind la aceasta cu mașini și tractoare puse la dispoziție în condițiile cele mai avantajoase și limitând tot mai mult posibilitățile bogățiilor satului de a exploata munca țaranului sărac.

Un merit neperitabil al lui Lenin este acela de a fi dus mai departe analiza făcută de Marx societății capitaliste, arătând trăsăturile caracteristice ale fazei imperialiste și contradicțiile sale și organizând lupta împotriva imperialismului. Analiza făcută de Lenin acestei faze de putere a capitalismului a fost strălucit confirmată de cele două războaie mondiale, de lupta statelor imperialiste

pentru împărțirea lumii de apariția fascismului ca expresia cea mai reacționară, cea mai sălbatică a imperialismului, ca și de evenimentele de după cel de al doilea război mondial, de eforturile imperialismului american de a-și asigura dominația asupra lumii. Învățătura lui Lenin despre imperialism însușește și ridică mascele de milioane ale oameșilor muncii de pretutindeni împotriva încercărilor imperialismului de subjugare națională, atrage în luptă împotriva cuceritorilor popoarele coloniale și pe cele din țările dependente. Toate popoarele care vor să se dezvolte liber, care doresc asigurarea unei păci trainice, recunosc în Lenin pe dascălul lor, care le-a arătat calea ce trebuie urmată în lupta împotriva imperialismului.

Cel de al doilea război mondial a avut ca rezultat înfrângerea imperialismului agresiv german, italian și japonez, întărirea considerabilă a puterii și prestigiului mondial al Uniunii Sovietice și ruperea unui șir de țări din lanțul imperialismului mondial, țări care trec pe drumul democrației populare la construirea socialismului. Acest lucru a dus la slăbirea imperialismului mondial, care a suferit în timpul războiului lovitură deosebit de grea. După cel de al doilea război mondial, imperialismul american, găsind terenul curățat de trei dintre concurenții săi, iar pe ceilalți concurenți imperialiști — Anglia și Franța — slăbiți în urma războiului, pe aceasta din urmă trecută chiar la rangul de putere de mâna a doua, — și-a pus ca țel să-și asigure dominația mondială și subjugarea tuturor popoarelor din lume exploatarea capitalului american. Omenirea s'a împărțit astfel în două tabere: tabăra imperialiștilor agresivi, care vor să sugrume libertatea și independența națională a tuturor popoarelor din lume și să le pună sub jugul imperialismului, și tabăra popoarelor libere, tabăra democratică și antiimperialistă, care urmărește asigurarea independenței naționale și a liberei și pașnice dezvoltări a tuturor popoarelor din lume.

În vreme ce Uniunea Sovietică își realizează planurile sale uriașe pentru construcția societății comuniste, în vreme ce țările democrației populare au trecut la dezvoltarea planificată a economiei lor naționale pe baza unei colaborări frățești, cu ajutorul hotărârilor al Uniunii Sovietice, imperialismul american impune țărilor căzute sub dominația sa planul subjugării naționale, planul suprimării independenței popoarelor, falimentarul plan Marshall.

Planul Marshall nu este decât încercarea imperialismului de a salva sistemul capitalist printr-o exploatare și mai sălbatică a maselor muncitoare, printr-o jefuire și mai bestială a popoarelor din colonii și țările dependente, prin suprimarea independenței popoarelor din Europa pentru a le pune la cherenul imperialismului american. Planul Marshall este o încercare disperată de a salva imperialismul prin înlăturarea clasei muncitoare de la guvernarea țării, așa cum s'au petrecut lucrurile în Franța și Italia, prin prigonirea partidului clasei muncitoare, suprimarea libertăților democratice pentru poporul muncitor și reînvierea sistemelor fasciste de guvernare, care au mai dat odată faliment.

Clasele dominante din țările aderente la planul imperialismului american au preferat să vândă independența țării lor, să facă serviciul de lachei al burgheziei americane monopoliste, numai pentru a-și salva stăpânirea lor de clasă și a putea culege firimilurile rămase de la ospățul magnaților trusturilor americane. În această muncă murdară ele sunt ajutate de social-democrații de dreapta, aceiași care, prin spargerea unității clasei muncitoare, au netezit pe vremuri drumul fascismului în Germania, Italia și Franța și dintre care unii au colaborat direct sau pe ascuns cu fascismul. Pentru salvarea imperialismului și a stăpânirii de clasă a burgheziei, se exercită o prigoană sălbatică împotriva partidelor clasei muncitoare, care stau pe poziția luptei de clasă intransigente și luptă pentru a apăra nivelul de trai al poporului muncitor. Conducătorii Partidului Comunist din Statele Unite ale Americii, care sunt țărâți aslați în fața tribunalului din New York, nu au altă vină decât aceea de a fi apărat cu bărbăție interesele clasei muncitoare împotriva exploatarei capitaliste și a tendinței imperialismului american de a domina lumea întreagă.

Pe când planurile economice ale Țării Socialismului și ale democrațiilor populare duc la o creștere rapidă a forțelor de producție și a bunui stări la poporul muncitor, planul Marshall a dus, în toate țările căzute în cursa lui, la un adevărat haos economic și financiar. În Franța inflația duce la o scumpire din ce în ce mai accentuată a vieții, prețurile cresc, iar salariile rămân pe loc. Guvernul francez se silește să lichideze cât mai repede industria care a fost naționalizată după înfrângerea hitlerismului, sub preșunerea maselor muncitoare, și închide fabricile. În Belgia și Italia fabricile se închid și

șomajul crește. În Italia, numărul șomerilor a trecut de 3.000.000 și arată tendința de a crește mai departe. În același timp, mărfurile americane înăbușă economia țărilor înfildate planului Marshall și duc la gătirea industriei naționale a acestor țări. Pe contul mizeriei și al șomajului din celelalte țări, imperialismul american a sperat că vor ocoti criza economică, al cărei colți se arată din ce în ce mai ascuțiți și pentru imperialismul american. Această speranță s'a dovedit însă zadarnică. În America se șbat astăzi în cea mai cruntă mizerie peste 3.000.000 de șomeri, iar alte câteva milioane sunt șomeri parțiali, negăsind întrebuințare decât numai o parte din timp.

Iată câteva din rezultatele faimosului plan Marshall, plan care anunța atât de pompos și cu atâtă gălăgie că va refăce economia zdrobită de război a țărilor din Europa. A devenit astăzi clar, chiar și pentru o bună parte din acei care credeau în așa zisele „binefaceri” ale planului Marshall, că el este un plan al robiei economice, al rapirii independenței naționale, un plan al șomajului, toamei și mizeriei pentru masele largi muncitoare, un plan al atățărilor la război.

Imperialiștii duc o politică de atățare la un nou război, cheltuesc sume imense pentru înarmări și discută intens formarea a tot felul de pacte și alianțe, al căror scop este pregătirea agresiunii împotriva Uniunii Sovietice și țărilor democrației populare. În același timp imperialiștii înfrin războiul civil și susțin tabăra fascistă sau colonială în Grecia, China, Indonezia, Viet-Nam și Palestina.

Drumul taberei imperialiste calcă și înăbușă libertatea și independența națională a popoarelor.

Drumul Uniunii Sovietice — drumul lui Lenin și Stalin —, luminat de principii internaționalismului proletar, apără și respectă libertatea și independența națională a tuturor țărilor.

Uniunea Sovietică duce o politică de pace, de înțelegere și ajutor mutual, de înfrățire a tuturor popoarelor.

Politica taberei imperialiste suferă eșecuri după eșecuri. Forțele democrației și ale păcii cresc și se întăresc. Popoarele, în mintea cărora grozăviile războiului recent sunt încă vii, nu vor un nou război. Propaganda războinică a imperialismului se lovește de opoziția hotărâtă a maselor populare chiar din țările imperialiste. Lupta de eliberare a popoarelor din colonii și țările subjugate crește, și

niciun ajutor american nu poate opri falimentul și înfrângerea imperialismului și slugilor lor. În China, imperialismul american, care a cheltuit milioane de dolari pentru susținerea regimului reacționar feudalitar al lui Cien Kai Șek, a primit o lovitură hotărâtoare. Aproape tot Nordul Chinei, partea cea mai populată și mai industrială, a fost eliberat de armatele populare, și Republica Populară Chineză este pe cale de a lua ființă. În Grecia, armatele populare sunt la ofensivă, și niciun ajutor american nu este în stare să împiedice falimentul regimului monarho-fascist. În Indonezia crește lupta partizanilor împotriva navalilorilor olandezi și a sprijinitorilor lor, imperialismului american și englezi. Lupta popoarelor din colonii confirmă pe deplin adevărul învățatului lui Lenin despre imperialism ca ultima etapă a capitalismului.

Lenin a murit, dar pe drumul arătat de el, Uniunea Sovietică, prima țară socialistă din lume, merge înainte, spre un viitor tot mai luminos, sub conducerea tovarășului Stalin, continuatorul operei lui Lenin. Teoria leninistă este farul conducător al partidelor proletarietului și al oamenilor muncii de pretutindeni. Operele pe care Lenin le-a lăsat ca moștenire proletariatului internațional sunt o forță vie în mâna partidelor clasei muncitoare, care învață din ele și le aplică în practică.

Figura lui măreață, de conducător al proletariatului internațional și de luptător, însușește milioane și milioane de oameni din lumea întreagă, care, merg pe drumul lui Lenin.

Sub steagul lui Lenin și Stalin, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, și țara noastră merge astăzi pe drumul construirii socialismului.

Lenin a murit, dar ideile lui, continuate și dezvoltate de genialul conducătorului popoarelor din Uniunea Sovietică și al celor ce muncesc din lumea întreagă, tovarășul Stalin, trăiesc și triumfă.

Cel mai carat omagiu pe care-l putem aduce marelui dispărut, lui Vladimir Ilieș Lenin, este să ne luăm angajamentul de a studia operele sale, de a folosi cu pricepere tezaurul cunoștințelor teoretice lăsat de el proletariatului revoluționar, în lupta pentru cauza socialismului, pentru cauza comunismului.

Trăiască leninismul, făcătoarea ideologie a partidului de clasă al proletariatului din lumea întreagă!

Trăiască Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, marea creație a lui Lenin și Stalin, care transpune în viață genialele idei leniniste!

Trăiască tovarășul Stalin, care a continuat și dezvoltat mai departe ideile lui Lenin, care conduce Uniunea Sovietică pe drumul înfăptuirii societății comuniste și care luminează calea omenerii muncitoare spre victoria comunismului. *(Aplauze prelungite și îndelung repetate. Întreaga asistență, în picioare, ovacionează furtiv.)*

„Sednța” nr. 1.371
din 22 Ianuarie 1949

SARCINILE PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN ÎN LUPTA PENTRU ÎNTĂRIREA ALIANȚEI CLASEI MUNCITOARE CU ȚĂRĂNIMEA MUNCITOARE ȘI PENTRU TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Raport la ședința plenară a C. C. al P. M. R. din 5—5 Martie 1949

Plenara Comitetului Central are la ordinea zilei problema muncii partidului pentru transformarea socialistă a agriculturii, în cadrul marelui oper de construire a socialismului în țara noastră.

Această problemă izvorăște ca o urmă necesară a importanțelor succese pe care clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, le-a reperat, sub conducerea partidului nostru, pe drumul de luptă pentru cucerirea puterii politice și consolidarea democrației populare în Republica Populară Română.

Problema țărănească pusă astăzi în discuția plenarei noastre este una din cele mai grele și mai complicate probleme ale revoluției socialiste și ale construirii socialismului.

Republica Populară Română se găsește în perioada de trecere de la capitalism la socialism, când sarcina centrală care stă în fața partidului și a clasei muncitoare este nimicirea capitalismului și făurirea socialismului.

Pe măsura înălțării construcției socialiste, lupta de clasă se va ascuți din ce în ce mai mult.

Țara noastră are condițiile necesare pentru reușita operei de construire a socialismului.

1. Marele ajutor al Uniunii Sovietice, conflict esențial pentru construirea socialismului — ajutor ideologic, politic, economic și tehnic —, întărește poziția noastră față de planurile imperialiste de jaf și înrobire și ne asigură o bază trainică de dezvoltare socialistă.

Știința genială a lui Lenin și Stalin, experiența Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice ne-au arătat cum să orga-

nizăm și să conducem clasa muncitoare în fruntea poporului muncitor, pentru a rasturna burghezia și moșterimea dela putere, pentru a cuceri puterea politică. El o ne învață și cum să construim societatea socialistă.

Armatele glorioase ale Uniunii Sovietice au alungat ocupanții germani fasciști și ne-au dat posibilitatea de a desvolta cu succes lupta poporului muncitor pentru independența națională și democrație populară.

Uniunea Sovietică ne-a dat și ne dă ajutor economic și tehnic pentru ca prin munca și lupta clasei noastre muncitoare, sub conducerea partidului nostru, să realizăm scopul mare pentru care au luptat și au cazut sute și mii din cei mai buni fii ai poporului nostru — societatea socialistă, în care nu există exploatarea omului de către om.

Crearea Consiliului de asistență economică mutuală, care cuprinde Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, ne dă o bază economică solidă atât în lupta pentru independența națională, împotriva planurilor imperialismului anglo-american de înrobire a popoarelor, cât și în munca de construire mai grabnică a socialismului în țara noastră.

2. Puterea politică se află în mâinile clasei muncitoare, care are ca aliat țărănimea muncitoare. Clasa muncitoare folosește puterea de stat pentru a înfrunsa și nimici toate încercările clasei burgheze de a restabili vechea ei stăpânire de clasă și de a împiedica clădirea societății socialiste.

Clasa muncitoare folosește puterea de stat pentru a lichida clasele exploatare și asigură trecerea dela economia capitalistă la cea socialistă.

3. Prin trecerea principalelor întreprinderi industriale, miniere, de transport, bancare și de asigurări în mâinile statului, precum și prin monopolul de stat al comerțului exterior, clasa muncitoare deține o mare parte din mijloacele de producție din industrie și are posibilitatea materială de a mobiliza resurse financiare și rezerve de tot felul în vederea acumulării socialiste.

Partidul Muncitoresc Român, călăuzit de învățăturile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, conduce și mobilizează clasa muncitoare în fruntea întregului popor muncitor, în lupta pentru des-

truirea și înfrângerea exploatarea omului de către om și pentru construirea socialismului.

Deaceia ne propunem astăzi în munca noastră în țară, este, pe de o parte, îngrădirea creșterii elementelor capitaliste și a posibilităților de exploatare a țărănimii sărace și mijloace de către chiburime, iar pe de altă parte pregătirea condițiilor de organizare socialistă a agriculturii, asigurând astfel țărănimii muncitoare un nivel de trai din ce în ce mai ridicat.

Micile gospodării țărănești, nefiind în stare să facă o agricultură înaltă cu o înaltă productivitate a muncii, nu pot asigura țăranilor săraci și mijlocași bunăstarea materială și culturală, nu pot scapa definitiv țăranimea săracă și mijlocașă de starea de dependență economică față de chiburi, de exploatarea chiburească decămătorii satelor, chiburii, vor să subjughe pe țăranii săraci și mijlocași, să le acapareze pământul și să înfrăiească exploatarea capitalistă la țară.

Deaceia statul democrației populare la — în lupta de clasă care se încheie tot mai apriga la sate între țăranimea săracă și mijlocașă, pe de o parte, și chiburime, pe de altă parte — o altitudine înaltă pentru apărarea intereselor țăranimii muncitoare.

Nu mai eșica naționalistă trădătoare din Iugoslavia, în frunte cu Tito, Ranković, Kardelj și Djilas, nu vrea să meargă pe acest drum, împingând Iugoslavia pe drumul degenerării într-o republică burgheză. Tito și eșica lui au mers pe drumul împăcării claselor, pretinzând că în perioada de trecere dela capitalism la socialism lupta de clasă nu se ascute, ci se stinge. Ei au creat condițiile întăririi exploatarea capitaliste la sate, căutând să mușamalizeze lupta de clasă, negând diferențierea de clasă la țară, negând rolul conducător al clasei muncitoare și desarmând partidul în fața greutăților construirii socialismului. În felul acesta, ei au ajuns în tabara imperialismului, instaurând în Iugoslavia un regim de teroare dictatorială polțenească.

Călăuzit de învățătură leninist-stalinistă, partidul nostru vede în problema țărănească o parte a problemei generale a dictaturii proletarietului, și anume problema aliatului principal al clasei muncitoare.

Rezolvarea problemei țărănești este o sarcină a dictaturii proletarietului, o sarcină de luptă neîntreruptă pentru îngrădirea și

lichidarea elementelor capitaliste din agricultură, de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare în scopul construirii socialismului. Stadiul în care se află astăzi problema țărănească la noi în țară este rezultatul luptei de aproape treizeci de ani pe care a dus-o partidul nostru împotriva burgheziei și moșierimii și împotriva principalului lor sprijin, monarhia reacționară.

LUPȚA PARTIDULUI PENTRU DESĂVĂȘIREA REVOLUȚIEI BURGHEZO-DEMOCRATICE

Istoria țării noastre a fost străbătută de focul frământărilor și răscoalelor țărănești împotriva jugului claselor exploatare.

Neultate sunt în amintirea poporului nostru răscoala dela Bălbăna din 1437, cea a lui Gheorghe Doja dela 1514, răscoalele conduse de Horia, Cloșca și Crișan la 1784 în Ardeal, de Tudor Vladimirescu la 1821 în Oltenia și Muntenia, mișcările țărănești din 1888—1892 și marile răscoale din 1907.

Apariția la noi în țară a mișcării muncitorești, deși slabă și confuză din punct de vedere ideologic și organizatoric, precum și ecoul mișcărilor revoluționare din Rusia, mai ales al revoluției burghezo-democratice din 1905, care au influențat atât asupra refacerii mișcării muncitorești din țara noastră în 1905, cât și asupra izbucnirii răscoalelor din 1907, nu puteau să nu determine schimbări în politica burgheziei și moșierimii față de țărănime și în relațiile de clasă.

Răscoalele țărănești din 1907, înăbușite prin asasinarea a 11.000 de țărani, au demascat în fața poporului întreg legăturile strânse ale moșierimii cu burghezia în ascensiune. Din primul moment al extinderii răscoalelor țărănești, partidul moșieresc al conservatorilor a predat puterea partidului liberal al burgheziei, iar înfrățirea șefilor celor două partide în incinta parlamentului a constituit răspunderea comună a burgheziei și moșierimii în reprimarea sângeroasă a mișcărilor țărănești.

După anul 1907 clasele exploatare au adoptat o politică de creare la sate a unei baze sociale de sprijin, prin întărirea burgheziei sătești cu ajutorul Casei rurale și al altor instituții special înființate în acest scop; iar pe de altă parte ele au introdus măsurile

de terorizare sângeroasă și permanentă a țărănimii, înființând jandarmeria rurală.

Sub influența spiritului reformist și oportunist al Internaționalii a II-a, strălucim de marxismul revoluționar, conducerea partidului socialist nu a înțeles că țărănimea este un imens rezervor de forță revoluționară și că realizarea alianței între clasa muncitoare și țărănime, sub conducerea clasei muncitoare, este o condiție principală a victoriei proletariatului.

Partidul socialist nu s'a pus în fruntea țărănimii pentru a o organiza și conduce în această luptă, nu i-a dat claritatea perspectivelor și a sarcinilor, căci însăși conducerea partidului socialist nu avea această claritate, ci stătea în coada mișcărilor spontane a țărănimii în fierbere revoluționară, înlesnind astfel marilor proprietari de pământ și capitaliștilor ca, împletind teroarea sângeroasă cu promisiuni demagogice, să înăbușe pentru un timp desfășurarea largă a luptelor țărănești pentru pământ.

Cu toate acestea, elementele avansate ale muncitorimii au în curajat țărănimea în timpul răscoalelor, iar în unele locuri muncitorii au susținut în mod direct pe țărani răsculați, cum au făcut-o, de pildă, celerștii din Pașcani și petroliștii din Prahova.

Un astfel de fapt nu putea scăpa din vedere claselor dominante. Încă în anul 1913, Vintilă Brătianu, acest dușman feroce al poporului muncitor, analizând ceea ce el numea „crizele de stat” din anul 1900, 1907 și 1913 și constatând „concentrarea și la noi a maselor de lucrători... în industria mare, unde ciocnirile dintre capital și muncă sunt mai puternice”, atrăgea atenția burgheziei și moșierimii române că „această revoltă neorganizată din 1907 poate găsi o organizare la orașe și deci să ia în viitor un caracter nu de revoltă, ci de revoluție”, căci — spunea el — „în viitor trebuie să fim seama și de masele muncitoare dela orașe, mai lesne de aprins și de revoltat”.

Izbucnirea revoluției burghezo-democratice din Rusia, în Februarie 1917, și apoi victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie s'au răsfărat în mod direct asupra cursului desfășurării luptei de clasă în țara noastră, au influențat masele largi ale clasei muncitoare și ale țărănimii și au deschis o nouă perioadă în lupta pentru rezolvarea problemei țărănești.

Cucerirea puterii politice de către proletariat pe a șasea parte a globului a dat clasei muncitoare dela noi un curaj și un avânt revoluționar încă necunoscut până atunci. Primele semne ale creșterii valului revoluționar, ca urmare directă a Marii Revoluții Socialiste din Rusia, începuseră să se manifeste în rândurile clasei muncitoare și ale țăranimii în condițiile când țărănimea, înarmată și mobilizată pe front, stătea cot la cot cu armata rusă, aflată în plină frământare revoluționară.

De teama extinderii revoluției la noi, în țară, sub presiunea creșterii valului revoluționar muncitoresc și a țăranimii cuprinse de frământările pentru pământ, burghezia și moșierimea română, pentru a nu pierde totul, au fost obligate să promită și să acorde reforma agrară.

Conștienți de faptul că țăranimea ar putea deveni o rezervă a mișcării revoluționare a proletariatului, că alianța clasei muncitoare cu țăranimea ar putea duce la răsturnarea revoluționară a regimului burghez-moșieresc, clasele dominante au făcut totul pentru a împiedica proletariatul să devină conducătorul luptei țăranimii pentru pământ. Ele erau conștiente că proletariatul, câștigând țăranimea de partea sa, nu se va mărgini la exproprierea revoluționară a moșierimii în favoarea țăranimii, dar că în mod inevitabil va trece la revoluția socialistă, la instalarea dictaturii proletariatului, urmând exemplul proletariatului rus.

Manevrând cu promisiunea că va da pământ țăranilor, burghezia a urmărit și a reușit să izoleze țăranimea de lupta clasei muncitoare, să și solveze și — în anumite privințe — să-și consolideze pozițiile sale de clasă.

Nu întâmplător au apărut în anii 1917—1920 tot felul de partide-burgheze cu titluluri țăranesti: ele au avut un rol bine definit, acela de a atrage masele țăranesti sub influența lor și a le împiedica să-și îndrepte privirile spre mișcarea muncitorească.

Partidul social-democrat, dominat de oportunism, nu a merș pe linia unitii valului revoluționar în creștere, al mișcărilor muncitorești din 1917—1920, cu luptele țăranimii pentru pământ, a împiedicat alianța clasei muncitoare cu țăranimea, sub conducerea proletariatului, și a fost împotriva realizării acestei sarcini în fucul luptelor pentru pământ.

Faptul că încă nu exista un partid comunist înarmat cu ideologia marxist-leninistă, a permis ca manevrele burgheziei și moșie-

rimei și trădarea mișcării muncitorești de către conducerea social-democrată de dreapta să ducă la izolarea luptelor crescânde ale clasei muncitoare de luptele și frământările țăranimii, care se desfășurau în același timp, dar paralel.

Burghezia și moșierimea au izbutit astfel să înfrângă pe rând mișcarea revoluționară proletară din 1917—1920 și mișcările țăranesti pentru pământ și să-și prelungească zilele cu un sfert de secol.

Clasa muncitoare dela noi din țară a văzut în lumina desigurării valului revoluționar din 1917—1920, necesitatea formării partidului marxist-leninist. Astfel, în locul luptelor împotriva burgheziei și moșierimii și împotriva conducerii oportuniste social-democrate, a luat naștere Partidul Comunist din România.

Reforma agrară din 1921 a fost acordată și apoi aplicată în asemenea condiții, încât marea proprietate moșierască a fost menținută, majoritatea țăranilor fără pământ sau cu pământ puțin nu au fost împroprietăriți, iar celor împroprietăriți li s-au creat asemenea condiții, încât într'un timp mai mult sau mai puțin scurs să piardă pământul în favoarea eliburilor și a moșierilor.

Pentru a da aparența că este un act pur al inițiativei burghezei și nu cedat sub presiune, burghezia, în interesul său de clasă, a întocmit o lege a reformei agrare care exprima pe de o parte înșelarea țăranimii, pe de alta parte faptul că burghezia s'a aplecat cu moșierimea asupra menținerii marii proprietăți moșieresti. În același timp, ea întărea și dezvoltă burghezia satelor ca forță principală care să asigure exploatarea la sat.

Dupa înlăturarea dela dreptul de împroprietărire a numeroase categorii de țărani săraci, au fost înscrise cu drept de împroprietărire în anul 1921 un număr de 2.308.922 de familii. În ianuarul 1934 — deci după 13 ani de aplicare a reformei agrare, de fapt după 16 ani dela primele legiferări — statisticile Direcției Agricole din Ministerul Agriculturii arătau că până atunci nu au fost împroprietărite decât 1.478.663 de familii, ceea ce înseamnă că 34% din cei careva clasele dominante nu au avut incedru să anuleze să le recunoască dreptul de împroprietărire nu au mai fost împroprietăriți, pentru că pe spatele lor să se poată întări pozițiile eliburilor. Din suprafața expropriată nu a fost predată țăranilor decât; alina 36%, răstul rămânând sub diferite forme în mâinile moșierilor. Dupa cifrele recensământului din 1931, pe care nu le putem lua decât ca indicație

— căci lucrările au fost întocmite în mod neștiințific, iar rezultatele falsificate —, se găseau în acel an la noi în țară, totuși, 700.000 de țărani complect lipsiți de pământ.

Țăranii improprietăriți, ca și, în general, țăranimea săracă și imensa majoritate a țăranilor mijlocași, erau lipsiți de vite, de unelte etc. și au fost nevoiți să se îndatoreze până în gât la chiburi, cămătari și bancheri, atât pentru procurarea unelor oarecare inventar agricol, cât și pentru plata pământului, căci „improprietărea” s'a făcut cu răscumpărarea pământului moșieresc la un preț destul de ridicat.

Taxe de vamă de export de cereale duceau la prețuri de vânzare foarte joase a cerealelor țărănești; în primii ani după reformă, diferența foarte mare între prețurile scăzute ale produselor agricole și prețurile ridicate ale produselor industriale, impozitele agricole grele au dus la sărăcirea și îndatorarea țăranimii mici și mijlocașe. Dobânzile cămătărești sporeau an după an cu dobândă la dobândă percepții vindeau cu toba bunurile țăranilor care nu puteau plăti impozitele. Astfel, o bună parte din țărani și-au pierdut pământul în contul datorită către cămătari și banchi.

Reforma agrară din 1921 nu a lichidat moșierimea, nici relațiile de muncă semifeudale din agricultură, de pildă munca în dijmă. Contradicția dintre țăranime și moșierime se ascutea din an în an, în timp ce creștea și lua forme din ce în ce mai ascuțite exploatarea țăranimii de către capitalul monopolist.

În regiunile cu naționalități conlocuitoare, rezolvarea problemei agrare se agrava și se împletea cu asupritul națională crescândă a maselor populare.

Partidul Comunist din România, întemeiat în anul 1921 prin voința imensei majorități a muncitorilor din fostul partid socialist, a intrat în partea cea mai conștientă a proletariatului, hotărât să pună capăt reformismului. El a luat dela început asupra-și sarcina istorică de a realiza alianța dintre proletariat și țăranime, pentru apărarea țăranimii împotriva exploatării moșierești și capitaliste, pentru smulgerea pământului din mâinile moșierimii și trecerea lui în mâinile celor ce muncesc.

Împotriva claselor muncitoare, în frunte cu avangarda sa, guvernele reacționare au îndreptat teroarea cea mai sângeroasă, partidul comunist fiind scos în anul 1924 înafara legii și alit să-și

continue lupta în adâncă ilegalitate. El nu a încetat însă nicio clipă să ducă munca de organizare a maselor țăranimii sărace și mijlocașe, mobilizându-le la luptă.

Datorită demagogiei partidelor burgheze, și în special a partidului național-țărănesc, mase ale țăranimii stăteau sub influența politică a burgheziei și a moșierimii. În felul acesta au canalizat spre apele reacțiunii noul val de lupte ce se anunța în apropierea crizei economice și agrare.

Prima guvernare național-țărănistă a desvăluit caracterul de clasă al politicii antimuncitorești și antițăărănești. Instrument sângeros al capitalului financiar și al moșierimii.

Guvernele național-țărăniste au introdus cunoscuta „lege Mihalache”, de liberă circulație a bunurilor agricole. Libertatea de vânzare și cumpărare a loturilor țărănești a deschis larg calea exproprierii legale în masă a țăranimii sărace și mijlocașe de către moșieri, chiburi, cămătari și bănci. Izbușirea și ascuțirea crizei economice mondiale din 1929, care s'a împletit cu criza agrară, a agravat situația țăranimii, a dat o intensitate mai mare procesului de sărăcire și de diferențiere de clasă la țară și a sporit nemulțumirile adânci ale țăranimii împotriva apăsării fiscale și cămătărești.

Anii 1930—1932 sunt caracterizați prin nenumărate mici revolte țărănești, ciocniri cu jandarmii, alungarea percepților, ocuparea pământurilor de pășune, tăierea pădurilor fără învoire și, mai ales, refuzul de a plăti datorită către bancheri și cămătari și împotrivirea în masă față de sechestrarea bunurilor țăranilor îndatorați. Aceasta avea loc în condițiile creșterii unui puternic val revoluționar al clasei muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist din România, care a culminat în luptele eroice ale eferiștilor și petrolistilor în Februarie 1933.

Întrucât național-țărăniștii începuseră a se compromite în rândurile maselor largi țărănești, care au văzut adevărata lor față antițăărănească, clasele exploatatoare au lansat în sate organizațiile cuziste și gardiste, pentru a împiedica sub formule diversioniste țăranimea să meargă pe calea luptei unite cu clasa muncitoare împotriva regimului burghezo-moșieresc și a o ține legată de reacțiune.

Clasa muncitoare, sub conducerea partidului comunist, lărgise legăturile sale cu țăranimea săracă și mijlocașă. Sub presiunea frământărilor revoluționare a maselor țăranimii muncitoare, care se

vedea tot mai mult amenințată să și piardă pământurile în folosul chiaburilor și moșierilor, guvernele burghezo-moșierești au hotărât să manevreze cu legea conversivității dărilor agricole, care o urmărea în același timp o întărire a proprietății moșierimii și chiaburimii.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România, din anul 1932 — congres care are o importanță istorică în lupta partidului nostru, căci a fixat linia strategică și tactică a partidului până la desăvârșirea revoluției burghezo-democratice — reprezintă în același timp o cotitură hotărâtoare în lupta partidului nostru pentru realizarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănime.

Congresul al V-lea a clarificat, în spiritul marxist-leninist, perspectivele, sarcinile, caracterul și forțele motrice ale revoluției din România. Congresul a respins teoria burghezo-liberală a neologiei, pe care partidul o moștenise dela social-democrație, teorie după care România stă în fața revoluției burgheze, și burghezia — nu clasa muncitoare — este chemată să joace în această revoluție rolul de factor revoluționar și conducător. Congresul a indicat că România stă în fața desăvârșirii revoluției burghezo-democratice, că revoluția burghezo-democratică va fi desăvârșită fără burghezie și împotriva ei, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea partidului comunist. Congresul al V-lea a stabilit că sarcina cea mai importantă a partidului este crearea alianței de luptă a muncitorilor și țăranilor, sub hegemonia proletariatului și conducerea partidului comunist, și că partidul trebuie să treacă la organizarea și conducerea luptei maselor țărănești pentru nevoile imediate ale țăranimii muncitoare și pentru rezolvarea revoluționară a problemei țărănești.

Partidul Comunist din România a dus o muncă intensă după Congresul al V-lea pentru organizarea luptelor țăranimii, în condițiile în care, legea Mihaileache, de liberă circulație a bunurilor agricole, își producea efectele în ce privește procesul de lichidare a reformei agrare din 1921. Răzmul depozitării de pământ a țăranimii sărace și mijloace și de întărire a moșierimii și chiaburimii a luat un curs mai puternic în timpul crizei și după criza economică mondială din 1929 — 1932.

Guvernările reacționare se orientau categoric spre fascism și spre pregătirile de război împotriva U.R.S.S., ceea ce a făcut să

sporească jefuirea țăranilor săraci și mijloace și de către moșierime și chiaburime.

Pe măsură ce România intra mai mult în orbita Germaniei hitleriste, interesele economice ale acestora transformau țara noastră în țară producătoare de produse agricole la dispoziția Germaniei hitleriste și împingeau spre organizarea agriculturii românești pe baza marii proprietăți.

Capitaliștii și moșierii au lăsat gospodăriile țărănești într-o stare de inapoiere tehnică ce prezenta cele mai diverse și mai tipice forme de degradare: reducerea și degradarea uneltelor agricole, lipsa unui utilaj modern, scăderea consumului de îngrășăminte chimice, reducerea numărului de animale de muncă și scăderea calității lor, scăderea producției la hectar și scăderea calității produselor agricole. Aceste manifestări de descompunere a agriculturii românești erau însoțite de degradarea biologică a maselor largi ale țăranimii muncitoare și de scăderea consumului acestor mase.

Instaurarea dictaturii fasciste la noi în țară și aruncarea României în brațele Germaniei hitleriste de către elita fascistă antonesciană și partidele „istorice”, ca și războiul criminal dus împotriva Uniunii Sovietice, au intensificat exploatarea și apăsarea muncitorimii și țăranimii sărace și mijloace, întărind puterea economică și politică a marii burghezii, a moșierimii și chiaburimii.

Sarcina principală care stătea în fața proletariatului, condus de Partidul Comunist Român, a devenit salvarea României de dominația fascistă, recucerirea independenței naționale a țării prin înfrângerea în război a Germaniei fasciste și a armatelor lui Antonescu, ieșirea țării noastre din războiul criminal hitlerist și alăturarea de Uniunea Sovietică.

Victoriile Armatei Sovietice asupra hoardelor fasciste au înlesnit forțelor democratice interne, în frunte cu Partidul Comunist Român, să lăurească acțiunea dela 23 August 1944, de răsturnare a dictaturii fasciste antonesciene, împotriva voinței și sabotalajului partidelor „istorice”.

Eliberarea teritoriului țării noastre de către eroica Armată Sovietică, loviturile zdrobitoare pe care aceasta le-a dat hoardelor hitleriste au creat condițiile favorabile ca Partidul Comunist Român, avangarda proletariatului, să realizeze sarcinile istorice puse de Congresul al V-lea, înfăptuind la noi în țară alianța de luptă a clasei

muncitoare cu țărâtimea, sub conducerea proletariatului, trecând la desăvârșirea revoluției burghezo-democratice.

Partidul Comunist Român a pus la ordinea zilei problema lichidării imediate a proprietății moșierești printr-o reformă agrară democratică.

Direcția atacului principal al partidului nostru a fost îndreptată spre izolarea partidelor burghezo-moșierești și a social-democraților de dreapta de masele largi ale țărânilor și ale micii burgezii, spre atragerea acestor mase în alianță și sub conducerea proletariatului pentru desăvârșirea revoluției burghezo-democratice. Toate forțele reacționare coalizate în jurul monarhiei și al partidelor „istorice” și sprijinite de imperialismul anglo-american au luat atitudine împotriva reformei agrare, fie în mod deschis, fie sub forma ipocriză a amânării până „după război”. Dar, spre deosebire de situația din 1918—1919—1920, țărâtimea n'a mai putut fi înșelată și atrasă în apele partidelor burghezo-moșierești, căci în fruntea luptei pentru reforma agrară a stat clasa muncitoare, condusă de partidul comunist. Spre deosebire de 1918—1919—1920, legiferarea reformei agrare nu a mai durat timp de 2 ani, pentru ca apoi aplicarea ei să se târănească ani de zile, până la împotmolirea definitivă de către comisiile și paracomisiile numite de guvernele burghezo-moșierești, ci de astădată Partidul Comunist Român, în fruntea clasei muncitoare, a alcătuit sute și mii de echipe de muncitori care au împânzit satele, au chemat țărâtimea la luptă pentru pământ, au organizat comitete sătești și, împotriva voinței regelui și a partidelor „istorice”, în pofda gloanțelor regelui și ale guvernului Rădescu, s'au pus în fruntea țărănilor și au intrat pe pământurile moșierești, confiscându-le și împărțindu-le țărănilor pe calea luptei revoluționare. Fără să se mai aștepte legea, pe care regele și guvernul Rădescu nici nu aveau de gând s'o alcătuiască.

Țărâtimea a primit pământ la începutul anului 1945, prin lupta organizată și condusă de Partidul Comunist Român. În focul acestei lupte s'a realizat alianța dintre clasa muncitoare și țărâtime și s'a afirmat puternic rolul conducător al proletariatului. Mobilizând sub conducerea sa masele cele mai largi ale poporului muncitor, lupta sub lozina „pământ țărănilor” a fost o parte a luptei revoluționare a clasei muncitoare, în frunte cu partidul nostru, pentru democratizarea țării, ca și luarea cu asalt a prefecțiilor și primăriilor de către

masele cele mai largi ale poporului muncitor, ca și demonstrațiile uriașe a zece și sute de mii de oameni ai muncii din toate orașele țării. Ele au dus acolo că partidul nostru, în fruntea clasei muncitoare, a răsturnat guvernele cu majoritatea reacționară burghezo-moșierească și a obținut victoria defa 6 Martie 1945, când au fost înlăturate elementele cele mai reacționare din guvern, instaurându-se un regim democratic. Noul guvern n'a avut decât să legeze, din primele zile, reforma agrară, a cărei aplicare începuse de fapt cu câteva săptămâni înainte, prin lupte revoluționare.

Proletariatul, sub conducerea partidului comunist și aliat cu întreaga țărâtime, a slăramat puterea economică și politică a moșierimii, lichidând-o ca clasă. A fost dărâmat astfel unul din stâlpii reacțiunii românești și una din piedicile principale în calea dezvoltării forțelor de producție agricole: prin lucrările reformei agrare au fost împroprietăriți un număr de 918.000 de țărani săraci, cărora li s'a dat 1.109.000 ha. din cele 1.468.000 ha. expropriate, restul devenind rezervă de stat.

S'au putut întemeia peste 400.000 de noi gospodării, iar alți 500.000 de gospodării mici și-au sporit și întărit proprietatea, datorită suprafeței de pământ expropriat ce le-a fost adăugată.

Prin desființarea moșierimii ca clasă, noi am înlăturat o forță reacționară care stătea în calea dezvoltării țării noastre. Țărâtimea săracă și mijlocie a căpătat posibilitatea de a-și îmbunătăți situația materială. Dar în același timp s'a lărgit baza proprietății private generatoare de capitalism.

Lichidarea moșierimii ca clasă și împărțirea pământului expropriat prin reforma agrară țărânilor fără pământ sau cu pământ puțin a întărit încrederea țărânilor în forța politică a clasei muncitoare și a contribuit la închegarea alianței dintre clasa muncitoare și țărâtimea muncitoare.

Reforma agrară a adus schimbări importante în relațiile de clasă la țară.

Dacă în ce privește exproprierea pământului moșierec era interesată întreaga țărâtime, inclusiv chiburlimea, care nădăjduia să ia o parte din acest pământ și să vadă înlăturată marea ei concurență la exploatarea țărânilor, — odată cu aplicarea reformei agrare, și chiar în cursul aplicării ei, s'au manifestat puternic interesele de

clasa deosebită și opuse ale chiaburimii, de o parte, și ale țărănimii sărace și mijlocie, de alta parte.

Chiaburimea, temută de concurența moșierului, a încercat să tragă foloasele expropriării moșilor și să intre ea în stăpânirea pământului, pentru a exploata mai departe, cu forțe întărite, țărănimea săracă și mijlocie. Legea reformei agrare stabilea ca pământul expropriat să fie împărțit țăranilor fără pământ sau cu pământ puțin, în primul rând soldaților de pe front, văduvelor, orfanilor și invalizilor de război. Chiaburimea a căutat să împiedice aplicarea în acest fel a reformei agrare și, patruzând în numeroase comisii sătești și de plasa însărcinate cu aplicarea pe teren a reformei, a izbutit să falsifice în unele locuri spiritul reformei și să acapareze o mare parte din pământul expropriat, întărindu-și astfel pozițiile. Pe de altă parte, lăsată economia și finanțelor dintre anii 1945—1947 și efectele socotelor consecutive din anii 1945—1946 au împiedicat țăranimea săracă și mijlocie să-și consolideze proprietatea și au dat posibilitate chiaburimii să manevreze pentru acaparea pământului țăranimii nevoiașă. Numai datorită măsurilor luate de guvern, din inițiativa partidului nostru, chiaburii au fost siliți să dea înapoi țăranilor pământurile pe care le-au smuls.

După înlăturarea din guvern a ultimilor reprezentanți ai burgheziei, după răsturnarea monarhiei și preluarea puterii politice de către proletariat, aliat cu țăranimea muncitoare, noi am dus cu mai multă ferocitate politica de apărare a țăranimii sărace și mijlocie împotriva exploatării de către elementele capitaliste dela sale, politica de curățire a organelor politice și administrative de uneltile burgheziei sătești, care s-au strecurat și au folosit aceste poziții pentru a sabota consolidarea și dezvoltarea regimului de democrație populară.

Forțele clasei muncitoare și influența partidului nostru în massele cele mai largi ale celor ce muncesc la orașe și sate au crescut foarte mult prin succesele în lupta pentru îmbunătățirea situației economice și financiare a țării și a poporului muncitor.

Alegerile din luna Martie 1948 pentru Marea Adunare Națională au constituit un mare succes politic al partidului nostru, dovadă că alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare s-a întărit. Aceasta ne-a permis să trecem la naționalizarea principalelor

întreprinderi industriale, miniere, de transport, bancare și de asigurări, să trecem la construirea socialismului

PARTICULARITĂȚILE DESVOLTĂRII GOSPODĂRIILOR ȚĂRĂNEȘTI ÎN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

În lupta pentru înlăturarea capitalismului și în domeniul agriculturii este necesar să avem în țara noastră un tablou clar al stării actuale a agriculturii noastre, al locului pe care îl ocupă agricultura în ansamblul economiei naționale, al relațiilor de clasă la țară și al posibilităților pe care le crează industria noastră socialistă în dezvoltare, pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Părghiile economice prin care statul de democrație populară își exercită acțiunea sa de dezvoltare a întregii economii pe calea socialismului, deci și a transformării socialiste a agriculturii, sunt:

- industria socialistă (în primul rând marea industrie),
- instituțiile de credit,
- gospodăriile agricole de stat,
- stațiunile de tractoare și mașini agricole de stat,
- cooperativele,
- comerțul de stat și
- transporturile.

Părghia principală pentru îndrumarea agriculturii pe calea socialismului este industria socialistă, industria grea.

Regimurile burghezo-moșierești au pus la dispoziția capitalului internațional bogățiile naturale ale țării și i-au dat concesiuni care puneau țara noastră în stare de dependență economică și politică față de interesele țărilor capitaliste imperialiste.

Prin urmare, țara noastră constituia o piață de desfacere și o sursă de materii prime pentru capitalul monopolist străin, fiind nevoită să importe aproape întregul utilaj și principalele semifabricate și să exporte produse agricole și materii prime.

Așa se explică faptul că am preluat, prin naționalizare, o industrie construită în mod anarhic, după interesele de profit ale capitaliștilor români și ale trusturilor străine. Aceste interese făceau ca industria producătoare de materii prime, semifabricate și utilaj să fie disproportionat de mică față de nevoile industriei noastre prelucrătoare.

Prin cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, prin smulgerea din mâinile capitaliștilor a principalelor mijloace de producție industrială, minieră, de transport, a întreprinderilor bancare și a societăților de asigurare, prin politica de prietenie și colaborare economică cu Uniunea Sovietică, precum și cu țările de democrație populară, țara noastră s'a eliberat de starea de dependență economică și politică față de capitalul monopolist străin și au fost create condițiile de dezvoltare a tuturor ramurilor vieții economice a țării în primul rând a industriei socialiste.

Astfel s'a putut trece la reorganizarea tuturor ramurilor industriale, prin regruparea lor mai rațională, prin completarea și centralizarea utilajului, punând centrul de greutate pe dezvoltarea industriei grele și a bazelor de aprovizionare cu materii prime a acestor industrii.

Procesul treptat din industria noastră se îmbunătățește treptat datorită folosirii bogatei experiențe a Uniunii Sovietice — țara cu nivelul tehnic cel mai ridicat din lume; elanul în muncă al clasei muncitoare, creșterea spiritului de inițiativă și avântul întrecerii socialiste au făcut să crească productivitatea muncii și nivelul producției în cele mai importante ramuri industriale.

Astfel, față de 1938, producția principalelor produse industriale a fost în anul trecut de:

144% la fontă
123% la oțel
131% la produse laminat
149% la minereu de fier
120% la gaz metan și
100% la cărbuni.

În industria petrolieră, scăderea producției — provocată înainte de naționalizare de sabotajul societăților străine anglo-americane, olandeze, franceze etc. — a putut fi oprită și, datorită forajelor masive (107% în 1948 față de 1938), se asigură o bază pentru creșterea viitoare a producției de petrol.

Am ajuns astăzi să producem în țară tractoare, utilaj agricol cu tracțiune mecanică, batoze, utilaj petrolier, instalații pentru echiparea noulor fabrici, vase fluviale, motoare și compresoare etc.

care se procurau înainte numai din străinătate. Se construiesc locomotive grele și vagoane de mare tonaj, automobile și altele. Este în curs de organizare industria de mașini electrice și de aparatură electrotehnică.

Planul de stat pe 1949 prevede o sporire a producției industriale și agricole cu 40%. Dacă la toate acestea adăugăm investițiile prevăzute în planul de stat pe 1949, care se ridică la suma de circa 82 de miliarde de lei, din care 47,2% pentru mijloace de producție industriale, plus sume importante care se investesc în societățile sovieto-române de către guvernele Uniunii Sovietice și Republicii Populare Române, se poate afirma că țara noastră a pornit pe drumul dezvoltării industriei socialiste — ceea ce ne permite să tragem concluzia că industria, și în primul rând industria grea, constituie o forță capabilă să contribuie în mod hotărâtor la transformarea socialistă a agriculturii.

Față de ritmul de dezvoltare al industriei noastre, agricultura prezintă un tablou cu totul deosebit.

Agricultura noastră este o agricultură înapoiată, care se bazează pe proprietatea particulară asupra pământului, în care domină mica producție de măruri, pentru că folosește în mare parte mijloace de producție rudimentare, aplică metode primitive de cultură și nu utilizează îngrășăminte minerale decât într-o cantitate redusă.

După datele ultimului recensământ din 1948, rezultă că din cei 16.000.000 de locuitori ai Republicii Populare Române circa 75% trăiesc la sate și 25% la orașe. Din cei care trăiesc la sate, circa 90% se ocupă cu agricultura.

Suprafața terenurilor agrosilvice din țara noastră este de circa 22.038.000 ha., repartizată astfel:

Pământ arabil	9.751.000 ha.
Fânețe	1.696.000 ..
Pășuni	2.820.000 ..
Vii	227.000 ..
Livezi cu pomii	221.000 ..
Păduri	6.705.000 ..
Curți	618.000 ..
	22.038.000 ha.

Vedem dar că, din întreaga suprafață agrosilvică, aproape 10.000.000 ha. sunt pământ arabil și aproape 7.000.000 ha. păduri. Dar pe când pădurile sunt repartizate în proporție de 76,6% instituțiilor (stat, comune, composesorate etc.), în cea mai mare parte ale statului, și 23,4% gospodăriilor individuale, pământul arabil aparține în proporție de 95,7% gospodăriilor individuale și alia 4,3% instituțiilor. Căm aceeași proporție ca și la pământul arabil există și la celelalte culturi, cu excepția peșunilor, care aparțin în proporție de 68,9% instituțiilor — cea mai mare parte comunei — și 31,1% gospodăriilor individuale. Trebuie de asemenea să arătăm că în țara noastră există terenuri inundabile, mlașturi, sărături etc., cu o întindere totală de 2.833.000 ha. Din acestea 20% sunt cultivate cu riscul de a fi inundate. După calculele Ministerului Agriculturii, prin îndiguiare și alte măsuri de ameliorare ar putea fi redată agriculturii aproape 1.400.000 ha.

Însemnătatea acestor date în privința stării agriculturii noastre apare mai evident dacă li se adaugă cele din tabloul următor:

		Număr	%	
Gosp. care dețin mai puțin de 0,5 ha.	1	232.000	7,6	17,2
" " " între 0,5 — 1 "	2	295.000	9,6	
" " " 1 — 3 "	3	1.103.000	36,0	
" " " 3 — 5 "	4	704.000	22,9	40,7
" " " 5 — 10 "	5	546.000	17,8	
" " " 10 — 20 "	6	150.000	4,9	
" " " 20 — 50 "	7	32.000	1,0	
" " " peste 50 "	8	5.000	0,2	
Total		3.067.000	100,0	

Ceeace ne atrage atenția, în primul rând, este numărul mare de proprietăți cu suprafețe mici și foarte mici (între 0,5 și 3 ha.) care domină în agricultura noastră, reprezentând 53,2% din totalul gospodăriilor individuale; în al doilea rând, marele număr al gospodăriilor țărănești, astfel ca suprafața totală de pământ arabil fiind repartizată între cele 3.067.000 de gospodării individuale, circa 94% din ele aparțin acelorora cu până la 10 ha.

Din toate acestea, precum și din faptul că multe din suprafețele de pământ ale gospodăriilor țărănești sunt parcelate și răsipite, rezultă gradul de lărmăfăre a pământului și starea de înapoiere

în care se găsește agricultura noastră din cauza acestei lărmăfăre.

Pentru a stabili însă linia politică a partidului nostru, trebuie să cunoaștem ce depășări și regroupări de clasă au avut loc în sânul țărânimii în ultimii ani și ce factori le-au determinat.

În țara noastră, intervalul dintre anii 1915—1919 poate fi împărțit în două perioade: în prima perioadă, în care am împărțit puterea politică cu o parte a burgheziei, partidul nostru a luptat împotriva politicii de haos și ruinare economică a țării dusă de către burghezie și resturile moșieriei (inflația, sabotajul, specula etc.), a dat lupta pentru câștigarea țărânimii sărace și mijloace alături de proletariet, ceea ce în bună măsură a reușit.

În același timp trebuie să constatăm o creștere însemnată a elementelor capitaliste ale satului, mai cu seamă în timpul celor doi ani de seacă, pe de o parte, prin expropriarea țărânimii sărace și mijloace, iar pe de altă parte prin vânzarea produselor agricole la prețuri de speculă, jefuind pe muncitorii din orașe.

Cea de a doua perioadă se caracterizează prin intensificarea ofensivei clasei muncitoare, aliată cu țărânimia muncitoare, împotriva exploatarei capitaliste. Din inițiala și sub conducerea directă a partidului nostru, s'a înfăptuit reforma monetară, punându-se capăt inflației, s'a înăptuit naționalizarea principalelor mijloace de producție industrială, miniera, de transport, a întreprinderilor bancare și a societăților de asigurări, ca și a unor importante mijloace de educație și cultură; au fost izgoniți ultimii reprezentanți ai burgheziei din guvern, a fost doborâtă monarhia și s'a consolidat regimul de democrație populară, care îndeplinește cu succes funcțiile dictaturii proletarietului.

Toate acestea s'au răstrânt și au înălțat cursul depășirilor și regroupărilor de clasă în sânul țărânimii. Datorită îmbunătățirii situației generale economice — consecință a măririi producției industriale și a stabilizării monetei — și ajutorului dat de către stat, micile gospodării țărănești și-au îmbunătățit situația și o crescut numărul gospodăriilor mijloace.

Partidul și guvernul au ajutat țărânimia săracă și mijloace, ducând în același timp o politică din ce în ce mai fermă de îngrădire a elementelor exploatare capitaliste din sat, chiaburi.

În această perioadă s'a așcutit lupta de clasă dintre țărânimia săracă și mijloacă, pe de o parte, și chiaburime, pe de altă parte.

Ceeace caracterizează, în condițiile regimului de democrație populară, regruparea de clasă din sânul țărănimii din țara noastră, este faptul următor:

În timp ce în societatea capitalistă linia de dezvoltare a economiei agricole este aceea de destrămare a țărănimii mijlocașe și de creștere a sărăcimii, pe de o parte, și a chiaburlimii, pe de altă parte, în condițiile democrației populare linia de dezvoltare a economiei agricole este contrară: are loc o creștere a țărănimii mijlocașe, concomitent cu o micșinare relativă a numărului chiaburilor (ridicați din țărani mijlocași înstăriți), și o micșinare a masei săracilor, din care o parte se ridică în rândurile mijlocașilor.

În lumina celor de mai sus trebuie să analizăm deci în ce constă structura de clasă a economiei noastre agricole, cum se repartizează populația agricolă între diferitele grupuri sociale la țară și care sunt relațiile de clasă în satele noastre.

Unii tovarăși confundau deseori, în munca lor la țară, gospodăria mijlocașă cu cea chiabură, mijlocașul cu chiaburul, și invers, din cauza faptului că nu țineau seama de toate elementele și se orientau în mod unilateral, luând în considerare numai suprafața de pământ pentru a defini calitatea de chiabur sau de mijlocaș.

Acești lucruri a fost păgubilor, pentru că a împins țărânul mijlocaș în brațele chiaburului, slăbind alianța clasei muncitoare și a țărănimii sărace cu țărănimea mijlocașă.

Fără îndoială, întinderea de pământ pe care o posedă o gospodărie țărănească este un element important în determinarea categoriei din care face parte. Dar aceasta nu este și nu poate fi singurul criteriu.

Pentru a deosebi muncitorul agricol — țărânul sărac și cel mijlocaș — de chiabur, trebuie să ținem seama de următoarele criterii: dacă are pământ, în ce regiune se află pământul, dacă mai posedă și alte mijloace de producție, câte și anume ce fel de mijloace de producție; felul de cultură; cât produce și cât aduce din producția sa pe piață; dacă exploatează sau nu munca străină; dacă este sau nu exploatat de alții; mărimea familiei, precum și o serie de împrejurări locale pe care le putem aprecia numai cercetând fiecare caz concret în parte.

Hotărâtor însă este dacă exploatează sau nu munca străină și dacă este sau nu exploatat de alții, dacă are sau nu mijloace de producție, câte și ce fel de mijloace de producție.

Spre exemplu: un proprietar agricol are o suprafață mică de pământ (1—2 ha). Cu toate acestea, el poate fi considerat chiabur, pentru că ceea ce condiționează situația sa de chiabur nu este în acest caz întinderea sa de pământ, ci celelalte mijloace de producție — un tractor, o batuză — precum și alte venituri: creșterea vițelor și stupăritul pe scară mai mare, transporturi etc., pentru care utilizează muncă salariaată, el singur cu familia sa nefiind în stare să facă față muncilor gospodăriei sale de chiabur.

Statisticile noastre, alcătuite pe baza recensământului din luna Ianuarie 1948, deși suferă de unele insuficiențe, ne înfățișează principalele elemente după care ne putem orienta în această privință.

Avem circa 250.000 de muncitori agricoli. Majoritatea gospodăriilor agricole, în proporție de circa 57%, o formează țărâni săraci. Țărănimea mijlocașă reprezintă circa 34% din numărul gospodăriilor. Circa 5,5% din gospodării aparțin chiaburilor.

Din datele pe care le posedăm asupra forței numerice și a puterii economice a diferitelor grupuri sociale de la sat, putem trage următoarele concluzii:

I. Proletariatul agricol este puțin numeros în raport cu restul populației satelor (circa 2,5%).

În trecut, sub regimul capitalist, muncitorii agricoli alcătuiau cea mai exploatată parte a clasei muncitoare. Ei munceau la moșieri și chiaburi pentru salarii de batjocură, și nu rare erau cazurile când lucrau un an întreg la stăpân numai pentru o mâncare sărăcăcioasă, un rând de haine sdrențuite sau de opinci, și dormeau pe o mână de paie, în grajduri sau în bordeie, în condiții nevămenști.

În regimul de democrație populară, când la putere este clasa muncitoare, interesele muncitorilor agricoli sunt apărate. Sindicatele de muncitori agricoli au obținut o seamă de succese în această privință.

Proletariatul agricol constituie forța principală în lupta de clasă la țară. Important de subliniat aici este cel pe care trebuie să-l alăbe proletariatul agricol în aplicarea liniei politice a partidului nostru: a) de organizare și consolidare a alianței clasei muncitoare și sărăcimii satelor, pe de o parte, cu țărănimea mijlocașă.

de altă parte, b) de îngrădire a creșterii elementelor capitaliste, c) de organizare a luptei împotriva exploatații chiaburimii la sate, d) în sfârșit, de realizare a sarcinii de bază a partidului, transformarea socialistă a agriculturii.

2. Țărâniea săracă este partea care alcătuiește cel mai numeros grup social la țară, reprezentând majoritatea (circa 57%) din gospodăriile agricole și deci a populației sătești și, în același timp, aproape jumătate din populația țării.

În trecut, viața țăranilor săraci se deosebea destul de puțin de cea a muncitorilor agricoli. Peticul lor de pământ era prea mic pentru a le putea asigura existența lor și a familiilor lor. Ei muncneau din zor și până'n noapte, muncneau și pe la moșieri și chiaburi, dar nu reușeau să scape de mizerie. O parte din ei au avut pământ încă dinainte, iar parte l-au capatat la reforma agrară din 1945.

Fără îndoială, reforma agrară din Martie 1945 a constituit un însemnat progres, prin lichidarea rămășițelor feudale care îneau dezvoltarea agriculturii. Ea a însemnat în același timp și o îmbunătățire a situației materiale a țăranimii muncitoare.

Dar în urma acestei reforme a revenit în medie doar ceva mai mult de 1 hectar de pământ de gospodărie, și o întindere atât de mică, se înțelege, este insuficientă pentru a hrăni o familie, mai ales în condițiile înapoiate și cu tehnica rudimentară cu care își muncesc țăranii săraci pământul.

Starea de înapoiere a agriculturii este agravată și de faptul că cei mai mulți dintre țăranii muncitori nu își au pământul masat pe o singură întindere, ei îl au țăranimit în câteva parcele, al căror număr poate fi uneori foarte ridicat.

Astfel, de pildă, în județul Păgăraș s'au găsit proprietăți agrare țăranimate în patruzeci de parcele.

În condiții normale și chiar în anii buni, pe asemenea gospodării agricole, cu loturi țăranimate în fașii de câte 1.000 sau 2.000 de metri pătrați — cinci fașii la un pogan de pământ — este imposibil să se facă o agricultură rațională, cu o tehnică avansată, este aproape imposibil să se ajungă la o îmbunătățire simțitoare a traiului țăranimii sărace.

Când grindina, inundațiile sau seceta lovesc recoltele gospodăriilor sărace, o adevărată nenorocire se abate asupra țăranilor săraci și a familiilor lor. În asemenea împrejurări chiaburii, acești

lipitori ale satelor, pot rezista calamităților naturale, datorită rezervelor acumulate prin exploatare și speculă. Ba mai mult, ei se folosesc de situația grea în care se sbate săracimea satelor — și țăranii își amintesc de cei doi ani de seceta și de foamete prin care au trecut — pentru a apăra pogonanele țăranilor săraci în schimbul unei banite de păpușoi.

Pe vremea stăpânirii burghezo-moșierescii, aceasta era una din căile prin care chiaburii își rotunjeau mereu pământurile pe seama țăranilor săraci, deposedați și nevoiți să devină slugi la jefitorii lor.

Partidul nostru, luând apărarea intereselor țăranimii sărace, a intervenit la timp, restituind țăranilor săraci pământurile acaparate dela dănsii sub presiunea foamei. Acum țăranii săraci nu mai sunt expuși fără apărare jafului chiaburimii. Regimul de democrație populară îi apără și ei au sprijinul puternic al clasei muncitoare și al partidului.

Din analiza aceasta rezultă că:

a) micile gospodării țărești reprezintă în agricultura noastră mai mult de jumătate din totalul gospodăriilor individuale.

b) data fiind starea economică a micii gospodării țărești, ea nesatisfăcând nici pe departe nevoile țăranilor săraci și ale familiilor lor, aceștia își închiriază brațele de muncă la alții;

c) țăranimea săracă este cea mai numeroasă și reprezintă din punct de vedere politic forța principală pe care se sprijină clasa muncitoare la sate.

3. Țărâniea mijlocasă reprezintă o parte însemnată a satelor noastre — circa 34% din numărul gospodăriilor. Împreună cu țăranii săraci, țăranii mijlocasi fac parte din țăranimea muncitoare. Starea lor materială este foarte diferită.

Din cauza stabeli productivității a muncii în agricultura noastră înăpălată și a faptului că sunt jefuiți sub diferite forme de către chiaburi, o parte din țăranii mijlocasi se deosebesc foarte puțin de țăranii săraci, abia ajungând să înnoade cele două capete.

Ceea ce este caracteristic țăranimii mijlocase, este starea ei de sărăcie, lipsa ei de hotărâre.

În ce constă această sărăcie?

Țăranul mijlocas șovăie încă pentru că se teme de chiaburi. El se teme de chiaburi pentru că a simțit și simte încă puterea econo-

mică a chiaburului, asuprirea economică la care este supus de către chiabur. El șovăie încă și va șovăi atâta timp cât nu va fi convins că alianța sa cu clasa muncitoare și cu sărăcimea satelor îi apără gospodăria sa împotriva chiaburului hrăpăreț, atâta timp cât nu va simți că această alianță înseamnă un ajutor material și politic pentru ridicarea rentabilității gospodăriei sale.

Trebuie înțeles dublul caracter al țărânului mijlocăș.

Ca proprietar, el nu exploatează nimeni altor reprezentanți ai poporului muncitor. El este legat de interesele sale de proprietar, dar suportă în același timp și presiunea economică a chiaburului și este deci interesat a fi alături de sărăcimea satelor, a fi alături de clasa muncitoare și sub conducerea ei, în luptă împotriva celei mai numeroase clase exploatare — burghezia satelor — chiaburimea.

1. După înlăturarea moșierimii, chiaburii au rămas de fapt cea mai însemnată clasă exploatare a satelor noastre. Deși numărul lor este relativ restrâns, ei au încă o foarte însemnată putere economică, și această putere a mai crescut după reforma agrară din 1945. Muncitorii agricoli, țărani săraci și mijlocăși sunt exploatați direct și indirect de către această burghezie a satelor. Și țărani, și orașeni simt pe pielea lor specula mârșavă pe care o exercită chiaburii cu produsele lor și cu cele industriale, atunci când fac negocierile, cămălărie etc. la sate.

Sub guvernările burghezo-moșierești, chiaburimii i se dădea nu numai deplină libertate, dar ea era sprijinită în jefuirea țărănimii sărace și mijlocășe.

Câteva exemple în această privință sunt edificatoare.

În anul 1940 chiabura Irina Olah i-a luat prin vânzare silită plugarului Augustin Barad din comuna Oar, județul Salu-Mare, în contul unei datorii de 75 de lei, un cal, un ham, carul, un plug de fier, o clasă de trifoi și altele lucruri în valoare totală de aproape 13.000 lei.

Plugarului Ilie Mădache din comuna Zănoaga, județul Roman, i s'a vândut silit casa, trei pogonane de pământ și toate bunurile, pentru o datorie de 1.000 de lei, contractată la un cămătar chiabur. Casa și pământul au fost luate de către cărciumarul din sat, ginerele chiaburului cămătar. De notat că asupra acestor datorii de 1.000 de lei plugarul urmărit plătiese, în cursul anilor, 50.000 de lei capete și dobândă.

Aceste fapte au fost posibile din cauză că puterea politică și aparatul de stat erau în mâinile burgheziei și moșierimii, care foloseau legislația țării împotriva poporului muncitor.

În regimul de democrație populară, puterea politică fiind în mâinile clasei muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare, posibilitățile chiaburilor de a exploata și jefui țărănimea săracă și mijlocășă sunt îngădite.

Deaceia chiaburii sunt plini de ură împotriva regimului de democrație populară și nu se dau înlăturat dela niciun fel de uneltire, dela niciun fel de acte dușmănoase, sabotaj și crime, cum a fost de pilda — ca să dăm un caz tipic — asasinarea de către chiaburi a primarului din Otopeni.

Chiaburimea deține însemnate poziții economice. De fiecare exploatare chiaburească revin în medie câte 9 ha. de pământ arabil, față de 2,3 ha. pentru o gospodărie de țărani săraci și mijlocăși. Puterea economică a gospodăriilor chiaburești va reieși mai bine dacă vom spune că, în comparație cu gospodăriile țărănilor săraci și mijlocăși, o gospodărie de chiaburi are în medie de 4 ori mai mult pământ, o suprafață de vie altă de 8 ori mai mare, de livadă de 5 ori, de pădure de 11 ori mai mare, apoi de 3 ori mai multe animale de muncă, de 2 ori mai multe vaci, de 3 ori mai mulți porci, de 2 ori mai multe pluguri, de 12 ori mai multe semănători și de 8 ori mai multe secerători.

Fiind în număr mic, stăpânind o suprafață de pământ relativ mare și având un utilaj important, chiaburii consumă numai o mică parte a produselor lor, restul speculându-le la piață.

Prin pozițiile lor economice și prin șiretenia lor, prin faptul că trasee în mijlocul țărănimii, chiaburii reușesc să mențină sub influența lor o parte a țărănimii mijlocășe și chiar a celei sărace. Dar poziția lor de clasă exploatare la sate face ca între chiaburi și restul țărănimii să existe contradicții profunde, care se ascund mereu, contradicții care fac ca interesele adevărate ale țărănimii muncitoare să fie mult mai strâns legate de cele ale clasei muncitoare, care luptă pentru desființarea exploatarei omului de către om decât de cele ale chiaburimii exploatare.

Resturile moșierimii au făcut totul pentru a grupa în jurul lor celelalte elemente reacționare, întreinând legături cu agenții imperialismului (precum s'a dovedit în procesul sabotajilor și spionajilor

în frunte cu Auşnit şi Poppi), şi au nters activ alături de burghezia urbană şi rurală în unelirile lor împotriva regimului de democraţie populară.

Statul a luat de curând măsuri de lichidare completă a resturilor proprietăţilor moşiereşti.

Instaurarea regimului de democraţie populară schimbă fundamental situaţia şi mersul dezvoltării gospodăriilor ţărăneşti, determină o nouă regrupare a claselor la ţară şi o altă orientare în dezvoltarea formelor gospodăriei ţărăneşti. Regimul de democraţie populară, care îndeplineşte funcţiile dictaturii proletariatului, naţionalizarea marii industrii, a minelor, transporturilor, băncilor şi a societăţilor de asigurare din Republica Populară Română, creează condiţiile atragerii gospodăriei ţărăneşti mici şi mijlocii pe lângăşi construirii socialismului şi făureşte noi relaţii între oraşe şi sate.

Tovarăşul Stalin ne învătă — şi realitatea noastră a confirmat pe deplin justetea învătăturii staliniste — că în condiţiile dictaturii proletariatului se produce un proces de schimbare a formării pieţei interne, care diferă fundamental de cel care are loc în societatea capitalistă, în sensul deslinţării anarhice care caracterizează piaţa capitalistă şi înlocuirii acesteia cu o organizare nouă.

Sectorul comerţului particular mai joară încă un rol important, şi îndeosebi sectorul comerţului cu produse alimentare, produse care, prin însăşi existenţa micii gospodării agricole, apar încă pe piaţă în mare parte în mod anarhic, în timp ce produsele industriale sunt îndrumate de către stat.

Se dezvoltă însă formele noi, socialiste, ale comerţului în general şi ale schimbului de mărfuri dintre sat şi oraş în special. Un rol din ce în ce mai important în această direcţie îl au comerţul de stat şi cooperativa. Acestea devin, în condiţiile democraţiei populare, un puternic mecanism de transmisie, care ajută industria socialistă să tragă după sine satul — micii producători de mărfuri.

Piaţa, în Republica Populară, creşte nu pe seama sărăcirii şi proletarizării ţărănimii muncitoare, ci datorită creşterii bunei stări a ţărănimii mijlocie şi sărace. Prin aceasta, regrupările de clasă înăuntrul ţărănimii capătă cu totul alt caracter.

Este evident că faptul împroprietaririi a 918.000 de ţărani săraci cu peste 1.100.000 ha. pământ a înbunătăţit situaţia lor materială,

gând ca o parte din elementele sărace să treacă în rândurile mijlociilor.

În ultimii ani, principalul în sectorul ţărănesc constă în măsurile luate de către stat, de îngrădire a chibucului, de aparare a ţărănimii sărace şi mijlocie împotriva exploatarei cătăturilor. Astfel, acordarea de către statul democraţiei populare a unor credite ieftine pe termen lung pentru cumpărări de vite, mai ales în regiunile năruite de secetă, ajutorul cu seminţe la preţuri foarte reduse, scutirea de impozite şi uşurarea impozitelor pentru ţărani săraci, politica de cunfluenţă scădere a preţurilor produselor industriale şi aprovizionarea cu produse industriale şi în special cu unelte agricole au determinat o relativă creştere a capacităţii productive a gospodăriei ţărăneşti mici şi mijlocii.

În analiza stării actuale a agriculturii noastre, un loc deosebit îl ocupă elementul nou, format după crearea sectorului socialist în industrie: sectorul socialist în agricultură.

În momentul de faţă sectorul socialist în agricultură este reprezentat la noi prin gospodăriile agricole de stat şi staţiunile de maşini şi tractoare ale statului. Acestea sunt bunuri ale statului democraţiei populare, deci bunuri ale celor ce muncesc.

Gospodăriile agricole ale statului deţin peste 500.000 ha., ceea ce reprezintă 4,3% din suprafaţa arabilă a ţării. La acestea trebuie să adăugăm suprafeţele expropriate recent. În comparaţie cu suprafaţa arabilă particulară, gospodăriile agricole de stat ocupă o întindere foarte mică, dar ele au un rol important, anume acela de a ridica nivelul agriculturii din punct de vedere tehnic şi agronomic, de a aproviziona piaţa cu produse agricole pentru populaţie şi materii prime pentru industrie, de a ajuta ţărănimea să cultive mai bine pământul şi de a servi ca exemplu de superioritate a agriculturii pe suprafeţe mari de pământ şi cu folosirea tehnicii celei mai perfecţionate.

Gospodăriile agricole de stat au astăzi o serie întreagă de neajunsuri în organizarea lor. În 400 de gospodării sunt nu mai puţin de 2.700 de parcele de teren agricol, 1.000 de parcele livezi şi 500 de grădini de zarzavat. Fără îndoială, această îmbutăţire în parcele pune unele piedici organizării unei agriculturi raţionale şi ridică cheltuielile de producţie. Sunt multe lipsuri şi în ceea ce priveşte înzestrarea gospodăriilor agricole de stat cu maşini şi unelte. Unele

din ele nu au mașini agricole suficiente, pe când în alte locuri mașinile agricole prisosesc și ar putea fi utilizate și pentru a se veni în ajutorul țăranilor muncitoare, punându-i-se la dispoziție mașini agricole. Gospodăriile agricole de stat nu au avut până acum ateliere de reparat și de întreținut mașinile agricole. Ele nu dau încă pieței și industriei socialiste cantitatea de produse agricole pe care ar putea-o da. Multe din ele conștină ele însele o prea mare parte a produselor lor.

În vederea înzestrării agriculturii cu utilajul și mașinile necesare, în în primul rând cu tractoare, au fost organizate în Octombrie 1948 — după ce mai înainte funcționaseră în cadrul R.E.A.Z.I.M.-ului și A.F.S.M.-ului — 76 de stațiuni de mașini agricole și tractoare (S. M. T.) ale statului.

În scurtul interval de timp de când înțelegem, stațiunile de mașini agricole și tractoare și-au dovedit pe deplin utilitatea, participând activ la campania muncilor agricole de toamnă și de primăvară. Ele suferă însă de o serie de neajunsuri serioase în organizarea lor, neajunsuri care au făcut ca ele să nu lucreze rațional, iar prețul de cost să fie prea ridicat. Suprafața arată de S.M.T. în toamna trecută este mult sub capacitatea lor reală de lucru. Ele duc lipsă de mașini, unelte și scule pentru atelierele lor de reparații duc lipsă de mijloace de transport etc.

Recentele măsuri luate de guvern cu privire la muncile agricole executate de S.M.T. pentru țăranii muncitori sunt de natură a contribui la înlăturarea S.M.T., pentru ca ele să-și poată îndeplini rolul lor de ridicare a nivelului tehnic al agriculturii și de îmbunătățire a situației maselor.

Acestea sunt în linii mari situația actuală a agriculturii noastre și relațiile de clasă la țară.

De aci putem trage concluzii cu privire la linia noastră politică și la ceea ce trebuie să facem pentru a transforma agricultura noastră, dintr-o agricultură înapoată, în una înaintată, socialistă.

LUPA PARTIDULUI PENTRU TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

În lăța partidului nostru, în lăța clasei muncitoare stă sarcina mareă a construirii societății socialiste. Aceasta va însemna înălțarea pentru totdeauna a oricărei forme de exploatare a omului de către om. Clasa muncitoare din țara noastră a și pășit pe acest drum al construirii socialismului.

Dar socialismul nu se poate construi numai la oraș. Sarcina construirii socialismului și a înlăturării exploatarei capitaliste se pune la țară ca și la oraș. Construirea socialismului cuprinde și transformarea socialistă a agriculturii. Analiza făcută asupra situației agriculturii și asupra schimbărilor esențiale intervenite în ultimii ani în relațiile de clasă din țara noastră ne arată că trebuie să mergem pe calea înlăturării contradicției care apare în împrejurările când la orașe se dezvoltă socialismul, în timp ce la țară rămâne predominantă mla gospodărie individuală, care — după cunoscuta teză a lui Lenin — „naște capitalism și burghezie permanent, în fiecare zi, în fiecare cens. spontan și în proporții de masă”¹.

Agricultura înapoată care se practică la noi face ca pământul să producă puțin și prost, deși avem un sol din cele mai roditoare. Dar pe un pământ fărâmițat în milioane de loturi nu se poate face o agricultură rațională. Avem în țara noastră peste 3.000.000 de gospodării, și fiecare din acestea este îmbrăcăță în mai multe loturi, împrăștiate și distanțate unul de altul. Această cifră ne arată una din cauzele pentru care satele noastre sunt atât de înapoate, pentru care țăranii săraci și mijlocași o duc atât de greu, iar satele noastre au un nivel atât de scăzut din punct de vedere sanitar și cultural. Țărănimia muncitoare nu-și poate îmbunătăți în mod durabil situația cu agricultura înapoată de azi.

Gospodăria individuală, fărâmițată, după cum spune Lenin, „condamnă oamenii la întinerie, la mizerie, la răzlețire”².

„...În cadrul producției de mărfuri — spune Lenin — sistemul micii gospodării nu este în stare să elibereze oamenii de starea de mizerie și de asuprire în care se află masele”³. Pentru a scăpa

¹ V. I. Lenin: „Stângismul” — boala copilăriei comunismului”, ed. P.M.R. 1949, ediția a III-a, pag. 8.

² V. I. Lenin: „Tezele din Aprilie”, ed. P.C.R. 1947, pag. 44.

oamenii de înținerie și mizerie, trebuie să se construiască socialismul și la sate. „Atunci” — spune Lenin — „tot ce a cucerit știința omenească, tehnica omenească, toate perfecționările, toate cunoștințele specialiștilor vor trebui să servească pe omul muncii”¹.

Starea de înăpoiere în care se găsește agricultura noastră constituie o piedică foarte serioasă pentru dezvoltarea industriei noastre socialiste. Pe măsura ce industria noastră socialistă va crește, vom avea tot contingente de oameni ai muncii care vor să lucreze în fabrici și uzine, în mine și transporturi. Pentru toți aceștia vor trebui cantități sporite de produse agricole. Ridicarea nivelului de trai al clasei muncitoare cere din partea agriculturii cantități tot mai mari de alimente. Industria noastră în dezvoltare are nevoie de cantități din ce în ce mai mari de materii prime, din care o parte însemnată se produce în agricultură. Dar agricultura înăpoiată nu poate da nici cantitatea de produse necesară aprovizionării orașelor, nici cantitatea de materii prime cerută de creșterea industriei. Iar aceasta se restrânge la rândul său asupra țăranimii muncitoare. Căci starea ei de înăpoiere nu poate fi înălțată decât nu i se procură din ce în ce mai multe produse industriale de tot felul, atât produse de consum, cât mai ales unelte și mașini pentru lucrarea pământului.

Prin urmare, dezvoltarea socialistă a industriei este condiționată de ridicarea continuă a nivelului agriculturii, a unei agriculturi înaintate, capabile să asigure aprovizionarea clasei muncitoare și materii prime necesare industriei.

Aceasta este în același timp calea de lichidare a exploatării și de ridicare a nivelului material, sanitar și cultural al celor mai largi mase ale țăranimii muncitoare.

Trecând de la agricultura extensivă la cea intensivă, folosind tractoarele și mașinile agricole cele mai perfecționate, folosind îngrășămintele naturale și chimice, introducând metodele cultivării pământului după datele celei mai avansate științe agrotehnice din lume, știința sovietică, vom putea ridica productivitatea muncii în agricultură, va crește producția la hectar și vom produce pe aceeași unitate de suprafață mai multe cereale, mai multe plante indus-

triale, vom putea intensifica creșterea vitelor, pomicultura, viticul-tura și celelalte ramuri ale producției agricole.

Dar cu puzderia micilor gospodării țărănești, izolate între ele prin haturi (razoare), cu loturile risipite, nu se pot folosi rațional tractoarele și mașinile agricole, nu se pot face asidualele procedee agro-tehnice, nu se pot aplica cele mai bune procedee agro-tehnice. Acest lucru nu se poate face decât pe mari gospodării agricole.

Cum putem trece de la agricultura parcelară (de stat) la marea agricultură? Tovarășul Stalin ne arată că pentru aceasta există două căi: prima este calea capitalistă, care duce la rumarea țăranilor săraci și mijlocași și la concentrarea pământului în mâinile unui mic număr de mari proprietari capitaliști. Aceasta ar fi — cum arată tovarășul Stalin — calea mizeriei și sărăciei tot mai accentuate a țăranimii muncitoare. Este o cale lungă și dureroasă, un proces care s'a petrecut și se petrece astăzi sub ochii noștri, în țări capitaliste cum sunt, de pildă, Statele Unite ale Americii sau Anglia.

A doua este calea socialistă, calea unirii gospodăriilor individuale mici și mijlocii în mari gospodării colective, adică unirea țăranimii sărace și mijlocașe într-un efort comun, în muncă colectivă pentru ridicarea bunei stări materiale și a culturii celor ce muncesc. Bine înțeles, între cele două căi, singura care corespunde intereselor clasei muncitoare și intereselor țăranimii sărace și mijlocașe este calea socialistă de ridicare a agriculturii.

Marxism-leninismul și marea experiență istorică a victoriei socialismului în U.R.S.S. ne învață că construirea socialismului poate fi înfăptuită numai în baza trecerii în proprietatea obștească a tuturor principalelor mijloace de producție, atât la orașe cât și la sate, adică în baza trecerii lor în proprietatea de stat și cooperatistă.

Prin urmare, victoria deplină a socialismului nu este posibilă atât timp cât mai continuă să existe la orașe și la sate proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, inclusiv asupra pământului. Dar problema naționalizării pământului în momentul de față, în condițiile țării noastre, nu este actuală.

Odată cu crearea bazei materiale-technice a socialismului, la sate, partidul va duce o muncă sistematică în sânul țăranilor săraci și mijlocași, spre a-i convinge de necesitatea de a se reuni

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. XXIV, ed. rusă, pag. 41.

treptat în gospodării colective, deoarece colectivizarea agriculturii e posibilă numai în baza liberei consimțiri a țăranilor. Când țărânimea va trece la colectivizarea agriculturii, atunci, în baza colectivizării masive, va deveni posibilă deplina înlăturare a chiburilor caclășii.

În urma dezvoltării salutului pe această cale, gospodăriilor colective le va fi asigurată pe veci folosința întregului pământ care aparține acestor gospodării. Astfel va fi rezolvată problema trecerii pământului în proprietate ontoască, problema transformării socialiste a salutului.

Ce înseamnă socialism în agricultură, ne arată înflorirea agriculturii comuniste din U.R.S.S.

Până la colectivizare mai existau încă în Uniunea Sovietică 17.000.000 de săge de lemn. Astăzi, în agricultura sovietică pământul este lucrat cu 600.000 de tractoare, 200.000 de combine, sute de mii de mașini și autoturisme. Boranele și celelalte unelte înapăiate au fost trecute în muzeul istoriei.

Agricultura sovietică, bazată pe gospodăria agricolă colectivă, este cea mai productivă din lume. Planul stalinist de transformare a naturii prin introducerea perdelelor forestiere de protecție și a alterării culturilor de cereale și de plante furajare, care va duce la înlăturarea definitivă a secetei și a recoltelor slabe, este un mare exemplu al forței agriculturii socialiste sovietice.

Stăteau capitaliste, care se laudă cu tehnica lor avansată în agricultură, nu au putut și nuși pot pune asemenea probleme. Agricultură capitalistă nu este în stare să înfrunte consecințele secetei și ale altor catastrofe naturale.

Este oare interesată țăranimea muncitoare la înlăturarea definitivă a exploatării sale de către chiburi?

Poate fi convinsă țăranimea săracă și mijlocasă că numai unirea în gospodării mari colective este calea care duce la bunăstarea materială și culturală?

Fără îndoială că da. Cu ajutorul și sub conducerea clasei muncitoare, printr-o stăruitoare și permanentă muncă de lămurire și convingere a țăranimii sărace și mijlocasă despre superioritatea

mării gospodării colective față de mica gospodărie individuală, vom putea uni marea masă a țăranimii muncitoare astfel încât să devină o forță uriașă, capabilă să lupte pentru înfrângerea unei agriculturi înaintate socialiste.

Trebuie accentuat că alcătuirea gospodăriilor agricole colective va avea loc nu pe baza ruinării și distrugerii gospodăriilor mici și foarte mici, nu pe calea luptei cu ele, ci pe calea ridicării lor economice, a ridicării lor la un nivel mai înalt al tehnicii, culturii și organizării lor. Gospodăria colectivă nu se opune gospodăriilor individuale mijlocăse sau sărace ca o forță dușmană lor, ci li se alătură și constituie un ajutor pentru ele, un exemplu de superioritate a gospodăriei mari, un indemn de unire treptată a lor în gospodării mari.

Este evident că trecerea țăranimii sărace și mijlocasă la alcătuirea gospodăriilor colective fiind un proces de durată, gospodăriile mici și mijlocii au de jucat astăzi cel mai important rol în aprovizionarea cu produse agricole.

Nu mai trecerea în masă la gospodăria agricolă colectivă va putea duce la desființarea exploatarei capitaliste și deci la înlăturarea clasei chiburilor, care este purtătoarea acestei exploatare. Dar, pentru atingerea acestui obiectiv, „partidul” — după cum arată Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din Partidul Comunist din Iugoslavia — „trebuie să desfășoare în prealabil o îndelungată muncă pregătitoare în vederea îngrădirii elementelor capitaliste dela sale, în vederea întăririi și lăntei dintre clasa muncitoare și țăranime sub conducerea clasei muncitoare, în vederea dezvoltării industriei socialiste, capabilă să organizeze producția de mașini necesare muncii colective în agricultură. Orice grabă în această privință nu poate decât să pricinuiască prejudicii ireparabile”.

Trecerea la agricultura socialistă, la organizarea gospodăriilor colective, presupune, cum am arătat mai sus, o industrie dezvoltată, în stare să pună la dispoziția agriculturii tractoarele și mașinile de care are nevoie, existența unui cadru de agronomi capabili să conducă agricultura după cele mai perfecționale metode științifice.

¹ „Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din Partidul Comunist din Iugoslavia”, ed. P.M.R., 1948, pag. 22.

o muncă sistematică de lămurire și de convingere a masei țărănimii sărace și mijlociase despre folosul gospodăriilor colective. Atât timp cât noi n'am creat baza tehnică și cadrele necesare, atât timp cât noi n'am intensificat încă munca de lămurire tehnică a maselor țărănimii mijlociase pentru ca acestea să treacă de bunăvoie la organizarea agriculturii colective, ar fi greșit și chiar păgubitor de a trece la o colectivizare masivă.

Construirea socialismului în agricultură este o luptă grea. Noi putem câștiga această luptă dacă nu ne vom pripii, dacă vom aprecia just forțele de care dispunem și rezervele pe care le avem, dacă vom introduce cu fermitate linia partidului, dacă vom cunoaște forțele, intențiile, planurile și metodele dușmanului, spre a le putea combate și lichida.

Care este forța conducătoare în această bătălie?

Ea este proletariatul, în frunte cu partidul nostru. Clasa muncitoare are misiunea istorică de a desființa exploatarea capitalistă și a construi societatea socialistă. Pentru a putea înfăptui această operă măreață care corespunde cu interesele întregului popor muncitor, clasa muncitoare își mobilizează rezervele sale, aliații săi.

Cine sunt aliații clasei muncitoare și care este dispoziția forțelor de clasă la țară în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii?

Tovarășul Stalin ne învață:

„Alianța dintre proletariat și țărănime, în condițiile dictaturii proletariatului, nu este o alianță cu întreaga țărănime. Alianța dintre proletariat și țărănime este alianța dintre proletariat și masele muncitoare ale țărănimii. O astfel de alianță nu poate fi înfăptuită fără lupta împotriva elementelor capitaliste ale țărănimii, fără lupta împotriva chiburilor. O astfel de alianță nu poate fi trăinită fără organizarea țărănimii sărace, ca sprijin al clasei muncitoare la sate. De aceea alianța dintre muncitori și țărani, în condițiile actuale ale dictaturii proletariatului, poa e fi înfăptuită numai sub cunoscuta lozincă a lui Lenin: sprijin-ă-te pe sârăcime, organizează o alianță tactică cu țărânul mijlociă, nu înceta nicio clipă lupta împotriva chiburilor. Căci numai prin aplicarea acestei lozinci poate fi înfăptuită atragerea maselor de bază ale țărănimii în lăgașul construirii socialismului”¹.

¹ I. Stalin, „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 316.

Între chibburimea satelor noastre și restul țărănimii sunt profunde contradicții de clasă. Contradicții dintre exploatare și exploatați, care se ascut pe zi ce trece, adică pe măsură ce tendințele exploatare ale chibburimii sunt tot mai îngrădite de puterea democrației populare.

Partidul are datorită sa intensifică lupta de clasă la țară, mobilizând sârăcimea satelor și țărănimea mijlociă împotriva exploatării capitaliste, pentru îngrădirea chibburimii. Lupta împotriva chibburimii face parte integrantă din sarcinile consolidării și înăvrii pozițiilor democrației populare, care, ca o formă a dictaturii proletariatului, are drept una din funcții pe aceea de a limita și apoi lichida exploatarea omului de către om la orașe și sate.

Trebuie să ne fie nouă înșine clar că, lăvînd în chibburi, vom înăvri alianța noastră cu țărănimea mijlociă, căci această clasă care șovăie va căuta să intre cât mai repede în înțelegere cu clasa muncitoare — factorul conducător al statului de democrație populară, clasa care își exercită dictatura sa împotriva dușmanilor democrației și socialismului — pentru a trage și ea foloase de pe urma dezvoltării socialiste a industriei și a măsurilor care trebuie să asigure încadrarea țărănimii în sistemul economic socialist.

Politica noastră față de țărănime trebuie deci să fie clară:

Ne sprijinim pe țărănimea sârăcă, strângem alianța cu țărănimea mijlociă și ducem o luptă neîntreruptă împotriva chibburii mii.

Fiecărui membru de partid, fiecărui muncitor trebuie să-i fie clar ce înțelegem prin a ne sprijini pe țărănimea sârăcă și ce înțelegem prin alianța cu țărânul mijlociă, și cum pot fi înfăptuite în practică aceste sarcini.

Sârăcimea satelor — adică muncitorii agricoli proletari și semiproletari — trebuie să fie permanent mobilizată și antrenată în lupta împotriva exploatării chibburești. Organizații în sindcatele de salariați agricoli, muncitorii agricoli trebuie să știească pe chibburii săși și indeplinească până la capăt obligațiile de salarizare, de cotizații pentru Asigurările Sociale, de acordare de îmbrăcăminte, hrană, locuințe etc. stabilite prin angajamentele de muncă și prin deciziile guvernului, astfel încât chibburii să stea permanent sub presiunea ofensivă a sârăcimii satelor, care le slăbește influența morală, politică și puterea economică.

Sărăcimea satelor este cea mai interesată în îngrădirea și închiidarea exploatării capitaliste, în construirea unei agriculturi socialiste, și deaceia este sprijinul nostru principal la sate.

Trebuie să consolidăm zi de zi alianța clasei muncitoare cu țărâimea mijlocasă, care reprezintă peste 4.000.000 de oameni din populația țării. Tovarășul Stalin a arătat, în momentul când în Uniunea Sovietică se ducea bătălia pentru transformarea socialistă a agriculturii, ca „alianța clasei muncitoare și a țărâimii sărace cu țăranul mijlocas, împotriva capitalismului în general, împotriva chiaburimii în special, este... baza mișcării colhoznice”¹.

Dein cauza lipsei de claritate politică, unii tovarăși nu au înțeles însemnătatea considerabilă a alianței cu țărâimea mijlocasă, au făcut multe greșeli de natură a primejdiei această alianță și a arunca țăranul mijlocas, și chiar pe cel sărac, în brațele chiaburilor. Uneori tovarășii noștri au pus în aceeași oală pe țăranii mijlocasi și pe chiaburi. Această confuzie este foarte periculoasă.

„Sunt cazuri — spune tovarășul Stalin — când se duce lupta împotriva chiaburimii, dar această luptă e dusă cu atâta neîndemânare și în mod atât de prostesc, încât loviturile cad pe capul țăranimii mijlocase și al celei sărace. Urmarea este că chiaburul rămâne teafăr, alianța cu țăranul mijlocas suferă o spărtură, iar o parte din sărăcimea satelor începe pentru un timp oarecare pe mâna chiaburului...”²

Învățând din experiența P.C. (b) al U.R.S.S., fiecare membru de partid trebuie să știe să facă deosebirea dintre mijlocas și chiabur, să-l ajute pe țăranul mijlocas să vadă că numai mergând pe calea socialismului va termina cu nevoia de a recurge la împrumutul dela chiabur pentru unele și vite, va termina cu veșnica teamă de sărăcie, cu veșnica teamă că din cauza împrumuturilor neplătite, a unui an agricol slab sau a unei nenorociri în familie va cădea în mizerie. Alianța cu țăranul mijlocas este strâns legată de lupta împotriva chiaburimii. Cu cât vom duce mai hotărât lupta împotriva chiaburimii, cu atât mai sigur îl vom convinge că este în interesul său de a fi alături de clasa muncitoare în construirea socialismului.

¹ I. Stalin: „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 493.

² Ibid., pag. 323.

Țărâimea mijlocasă va putea să fie atrasă pe calea socialismului numai atunci când va fi convinsă că această cale este în interesul ei. Lenin ne învață că țărâimea mijlocasă nu este în niciun caz dușman al proletariatului sau al socialismului. Dar, pentru a se hotărî să meargă pe drumul socialismului, va trebui să o convingem în practica de faptul că această trecere este necesară și este în folosul ei. Deci numai pe calea aceasta, a *convingerii prin fapte*, vom putea să-l atragem pe țăranul mijlocas pe drumul socialismului.

Socialismul se construiește cu munca entuziasă a milioaneilor de oameni. Noi privim țărâimea săracă și mijlocasă ca pe o *masă activă* în lupta condusă de clasa muncitoare pentru construirea socialismului.

Vedem așa dar care sunt forțele de luptă: proletariatul, în frunte cu partidul, ca forță conducătoare, masele țăranimii sărace ca sprijin principal și țărâimea mijlocasă ca aliat al proletariatului.

LINIA POLITICĂ A PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN ÎN ETAPA ACTUALĂ ȘI MASURILE PRACTICE ÎN MUNCĂ LA ȚARĂ

În etapa actuală, lupta împotriva exploatării capitaliste la sate și politica de îngrădire a chiaburimii, de limitare a puterii sale economice și a influenței sale politice trebuie dusă cu și mai mare hotărâre.

Această sarcină se îndeplinește pe baza politicii de clasă la sate:

— prin apărarea intereselor proletariatului agricol ale țăranului sărac și mijlocas față de chiabur, chiar în problemele cele mai marunte;

— printr-o politică fiscală de clasă, care să ușureze situația țăranului sărac și mijlocas, pe de o parte, și să apese pe chiabur, pe de altă parte.

Această politică de îngrădire a chiaburului nu înseamnă desființarea chiaburimii ca clasă, dar ea va împiedica întărirea sa economică, va limita exploatarea maselor țăranimii muncitoare și ne va permite să trecem — atunci când condițiile vor fi pregătite — la politica de desființare completă a exploatării chiaburești la sate, mobilizând în această luptă întreaga țărâime muncitoare.

Partidul Muncitoresc Român își pune ca sarcină să ducă o astfel de politică la sate, să aplice astfel de măsuri practice, încât să așeze țărănimia muncitoare de ruinarea sălbatică și de exploatarea barbară din partea cniaburilor și a cămătarilor de tot soiul, pregătind treptat condițiile în vederea trecerii țărănimii la socialism.

În acest scop, partidul va căuta:

- să linișteze chinurile și să pregătească condițiile desființării treptate a exploatarei omului de către om la sate;
- să interzică vânzarea, cumpărarea și arendarea pământului spre a feri țărănimia săracă și mijlocășă de primejdia de a pierde pământul;
- să dezvolte toate modurile de cooperatie în agricultură;
- să contribuie la mecanizarea și electrificarea tot mai largă a gospodăriilor agricole cu ajutorul S.M.T. și a mijloacelor proprii ale cooperativelor;
- să dea un larg ajutor financiar cooperativelor, prin credite ieftine și ajutor țărănimii muncitoare.

COOPERATIA

GOSPODARIILE AGRICOLE COLECTIVE

După cum am arătat, odată cu crearea bazei materiale-tehnice a socialismului la sate, partidul va duce o muncă sistematică printre țărani săraci și mijlocăși spre a-i convinge de necesitatea de a se reuni treptat, pe baza liberei consimțiri, în gospodării colective.

Pentru început trebuie să ne mărginim la organizarea numai a unui număr restrâns de gospodării agricole colective, acolo unde țărani săraci și mijlocăși vor fi hotărâți a trece la o asemenea organizare a agriculturii și unde vor exista cele mai bune condiții tehnice. Aceste prime gospodării agricole colective vor avea rolul unor gospodării colective model, de la care țărani săraci și mijlocăși neorganizati să învețe ce este o gospodărie agricolă colectivă și să se convingă cu ochii lor de avantajele acestei forme superioare de lucrare a pământului.

Acestea pot fi organizate numai cu aprobarea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a Guvernului Republicii Populare Române.

Desvoltarea gospodăriilor agricole colective, extinderea numărului lor nu va putea și nu trebuie să aibă loc decât:

- pe măsura creșterii industriei socialiste, capabilită să înzestreze agricultura socialistă cu mașini agricole perfecționate,
- pe măsura formării cadrelor de agronomi, capabili să conducă agricultura unei asemenea gospodării colective, și
- pe măsura creșterii conștiinței maselor largi ale țărănimii muncitoare asupra superiorității și necesității gospodăriei agricole colective.

Va fi necesar ca dela început să e laborăm un statut-model al gospodăriilor colective, care să țină seama de condițiile concrete în care trecem la organizarea lor. Un asemenea statut-model va trebui să prevadă că:

- 1) în gospodăriile colective nu pot fi primiți chiburi, ci numai țărani săraci și mijlocăși;
- 2) membrii gospodăriilor colective vin în această gospodărie cu pământul pe care îl posedă și cu inventarul de muncă, cu dreptul de a pastra pe lângă casă o mică bucată de pământ pentru zarzavaturi și pomi fructiferi, un număr de vite, animale și păsări de curte pentru folosința familiei proprii, precum și unele de muncă necesare cultivării și întreținerii grădinii și animalelor de pe lângă casă;
- 3) gospodăriile agricole colective se organizează pe principiul distribuirii produselor după munca depusă;
- 4) gospodăriile agricole colective vor putea să organizeze pe lângă ele gospodării auxiliare pentru creșterea vitelor, crescătoria de păsări, fabrici de prelucrare a produselor agricole, stuparii etc.

COOPERATIA DE APROVIZIONARE, DESFACERE ȘI PRODUCȚIE CASNICĂ-MEȘTEȘUGĂREASCĂ

Rezolvarea sarcinii de bază care stă în fața partidului și a clasei muncitoare, de transformare socialistă a agriculturii — de unire a gospodăriilor sărace și mijlocășă și de alcătuire a gospodăriilor agricole colective —, este condiționată de:

- 1) o intensă muncă de lămurire a țărănimii sărace și mijlocășă

asupra importanței și rolului gospodăriei colective în ridicarea stării materiale și culturale și asigurarea independenței sale economice;

2) o pregătire minătioasă a tuturor mijloacelor tehnice pentru înzestrarea agriculturii cu mașini și unelte agricole;

3) dezvoltarea unei înfinse rețele de cooperative, și în primul rând de cooperative de aprovizionare și desfacere la sate, ca verigă mincipală în realizarea sarcinii de trecere dela formele cele mai simple de cooperatie la cele mai avansate, gospodăriile agricole colective.

În trecut, când țara noastră se afla sub stăpânirea capitaliștilor și moșierilor, cooperativele erau în mâinile chiaburilor, fiind utilizate ca un mijloc pentru întărirea capitalismului la sate, ca un mijloc de îmbogățire a speculanților, chiaburilor și capitaliștilor pe seama țăranilor săraci și mijlocași și de stăpânire economică și politică a satelor.

Puteau dare admita clasele stăpânitoare din timpul regimului burghezo-moșieresc, care țineau în mâinile lor puterea politică și economică, constituirea unor organizații cooperatiste ale țăranilor săraci și mijlocași, care i-ar fi împiedicat pe capitaliști să se îmbogățască pe contul acestora?

Desigur că nu.

În regimul capitalist cooperativele nu erau și nu puteau fi decât întreprinderi de tip capitalist. Fiind acaparate de capitaliști, chiaburi și speculanți, ele constituiau un mijloc de exploatare și jefuire a țăranimii muncitoare și nu de promovare a intereselor ei economice. Cooperativele nu se bucurau de încrederea maselor și deci nu puteau avea un caracter de masă.

Așa se explică pentru ce cooperatiile nu s'a dezvoltat la noi în țară ca o mișcare a maselor largi muncitoare, pentru ce după eliberarea țării noastre de către Armata Roșie noi am preluat o cooperatie extrem de slabă și care păstra caracterul de clasă pe care i-l imprimase stăpânirea burghezo-moșierescă.

În condițiile democrației populare, când puterea se afla în mâinile clasei muncitoare, când statul este stăpân pe cea mai mare parte a mijloacelor de producție industriale, pe totalitatea mijloacelor de credit și pe aproape întreg comerțul de en-gros, statul dă tot ajutorul pentru transformarea cooperatiei și o sprijină în lupta împotriva capitalului privat.

Iată de ce cooperatiile noastre trebuie și poate să devină un mijloc puternic de creștere a bunei stări materiale a întregii țărănime muncitoare și drumul de baza al transformării socialiste a agriculturii.

Cooperativele trebuie să devină o organizație care să cuprindă în sine mari mase ale poporului muncitor, o organizație care să unească masele largi ale celor ce muncesc înainte de toate în calitate de consumatori și cu timpul ca producători.

Cooperativele trebuie să asigure permanența și strânsa legătură a partidului și clasei muncitoare cu masele țărănimii și să ușureze țăranului muncitor drumul spre socialism.

Tovarășul Stalin ne învață:

Cooperativele sunt „o organizație de masă a celor ce muncesc, nu o organizație de partid... o organizație care unește masele celor ce muncesc înainte de toate ca consumatori, dar cu timpul și ca producători (cooperatiile agricole). Ele capătă o însemnătate deosebită după consolidarea dictaturii proletarietului, în perioada de vastă muncă constructivă. Ele înlesnesc legătura avangardii proletarietului cu masele țărănimii și creează posibilitatea de atragere a acestora din urmă pe fagașul construcției socialiste”¹.

În acest scop va trebui să dezvoltăm cooperativele de aprovizionare și desfacere ca forme de cooperatie mai simple, dar mai accesibile țăranului.

A merge pe aceasta cale înseamnă a duce țărănimea muncitoare spre gospodăria colectivă, pe drumul care poate fi înțeles și acceptat de către aceasta, căci înțina interesele ei individuale cu cele generale ale economiei naționale.

Cooperativele de aprovizionare și desfacere sunt acceptabile pentru țărănimea muncitoare în măsura în care aceasta poate vedea folosul material de pe urma cooperatiei. Ele vor trebui să primească mărfurile dela întreprinderile de stat, adică dela întreprinderi socialiste, în condițiile cele mai convenabile. Prin urmare, țărânii muncitori vor cumpăra mai ieftin marfurile industriale de care au nevoie gospodăriile lor și vor putea valorifica mai bine produsele lor prin cooperative.

Cooperativele de consum, de aprovizionare și desfacere au rolul să organizeze schimbul de produse între țărănimea muncitoare și

¹ I. Stalin, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 35—36

industria socialistă, ușurând industriei socialiste atragerea pe la gașul socializmului a micilor gospodării țărănești.

Tovarușul Stalin ne arată că aceasta este calea construirii socialismului la sate, că nu sunt și nu pot fi altele cât de salvare a țărănimii din mizerie.

„Și cu cât mergem mai departe, cu atât mai inevitabilă devine această cale în condițiile dictaturii proletarietului, deoarece cooperarea pe linia desfacerii, cooperarea pe linia aprovizionării, în sfârșit, cooperarea pe linia creditului și a producției (asociațiile agricole), este singura cale de ridicare a bunei stări materiale a satului, singurul mijloc pentru salvarea maselor largi țărănești de mizerie și ruină”¹.

Lenin și Stalin ne învață că garanția creșterii mișcării cooperatiste în agricultură și a construcției cooperatelor agricole în sat trebuie să fie înainte de toate atragerea în organizațiile cooperatiste a masei de bază a țăranilor.

„A aplica planul cooperatist al lui Lenin, înseamnă a ridica țăranimea dela cooperatia de desfacere și de aprovizionare la cooperatia de producție, la cooperatia așa zisă colhoznică. Prin aceasta se explică, de altminteri, faptul că colhozurile au început, la noi, să se lvească și să se desvolte numai ca o urmare a dezvoltării și întăririi cooperatelor de desfacere și de aprovizionare”².

SITUAȚIA COOPERATIEI SATEȘTI

La începutul anului 1949 numărul cooperativelor din Republica Populară Română era de aproape 7.000, cu peste 4.600.000 de membri și cu un capital de aproximativ 2.600.000.000 de lei.

Din aceste cooperative 6.000 erau cooperative de aprovizionare și desfacere, restul fiind cooperative de credit, de producție etc.

Dela reforma monetară s'au distribuit prin cooperativele sătești mărfuri în valoare de peste 5 miliarde de lei, în majoritate unele agricole și bunuri de consum.

Aceasta arată însemnătatea cooperativelor de aprovizionare și desfacere la noi în țară și rolul pe care îl pot juca în îndrumarea

agriculturii noastre pe făgașul socialismului. Ele pot servi ca bază pentru transformarea cooperatelor noastre într-o adevărată mișcare de masă, cu o rețea de mii de unități, cu milioane de membri țărani săraci și mijlocași, care să desvolte astfel spiritul de colaborare sub toate formele și de cooperare în muncă. Ele trebuie să devină un instrument de luptă pentru îngrădirea posibilității țăranilor de a exploata și specula țăranimea muncitoare, precum și pentru îngrădirea și eliminarea comerțului privat.

În acest scop este necesar să reorganizăm în primul rând rețeaua cooperativelor, să desvolțăm activitatea lor în adâncime, determinând o participare mai activă a țăranimii muncitoare în activitatea acestora, să asanăm situația lor financiară și economică.

A întâi să desvolte cooperatia la sate nu înseamnă numai a organiza lupta pentru eliberarea săracului și a mijlocașului de exploatarea chiaburilor, dar și de specula și de mizeria la care sunt supuși din partea cămătarilor satului, care sunt aceiași chiaburi.

Pentru a atrage în cooperative mase tot mai largi de țărani săraci și mijlocași, cooperativele trebuie să îmbrățișeze toate ramurile de activitate rurală.

Cooperatia trebuie să organizeze pe țăran nu numai în calitate de consumator, dar și ca producător. Ea trebuie să devină o preocupare a noastră și să cuprindă o ramură după alta a agriculturii, după specificul fiecărei regiuni: prelucrarea laptelui, a untului, a cerealiilor, a zarzavaturilor, a fructelor, a plantelor industriale, a materiilor prime de origine animală, stupărilor, pescului etc.

O atenție deosebită trebuie dată producției industriei casnice-meșteșugărești, și anume de țesături, covoare, rogojină, articole de lemn etc.

În timp ce în sistemul economiei capitaliste producția industriei casnice-meșteșugărești se degradează treptat, condamnând la mizerie și foamete sute de mii de mici producători de mărfuri, în sistemul economiei socialiste ea are toate posibilitățile de a se desvolta cu succes alături de marea industrie, prin cooperatia meșteșugărească.

Cooperativele meșteșugărești și de industrie casnică vor deservi piața internă dela orașe și sate, vor ajuta industria socialistă fabricând și prelucrând semifabricate, și — cerace este mai important

¹ I. Stalin, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 25.

² I. Stalin: „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 310.

— ele vor fi un mijloc de utilizare a prisosutului de brațe de muncă ale satului, un izvor de venituri pentru țărănimea săracă și mijloc de cașă.

Cooperația agricolă trebuie să trezească interesul țărânilor săraci și mijlocași cu privire la valorificarea produselor gospodăriilor, atât în sensul prelucrării cât și al desfacerii lor.

Organele centrale ale uniunilor cooperative vor trebui să organizeze în orașe magazine de desfacere ale produselor cooperative, întărind astfel sectorul comerțului socialist. Prin aceasta se va realiza un schimb de mărfuri mai viu și deci o mai bună aprovizionare a orașelor cu produse alimentare și a satelor cu produse industriale, realizându-se sudura economică între gospodăria țărănească și industria socialistă.

O importanță deosebită o au diversele forme de *asocieri* la muncă ale țărânilor muncitoare.

În nenumărate sate țărâni săraci și mijlocași s'au constituit în asociații pentru a-și munci pământul în comun, cu tractoarele statului: în acest scop au înlăturat razele (haturile) care despărțeau micile lor tercuri, au lăsat doar fâșii pentru delimitare și au trecut cu tractoarele închiriate dela S.M.T. peste întreaga întindere.

Masele țărânilor muncitoare încep să se convingă că deslînțirea haturilor înlătură bucuriile și bălăcirile vătămătoare agriculturii, înlătură aratul, înlătură culegerea muncilor agricole și confirmă deci la îmbunătățirea cantitativă și calitativă a recoltei.

La aceasta a contribuit faptul că în campania agricolă de toamnă s'au constituit numeroase asociații de țărâni săraci și mijlocași, care s'au ajutat între ei la treierat și la alte munci agricole, obținând astfel îlesniri din partea S. M. T., cât și îlesniri provenite din ajutorarea reciprocă a celor din asociații. Aceste asociații, ca și sutele de asociații de țărâni muncitori pentru folosirea tractoarelor și mașinilor agricole ale statului, arată că o mare parte a țărânilor muncitoare a început să se intereseze încă din toamna trecută de folosirea ce le aduc asocierea și executarea muncilor agricole cu ajutorul mașinilor.

Pe de altă parte, Comitetul Central al partidului și organul central al partidului, „Scântea”, primesc din diferite regiuni scrisori dela țărâni muncitori prin care aceștia întreabă cum să se adreseze și ce să facă pentru a lree la gospodăria colectivă. Sunt, des-

gur, cazuri izolate, dar semnificative, care arată că țărânimia muncitoare începe să se convingă că gospodăriile colective sunt o formă superioară de gospodărie agricolă, de pe urma căreia va avea (și mai) avantaje.

Importanța principală a cooperației în condițiile actuale stă în faptul că ea *îmbină interesele particulare ale miiunilor de țărâni săraci și mijlocași cu interesele generale ale clasei muncitoare* de a construi socialismul, creând premisele pentru ca țărânimia muncitoare să facă mai lesne pași pe drumul socialismului. Lenin a arătat însemnătatea excepțională a cooperației din punctul de vedere al trecerii spre noua orânduire pe o cale cât mai simplă, mai ușoară și mai accesibilă pentru țărani. Și — a arătat Lenin — doar în aceasta constă esențialul!¹

Burghezia a finanțat în trecut mișcarea cooperatistă pentru ca aceasta să-i servească interesele sale de clasă, pentru a sprijini și întări pozițiile economice ale chiaburii.

Astăzi, după eucerirea puterii politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărânimia muncitoare, când cooperația și-a schimbat conținutul social, statul democrației populare trebuie să dea sprijinul economic și financiar pentru a face din cooperație o mișcare largă de mase, o formă a economiei socialiste.

„Orice orânduire socială” — spune Lenin — „la naștere nu mai are sprijinul financiar al unei anumite clase. E de prisos a mai aminti câte sute și sute de milioane de ruble a costat nașterea capitalismului „liber”. Acum trebuie să ne dăm seama că, în timpul de față, orânduirea socială pe care trebuie s'o sustinem mai mult decât în mod obișnuit este orânduirea cooperatistă, și această convingere trebuie s'o transformăm în realitate. Însă orânduirea cooperatistă trebuie sprijinită în adevăratul înțeles al cuvântului, adică prin acest sprijin nu e desul a înțelege sprijinirea oricărei circulații cooperatiste de mărfuri, ci sprijinirea acelei cooperații la care *participă într'adevăr masele adevărate ale popului*!”²

În afară de marele său rol de a îmbunătăți schimbul dintre oraș și sat, cooperația mai are sarcina de a extinde rădăcina planului de stat asupra gospodăriilor sătești și de a sprijini des-

¹ V. I. Lenin : „Despre cooperație”, ed. P.M.R. 1948, pag. 7—8.

² Ibid., pag. 9.

voltarea industriei socialiste, furnizându-i materiile prime necesare.

Pentru aceasta se vor putea încheia contracte între fabrici și cooperative, pentru mărirea suprafețelor cultivate cu în, cîneapă, sfecla de zahăr, hîmbac etc., precum și pentru livrarea de produse animale necesare industriei alimentare.

În felul acesta, cooperativa va contribui la transformarea însăși a caracterului micii gospodării țărănești.

Cooperativa va trebui să acorde o atenție deosebită industriei locale de prelucrare a produselor agricole (carne, lactate, zarzavaturi, fructe), precum și industriei casnice.

Cooperativa nouă va trebui să fie un factor regulat pentru păstrarea stabilității prețurilor la produsele agricole, condiție însemnată pentru îmbunătățirea stării materiale a maselor celor ce muncesc, consolidând înodată unitatea dintre sat și oraș.

Principalele sarcini organizatorice în domeniul cooperatiei sunt:

1) de a lărgi și consolida rețeaua cooperativelor de aprovizionare și desfacere și a industriei casnice a țăranimii sărace și mijlocăș;

2) de a intensifica atragerea femeilor în cooperatie, și în special a acelor care muncesc în ramurile agricole unde munca femeilor ocupă un rol important: industria casnică, creșterea pasărilor, stupăritul etc.;

3) de a da o atenție deosebită problemei organizării cooperatiei meșteșugărești;

4) de a încuraja înființarea diferitelor tipuri speciale de cooperative ca mijloc pentru trecerea treptată de la cooperativa de aprovizionare și desfacere la cooperativa de producție agricolă, la gospodăria agricolă colectivă;

5) de a organiza secțiuni care vor da cu chirie țăranilor săraci unelte agricole în condiții avantajoase, stimulând astfel ajutorul reciproc în agricultură.

Între comerțul de stat și cooperatie trebuie să existe relații de colaborare și înulație socialistă, cu scopul combaterii tendințelor speculative ale comerțului particular și pentru o mai bună deservire a maselor consumatoare.

Statul trebuie să sprijine cooperativa prin toate mijloacele:

1) printr-o politică de credite ieftine pe termen lung;

2) prin buna aprovizionare cu materii industriale pentru nevoile maselor;

3) printr-o politică fiscală corespunzătoare.

Mișcarea cooperatistă trebuie complet curățită de elementele capitaliste, care mai persista fie în conducerea unor cooperative de consum sau aprovizionare, fie în unele cooperative de producție la oraș, și trebuie apărută împotriva influențelor acelor care încearcă să utilizeze cooperativa pentru îmbogățirea lor.

Cooperativele trebuie reorganizate în așa fel, încât să poată deservi masele de țărani săraci și mijlocăși.

În conducerea cooperativeelor trebuie să ia parte activă țăranii săraci și mijlocăși.

Cooperativele trebuie să aibă o structură organizatorică bazată pe alegerea organelor de jos în sus, pe subordonarea organelor inferioare celor superioare, pe controlul de masă asupra organelor de conducere ale cooperativeelor, prin critica deschisă a activității organelor de conducere ale cooperativeelor.

Partidul Muncitoresc Român consideră necesară reorganizarea întregului sistem al cooperatiei în lumina sarcinilor de mai sus și aprobă crearea uniunilor și centrelor cooperatiste ca organe de conducere și îndrumare a tuturor felurilor de cooperative la sate, organe chemate a desvolta la țară — afături de cooperativele de consum, de desfacere și aprovizionare, de prelucrare și valorificare a produselor agricole, meșteșugărești și de industrie casnică — cooperativele de producție, educând milioanele de țărani în spiritul cooperatiei socialiste.

Partidul Muncitoresc Român consideră o necesitate acută imediată a proiectelor legii de organizare a cooperatiei și a statului pe baza cărora își vor desfășura activitatea diversele tipuri de cooperative.

GOSPODĂRIILE AGRICOLE DE STAT ȘI S.M.T. — PARGHII IMPORTANTE ÎN LUPTA PENTRU SOCIALISM

Gospodăriile agricole de stat au de îndeplinit sarcini foarte importante în vederea organizării socialiste a agriculturii. Ele trebuie să realizeze următoarele

a) gospodăriile agricole de stat au fost create dintr-o puzderie de loturi risipite. Este necesar ca aceste loturi să fie comasate, pentru ca gospodăriile agricole de stat să poată lucra pe mari întinderi de pământ unitare, ceea ce va duce la întărirea lor.

b) ele trebuie să devină centre puternice de dezvoltare a agriculturii noastre, care să pună la dispoziția țărănimii muncitoare seminte selecționate;

c) ele trebuie să studieze și să experimenteze noi soluții de plante și noi metode de muncă în agricultură, să crească vite de rasa pentru prășii etc.

d) să devină într-adevăr astăzi de gospodărie-model din care țărani să învețe cum trebuie făcută agricultura după datele științei agronomice celei mai înaltă. Gospodăria agricolă de stat are un rol educativ deosebit de însemnat, căci trebuie să dovedească maselor celor mai largi ale țărănimii muncitoare superioritatea muncii agricole mecanizate și pe terenuri întinse, superioritatea metodelor științifice agro tehnice asupra metodelor actuale de muncă ale țărănimii, superioritatea agriculturii socialiste asupra agriculturii particulare parcelare.

e) gospodăriile agricole de stat trebuie să-și însușească învățăturile agronomiei sovietice, care este agronomia cea mai înaltă din lume, și să învețe din prețioasă experiență a sovhozurilor.

Avem sarcina de a dezvolta stațiunile de mașini și tractoare ale statului, căci ele au de îndeplinit un rol de o importanță imensă în consolidarea alianței clasei muncitoare cu țărănimia muncitoare, împotriva elitașurilor și tuturor elementelor capitaliste dela țară, ca și în politica noastră de a convinge și de a atrage țărănimia muncitoare în munca de construire a socialismului.

S.M.T. sunt cel mai însemnat mijloc de a introduce tehnica avansată în agricultura noastră înapoiată. Ele trebuie să sprijine gospodăriile țărănimii muncitoare pentru ca aceasta să-și lucreze pământul mai bine, și mai puțin, astfel ca țăranul sărac și mijlocăș să poată obține o recoltă bogată.

S.M.T. au marele rol de a convinge în practică pe țăranul sărac și mijlocăș de superioritatea muncii cu mijloace mecanizate. Dar în același timp îi învață și îi conving că, pentru a obține roade

mai bogate, nu se pot opri la hatură, ci trebuie să treacă peste ele, unind bucata de pământ cu bucata de pământ, delimitându-le cel mult cu un țăruș. În ieșul acesta S.M.T. sunt cea mai bună școală și cel mai bun prilej pentru ca țăranii săraci și mijlocăș să se îndrăgă și singuri a trece la cele mai diferite forme de tovarășii de muncă.

Stațiunile de mașini și tractoare ale statului au rolul de a stimula organizarea țărănimii muncitoare în lot fel de asociații de muncă sau cooperative de producție agricole, acordând avantaje speciale țăranilor săraci și mijlocăș care se hotărâse să muncească pământul în comun.

Ajutorul acordat de S.M.T. țăranilor săraci și mijlocăș care se întovărășesc în asociații sau în cooperative de muncă agricolă nu constă numai în mașini agricole, ci trebuie să fie însoțit de sfaturi și îndrumări practice pentru ridicarea nivelului agrotehnic.

Țăranii săraci și mijlocăș vor simți astfel în muncitorii și conducătorii S.M.T. buni sfătuitori și aliați sinceri în lupta împotriva chiaburimii, pentru o viață apărută de sărăcie și exploatare.

S.M.T. sunt o armă puternică pentru scoaterea țăranilor săraci și mijlocăș de sub influența chiaburilor. Țărănimia muncitoare care folosește mașinile și tractoarele S.M.T. nu mai este nevoită să recurgă la chiaburi pentru procurarea de unelte sau vite.

Întărirea și folosirea S.M.T. ale statului dezvoltă și consolidează baza tehnică necesară trecerii la transformarea socialistă a agriculturii, care înseamnă agricultură mecanizată, cu o înaltă productivitate a muncii.

Ținând seama de numărul insuficient al tractoarelor și mașinilor, odată cu lupta pentru folosirea unei tehnici înaintate trebuie mobilizate și educate mijloacele de țărani pentru obținerea unei productivități mai ridicate a recoltei, prin folosirea cât mai rațională a uneltelor simple și prin îngrijirea vitelor și animalelor de tracțiune.

În scopul de a ajuta țărănimia săracă și mijlocășă să-și ridice rentabilitatea gospodăriilor lor prin folosirea rațională și în condiții avantajoase a tractoarelor și mașinilor agricole ale S.M.T., partidul nostru trebuie să ducă o muncă de lămurire a țărănimii muncitoare cu privire la avantajele comasării loturilor risipite ale acestor gospodării. Acolo unde țăranii săraci și mijlocăș vor

hoțari să treacă la comasarea loturilor, ei vor avea sprijinul statului pentru îmbunătățirea gospodăriilor lor.

Comasarea trebuie să constituie un mijloc de întărire a alianței clasei muncitoare și țărănimii sărace cu țărănimea mijlocie, în lupta împotriva exploataților dela sate. Ea trebuie să constituie deci un mijloc de îngrădire a chiaburimii și de întărire a pozițiilor economice ale țărănimii sărace și mijloace.

MECANIZAREA AGRICULTURII ȘI ELECTRIFICAREA SATELOR

Industria noastră socialistă formează o bază tehnică ce ne permite să trecem în decurs de câțiva ani de zile la mecanizarea treptată a întregii noastre agriculturi și să începem electrificarea satelor. Numărul de tractoare de care dispunem în prezent este absolut insuficient, dar chiar și tractoarele existente sunt utilizate într-o măsură încă redusă. Dacă socolim ca un tractor poate deservi până la 300 ha. în cursul unei campanii agricole, vedem că pentru mecanizarea completă a agriculturii noastre ar fi necesare aproximativ 30.000 de tractoare.

În rezolvarea problemei mecanizării agriculturii noastre și electrificării satelor, avem ajutorul direct și efectiv al Uniunii Sovietice, care ne-a livrat și ne va mai livra, în cadrul acordului economic, tractoare și materii prime pentru fabricarea la noi în țară a mașinilor agricole și echipamentului pentru centralele electrice.

DESPRE ÎNTĂRIREA ORGANELOR AGRICOLE ȘI ÎMBUNĂȚIREA ACTIVITĂȚII LOR

Organele agricole de stat și comisiile agricole care vor funcționa pe lângă Sfaturile Populare au de îndeplinit un rol important în îndeplinirea sarcinilor care stau în fața partidului în legătura cu ridicarea agriculturii. Deaceia este necesar să se ia o serie de măsuri pentru întărirea și îmbunătățirea muncii organelor agricole.

— ele trebuie să devină îndrumătorii și organizatorii ridicării tehnicii agricole;

— agronomii, veterinarii și tehnicienii agricoli trebuie să

ridice nivelul tehnic și să organizeze în mod rațional gospodăria agricolă de stat;

— ei trebuie să ajute în mod efectiv și permanent țărănii muncitoare pentru îmbunătățirea condițiilor tehnice și pentru îmbunătățirea metodelor științifice în gospodăriile lor, în vederea măririi productivității muncii agricole.

SINDICATELE DE SALARIAȚI AGRICOLI

Partidul va trebui să îndrumeze munca sindicatelor de salariați agricoli, pentru a organiza pe toți argații, pe toți muncitorii agricoli permanenți și sezonieri și a intensifica lupta acestora pentru revendicările lor, împotriva chiaburimii. Sindicatele de salariați agricoli au o mare răspundere și în educarea muncitorilor agricoli dela gospodăriile agricole de stat și dela stațiunile de mașini și tractoare ale statului, pentru a munci în așa fel încât acestea să devină modele de organizare socialistă a muncii agricole, care să convingă și să atragă țărănimea muncitoare pe drumul construirii socialismului la sate.

Sindicatele de salariați agricoli au o mare răspundere în desvoltarea vigilenței față de manevrele și încercările chiaburilor de a sabota și uneori împotriva regimului de democrație populară.

ROLUL SFATURILOR POPULARE ÎN RIDICAREA GOSPODĂRIILOR ȚĂRĂNEȘTI

Sfaturile Populare vor fi organizațiile cele mai directe ale poporului muncitor, deci cele mai democratice și mai puternice, și vor forma temelia unită a întregii puteri de stat a democrației populare din țara noastră.

Însemnătatea imensă a Sfaturilor Populare constă în faptul că ele sunt cele mai largi organizații de masă, care asigură participarea maselor la conducerea statului. Organizațiile de partid trebuie să atragă masa largă a țăranilor săraci și mijlocași la activitatea Sfaturilor Populare, cimentând astfel alianța de clasă a proletariatului cu țărănimea muncitoare.

Să facem din aceste organe locale ale puterii de stat o adevărată școală de oameni de stat, luptători hotărâți împotriva

exploatarea capitalistă și buni gospodari ai satului pentru reconstrucția socialistă a agriculturii.

Exercitând puterea de stat în comune, Săturile Populare vor trebui să ducă o politică de clasă, o politică de apărare a țărănimii sărace și mijloace și de lărmă permanentă a pozițiilor chibaburilor; ele trebuie să devină o pârghie pentru ridicarea nivelului cultural al țărănimii muncitoare, pentru crearea și dezvoltarea cooperăției sub toate formele ei, pentru încurajarea asociațiilor de muncă.

Alegerile pentru Săturile Populare constituie una din sarcinile importante ale partidului nostru. Organizațiile de partid trebuie să se ocupe îndeaproape de pregătirea alegerilor pentru Săturile Populare. Acestea vor întruni fără îndoială toate condițiile spre a putea îndeplini cu succes sarcinile mari ce le revin.

AJUTORAREA GOSPODĂRIILOR SĂRACE ȘI MIJLOACE

Îmbinând munca pregătitoare în vederea rezolvării sarcinii de bază — de construire a agriculturii socialiste — cu munca perseverentă și zilnică de ajutorare tehnică și economică a gospodăriei individuale sărace și mijloace, partidul nostru trebuie să intensifice măsurile de ajutorare a gospodăriilor sărace și mijloace, pentru a le ridica nivelul tehnic, productivitatea muncii, volumul și calitatea recoltei. Trebuie să dăm gospodăriilor individuale ale țărănilor săraci și mijlocași ajutorul multilateral în ce privește acordarea semințelor selecționate, procurarea vitelor de rasă, credite ieftine, ușurarea impozitelor, încheierea de tractoare și mașini agricole din partea S.M.T. în condiții avantajoase.

Toate acestea vor întări încrederea țărănimii muncitoare în clasa muncitoare, în frunte cu partidul său, în regimul democrației populare.

PROBLEMA CADRELOR

O deosebită însemnătate trebuie să dăm în această perioadă formării de cadre necesare operei de transformare socialistă a agriculturii.

a) Avem nevoie, în primul rând, de *agronomi*. Fără agronomi nu poate exista agricultură științifică, o agricultură socialistă.

Formarea cadrelor de agronomi, care să înfruntă în gospodăriile agricole colective metode știrite de producție agricole, este una din principalele noastre sarcini.

Trebuie să acordăm totă atenție și serioasă muncă instituțiilor agronomice și să marșăm rețeaua de stațiuni experimentale și instituții agrotehnice pentru dezvoltarea muncii științifice și studierea problemelor de organizare și raționalizare a agriculturii.

b) Avem nevoie de cadre numeroase pentru conducerea și administrarea cooperativei de tot felul. În cadrele cooperative lește din rândurile poporului muncitor, cu o cuprindere temeinică a problemelor cooperative, formate la școala marxist-leninistă și având însoțită marcată experiență socialistă, noi vom putea face din cooperative o mișcare largă de masă, o pârghie pentru construirea socialismului.

În fața noastră sta deci sarcina de a trece la întărirea unor școli speciale pentru formarea cadrelor cooperative.

c) Avem nevoie de cadre numeroase de *tractoristi*. Este necesar să sprijinim și să dezvoltăm școlile tehnice de tractoriști, care să ne dea cadre tehnice atât de necesare agriculturii mecanizate.

d) Avem nevoie de cadre numeroase de *contabili* și *gestionari*, educați în spiritul cinstei și al devotamentului față de poporul muncitor și față de Republica Populară Română.

e) Odată cu necesitatea imperioasă a formării de cadre agrotehnice și cooperative, se pune cu desăbuzat tărre în fața noastră problema luptei neîncetate pentru ridicarea nivelului cultural al masei de milioane de țărani muncitori.

La îndeplinirea acestei sarcini vor trebui să aducă contribuția lor instituțiile de cultură, oamenii de știință, scriitorii, artiștii etc.

Dețin dădea o importanță hotărătoare acestei probleme, în legătură cu mișcarea cooperatistă:

„Condiția încadrării întregii populații în cooperative presupune un asemenea grad de cultură a țărănimii (tărremai a țărănimii), fiindcă ea constituie o masă largă, încât îndeplinirea acestei sarcini este imposibilă fără o adevărată revoluție culturală”.

Organizarea socialistă a agriculturii înseamnă nu numai li-

clădarea stării înăpoiate a agriculturii, dar și lăchidarea analfabetismului și a stării culturale înăpoiate a țărănimii muncitoare.

În acest scop vor trebui mobilizați învățătorii satelor, care au un rol însemnat în munca de lamurire și îndrumare a celor ce muncesc dela țară.

Deasemenea, în rândurile ostașilor Armatei Republicii Populare Române trebuie dusă o muncă de lamurire asupra drumului de ridicare a gospodăriei (ărănești și de pregătire, dintre ostașii de frunte, de buni agitatoli și propagandiști pentru popularizarea gospodăriei colective.

MUNCA DE PARTID LA ȚARA

Chezășia îndeplinirii cu succes a sarcinii de a atrage mulțamele de țărani săraci și mijlocași în opera de construire a socialismului, sub conducerea clasei muncitoare, stă în munca organizațiilor noastre de partid.

Partidul nostru a înregistrat o serie de succese în activitatea sa în rândurile țărănimii muncitoare. Organizațiile de partid dela sate au crescut și s'au întărit. În prezent avem organizații de bază în majoritatea covârșitoare a satelor. Compoziția socială a organizațiilor de partid s'a îmbunătățit datorită înlăturării a numeroase elemente chibaburești care au pătruns în partid.

Ca rezultat al muncii politice de masă duse de organizațiile de partid dela țară pentru aplicarea liniei partidului, a crescut conștința de clasă a proletariatului agricol, a țărănimii sărace iar influența politică a chibaburimii la sate s'a micșorat.

Organizațiile de partid dela sate, legate de masele țărănimii muncitoare, le-au mobilizat în acțiunile politice și economice ale partidului. În campania pentru alegerile Marii Adunări Naționale din 1948, organizațiile de partid sătești au desfășurat o activitate politică largă, contribuind la repurtarea victoriei. Organizațiile de partid, prin munca de masă, au asigurat succesul campaniei colectărilor, organizată pe criterii de clasă; ele au inițiat acțiunea de muncă voluntară de interes local, au muncit cu râvnă în campania de însămânțări din toamna anului 1948. Ele au inițiat comasări și organizarea de tovărășii de muncă. Deasemenea au luat parte activă la aplicarea recentului decret privind la confiscarea

resturilor de pământ ramase încă în stăpânirea meșierilor.

S'au trimis în campania de colectare 99.200, iar în campania însămânțării 115.543 de membri de partid. La reparatul uneltelor agricole ale țărănilor săraci și mijlocași au participat 48.783 de membri de partid, organizații în 6.931 de echipe. La ieșirile duminicale la țară ale agitatorilor au luat parte peste 200.000 de agitatori. S'au trimis deasemenea la sate 5.975 de echipe culturale și artistice.

Organizațiile de partid și organizațiile de masă au depus o activitate bogată pentru ridicarea nivelului cultural al maseelor țărănimii muncitoare. În cursul anului trecut, cominele culturale sătești au fost reorganizate, noi cămine au fost deschise iar multe dintre ele au fost înzestrate cu aparate de radio, biblioteci etc. Actualmente funcționează peste 6.000 de cămine culturale sătești. A.R.L.U.S., prin cele peste 8.000 de cercuri sătești, a desfășurat o muncă densă pentru popularizarea Uniunii Sovietice și îndeosebi a realizărilor agriculturii colectivice.

O serie întreaga de publicații destinate apune pentru țărani contribuie la educația ideologică și politică a maseelor. Ele vor trebui mereu îmbunătățite prin corespondențe sătești scrise de țărani săraci sau mijlocași.

Organizarea și întărirea sindicatelor de salariați agricoli, îndrumarea activității lor, constituie o preocupare a organelor de conducere ale organizațiilor de partid dela țară. Ele au jucat un rol hotărâtor în înlăturarea din fruntea cooperativelor a elementelor chibaburești și necinsteite. Deasemenea ele au jucat un rol activ în organizarea stațiunilor de mașini și tractoare.

S'a întărit rolul conducător al organizațiilor de partid sătești față de organizația de masă Frontul Plugarilor. Organizațiile de partid dela țară au ajutat organizația Frontul Plugarilor în acțiunea de curățire a chibaburilor din organele de conducere.

Dar rezultatele pozitive nu pot acoperi lipsurile serioase din munca partidului la țară.

Principala cauză a lipsurilor noastre stă în faptul că noi nu am făcut o analiză temeinică a schimbărilor intervenite în agricultură în urma reformei agrare, pentru a trasa o linie politică clară pentru munca partidului la sate. Aceasta a făcut ca în munca noastră la țară să se creeze confuzii.

Într-o serie de județe, țărani mijlocași au fost confundați cu chiaburii, ceea ce a atras o serie de măsuri greșite față de mijlocași, de natură să dauneze alianței noastre cu această parte a țărănimii.

O altă lăsa a constat în faptul că nu am avut o atitudine clară și fermă în legătură cu popularizarea ideii de asociere a țărănimii muncitoare în gospodării colective. Vreme îndelungată, partidul nostru a ocolit această problemă, iar în unele locuri activiștii de partid au dus o propagandă profund greșită, denaturând marea idee a reconstrucției socialiste a agriculturii în gospodării colective — idee realizată victorios în Uniunea Sovietică.

În alte locuri, unele elemente stângiste au pornit la crearea unor cooperative de producție fără a ține seama de faptul că pentru aceasta nu au existat condițiile materiale necesare și nici de faptul că nu s'a deslășurat în prealabil o acțiune de lămurire. Aceste acțiuni anarhice au favorizat propaganda dușmanului de clasă împotriva partidului și guvernului.

Deasemenea, noi nu am venit până acum cu o analiză asupra cooperăției; problemele cooperăției nu au constituit până în prezent o preocupare permanentă a noastră. Cu toată munca depusă pentru curățirea cooperativelor de elemente dușmane și cu toate succesele obținute, totuși la conducerea multor cooperative se mai mențin elemente reacționare și corupte. Elementele cinstite din conducerea cooperativelor, recutate din sânul țărănimii muncitoare, adesea nu au suficientă pregătire, iar munca de educare a acestora a fost neglijată. Chiar în conducerea INCOOP-ului vigilența de clasă a fost slabă, ceea ce a ușurat elementelor dușmane să lovească în puterea economică a cooperativelor, reducându-se avantajele materiale pe care țărănimii trebuia să le aibă de pe urma lor.

În același timp, unii tovarăși din conducerea comerțului de stat au manifestat păreri greșite cu privire la rolul cooperăției și la perspectivele ei.

Cu toate succesele obținute în munca de partid la țară, viața de partid mai suferă lipsuri serioase. Noi n'am reușit încă să găsim metodele cele mai potrivite pentru a face ca organizațiile sătești să ducă o viață mai intensă de partid.

Numărul membrilor de partid fără sarcini concrete este încă ridicat.

Partidul, în munca sa de propagandă și agitație orală și scrisă la țară, a obținut o serie de rezultate bune, dar organizațiilor de partid dela sate nu le-am asigurat în măsură îndestulătoare material de partid scris într-o formă accesibilă maselor țărănimii muncitoare. S'a făcut foarte puțin în domeniul răsândirii cunoștințelor științifice la sate, în vederea combaterii prejudecăților.

Într-o serie de organizații de partid, politica de ridicare a cadrelor din rândurile proletarietului agricol și ale țărănimii sărace la posturi de conducere nu a fost dusă cu fermitate. Aceste lipsuri au putut avea loc deoarece noi nu am dus o muncă persistentă și sistematică de îndrumare și ajutare a organizațiilor de bază dela sate în vederea îmbunătățirii activității lor. Contradictiv, ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor membrilor și organizațiilor de partid a fost îndeplinit.

Lăcătând aceste lipsuri, mobilizând toate organizațiile de partid, noi vom putea învinge greutățile care stau în fața muncii noastre la sate.

Munca de partid la sate trebuie reorganizată în legătură cu noile sarcini care decurg din acest raport.

Membru de partid și masă largă a muncitorilor și a mijloacelor de țărani săraci și mijlocași trebuie educați în spiritul luptei pentru consolidarea alianței clasei muncitoare cu țărănimia muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei, trebuie educați în spiritul luptei de clasă *revoluționare* împotriva chiaburilor, aceștia exploataatori odioși și vicleni ai țărănimii muncitoare.

Munca organizatorică la sate trebuie îndrumată cu hotărâre spre întărirea organizațiilor sătești de partid, spre îmbunătățirea compoziției sociale a organizațiilor noastre de partid dela sate, astfel ca cele mai bune elemente din rândurile muncitorilor agricoli și țărănilor săraci — sprijinul nostru principal la sate — să fie atrași în partid și în conducerea organizațiilor de bază sătești.

Partidul trebuie să dea o atenție deosebită muncii de mobilizare a maselor de femei în opera de construire a socialismului. Ele reprezintă o forță uriașă care poate fi îndrumată în activitatea gospodărească a satului, în Statutele Populare, în gospodăriile agricole de stat și S.M.T., în cooperative, în munca de popularizare a sarcinilor partidului și în special a organizării gospodăriilor

efective. Îndreptând atenția în direcția ridicării continue a nivelului cultural și politic al maselor de femei, partidul trebuie să-și înfăptuească continuu rândurile sale cu cele mai cinstite și mai capabile femei, evidențiate în muncă.

În realizarea sarcinilor partidului, tineretul muncitor dela orașe și sate, care a dovedit în nenumărate împrejurări, pe șantiere, în uzine, pe ogoare, capacitatea sa de constructor al viicii noi, socialiste, reprezintă un imens rezervor de forțe creatoare pentru partid, stat și organizațiile de masă. În industria de stat, în acțiunea de transformare socialistă a agriculturii, în cooperatie, în comerțul de stat, tineretul muncitor, care își făurește organizația sa unică, trebuie să lupteze cu stăruință și avânt pentru îndeplinirea cu succes a hotărârilor partidului și guvernului.

Trebuie să descoperim și să ridicăm din masa tineretului viitoarele cadre ale partidului, călătore în focul luptei de construire a socialismului în țara noastră, crescute în spiritul ideilor lui Lenin și Stalin, călăuzite de exemplul măreț al tineretului sovietic. Tineretul trebuie să dea atenție deosebită însușirii cunoștințelor tehnice și ridicării permanente a calificării sale profesionale. Din rândurile tineretului trebuie ridicate cadre noi de organizatori, de agitatari și propagandiști, de tractoriști, de agronomi, de tehnicieni, necesari industriei și agriculturii.

În munca de reorganizare a născării cooperatiste, în gospodăriile agricole de stat, în S.M.T., în primele gospodării agricole colective, organizațiile de partid vor trebui să-și concentreze cele mai bune forțe pentru a le ridica la un grad înalt de organizare agrotehnică, de organizare a muncii, de ridicare a nivelului de viață și de cultură a satului.

Calea cooperatiei este calea de bază a prefacerii și dezvoltării agriculturii noastre.

Sub forma de tovarășii pentru lucrarea în comun a pământului, se va îmbunătăți mult situația materială a țăranilor săraci și mijlocași.

Cooperatia ne va ajuta să creăm un belșug de mărfuri de consum în țară și prin aceasta să îndeplinim una din cele mai importante sarcini politice și economice ale planului nostru pentru dezvoltarea economiei naționale a R.P.R.

Propagandiștii și agitatarii de partid — și în special presa noastră de partid — au de îndeplinit un rol de o importanță deosebită. Ei trebuie să ducă o muncă neobosită pentru clarificarea tuturor membrilor de partid și a întregii clase muncitoare asupra sarcinilor puse de partid, să popularizeze aceste sarcini, făcând ca ele să devină bunul maselor.

Propaganda și agitația de partid trebuie să depășească în fața milioanei de țărani săraci și mijlocași clipul veninos și lăpășel al chiburilorilor, să cufunde ura de clasă împotriva ciumegilor capitaliste dela țară și să arate limpede, pe înțelesul fiecărui țăran sărac și mijlocaș, ca singura lui cale pentru a se salva de exploatare, mizerie și stare culturală înalată este trecerea pe calea reconstrucției socialiste a agriculturii.

Avem datoria să ducem în mod sistematic o campanie largă de propagandă și agitație la țară, care să arate succesele imense ale gospodăriei colective în Uniunea Sovietică și metodele sovietice de organizare și de muncă.

Trebuie să popularizăm pe larg succesele obținute de cooperativele noastre, de stațiile de mașini și tractoare ale satului, de diversele asociații de muncă, pentru a convinge masele țăranimii muncitoare de folosul ce ele le aduc și a întări încrederea în măsurile ce luăm pentru trecerea la transformarea socialistă a agriculturii, atrăgând țăranimea muncitoare pe acest drum de progres și bunăstare. Partidul și guvernul vor sprijini prin toate mijloacele inițiativa țăranimii muncitoare pentru organizarea gospodăriilor colective și le vor acorda un ajutor multilateral în aceasta nouă și măreață operă.

Introducerea consecventă a acestei politici și trecerea la organizarea socialistă a agriculturii va duce la o extremă ascutire a luptei de clasă la țară. Chibaburii, pentru a-și menține pozițiile lor de jaf, exploatare și influență asupra țăranimii sărace și mijlocașe, și-au revărsat ura lor feroce prin cele mai diverse metode, dela cele meroase și făcătoare ale violenței, până la actele dușmanovase ale sabotajului criminal. De aceea se cere din partea tuturor membrilor și a organizațiilor de partid, din partea tuturor oamenilor muncii să-și dezvolte la maximum vigilența de clasă, să-și unească munca de educație a săracimii satelor și a țăranimii mijlocașe cu munca de dezvoltare a vigilenței lor de clasă, astfel ca piedicile de

orice fel pe care clasele exploatare le-ar pune în calea trecerii la organizarea socialistă a agriculturii să fie înlăturate de masele țărănimii muncitoare.

Acestea sunt problemele care stau în fața partidului în legătură cu atragerea agriculturii în opera măreață de construire a socialismului în țara noastră, operă pe care o întreprinde astăzi clasa muncitoare sub conducerea partidului ei.

Tovarăși,

Partidul nostru a dovedit capacitatea sa de mobilizare a poporului muncitor pentru cucerirea de mari succese în lupta împotriva dușmanului de clasă.

Înlăturarea stăpânirii moșterilor și capitaliștilor, lichidarea ranaștelor feudale, cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare și alianța muncitorimii cu țărănimia muncitoare — toate acestea sunt rezultatul unui proces îndelungat, rezultatul luptei de aproape treizeci de ani pe care a dus-o partidul nostru împotriva burghoziei și moșierimii și împotriva sprijinului lor principal, monarhia reacționară.

Sarcini mari, pline de răspundere, stau în fața partidului și a clasei muncitoare.

Putem cu încredere în forțele pline de energie și entuziasm ale partidului și ale clasei muncitoare, de a atrage și a conduce masele cele mai largi ale țărănimii muncitoare în lupta pentru înfăptuirea societății socialiste la noi în țară.

„Scântea” nr. 1.378
din 18 Martie 1949.

CLICA LUI TITO — DUȘMAN DE MOARTE AL SOCIALISMULUI

În ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, când oamenii cinstiți din toate țările își manifestă înfocirea de a lupta împotriva ațățătorilor la război anglo-americană, clasă muncitoare internațională demonstrează unitatea rândurilor sale și lupta pentru democrație și socialism. Proletarii din lume întregă își strâng tot mai mult rândurile în jurul evaungării socialismului internațional, în jurul speranței și feazăului întregii omeniri progresiste — Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Una din tradițiile revoluționarilor proletari este că în ziua de 1 Mai să înțâiască la stălpul înfămiei pe toți spargătorii unității proletare, pe toți dușmanii socialismului. În această zi jese la iveala mai clar ca oricând rolul trădător al ceneagaților iugoslavi și izolarea în care a ajuns Iugoslavia datorită trădării cliiei criminate a lui Tito, care a trecut în lagărul imperialismului.

În această privință este elocventă atmosfera în care s'a ținut recent al III-lea congres al Frontului Popular din Iugoslavia.

Delegații la acest congres au fost din timp și cu grija selecționați de aparatul lui Rankovici, din rândurile partizanilor „veritici” ai cliiei lui Tito. Iată un fapt care dovedește cât de departe a mers Rankovici cu „pregătirea” componenței și a „unității ideologice” a congresului: un funcționar de stat a declarat la acest congres că 1.300 de preoți au dat binecuvântarea lor luptei duse de Tito împotriva Biroului Informativ al partidelor comuniste. Totul a fost pregătit din timp pentru ca Tito și cliia sa să poată adopta

orice hotărâri, să poată crea o aparență de „unitate” a Frontului Popular.

Presa principală a congresului a fost, bine înțeles, raportul lui Tito.

Dintru început el a declarat că va vorbi despre problemele politice ale Frontului Popular. În realitate, întregul raport a fost consacrat unei singure chestiuni, și anume calomnierii dușmanoase a Uniunii Sovietice și a țării de democrație populară. Chiar când s'a oprit asupra unor stări de lucruri din Iugoslavia, acest dușman de moarte al socialismului a făcut-o pentru a ataca cu înverșunare încrederea Patrie a Socialismului și partidele comuniste frațeste.

Stăpânii lui Tito, imperialiștii americani și englezi, au fost încântați de totul și conținutul discursului și își frecau mâinile de mulțumire. Presul de radio „Vocea Americii” a făcut o simfonie răsunătoare acestui discurs, înca înainte de a fi fost adus la cunoștință poporului iugoslav.

Într'adevar, demnitarii nu au mai avut imperialiștii un agent atât de zelos în a se achita de sarcina calomnierii Uniunii Sovietice!

Măști de tradiție murdare ale lui Troțki, Vladimir Ilici Lenin, Iva numit Iuda Troțki, Acest nume se potrivește de minune lui Tito.

Întreg discursul său este un document al tradării Tito s'a „documentat” în prealabil, strângând la un loc toate născocirile antisovietice lansate în ultima vreme de tiracii săi. Pe deasupra, el și-a asumat sarcina îngrozită de a face insinuații despre „anumite uneltiri” ale Uniunii Sovietice împotriva popoarelor iugoslave. Iuda-Tito își dădea seama de indignarea pe care o va stârni această insinuație ficțioasă în sânul poporului iugoslav. Deaceia el s'a învârtit cu spaima în jurul acestor „uneltiri”, fără a putea preciza ceva, deoarece nu are ce preciza.

U.R.S.S. și țările democrației populare au o singură datorie în reacele privești popoarele din Iugoslavia: de a le ajuta să se integreze în familia frățească a Frontului Unic Socialist pentru ca ele să poată construi socialismul în Iugoslavia.

Dar în timp ce Tito vorbește despre „uneltiri” ale U.R.S.S.,

el trăiește cu grijă în discursul său să amintească despre realele uneltiri ale imperialismului american și englez.

Pentru întreaga omenire, sarcina cea mai arzătoare astăzi este lupta împotriva imperialismului anglo-american. Scopul acestor lupte este să zădărnicească încă din fașă crimițele planuri ale agresorilor de deslănțuire a unui nou război mondial, să pună stavilă tendinței lor de eucerire a lumii prin forță. Sute de milioane de oameni se organizează în jurul U.R.S.S. într'un uriaș front unic mondial pentru apărarea păcii. În toate țările lumii, chiar în bătăliștii imperialiștilor, în U.S.A. și Anglia, popoarele își ridică glasul din de mână împotriva ațățătorilor la război anglo-americani, împotriva pactului Atlantic, pactul războiului.

Popoarele care au suferit cel mai mult de pe urma războiului sunt în primele rânduri ale ofensivei pentru pace. Numai poporul iugoslav, care a sângerat atât de pe urma barbariei imperialiste fasciste, este împiedicat de elica lui Tito să se înroleze în această uriașă armată a păcii.

Nicio acțiune de masă în care poporul iugoslav să-și exprime voința de pace și hotărârea de luptă împotriva ațățătorilor la război anglo-american n'a fost tolerată de Tito, Ranković & Co. El se tem că în lupta pentru pace poporul iugoslav va vedea și mai clar că imperialismul anglo-american i-a fost și îi este dușman, că U.R.S.S. și țările democrației populare i-au fost și i-au rămas prieteni și că se vor deschide bine ochii poporului iugoslav asupra rolului odios pe care-l joacă nedemnitarii săi conducători.

În întreg discursul său, Tito n'a găsit niciun singur cuvânt pentru a condamna planurile războinice ale imperialismului anglo-american. În vocabularul lui Tito nici nu mai exista asemenea cuvinte. Ca și cum nici n'ar exista pe lume imperialiști anglo-americani. Tito n'a suflat o vorbă despre pactul agresiv al Atlanticului de Nord, pact al ațățătorilor la război. Toată lumea știe că acest pact este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice, împotriva țărilor de democrație populară. Ca un laș și ca un mișel, Iuda-Tito a ascuns poporului iugoslav acest adevăr evident.

În schimb însă, cu ură și rautate, ca un vrăjmas autentic al U.R.S.S. și al mișcării comuniste internaționale, el s'a străduit să pondezească Uniunea Sovietică, principalul bastion al păcii mon-

diale, țările de democrație populară și partidele comuniste care fac parte din Biroul Informativ. Cu propriile sale mâini el și-a smuls masca ce îi acoperea chipul de agent al imperialismului anglo-american, de dușman de moarte al socialismului.

În două rânduri Tito a folosit expresia „ațățători la război”. Departe de el însă gândul de a-și supăra patronii anglo-americani și de a spune că tocmii ei sunt ațățători la război. Dimpotrivă, această expresie este vald îndreptată împotriva U.R.S.S., împotriva țărilor de democrație populară și partidelor comuniste cu care se războiește acest odios trădător și laș.

Să nu ne mirăm, deci, dacă în curând — pentru a fi și mai mult pe placul patronilor săi — Tito va fundamenta o nouă teorie potrivit căreia nu capitalismul și contradicțiile sale, nu imperialismul este cauza războaielor în epoca noastră, ci socialismul și comunismul!

Tito a trecut definitiv în lagărul imperialist. Ca orice trădător însă, se teme să mărturisească aceasta deschis, cu atât mai mult cu cât este silit să țină seama de adevăratele sentimente ale popoarelor Iugoslaviei, care nutresc o ură neîmpăcată împotriva imperialismului anglo-american.

Tito chiar implora presa occidentală să nu-l mai laude, căci se compromite „cauza”.

Tăluși, desemnând drept principalul dușman U.R.S.S. și trecând sub tăcere planurile trădărești ale imperialiștilor anglo-americani — aliații săi —, el a spus totul, el a făcut mărturisiri complete. Căci o asemenea poziție n-o poate avea decât un agent provocator în slujba ațățătorilor la război.

Greutatea cea mai mare vine deabia acum. Imperialiștii anglo-americani îi vor cere fără îndoială lui Tito să întreprindă noi acțiuni pentru ca Iugoslavia ca stat să treacă cu totul în lagărul imperialist. Tito este gata să săvârșească și această mârșăvie. Faptele o dovedesc. Dar tot faptele dovedesc că poporul iugoslav nu va face niciodată un asemenea pas, că el rămâne credincios prieteniei cu Uniunea Sovietică, eliberarea Iugoslaviei, și cu popoarele frățesii din țările democrației populare.

Cea mai bună dovadă o constituie chiar ieșirile istorice ale lui Tito la al III-lea congres al Frontului Popular. Tito a dictat acestui

asa numit congres sarcinile ce le are de îndeplinit. Toate sarcinile se învârtesc în jurul paștrării cu orice preț a regimului terarist, curat turcesc, pentru asigurarea orientării antisovietice, pentru asigurarea antrenării Iugoslaviei în lagărul imperialismului. Aceste sarcini respiră teama de poporul Iugoslav, sunt o expresie a caracterului burghez, antipopular al dictaturii elicei lui Tito Rankovici.

Nicaieri în formularea acestor sarcini ale Frontului Popular nu se vorbește de dușmanul de clasă și de lupta pe viață și pe moarte împotriva acestuia. Este clar că teroarea, reprimările sunt îndreptate împotriva întregului popor, împotriva celor mai buni fi ai acestuia.

Tito, acest părinte al chiaburilor, fidelește însă cu uerșinare despre „Iugoslavia socialistă”, despre „orânduirea socialistă din Iugoslavia” etc. Este un fel foarte curios de a conaștrui socialismul menajând în afară pe imperialiștii anglo-americani, dușmani de moarte al socialismului, și în interior pe chiaburi, denumirea dușmanii de moarte ai socialismului.

De altfel, declarația-program a Frontului Popular arată că Frontul Popular țineste masele fără a fiie cont de concepția lor despre lume. Așa dar toți capitaliștii și chiaburii, toți speculanții, ustașii și cetnicii, toți purtătorii filosofiei fascizante și misricei, care au o concepție reacționară despre lume, pot face parte din Frontul Popular, al cărui program, după cum a stabilit congresul, este identic cu al Partidului Comunist din Iugoslavia!

Socialism în vorbe — și restaurarea capitalismului în fapte. În acest scop, reprezentanții ai unor trusturi americane au și sosit la Belgrad. Ei au fost primiți cu toate onorurile. La început au venit reprezentanții unor trusturi americane de ulei, apoi ai unor companii de utilaj petrolierilor Imperialiștii englezi sar și ei în ajutorul lui Tito, trimițându-i grăbnie caviolu. Ziarul burghez „Manchester Guardian” a tras somnul de alarmă: „regimul marșalului Tito va supraviețui numai dacă va putea să cumpere utilaj și mărfuri suficiente din Occident”. Burghezia internațională se grăbește să salveze regimul lui Tito. Așa numitele relații comerciale și economice cu țările capitaliste au un caracter politic pronunțat. Imperialiștii anglo-americani îi dau ajutor politic în

Tito în lupta sa împotriva U.R.S.S. și țărilor de democrație populară.

Clica lui Tito a mers până acolo încât a realizat o monstruoaasă cărdașie cu Germania occidentală — arsenalul de război pentru Europa al imperialismului anglo-american. Personalități oficiale anglo-americane au declarat că valoarea schimbului este de 19.000.000 de dolari. Tito va trimite fasciștilor din Germania occidentală, pe care monopolisții americani li instruesc pentru un nou macel mondial, în special grâu și fasole, rupând dela gura poporului iugoslav, care o duce greu cu alimentele. Trupele S.S., care au scădat Iugoslavia într-o baie de sânge, au nevoile de calorii. Cât privește popoarele Iugoslaviei, ele pot să îndure lipsurile. Așa gândește și acționează clica lui Tito, căci așa dictează interesele războiului anglo-american și restaurarea capitalismului în Iugoslavia.

Dar popoarele Iugoslaviei n'au uitat cum — pe vremea când întâmplare construiau socialismul — imperialiștii americani întorceau din drum vasele cu grâne cumpărate din America de Iugoslavia.

Deaceia Tito ascunde în chip laș poporului tranzațiile lui cu capitaliștii străini și încearcă să-l înșele asupra adevăratei naturi a acestor tranzații murdare.

În discursul său, Tito califică drept „calomnii” ceea ce se spune cu privire la greutățile economice prin care trece Iugoslavia. Să vedem atunci cum stau lucrurile după înseși spusele sale: „Iei și acolo exista lipsuri în privința aprovizionării” — „în privința cartelelor de aprovizionare s'au întâmplat lucruri nemaîauzite” — „politica de risipă nejustă a contribuit la scderea fondului de stat pentru aprovizionare”, — „în unele locuri au fost luate cartelele muncitorilor sau ale altor cetățeni din câmpul muncii care nu au nicio altă posibilitate de aprovizionare” etc. etc.

Popoarele frățesti din U.R.S.S. și din țările democrației populare regretă profund greutățile prin care trece poporul muncitor iugoslav. Este însă clar că ceea ce prevăzută Rezoluția Biroului Informativ că va urma înăsurilor demagogice și aventuriste ale clicii lui Tito în scopul compromiterii socialismului s'a confirmat în fapt.

Accentuând în discursul său asupra „libertății fiecărui popor de a se împrieteni cu un alt popor sau de a rupe legăturile de prietenie atunci când sunt împotriva intereselor sale” și apoi în cuvința de închidere a congresului, declarând că nu răspund (el și cu clica sa) pentru luptele lui în fața proletariatului internațional, Tito a formulat în mod deschis platforma sa naționalistă.

Iuda-Tito, în interesul alianței și afacerilor lui cu capitaliștii americani, englezi și nemți, trădează principiul noului al internaționalismului proletar. Aceasta nu o va uita niciodată proletariatul iugoslav.

Al III-lea congres al Frontului Popular din Iugoslavia a fost convocat de către clica lui Tito pentru a întări linia antisovietică a conducerii Partidului Comunist din Iugoslavia și pentru a trece în mod faș în rândurile dușmanilor de moarte ai Uniunii Sovietice, ai țărilor de democrație populară și ai mișcării comuniste internaționale.

Acesta este sensul întregii „filosofii” a lui Tito despre construirea socialismului în Iugoslavia cu ajutorul imperialismului anglo-american.

Miscarea de protest a masei de comuniști, sprijiniți de clasa muncitoare, împotriva fracțiunii naționaliste trădătoare aflate în minoritate, crește puternic zi de zi. Tot ce este cinstit și paltrus în Iugoslavia se ridică cu tot mai mare hotărâre împotriva acestei trădări, împotriva transformării Iugoslaviei într-o semicolonie a imperialismului anglo-american.

Cu prilejul zilei solidarității proletare internaționale, oamenii muncii își exprimă convingerea că popoarele din Iugoslavia, în frunte cu clasa muncitoare, în frunte cu majoritatea comunistilor, devotați mărețelor și invincibilelor idei ale lui Lenin și Stalin, vor și să izgonească fracțiunea naționalistă a lui Tito din Partidul Comunist din Iugoslavia și vor readuce Iugoslavia în rândurile frontului uniunii socialist. Poporul iugoslav se bucură de sprijinul moral al puternicei și măreței Patrii a Socialismului, U.R.S.S., al țărilor de democrație populară și al mișcării revoluționare a proletariatului internațional.

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară” nr. 9 (36) din 1 Mai 1949.

CINCI ANI DELA ELIBERAREA ROMÂNIEI

Au trecut 5 ani de la eliberarea țării noastre de sub jugul imperialismului. În anii aceștia au avut loc în România adânci schimbări politice, economice și sociale; s'au dărâmat așezări și instituții vechi, care apăsau și nefericeau poporul, și s'a început construirea unei noi orânduiri sociale, eliberată de exploatare, de bolile fără leac ale capitalismului. Dintr-o semicolonie a capitalismului internațional, rânduită în coada țărilor europene, România s'a transformat într-o republică populară, trecând în rândul țărilor celor mai avansate din punct de vedere politic. Un asemenea salt înainte încă n'a cunoscut istoria României. Noi suntem pe deplin conștienți că acest drum ni l'a deschis acum cinci ani marea noastră eliberatoare, Uniunea Sovietică. Pentru faptul de a ne fi salvat de la pieirea națională și de a ne fi scutit din robia imperialistă, poporul român poartă marile noastre prietene și aliate o adâncă și veșnică recunoștință.

23 August rămâne în istoria poporului nostru ca zi a eliberării României de către glorioasa și nebiruita Armată Sovietică, zi în care forțele populare și patriotice conduse de Partidul Comunist Român — în urma situației create de vijelioasă ofensivă sovietică pe frontul Iași—Chișinău — au doborât dictatura fascistă antonesciană și au determinat întoarcerea armelor împotriva Germaniei fasciste. Partidul Comunist Român, conducător încercat al luptei ilegale antifasciste, a fost organizatorul și îndeplinitorul acțiunii de la 23 August.

Garzile muncitorești, marmate și organizate de partid, au capturat și imobilizat în acea zi capetențele antonesciene, au smuls o seamă de puncte strategice din mâinile trupelor germano-fasciste și au procedat la desarmarea lor. Cu holarie și avânt patriotic ostașii români au întors armele împotriva adevăratului dușman — imperialismul german fascist — și s'au alăturat Armatei Sovietice în luptele pentru eliberarea Ardealului și apoi a Cehoslovaciei și Ungariei.

Din primul moment, oamenii muncii din țara noastră au văzut în Armata Sovietică nu o armată oarecare, ci armata Statului Socialist, armata oamenilor muncii sovietici, care luptă sub drapelul lui Lenin și Stalin pentru eliberarea popoarelor. Faptul că armata Statului Socialist, și nu altă armată, a intrat în România, ca și în celelalte țări din Estul și Sud-Estul Europei, a influențat cursul dezvoltării istorice în această parte a Europei. Popoarele eliberate au dobândit pentru prima oară o reală independență și suveranitate națională. Forțelor revoluționare li s'a deschis drumul democrației populare și al socialismului.

Cu totul altă înfățișare a luat desfășurarea evenimentelor în țările unde au pătruns armatele imperialiste ale Statelor Unite și Angliei. În Grecia, Italia, Franța, Benelux etc., popoarele au avut doar o clipă iluzia eliberării. Pe măsură ce trecea timpul, ele își dadeau însă seama că de atunci era această iluzie. Burghezii din aceste țări a căzut la înțelegere cu noii invadatori, dovadă încă odată că în epoca noastră burghezia sta pe pozițiile trădării naționale. Ea desfășoară în prezent o adevărată vânătoare împotriva luptătorilor din rezistență, în timp ce quislingii cei mai abjecți sunt promovați în funcții de stat.

Clica de naționaliști burghezi de la Belgrad a trăit și Iugoslavia în lagărul imperialismului. În zelu său slugarnic față de imperialiști, Iuda-Tito a întrecut pe Tsaldaris, De Gasperi și Franco. Eron războiului antifascist, purtătorii decorației „Spomenika 1941”, care au rămas credincioși marelui cauză a eliberării popoarelor, sunt uciși sau intermițați în cazematele sângeroșului căpău Ranković. Pentru popoarele Iugoslaviei au revenit zilele întunecate ale ocupației. Napraznice crește însă mânia patrioților Iugoslavi împotriva agenturii contrarevoluționare Tito-Ranković.

Poporul român și-a dobândit prin lupte grele regimul pe care

și l-a dorit. El sprijină cu trup și suflet democrația populară și merge cu hotărâre înainte spre socialism. În aceste condiții, patriotismul oamenilor muncii devine un izvor de fapte mărețe, o forță motrică a dezvoltării societății noastre. Această realitate a-pare cu tărie în lupta poporului pentru construirea bazelor economice ale socialismului.

România a fost ținută de regimul burghezo-moșieresc într-o stare de înapoiere economico-culturală.

Dar, preluând puterea politică în stat, clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, a pornit, sub conducerea partidului nostru, lupta pentru lichidarea acestei rușinoase stări de înapoiere. Prin reforma agrară, moșierimea a fost lichidată ca clasă. La 11 Iunie 1948 au fost naționalizate principalele mijloace de producție industriale: băncile, societățile de asigurări și transporturi. Patronii capitaliști au fost izgoniți. În urma înlăturării acestui act revoluționar, efortul în producție al proletariatului a luat un avânt nemaipomenit. Încă în 1948 producția industrială a depășit nivelul din 1938 într-o serie de ramuri importante, ca de pildă la fontă, oțel, laminat, minereuri de fier și gaz metan. Dar lupta pentru industrializarea socialistă a țării a luat o formă organizată abia prin trecerea la conducerea planificată a economiei. Planul de stat pe 1949 prevede o creștere cu 40% a producției, un ritm de dezvoltare cum nici nu se putea visa sub capitalism. Totuși prevederile planului au fost depășite pe primele două trimestre cu 7,3% și 7,4%, sarcinile pe al doilea trimestru fiind mărite. Aceste succese constituie încă o mărturie a forței pe care o dă economiei planificarea socialistă.

Să comparăm câteva rezultate ale producției industriale în primele șase luni ale anului 1949 față de perioada corespunzătoare a anului 1948, și vom vedea la fontă o creștere de 64,4%, la oțel de 33,2%, la laminat de 18,2%, la minereuri de fier de 57,8%, la cărbuni de 19,7%. Sunt deasemenea semnificative depășirile în ramurile industriei ușoare: la pielea 196,1%, țesături de bumbac 46,3%, țesături de lână 59,1% iar la produse zaharoase 544,2%. Oamenii muncii primesc mai multă îmbrăcăminte, mai multă încălțăminte. Cât privește produsele zaharoase, destinate înainte numai burgheziei, ele au devenit articole de mare consum. Industria românească produce azi tractoare, utilaj agricol,

baloaze, utilaj petrolier, instalații fluviiale, mădare electrice, compresoare, locomotive, vagoane de mare tonaj și automotoare. De curând a început fabricarea în țară a rulmenților. Industria metalurgică a scos prima combină și primul ring. Toate acestea se importau înainte din străinătate. Ce răspuns nimicitor dat imperialismului și agenților lor cosmopoliti, care se căzneau din răspuneri să sădească neîncrederea în forțele proprii printre muncitorii și tehnicienii români!

Investițiile prevăzute în planul pe 1949 întrec aproape de patru ori pe cele din 1948: 82 de miliarde de lei. Se construiesc noi furnale, cuptoare și coșceri în siderurgie, o uriașă uzină electrică la Muroieni, o mare rafinărie de petrol în Moldova, două mari filaturi etc. Totuși realizările excedențare ale bugetului au permis ca încă din primele două trimestre să se alocă un fond de investiții *peste plan* de circa 23—24 de miliarde de lei, deci peste 100 de miliarde în total! Astăzi, s'au putut începe lucrările canalului Dunăre—Marea Neagră, o operă de mari proporții ce se va întinde pe mai multe zeci de kilometri, care va antrena mii de brate noi de muncă și va trezi la viață o întreagă regiune.

De pe acum majoritatea cheltuielilor statului sunt acoperite din veniturile provenite din sectorul socialist al economiei naționale. Aceasta permite scăderea treptată a impozitelor pe veniturile oamenilor muncii. Astfel, noul regim fiscal la sate prevede o scădere generală cu 25% a impozitului asupra veniturilor gospodăriilor țăranilor săraci și mijlociași.

Se observă o creștere neconținută a nivelului de trai și de cultură al celor ce muncesc. Prin aplicarea principiului socialist al retribuției după muncă, fondul de salarii crește în fiecare lună potrivit cu creșterea productivității muncii. Să luăm, de pildă, industria metalurgică prelucrătoare: dela 250.847.000 de lei în Februarie, fondul de salarii a crescut în Martie la 289.836.000 de lei, iar în Mai—Iunie media este de 409.487.000 de lei.

Toate aceste succese nu sînt de conceput fără sprijinul fratresc al Uniunii Sovietice, care s'a manifestat prin ajutor financiar, prin livrare de materii prime și fabricale, cât și printr'un puternic sprijin tehnic direct. Căi de mîrșavă apare în lumina acestor realizări, încercarea agentului imperialist Iuda Tito de a calom-

ela marelui Stat Socialist, cum că ar fi urmărit să transforme Iugoslavia într-un hinterland agricol! Acest polițician iafarnic și lipsit de scrupule seamănă cu hoțul care, pentru a abate atenția dela actele lui lălbărești, arată cu degetul în alta parte și singura că îl ține gura: „Săriți pe hoț!”. Toată lumea știe însă că Tito marshallizează Iugoslavia, ceeacă în realitate înseamnă nădăruirea industriei naționale și pierderea independenței de către Iugoslavia. Ajutorul dat de Uniunea Sovietică țărilor de democrație populară este un ajutor *socialist*, ajutor frățesc menit să contribuie în primul rând la dezvoltarea industriei naționale a acestor țări.

O formă deosebit de eficace de colaborare economică de tip socialist o constituie „sovromurile”. Este vorba de societățile mixte româno-sovietice create în transporturi, asigurări, ca și într-o serie de ramuri industriale importante. Remarcabil la aceste societăți este nu numai aportul de capital, de utilaj tehnic, de materii prime pe care-l aduc unei economii înapoiate ca a noastră, ci și faptul că ele au în conducere specialiști și tehnicieni sovietici, care le transformă în adevărate focare de răspândire a experienței celei mai înaintate în organizarea socialistă a muncii, în conducerea și gospodărirea chibzuită a întreprinderilor socialiste „Sovrompetrol”, de pildă, a depășit planul de foraj pe primele șase luni cu 22,2%. El este un model de bună folosire a utilajului și de introducere îndrăznească a metodelor noi. Muncitorii dela „Sovrompetrol” au atins cea mai mare viteză medie de grănic. În sectorul transporturi — rutiere, fluviale și aeriene — „sovromurile” joacă rolul hoților. Cu ajutorul „Sovromtractor”-ului producem tractoare în serie. Poporul român n’ar fi putut să facă asemenea pași înainte în industrializarea țării dacă n’ar fi fost sovromurile.

În ceea ce privește agricultura, Partidul Muncitoresc Român a tratat cu claritate politica sa, aplicând în mod creator la condițiile concrete din țara noastră marea experiență a colectivizării în U.R.S.S. Politica de clasă a partidului la țară se rălaunește de lozincă leninist-stalinistă: „Sprijină-te pe sărăcime, orga-

nizează o alianță frățească cu țărănul mîlcos, nu îneca niciodată lupta împotriva chibburimii”.

Partidul și guvernul au luat o serie de măsuri de sprijinire a țăranimii muncitoare, de îngrădire a chibburimii și de pregătire a condițiilor materiale și politice în vederea transformării socialiste a agriculturii. Principala pârghie în această luptă o constituie cooperativele, reorganizate pe baze noi. Tovarășul Stalin ne învață că a aplica planul cooperatist al lui Lenin înseamnă a ridică țăranimea dela cooperata de desfacere și de aprovizionare la cooperata de producție, la cooperata colectivizată.

Urmând această teză a leninismului, s’au înființat la noi în țară primele gospodării agricole colective pe baza liberului consimțământ al țăranilor muncitori. Ele au luat naștere într-o atmosferă de puternic elan revoluționar. Aceasta constituie o victorie a politicii partidului la țară. Sarcina partidului este de a consolida aceste gospodării, de a le încheia din punct de vedere organizatoric și de a pune pe picioare activitatea lor practică.

Nrî nu uităm însă că forma dominantă în agricultura noastră este azi gospodăria individuală. Prin interdicția de a cumpăra pământuri, printr-o politică de clasă la impozite, la colectări și la credite, guvernul sprijină pe țăranii muncitori și îngrădește pe chibburi. În campania de colectări, masa țăranimii muncitoare a răspuns chemării partidului și guvernului. Elementele chibburești dușmanoase sunt desmăcate fără cruțare și lovite cu toată asprimea prin aplicarea legilor R. P. R.

Aparatul de stat se întărește zi de zi. Comitetul Provizoriu ale Statului Populare — baza politică a regimului de democrație populară — reprezintă o puternică pârghie de mobilizare a celor mai largi mase în lupta pentru socialism, de jdicare a lui și noi oameni din popor în posturi de stat, de strângere a poporului muncitor în jurul puterii de stat a proletariatului și a țăranimii muncitoare. Regimul de democrație populară capătă astfel o frățească bază de masă.

În condițiile ascuțirii luptei de clasă, când înverșunarea dușmanului de clasă crește pe măsură ce oamenii muncii înaintează

victorios spre socialism în țara noastră și în întreaga lume, forța regimului de democrație populară covârșește și demoralizează pe dușmani. *Partidul*, ca forță conducătoare și îndrumătoare; *sindicatele*, cu uriașă masă de muncitori, constructori oțeliști ai socialismului; *Uniunea tineretului muncitor*, cu sutele ei de mii de tineri viguroși și hotărâți să apere cu pieptul lor cuceririle noastre revoluționare; *cooperativele*, cu milioanele de țărani uniți în lupta pentru o viață mai bună; *Sfaturile Populare* (Comitetele Provizorii), cu aparatul lor legat, prin nemunțate fire, de mase, — constituie aplicarea sistemului stalinist al dictaturii proletariatului, care duce neabătut România spre socialism, gata să înăbușe cu energie orice împotrivire în mersul nostru înainte.

Modul cum luptă și muncește întregul popor muncitor din țara noastră pentru a întâmpina cu cinste marea sărbătoare națională — 23 August — este grăitor în această privință. Oamenii muncii, în lupta pentru depășirea planului, demonstrează *prin fapte* patriotismul lor înflăcărat. Răspunzând chemării lansate de trei întreprinderi fruntașe, mase largi de muncitori s-au avântat în întreceri. Numeroși muncitori de frunte și mai multe echipe și secții au depășit planul lor pe 1949 și lucrează în contul lui 1950. Deosebit de semnificativă este întrecerea socialistă pornită în cele mai mari uzine metalurgice sub lozincă: „Să gospodărim uzina fără împrumuturi!”. La marile uzine Reșița și Hunedoara angajamentele luate peste plan de către muncitori, tehnicieni și funcționari au și fost depășite. Folosind experiența muncitorilor sovietici în lupta pentru asigurarea regiei proprii a întreprinderilor, muncitorii noștri au descoperit și mobilizat uriașe rezerve interne în lupta pentru plan. Aceasta oglindește largirea orizontului și ridicarea nivelului politic al clasei noastre muncitoare, creșterea conștiinței socialiste în sânul ei.

În școli, ca și pe terenurile de sport și de cultură fizică, se observă un avânt fără precedent. Numărul școlilor, al elevilor și studenților a crescut. Introducerea studiului marxism-leninismului în facultăți și instituții și al limbii ruse în școlile de toate gradele a ridicat nivelul învățământului nostru. Crește o tânără generație, viguroasă, plină de sănătate morală și fizică, generație de constructori ai socialismului.

Pentru oamenii muncii din R.P.R., campania în cinstea lui 23 August constituie un răspuns hotărât dat apăsătoarelor războaie anglo-americane. Oamenii muncii sunt conștienți de faptul că sarcina lor de căpetenie astăzi este lupta pentru apărarea păcii. Ridicarea combativității maselor în lupta patriotică împotriva imperialismului anglo-american și a platurilor sale războinice se oglindește cu tărie în creșterea rolului Republicii Populare Române ca factor activ al luptei pentru pace a frontului democrației și socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică. Oamenii muncii din R.P.R. privesc cu simpatie la lupta eroică a clasei muncitoare din țările imperialiste și a popoarelor din colonii, cu care sunt solidari. Ei strâng și mai puternic legăturile de prietenie și alianță cu marea Uniune Sovietică, reazimul principal al păcii în lume. Ei nutresc o profundă dragoste și un nemărginit sentiment de grațitudine pentru marele Stalin, a cărui grijă cu adevărat părintească pentru problemele mari și chiar pentru problemele mici ale țării noastre constituie pentru noi un izvor dător de forță și bărbăție.

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!” nr. 16 (43) din 15 August 1949.

RAPORT CU PRILEJUL ADUNĂRII FESTIVE ÎN CINSTEA ZILEI ELIBERĂRII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

22 August 1949

Tovarăși și tovarășe,

În împuternicirea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a guvernului Republicii Populare Române, vă felicit cu prilejul aniversării a cinci ani de la 23 August 1944, ziua eliberării Patriei noastre.

Datorită faptului că eliberarea României a fost armata Statului Socialist, sărbătorim această zi ca o mare sărbătoare națională, care are pentru poporul nostru o semnificație istorică adâncă, și anume *desprinderea țării noastre din lanțul monstruosului sistem mondial al imperialismului*.

Poporul român a simțit din plin această descătușare, căci ea venea după veacuri de asuprire și silnicio. Pentru prima dată în istoria sa slăbucinată, poporul român a devenit liber și stăpân pe soarta sa, în urma victoriei istorice de însemnătate mondială reputată de Uniunea Sovietică în cel de al doilea război mondial.

Actul dela 23 August 1944 a fost pregătit și înfăptuit de către Partidul Comunist Român, conducătorul încercat al clasei muncitoare și al forțelor patriotice ilegale.

Momentul doborârii dictaturii fasciste antonesciene și al înlocuirii armelor împotriva Germaniei fasciste a fost hotărât de către Comitetul Central al partidului în urma situației prielnice create de vijelioasă ofensivă sovietică pe frontul Iași—Chișinău. Căca antonesciană era izolată de popor, aparatul de stat desorice-

ta și înspăimântat, poporul moinea de ura împotriva ocupanților hitleriști și slugilor lor. Gărzile muncitorești, formate și organizate de partid, au capturat și imobilizat căpeteniile *antonesciene*, au smuls în București principalele puncte strategice din mână trupelor germano-fasciste și le-au desarmat. Ostașii rămași au înțors armele vicleșle împotriva ocupanților hitleriști și s'au alăturat glorioasei Armate Sovietice în lupta pentru eliberarea Ardealului și, mai departe, a Cehoslovaciei și Ungariei.

Neuitată va rămâne jertfa nobilă a ostașilor și ofițerilor sovietici care și-au dat viața pentru desrobirea țării noastre. Neuitate vor rămâne sacrificiile de sânge ale comunistilor români, ale muncitorilor, țărănilor și ostașilor căzuți în lupta cu dușmanul fascist.

Glorie veșnică tuturor celor care au murit pentru libertatea și fericirea poporului nostru! Să păstrăm în cinstea lor un minut de tăcere.

Dragi tovarăși,

Sărbătorim cinci ani dela eliberarea țării noastre, în condițiile creșterii neîncetate a forțelor democrației și socialismului și ale slăbirii forțelor reacțiunii și imperialismului.

Primul război mondial a adus scandarea lumii în doua sisteme: capitalist și socialist. Victoria epocală a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a sguduit lumea capitalistă: socialismul a izbândit pe a șasea parte a lumii.

Datorită victoriei istorice a Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial, s'au schimbat raporturile de forțe și pe arena mondială: socialismul a dobândit superioritatea asupra capitalismului. Prin eliberarea țărilor din Răsăritul Europei de către U.R.S.S. și prin victoriile dobândite de poporul chinez împotriva imperialismului, forțele socialismului sunt stăpâne astăzi nu numai pe a șasea parte, ci pe a *patru* parte a lumii!

În urma creșterii forței și prestigiului Uniunii Sovietice după cel de al doilea război mondial, s'a lărgit frontul democrației și socialismului. De o însemnătate istorică mondială sunt succesele reputele de armata populară din China, care luptă pentru eliberarea celor peste 400.000.000 de Chinezi. Alături de război american, care i-au trimis agentului lor Cien Kai Șek milioane de dolari.

tancuri și avioane, au primit o lecție usturătoare din partea forțelor revoluționare chineze, conduse de Partidul Comunist Chinez.

Marile puteri imperialiste, Statele Unite și Anglia, nu se așteptau la o asemenea desăfurare a evenimentelor. Toate socotelile lor au dat greș. N'au trecut decât câțiva ani dela înfrângerea fascismului, și conducătorii anglo-americani regretă chiar și slabul aport pe care țările lor l-au dat la această înfrângere.

De curând, d-l Bevin, ministrul de Externe al Angliei, a acuzat pe fostul președinte Roosevelt pentru faptul de a fi cerut capitularea necondiționată a Germaniei. D-l Bevin nu ascunde motivele supărării sale. „Din cauză că Roosevelt a cerut aceasta — spune d-l Bevin — întâmpinăm astăzi atâtea dificultăți în transformarea Germaniei într-o democrație de tip occidental”. Aceasta înseamnă recunoașterea faptului că între fascism și democrația burgheză occidentală distanța nu este prea mare.

Într'adevăr, tendințele de fascizare a vieții politice sunt tot mai accentuate în Statele Unite și celelalte țări imperialiste. Din punct de vedere economic, situația lumii capitaliste s'a agravat. Criza generală a capitalismului se caracterizează printr-o și mai mare intensificare a procesului de putrezire a sistemului capitalist. În această privință, ritmurile de dezvoltare a forțelor de producție arată o încetinire tot mai pronunțată. În timp ce creșterea anuală a producției industriale în întreaga lume capitalistă în anii 1890—1913 atingea media de 5,8%, ea a scăzut în 1919—1929 la 3%, iar în anii 1929—1937 a ajuns la 0,3%. De atunci scăderea este și mai catastrofală.

Însuși raportul publicat de secretariatul O.N.U. asupra situației economice mondiale în anul 1948 și în primul trimestru al anului 1949 recunoaște o mare înrăutățire a situației economice în țările capitaliste. Acest raport arată că în Europa, cu excepția Uniunii Sovietice, producția industrială a rămas sub nivelul celei din 1937. Sunt relevate deasemenea succesele obținute de țările de democrație populară în reconstrucția economiei lor. După ce constată dispariția producției de materii prime între o serie de țări unde a pătruns capitalul american, raportul spune: „Producția de materii prime în U.R.S.S. și în alte țări ale Europei răsăritene se dezvoltă considerabil, conform planurilor de stat”.

Datule asupra tendințelor imperialiste, ca și asupra creșterii capitalismului, sunt grațioase. Ele ogândesc amărăciunea ce domnește în lumea capitalistă și semnele unei nevinovate speranțe că ea se odihnește. În primul trimestru al anului 1949 numărul șomerilor americani a crescut cu 70%. Cătrele oficiale americane recunosc astăzi 5.000.000 de șomeri, la care se adaugă cei 10.000.000 de șomeri partiali.

Raportul secretariatului O.N.U., analizând rezultatele apăsătoare planului Marshall, face constatarea importantă cu privire la America în exportul mondial a scăzut dela 26%, cât era în primul trimestru al anului 1948, la 21% în ultimul trimestru.

Aceasta înseamnă recunoașterea falimentului planului Marshall.

Încercarea monopolistilor americani de a scăpa de criză pe seama țărilor marshallizate a dus la slăbirea economiei și arescarea și la incapacitatea lor de a mai absorbi produse americane, reace se întoarce împotriva economiei americane.

Publicarea acestui raport de către secretariatul O.N.U. a înmănat la multe cercurile conducătoare americane. Ele l-au calificat drept un document „subversiv”.

Dar însuși biroul statistic de pe lângă Ministerul american al Comerțului a publicat recent un buletin în care se arată că peste 60% din familiile americane au un venit anual mai mic decât cel necesar pentru un trai modest.

Dacă aceasta este situația în Statele Unite, cea din țările marshallizate este cu mult mai gravă. În Anglia, Franța, Italia, Belgia și închid numeroase fabrici, covârșite de concurența produselor americane. Numărul șomerilor crește vertiginos. Posibilitățile proprii de relaxare în aceste țări sunt înăbușite de capitalul monopolist american. Numai 8 sau 9% din furniturile în cadrul planului Marshall sunt rezervate diferiților mașini. Capitaliștii americani nu asigură faptul că interesele lor este să nu existe întreprinderi concurente în Europa apuseană. Legea imperialistă potrivit căreia cel mai tare subjugă pe cel mai slab domină relațiile dintre Statele Unite și țările marshallizate.

Aceasta duce la așezarea contradicțiilor dintre țările imperialiste între Statele Unite și principalul sau aliat, Anglia, are loc o ciocnire de interese, provocată de cererea americană de a

se proceda la a nouă Jevahorizări a lirei sterline. Ziarul burghez din Franța „Combat” arată recent că în lupta dintre dolar și lira sterlină este în joc soarta Europei occidentale. De rezultatul acestei lupte — afirma ziarul — depinde dacă Europa marshallizată „va rămâne un continent sau se va preface într-o colonie”.

Simptome nefastelor de criza au apărut în lumea capitalista. Eșecul rusinos al planului Marshall demonstrează încă odată că niciun fel de cârpeală nu poate face viabil sistemul capitalist, care și-a trăit trailul.

În ciuda subzării bazelor sale materiale și a eșecurilor suportate în ultimul timp, imperialismul american încearcă să-și realizeze prin toate mijloacele politice sa agresivă de cucerire a lumii prin forță. Pactul Atlantic este principalul instrument al acestei politici agresive.

În ultimul timp, lagărul imperialist a intensificat la maximum campania de atătare și calomni împotriva U.R.S.S. și țărilor de democrație populară pentru a justifica pregătirile de război și uriașele cheltuieli de înarmare, a căror povara este aruncată pe spatele maselor muncitoare. Generalii americani strabat țăările marshallizate și, cu ajutorul guvernelor trădătoare, se străduiesc sa organizeze carnea de tun la ordinele noilor pretendenți la dominația lumii. Alături de dragi le sunt monopoștilor americani popoarele europene, încât vor să le pună să lupte pentru cauza lor josită. Au iutat peșemne acești strategii răsuflați de soarta pe care au împărțit-o înaintașii lor hitleriști.

Rolul cel mai abject în planurile de război ale imperialiștilor anglo-americani îl joacă vechiul provocator contrarevoluționar, agentul imperialismului luda-Tito. Din ordinul stăpânilor săi, sleahla litoistă a legat o monstruoasă cădășie cu monarho-fasciști greci, Tito și Tsaldaris, cei doi căinoși asasini de comuniști și calai ai popoarelor lor, au mizerabila misiune a reaprinderii butoiului cu pulbere în Balcani. Între popoarele din Balcani nu exista însă deosebirii de interese. Experiența le-a învațat că vrajba naționalistă însoleşte doar dușmanului comun: imperialismul. Alături de popoarele vecine și de U.R.S.S., de care le leagă sentimente frățești de prietenie, popoarele Iugoslaviei și ale Greciei vor ști să zădărnicească aceste uneltiri imperialiste ai căror mârșavi executori sunt Tito și Tsaldaris.

popoarele lumii nu vor tace. Ele sunt împotriva războiului. În memoria lor sunt încă vii grozavii și distrugerile ultimului război mondial. Mobilizați de partidele comuniste și de proletariatul revoluționar, sute de milioane de oameni în întreaga lume se strâng în jurul mărețului și invincibilului Stat Socialist și se ndica la luptă pentru pace.

Frontul de luptă al acestor uriașe forțe sociale organizate nu cunoaște hotare. El se întinde până în țăările imperialiste, gata să se pună în mișcare pentru a zadărnici încă din fașă criminalele uneltiri războinice ale imperialismului nord-american. Baza materială, de o forță extraordinară, a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, forțele morale imense de care dispune lagărul nostru, experiența istorică acumulată de popoarele lumii, creșterea conștiinței politice a maselor muncitoare din lumea capitalistă în vârfurile ascuțirii luptei de clasă — toate acestea ne dau convingerea că planurile războinice ale imperialiștilor anglo-americani sunt sortite unui eșec rusinos.

Concluzia nu este autolinșirea, ci ofensiva neîntreruptă a țărilor păcii împotriva imperialismului, mobilizarea a noi și noi forțe în luptă antiimperialistă și urgența revoluționară în apărarea păcii.

Tovarăși și tovarășe,

Poporul nostru muncitor i-au fost crușate suferințele și batjocura la care condamnă capitalismul pe oamenii munci din Apus. Această o datorește Uniunii Sovietice, eliberatoarea noastră, și faptului că el a ales calea democrației populare și a socialismului, îndreptată de partidul nostru.

Din situația de țară semicolonială pe care o avea România în Europa, ea a făcut un mare salt înainte, devenind republică populară și înfrântă — din punct de vedere politic — prin țările avansate ale lumii.

Cu toată stăruința de înapoiere economică și culturală pe care am găsit-o, cu toate distrugerile războiului și uriașele agravante ale secei, cu tot sabotajul capitaliștilor sprijiniți de imperialiști anglo-americani, clasa muncitoare aliată cu țărmimea muncitoare, condusă cu mână sigură de comuniști, a zdrobit împotrivirea cla-

mâne își trage cea mai mare parte din încasări din producție, și nu din veniturile populației, așa cum se întâmplă în țările capitaliste. Prin creșterea progresivă a veniturii naționale, guvernul a putut lua măsura scăderii impozitelor asupra veniturilor oamenilor muncii, cum este, de pildă, scăderea generală cu 25% a impozitului asupra veniturilor țărănimii muncitoare. Pe măsura desvoltării sectorului socialist în economie, impozitul asupra salarilor va fi tot mai redus.

Poporul muncitor devenind stăpân pe uzine și fabrici, pe bănci și transporturi, principalul avut al țării a încetat să mai fie mijloc de îmbogățire în mâna capitaliștilor. Aceste bogății servesc acum la îmbunătățirea stării materiale și culturale a oamenilor muncii dela orașe și sate.

Vorbind la întâlnirea confătuire a stăhănoviștilor, tovarășul Stalin spunea :

„Desigur, este bine să alungi pe capitaliști, să alungi pe moșieri să alungi slugile țarului, să ieși puterea și să capeși libertatea... Dar din păcate, numai libertatea nu este de ajuns... Pentru a putea trăi bine și a te bucura de viață, este nevoie ca bunăvoința libertății politice să fie completată cu bunăvoința materiale”¹.

Partidul nostru se călăuzește în politica sa de această linie teaptă învătășită stalinistă. În planul de stat există o legătură strânsă și directă între creșterea forțelor de producție, creșterea cantității de produse și creșterea bunăvoinței stării a oamenilor muncii.

Prin aplicarea principiului socialist al retribuției după muncă, fondul de salarii crește în fiecare lună, crește numărul zărilor de muncă și salariul mediu. Sunt ramuri de producție, ca, de pildă, în metalurgia prelucrătoare și în industria chimică, în care fondul de salarii a crescut în Martie față de Februarie cu 15—14%, în în Mai—Iunie cu aproape 50%. Un mare număr de muncitori înțeleg în producție primesc lunar între 12.000—15.000 de lei, iar unii chiar mai mult.

Dar salariul nu reprezintă întregul venit al muncitorului în Republica Populară Română. Ar fi greșit să-l comparăm cu salariul din timpul capitalismului, căci la salariul actual trebuie adăugate sumele primite dela Asigurările Sociale în caz de boală sau altfel.

¹ I. Stalin - „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 792.

plata penselor, învățământul gratuit în școli, ajutorul și tratamentul medical gratuit, cheltuielile statului pentru ridicarea calității muncitorilor, pentru spitale, creșe, cămine de zi, cantine etc., într-un cuvânt salariul social. Planul prevede investiții cu caracter social de peste 11 miliarde de lei. Numai pentru Asigurările Sociale statul a cheltuit în primele șase luni aproape 5 miliarde de lei. Văsa aceasta, peste 150.000 de muncitori și pitrec cîndocul de odihnă în localitățile balneare și climatice pe socoteala statului.

Faptul cel mai important este că oamenii muncii pot privi cu încredere ziua de mâine, avînd conștiința că pe măsura desvoltării economiei noastre spre socialism se ridică și nivelul lor de trai și cultură.

Care constatare generală putem spune că planificarea a creat o tendință de creștere neîntreruptă în economia națională. Prin înăbușarea anarhiei capitalistă din producție și prin conducerea întregii economii după un plan unitar rațional, statul nostru democratic popular dobîndesc o forță care n'a avut și nu putea avea țara noastră sub capitalism.

Putem spune, deci, că am făcut față cu bine primelor probleme de relaxare a economiei și de punere pe picioare a organizării industriale, fiind în măsură a găsi învoință.

Este necesar în același timp să subliniem și câteva slăbiciuni constatate în cursul executării planului.

În unele întreprinderi, ritmul de creștere a salariului mediu depășește ritmul de creștere a productivității medii. Aceasta reprezintă o tendință nesăbuită, care trebuie să fie combătută cu energie de administrație, de sindicat și în primul rînd de organizațiile de partid. Clasa muncitoare vrea și creștere reală a salariului, cu alte cuvinte o creștere a salariului căreia să-i corespundă sporirea bunurilor produse pentru piață, și nu o creștere fictivă, care să ducă la scăderea puterii de cumpărare, cum este în țările capitaliste.

În unele întreprinderi nu numai că nu se deslășăie o luptă conștientă pentru scoborirea prețului de cost și pentru un regim sever de economii, dar chiar sunt tendințe de umflare a prețului și de risipă.

În domeniul construcțiilor, unde ritmul de lucru treptat se va asocia pentru a îmbina înălțarea în urma cu investițiile, sunt slăbiciuni în organizarea muncii și nu există încă o evidență serioasă a lucrărilor.

Problema organizării muncii pe baza unor norme juste și a elaburării procesului tehnologic nu este încă soluționată în unele întreprinderi așa cum trebuie.

Cătrele conducătoare din economie, și în primul rând către directorii gospodărilor, trebuie să lupte pentru înlăturarea acestor neajunsuri.

Sa nu uităm că principala verigă de conducere a industriei este întreprinderea. În hotărârea Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice din anul 1929 „Asupra reorganizării conducerii industriei” se spune:

„Întreprinderea este principală verigă de conducere a industriei. De aceea deservirea ultimă a întreprinderii, buna organizare a aprovizionării, organizarea cât mai perfectă a muncii în interiorul întreprinderii, stabilirea deplină a conducerii unice în întreprindere, crearea de condiții cât mai favorabile pentru ridicarea la maximum a activității colectivului muncitoresc și a personalului tehnic din întreprindere, alegerea de cadre administrative calificate, un încreșter grad de independență a întreprinderii — constituie baza viitoare îmbunătățiri în sistemul de conducere a industriei socialiste”.

Aceste indicații își păstrează pentru directorii noștri de întreprindere întreaga putere și importanța. Partidul și colectivul de conducere din ministere trebuie să se preocupe în mod serios de asigurarea unei mai înalte calificări a directorilor de întreprindere.

Organele de partid din întreprinderile socialiste au datorită să studieze și să-și însușească problemele planificării în întreprindere, atât în ceea ce privește producția cât și gospodărirea întreprinderii, pentru a putea ajuta conducerea întreprinderii și a exercita cu competență controlul de partid.

Tovarăși și învățați,

Consiliul de Miniștri a aprobat ordinele de control ale statului de stat pe anul 1950. Prima în ansamblu. Acest plan constituie prima etapă a unui plan de perspectivă, primul plan cincinal, în Republica Populară Română.

Elementele caracteristice ale planului de perspectivă sunt: creșterea masivă a producției în industria grea și extractivă, construirea în țară a unor baze industriale producătoare de mașinării grele, trecerea la electrificarea țării și ridicarea producției de mașini și unelte agricole, care să ușureze munca țărănească muncitoare și să asigure baza materială necesară operii de transformare socialiste a agriculturii. Între acestea, producția de tractoare va atinge nivelul de 6.000 de tractoare anual, astfel ca la sfârșitul anului 1955 — sfârșitul primului plan cincinal — să avem în țară de 25.000 de tractoare.

În țara noastră stă sarcina ca în altitudinea și în planul de perspectivă să atingem un nivel industrial care să ne permită producția următoare:

1.250.000 tone țel.

1.000.000 tone fontă.

800.000 tone laminat.

700.000 tone oțel.

8.000.000 tone cărbuni.

De asemenea, în urma marilor lucrări de construcție în industria petroliferă, vom atinge în trei ani nivelul maxim în producția de țel realizat înainte de război în noi în țară, astfel ca în următorii să depășim cu mult acest nivel.

În cadrul acestui plan vom trece la îndeplinirea unor din marile sarcini pe care partidul nostru le-a trasat încă la Conferința națională a P.C.R., în toamnă anului 1945, și anume electrificarea țării.

„Prin crearea în țară a unei rețele de centrale hidroelectrice — spune raportul politic al P.C.R. — se va putea începe la

electricizarea căilor ferate și întrebuințarea masivă a energiei electrice în dezvoltarea tuturor industriei noastre. Deasemenea, prin extinderea rețelei de curent electric se va putea introduce lumina și forța electrică până și în cel mai depărtat colț al țării, ridicându-se astfel nivelul de viață și de cultură al plugărilor noastre.

Pentru asigurarea bazei de energie electrică necesară dezvoltării economiei noastre, puterea electrică instalată va trebui să atingă la sfârșitul planului de perspectivă un nivel de două ori și jumătate mai mare față de cel actual.

Genială idee a lui Lenin: comunism = Soviete plus electrificare. Insuflăse marea operă pe care o întreprindem. Electrificarea trebuie să meargă cu un pas înaintea operei de industrializare.

România este o țară foarte bogată în cursuri de apă și zăcămintele de lignit — o uriașă forță hidroelectrică și termică nefolosită. Să punem stăpânire pe mijloacele de căi-putere care se înșesă în apele noastre și să-i transformăm în căi-putere electrice pentru ridicarea industriei noastre, pentru electrificarea transporturilor și agriculturii noastre.

Situația electrificării sub capitalism constituie un necutată act de acuzare împotriva regimului burghez-moșieresc. Din 1884, când a fost pusă în funcțiune prima uzină electrică în țara noastră, și până în 1944, adică timp de 60 de ani, burghezia n'a fost în stare să ajungă decât la o putere instalată de circa 600.000 de kilowați.

Dictatura proletariatului va realiza în numai cinci, șase ani o putere instalată de cel puțin 2.000.000 de kilowați.

Clașele exploatatoare au lăsat poporul în beznă. O statistică din anul 1941 arată că populația din satele deservite cu energie electrică reprezenta în acea vreme doar 6% din populația țării.

Partidul nostru consideră ca o sarcină de cinste electrificarea treptată a tuturor satelor țării, astfel ca fiecare om al muncii să se bucure de lumina electrică.

Și în această direcție vom primi un ajutor considerabil din partea marii noastre prietene și aliate — Uniunea Sovietică. Oa-

meni sovietici ne dau ajutor tehnic și ne trimit utilaj pentru construirea unei fabrici de turbogeneratoare, de mașini și aparatură electrică grea etc. Datorită acestui ajutor vom putea produce și la noi în țară mașini electrice și aparatură necesară operei de electrificare.

Electrificarea țării va imprima un ritm puternic operei de industrializare socialistă a țării.

Industria producătoare de mașini va trebui să-și dubleze producția și totodată să creeze baze de mașin-unelte grele. Încă în cursul anului 1950 vor fi fabricate pentru prima dată la noi în țară: strunguri, carusel, bohrwerkuri, motoare compresoare, rulmenți, vagoane frigorifice, utilaj agricol perfecționat ca: suceratori-legători, combine etc.

Pășim astfel la crearea unei industrii socialiste puternice, cu o tehnică înaintată, bază a dezvoltării economice.

De o însemnătate deosebită pentru dezvoltarea economiei a țării va fi activitatea Comitetului geologic, care va executa lucrări de explorare geologică menite să dea o imagine clară a bogățiilor naturale ale țării. Pentru prima dată, statul organizează în mod planificat explorarea subsolului, pentru a dezvolta bazele materiale ale industriei noastre, pentru a dezvolta în mod științific economia noastră și a ridica astfel nivelul de viață al oamenilor muncii.

Agricultura va primi mașini care să-și asigure un înalt nivel de mecanizare. Deasemenea va primi un puternic ajutor din partea industriei chimice și în primul rând îngrășăminte în cantități mari.

Un milion de hectare vor fi redată agriculturii prin lucrările de asanare ce se vor face.

Planul de cultură va fi dezvoltat. La sfârșitul planului de perspectivă, septelui va crește până la 12.000.000 de oi, dându-se atenție oilor de rasă. Vom avea 6.000.000 de bovine. Numărul porcineilor, câinilor și al păsărilor va crește cu mult peste cel actual.

În fața agriculturii noastre stă sarcina ca la sfârșitul planului de perspectivă să asigure din resurse interne materiile prime necesare industriei noastre textile și de încălzire. Aceasta va însemna pentru statul nostru o economie anuală de zece milioane de dolari.

¹ Vezi volumul de față, pag. 61. — Nota Red.

Producția de articole de consum va crește astfel încât nevoile de îmbrăcăminte și încălțăminte ale oamenilor muncii vor fi satisfăcute într-un grad din ce în ce mai mare.

Ca urmare a acestei dezvoltări economice, venitul național se va dubla, iar nivelul de trai al populației muncitoare va crește față de 1949 cu 80%.

Viața oamenilor muncii din Republica Populară Română va fi mai bună și mai fericită.

În lumina sarcinilor mărețe ale acestui plan de perspectivă trebuie considerate sarcinile planului de stat pe 1950.

Dezvoltarea viitoare a economiei noastre fiind condiționată în mod hotărâtor de lucrările de investiții, planul pe 1950 prevede investiții în valoare de peste 140 de miliarde de lei.

Sumele cele mai importante sunt destinate dezvoltării industriei extractive, greie și energiei electrice, creându-se în felul acesta o bază sigură pentru dezvoltarea întregii industrii și pentru crearea condițiilor materiale necesare transformării socialiste a agriculturii.

Să vedem câteva cifre de control ale planului pe 1950, față de realizările probabile din 1949. Astfel, la ținut se prevede o creștere de 43,7%, la țigile extras de 21,7%, la carbuni de 10,2%, la minereu de fier de 9%, la fontă de 17,6%, la oțel de 19%, la laminare de 12,8%, la utilaj industrial de 51,8%, la utilaj petrolier de 20,8%, la mașini electrice rotative de 51,8%, la ciment de 36%.

Vor fi luate o serie de măsuri pentru ridicarea nivelului tehnic și organizatoric al întreprinderilor, după modelul întreprinderilor sovietice.

Se prevede o creștere a productivității muncii cu 20% față de 1949.

Pentru sprijinirea agriculturii va fi sporit numărul S.M.T.-urilor și parcul existent de tractoare la S.M.T. și gospodăriile agricole de stat.

Planul prevede creșteri la transporturile pe cale ferată, pe uscat, aeriene și navale.

Ținând seama de creșterea economiei, nivelul de trai al oamenilor muncii se va ridica cu 15% față de 1949.

Vor fi distribuite cantități mai mari de linguri de argint, mai multă pâine, mai multă carne, mai mult ulei, mai mult zahăr și produse zaharoase, mai mult pește proaspăt.

Deasemenea se vor construi locuințe muncitorești în valoare totală de 4 miliarde de lei, noi spitale și sanatorii, noi școli și biblioteci, numeroase stațiuni sportive etc.

Proletaria ridicării muncitorilor și a creării de noi cadre de tehnicieni și specialiști se află în centrul preocupărilor noastre. Ea devine o chestiune vitală a dezvoltării economice a țării noastre.

Tovărași și tovarăse

Sarcini mărețe de luptă stau în fața muncitorilor și tehnicienilor noștri.

Clasa muncitoare a dovedit prin fapte patriotice și jertnice, capacitatea sa de muncă și de luptă sub steagul partidului în lupta pentru realizarea și depășirea planului de stat pe 1949 și mai este seama în avântul întrecerii socialiste în cinsta marii sărbători naționale 23 August, muncitorii și tehnicienii au dobândit succese remarcabile.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Române își exprimă convingerea că clasa muncitoare va face față cu glorie și multor sarcini de luptă ale construcției socialiste.

Ampluarea pe care a luat-o întrecerea socialistă în țara noastră constituie o dovadă puternică a sprijinului entuziast pe care masele muncitoare îl dau din toată mîna regimului de democrație populară. Mereu sunt scoase la iveală noi și noi rezerve interne în întreprinderi și mobilizate în lupta pentru progresul țării. Inițiativa creatoare a masei, inovațiile și metodele de raționalizare a muncii propuse de muncitori și tehnicieni constituie din ce în ce mai mult un factor de realizare și depășire a programelor de producție. Acesta este rezultatul creșterii conștiinței socialiste în sânul masei noastre muncitoare. Este răspunsul lor hotărât dat atăturilor la război anglo-american.

Într-adevăr, dragostea de țară a oamenilor muncii a capatat astăzi în Republica Populară Română un înțeles mai bogal și mai adânc. Lupta pentru apărarea Patriei se confundă cu lupta pen-

tru apărarea libertăților cucerite de popor, cu lupta pentru construirea socialismului. Interesele naționale, cu alte cuvinte interesele marii majorități a populației țării, se îmbină cu interesele mișcării mondiale revoluționare, cu interesele luptei pentru apărarea păcii.

Patriotismul se împletește în mod armonios cu ideologia inter-naționalismului proletar. Numai în frontul unic socialist, numai ca prieten și aliat al Uniunii Sovietice, poporul român și-a împlinit cea mai arzătoare năzuință a sa: libertatea și independența națională. Datorită mării Tări a Socialismului și luptând alături de ea, poporul român și-a recăpatat încrederea în forțele proprii și a început a face din țară sa, înapoiată, jefuită și hulită de lumea occidentală, o țară înaltă și puternică, cu care se poate mândri.

Sărbăa partidului nostru este de a înrădăcina tot mai adânc în rândurile oamenilor muncii și ale tinerei generații acest profund sentiment patriotic, făcând ca el să devină un izvor de fapte mărețe, de eroism în muncă și în lupta împotriva dușmanilor Republicii Populare Române.

Tovarăși și tovarășe,

Călăuzindu-ne de bogata experiență a colectivizării agricole turii în U.R.S.S., să continuăm a aplica cu fermitate politica de clasă la țară, sprijinind fărăînimeea muncitoare, cimentând alianța ei cu clasa muncitoare și ducând o luptă neîntreruptă pentru îngrădirea chiaburimii.

Așa cum arată rezoluția plenarei C.C. al P.M.R., principala pârghie în vederea transformării socialiste a agriculturii este cooperarea.

În urma muncii politice a comunistilor la țară, grupuri de țărani muncitori au înființat primele gospodării colective. Această victorie a politicii partidului la țară trebuie consolidată prin încheierea din punct de vedere organizatoric și punerea pe picioare a activității lor practice. Partidul va trebui să desfășoare o intensă muncă educativă în aceste gospodării colective pentru a stimula pe membrii lor să muncească cu răvna, deoarece acum nu mai muncesc pentru moșieri și chiaburi, ci în folosul lor și al întregului popor muncitor. Gospodăriile colective au primit ca ajutor

de la stat bunuri importante: locațiuni, pământuri, și vor primi credite. În mijlocul membrilor gospodăriilor colective trebuie să fie dezvoltată o nouă atitudine față de avuții comun.

Primele gospodării agricole colective trebuie să fie astfel gospodăriile și conduse, încât să constituie pentru noi și noi grupuri de țărani săraci și mijlocași un mijloc de convingere pentru a porni pe calea regimului de viață socialistă.

Superioritatea forțelor noastre în țară și pe plan internațional, ca și succesele noastre, îndârjează pe dușman. Pe măsura ce înaintea socialismul, dușmanul de clasă devine mai violent, mai turbat.

Clasele exploatare răsturnate dela putere, spini și diversioniști trimiși de imperialiștii americani și englezi și chiaburii recugi la cele mai josnice mijloace, mergând până la asasinat și distrugerii pentru a lovi în poporul muncitor. Este necesară o ascuțire a vigilenței și mai mult spirit de prevenire față de unelirile dușmănoase.

Regimul de democrație populară este hotărât să sărbească fără cruțare orice încercare de grupare și de rezistență a dușmanului față de măsurile economice și sociale luate de partid și guvern în interesul oamenilor muncii.

Tovarăși și tovarășe,

Construirea socialismului pune în fața noastră probleme complexe.

Chezășia rezolvării acestor probleme și a mersului nostru înainte este partidul nostru, forța politica conducătoare în stat. În aceste condiții, educația marxist-leninistă a activiștilor partidului, însușirea de către ei a problemelor construirii socialismului capătă o importanță extremă. Să ne amintim cuvintele genialului Stalin la Congresul al XVIII-lea al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice:

„Putem spune cu siguranță că, dacă am ști să înfrăm din punct de vedere ideologic cadrele noastre din toate domeniile muncii și să le călăm din punct de vedere politic în așa măsură încât ele să se poată lesne orienta în situații internă și internațională, dacă am ști să facem din ele marxisti-leniniști pe deplin maturi, capabili de a rezolva fără greșeli serioase problemele conducerii

pari, am avea tot timpul să știm că noua zecim din toate problemele noastre sunt rezolvate”¹.

Este o sarcină de cinste a întregului nostru partid să lupe pentru ridicarea nivelului politic și teoretic al activiștilor.

În același timp este necesar ca nivelul organelor de conducere județene și de plasă ale partidului să fie ridicat la înălțimea cerințelor pe care le pun transformările revoluționare din țara noastră. Comitetele județene și de plasă trebuie ajutate să stea pe picioare proprii și să se orienteze în problemele muncii de partid, de stat și gospodărești, pentru ca să aibă într-adevăr un rol conducător și de vanguardă.

Întărind rândurile partidului nostru, sporind nemecetai legăturile cu masele, să mergem înainte cu siguranță pe drumul victorios deschis de marele Partid Comunist (bolșevic) și de genulul învătător al tinerilor muncitori, prietenul Stalin.

*„Scînteia” nr. 1.511
24. 01. 1948, 1948*

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ ÎN PLIN AVÂNT

S’au împlinit 5 ani din ziua eliberării poporului român de sub jugul cîmpitorilor imperialiști fasciști germani.

Mai bine de o mie de ani teritoriul țării noastre a fost obiectul prădăciunilor și invaziilor cuceritorilor romani, cîmpitorilor turci și apoi ale imperialiștilor „civilizați” francezi, englezi și germani. Abia astăzi, pentru prima oară în istoria sa, poporul nostru, în urma victoriei istorice de importanță universală refulate de Uniunea Sovietică în cel de al doilea război mondial, a dobândit libertatea și a devenit stăpîn pe propriul său destin. Sentimentul de profundă recunoștință față de marea noastră eliberatoare — Uniunea Sovietică — a pătruns în conștiința fiecărui patriot român.

Evenimentele dela 23 August 1944, cînd poporul român și-a luat soarta în propriile sale mâini, au fost pregătite cu mult înainte de această dată și aduse la îndeplinire de Partidul Comunist Român, conducătorul încercat al clasei muncitoare și al tuturor forțelor patriotice ale poporului care acționaseră în ilegalitate. Situația favorabilă creată de ofensiva vijelioasă a Armatei Sovietice pe frontul Iași—Chișinău a determinat momentul, ales de Comitetul Central al Partidului Comunist Român, pentru a rasturna dictatura fascistă a lui Antonescu și pentru a întoarce armele împotriva Germaniei fasciste. Folosindu-se de panica produsă în lagărul fascist, detașamentele de muncitori, înarmați și organizați de partid, au arestat și imobilizat capii elici ai antonescieni, au desarmat trupele germano-fasciste din București și au ocupat punctele strategice cele

¹ Stalin — „Problemele tineretului” ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 942.

mai importante, aflate în mâinile Nemiților. Insufletirea cu care ostașii români au întors armele împotriva trupelor germano-fasciste a arătat cât de adâncă era ura în inima poporului față de cotropitorii hitleriști.

Lupta de eliberare națională a poporului român s'a împlinit cu lupta de clasă revoluționară împotriva capitalismului. Poporul român s'a convins prin propria sa experiență de trădarea capitaliștilor și a moșienilor; el a aflat cum s'au îmbogățit aceștia vânzând Patria și făcând afaceri cu hitleriștii. Poporul i-a urmat pe aceia care, în condițiile teroarei fasciste, s'au arătat în fapt patrioți înfălcărați și plini de abnegație, pe comuniști. Punându-se în fruntea maselor populare, clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea fermă a Partidului Comunist Român, a înfrânt împotrivirea reacțiunii din România, care se sprijinea pe imperialismul anglo-american, și a instaurat regimul de democrație populară.

Transformările revoluționare petrecute în România după 23 August 1944 au avut drept urmare schimbări radicale în relațiile de producție: principalele întreprinderi ale industriei românești sunt asăzi proprietate statului, iar comerțul de stat și cooperativă se întind pe zi ce trece. Economia națională este organizată pe bază de plan.

Ne-a fost lăsată o moștenire foarte grea. România burghezo-moșierească era o țară înapoiată, aservită capitalului internațional. Industria avea o capacitate redusă, utilajul era învechit și uzat. Pentru agricultură, unde predomină marea proprietate moșierească, erau tipice plugurile de lemn și alte unelte primitive de producție, un mod primitiv de a lucra pământul, o productivitate scăzută. Ca o incununare a tuturor acestor lucruri, România ocupa în Europa locul întâi în ceea ce privește numărul analfabeților și răspândirea bolilor sociale. Războiul și cei doi ani de secetă care i-au urmat au înrăutățit situația, iar capitaliștii, prin acțiunile lor de sabotaj, dărau peste noapte, după cum spune o veche legendă românească, ceea ce oamenii muncii clădeau ziua.

Comuniștii din România nu au capitulat în fața acestor greutăți, ei le-au întâmpinat cu curaj, așa cum ne învață bolșevicii.

Partidul a mobilizat clasa muncitoare și masele largi, ducându-le înainte, pentru a înlătura din cale toate piedicile.

Am înlăuit reforma agrară și am lichidat moșierimea ca clasă, am creat republica populară, am naționalizat principalele mijloace de producție industrială, băncile, transportul și societățile de asigurare, am înlocuit radical aparatul de stat și am predat funcțiile administrative locale Comitetelor Provizorii ale Statului Populare, care sunt investite cu toate puterile unor organe locale ale puterii de stat. Comitetele Provizorii ale Statului Populare, adică ale bazei politice a regimului de democrație populară, constituie o părghie puternică de mobilizare a maselor largi la lupta pentru socialism, de ridicare a oamenilor din popor în posturi de stat, de unire a maselor în jurul puterii de stat a proletariatului și a țărănimii muncitoare. Putem privi cu mândrie drumul străbătut și încheia bilanșul acestor cinci ani.

Insufletit de comuniști, clasa muncitoare din România, prin eforturi eroice, a ridicat producția industrială, în primul rând în industria grea. Viața a dovedit odată mai mult ce uriașe forțe creatoare se trezesc la viață și înfră în luptă odată cu venirea la putere a clasei muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare. Încă în 1948 țara noastră a depășit nivelul producției din 1938 la fontă, oțel, laminate, minereu de fier și gaze naturale.

Odată cu trecerea la economia planificată am obținut succese și mai mari. Planul pe 1949, care prevedea o sporire cu 40% a producției industriale, a fost depășit în primele două trimestre ale anului curent respectiv cu 7,3% și 7,4% (sarcinile fiind mărite). În timp ce niciunul din statele capitaliste din Europa occidentală, care dispun de o industrie puternică, nu a putut atinge după război nivelul producției sale din 1938, toate ramurile industriei românești vor depăși anul acesta nivelul producției din 1938.

Industria românească produce astăzi mașini complicate care în trecut erau importate din străinătate. Suma totală a investițiilor prevăzute pentru acest an depășește cifra de 100 de miliarde de lei, aproape de 5 ori mai mult decât anul trecut. Ne conștientizăm și descoperim resurse interne necunoscute înainte. Se construiesc noi furnale, cuptoare de cocs în siderurgie, se con-

struște o puternică uzină electrică, o mare rafinărie de petrol în Moldova, două filaturi. S'a început deasemenea construirea canalului Dunăre-Marea Neagră, o construcție de proporții uriașe, foarte importantă pentru economia națională a țării, care va da viață întregii regiuni învecinate. De-a-lungul Canalului vor lua naștere orașe și fabrici, școli și instituții de educație și cultură.

De doi ani, pentru prima oară în istoria țării noastre, bugetul statului se încheie cu un excedenț al veniturilor față de cheltuieli. Naționalizarea întreprinderilor industriale a pus capăt sistemului prădănic de gospodărire al capitaliștilor români și străini, care au adus întreprinderile la ruină. Iată un exemplu caracteristic. Societațile petrolifere filiale ale trustului anglo-olandez Royal Dutch Shell și ale trustului american Standard Oil ne-au lăsat un deficit de 692.000.000 de lei și datorii în sumă de 4,5 miliarde de lei. După ce schelele petrolifere exploatare înaintea de aceste societăți au trecut sub administrarea Centralei petrolifere „Munteni”, condusă de muncitori, s'a reușit ca din primul an de muncă organizată pe baze noi să se creeze un însemnat fond de acumulare socialistă. În bugetul statului este prevăzută acoperirea unei mari părți din cheltuieli pe seama veniturilor rezultate din producție, iar nu pe seama încasărilor din impozite.

Pot fi oare explicate toate aceste succese, obținute în condiții grele și complicate și într'un interval de timp atât de scurt, numai prin mobilizarea forțelor și posibilităților interne? Se înțelege că nu.

Nu pot fi apreciate just transformările revoluționare prin care au trecut țara noastră și celelalte țări de democrație populară, fără a ține seama de ajutorul imens pe care ni-l dă primul stat socialist din lume.

Existența Uniunii Sovietice și forța ei din ce în ce mai mare, adică factorii datorită cărora — după cel de al doilea război mondial — raportul de forțe dintre capitalism și socialism s'a schimbat în favoarea socialismului, au jucat un rol hotărâtor în apariția și dezvoltarea cu succes a statelor de democrație populară. Istoria războinului civil și a luptei revoluționare pe care a trebuit s'o ducă primul stat socialist din lume în condițiile încercuirii ca-

pitaliste, ne arată clar de ce suferințe și jefuri ne-a scutit pe noi existența marii și invincibilei Uniunii Sovietice. Victoriile Uniunii Sovietice nu numai că au pus stavila nerușinatei tentative de intervenție ale imperialiștilor, dar au exercitat deasemenea o influență neîndoieabilă asupra luptei de clasă duse cu succes de proletariatul din țările de democrație populară. Proletariatul și partidele revoluționare marxiste din aceste țări au știut să-și concentreze forțele împotriva dușmanului dinlăuntru, care se bucură de sprijinul imperialiștilor anglo-americani și care opune o rezistență din ce în ce mai înverșunată pe măsură ce socialismul înaintază victorios.

Ținând seama de starea de înapoiere a economiei naționale și de marile distrugerii pricinuite de război, ritmul rapid în care se reface economia și se pun bazele socialismului în țările de democrație populară se explică prin nemaiavăzutul avânt al maselor muncitoare. Dar noi n'am fi putut atinge un asemenea ritm accelerat, dacă n'am fi avut ajutorul acordat de Uniunea Sovietică sub cele mai variate forme: materii prime și mărfuri, experiență, ajutor tehnic nemijlocit etc.

Vorbind despre trăsăturile caracteristice care deosebesc revoluția proletară de cea burgheză, tovarășul Stalin ne învață: „Revoluția burgheză se încheie, de obicei, cu cucerirea puterii, pe când pentru revoluția proletară cucerirea puterii înseamnă numai începutul ei, iar puterea este folosită ca pârghie pentru reconstruirea economiei vechi și pentru organizarea celei noi”¹.

Pentru clasa muncitoare din România, care a luat puterea de stat în propriile sale mâini, de un mare ajutor în opera de construire a bazelor socialismului este experiența Uniunii Sovietice, unde au fost înfăptuite cu succes industrializarea socialistă a țării, colectivizarea agriculturii, planificarea economiei, organizarea și administrarea întreprinderilor socialiste. Sarcina Partidului Muncitoresc Român constă în a studia și a aplica în mod creator experiența Uniunii Sovietice.

Să luăm, bunăoară, domeniul retribuiri muncii. După proclamarea dictaturii proletariatului, în România a fost introdus princi-

¹ I. Stalin, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 23.

piul socialist al retribuiri potrivit cantității și calității muncii prestate, ceea ce a avut drept urmare ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. În același timp, acest sistem de salarizare a constituit un stimulente pentru sporirea producției. În industria chimică, odată cu creșterea productivității muncii a crescut și fondul salariilor (în Februarie 1949 — 93.599.000 de lei, în Martie — 105.148.000 de lei, în Mai și Iunie — în medie 114.860.000 de lei).

Să luăm un alt exemplu. Întrecerea socialistă a luat la noi în țară un caracter de masă. Oamenii muncii, conștienți de faptul că lucrează aslăzi pentru ei, pentru viitorul lor și al copiilor lor, și-au schimbat atitudinea față de muncă. Dintr'un jug greu, cum era în trecut, munca s'a transformat într-o chestiune de onoare.

Urmând gloriosul exemplu al oamenilor muncii din U.R.S.S., muncitorii români au pornit la întrecere socialistă, spargând vechile norme și făcând să crească necontenit productivitatea muncii — unul din cei mai de seamă factori în construirea cu succes a socialismului.

În industria extractivă 75% din muncitorii au pornit întreceri socialiste. Uzinele „Reșița” au depășit planul de producție a fontei cu 8,6%. Uzinele chimice „Ocna Mureșului” au depășit planul cu 11% și au sporit productivitatea muncii cu 8,3%.

În împlinirea zilei de 23 August, sărbătoare națională, sute de mii de muncitori au pornit întreceri pentru îndeplinirea și depășirea programului de producție în cadrul planului de stat pe 1949. Este demn de remarcat, bunăoară, faptul că în cursul desfășurării întrecerilor socialiste dintre două uzine metalurgice — „Reșița” și „Hunedoara” — colectivele uzinelor s'au străduit să atingă nu numai coeficienții cantitativi, dar și cei calitativi. Ele introduc în practică sistemul autogestionării, măresc viteza de rulaj a fondurilor. Funcționarii s'au alăturat și ei întrecerilor socialiste. Prin eforturile unite ale muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor, uzinele „Reșița” au depășit în Iulie angajamentele luate, dând țării cu 21% mai multe mașini, cu 188,6 mai multe tone de laminate; din depozit au fost vândute articole pentru suma de 100.000.000 de lei (aproape cu 20.000.000 de lei peste angajamentul luat); încasările au depășit cu 20.000.000 de lei angajamentul luat de uzină în sumă de 900.000.000 de lei. Astfel colectivul uzinelor

„Reșița” a adus cu succes la îndeplinire hotărârea luată: „Să gospodărim uzina fără împrumuturi”. Colectivul uzinelor „Hunedoara”, pornind la întrecere cu aceeași lozină, a produs în primele zece zile ale lunii August laminate în valoare de 32.000.000 de lei peste angajamentul luat, și-a depășit angajamentul în ceea ce privește vânzările din depozit și a economisit combustibil și energie electrică în valoare de 315.176 de lei.

Astfel au fost scoase la iveală imense rezerve interne, care au fost folosite în lupta pentru depășirea planului. Mulți ani ar fi fost necesari pentru a organiza în țara noastră o întrecere de asemenea proporții, dacă nu ne-am fi însușit cea mai înaltă experiență a luptei oamenilor sovietici pentru victoria planurilor cincinale staliniste.

Mulți muncitori fruntași din R. P. R., care lucrează acum în anulul 1950, ca, de pildă, brigada minerului Pop Ludovic dela mina „Petrița” din Valea Jiului, a strungarului Șerbănescu, inițiatorul mișcării pentru lucrul la mai multe mașini deodată etc., datorază succesele lor experienței stahanoviștilor din Uniunea Sovietică.

Un important rol în avântul luat de economia națională a României îl au societățile mixte sovieto-române, „sovrcomurile”, create în transporturi, în asigurări și într-o serie de importante ramuri industriale. Prin mijlocirea acestor societăți, Uniunea Sovietică acordă înapoiela economiei românești un mare ajutor în utilaj tehnic și materii prime. Specialiștii sovietici și tehnicienii care fac parte din personalul lor conducător le transformă în adevărate focare de răspândire a experienței înaintate de organizare socialistă a muncii, a experienței de conducere și administrare justă a întreprinderilor socialiste. De pildă, întreprinderile care depind de societatea petrolieră sovieto-română au îndeplinit planul de foraj pe primul trimestru în proporție de 122,2%. Această societate dă exemplu de modul just în care trebuie folosit utilajul și de aplicare curajoasă a noilor metode. Muncitorii din întreprinderile acestei societăți au atins cea mai mare viteză medie în lucrările de foraj. Un rol hotărâtor au societățile sovieto-române în transporturile rutier, fluvial și aerian. Cu ajutorul societății „Sovcontractor” am pășit la fabricarea în serie a tractoarelor.

După eliberarea țării noastre de către glorioasa Armata Sovietică, clasa muncitoare și-a cucerit dreptul și libertatea de organizare, posibilitățile cele mai largi de a-și desvolta sindicatele. Sindicatele, reorganizate în Septembrie 1944 sub conducerea partidului comunist, au pășit pe un nou drum de dezvoltare, desfășurând în decurs de 5 ani o muncă uriașă. Astăzi sindicatele cuprind pe muncitorii și funcționarii din toate ramurile de producție, numărând aproximativ 1.720.000 de membri. Sindicatele din R.P.R., însușindu-și experiența sindicatelor din U.R.S.S., au devenit o școală a comunismului, educând oamenii muncii în spiritul unei atitudini socialiste față de muncă.

Poporul român aplică în mod creator, ținând seama de condițiile concrete ale țării noastre, marea experiență a colectivizării din U.R.S.S. Politica Partidului Muncitoresc Român la țară se călăuzește după lozincile leninist-staliniste: ne sprijinim pe țărănimea săracă, strângem alianța cu țărănimea mijlocasă și ducem o luptă neînteruptă împotriva chiaburimii.

Partidul Muncitoresc Român și guvernul democrat popular au luat o serie de măsuri pentru a sprijini țărănimea muncitoare, a îngrădi chiaburimea și a pregăti condițiile materiale și politice pentru transformarea socialistă a agriculturii. Principala pârghie în această luptă o constituie cooperativele, reorganizate pe baze noi. Tovarășul Stalin ne învață că a aplica planul cooperatist al lui Lenin înseamnă a ridica țărănimea dela cooperăția de desfacere și consum la cooperăția de producție — la colhoz. Pornind dela această teză leninistă, au fost create în țara noastră, pe baza liberului consimțământ al țărânilor muncitoare, primele gospodării agricole colective. Acest lucru a însemnat victoria politicii Partidului Muncitoresc la țară. În fața partidului stă sarcina de a consolida primele gospodării colective, de a le pune pe picioare din punct de vedere organizatoric și de a pune la punct activitatea lor practică. Fiecare pas al primelor noastre gospodării colective este luminat de bogata experiență a agriculturii colhoznice sovietice.

Un rol important în transformarea socialistă a agriculturii în R.P.R. și în sporirea producției la hectar îl au gospodăriile agricole de stat. Exemplul gospodăriei de stat din satul Lăha, jud. Teleorman, este vrednic de luat în seamă. În această gospodărie, unde s'a aplicat o metodă sovietică înaintată de înălmântare a grâului,

s'a obținut o recoltă de 3.800 de kg. la hectar, în vreme ce țăranii din satele învecinate au obținut numai 1.200 de kg. de grâu la hectar.

Experiența sovietică ne ajută să rezolvăm cele mai grele probleme nu numai în domeniul economiei, dar și pe tarâmul învățământului, în literatură, artă și știință. Însușirea experienței sovietice este cheazăia progresului în țările de democrație populară. Noi lămurim necontenit acest lucru oamenilor muncii din țara noastră, pentru a-i face să înțeleagă ce ajutor primim dela oameni sovietici în opera de construire a socialismului. Aceasta este principala noastră metodă de popularizare a Uniunii Sovietice, a glorioșului Partid Bolșevic și a marelui Stalin. Astfel noi sădăm tot mai adânc în mase nobilele idei ale internaționalismului proletar.

Munca în acest domeniu se îmbină cu principala sarcină a partidului nostru, de educare a maselor muncitoare în spiritul patriotismului. Căci, după ce proletariatul a luat în mâinile sale puterea politică și a proclamat Republica Populară Română, dragostea de patrie a oamenilor muncii a căpătat un sens profund și un conținut bogat. Lupta pentru apărarea patriei înseamnă astăzi lupta pentru apărarea libertăților cucerite de popor, lupta pentru construirea socialismului. Interesele naționale, adică interesele maselor muncitoare, ale majorității covârșitoare a populației țării, se împletesc cu interesele mișcării revoluționare internaționale; patriotismul se îmbină armonios cu internaționalismul proletar.

Și într'adevăr, numai în rândurile frontului unic socialist, numai sprijinindu-se pe prietenia cu Uniunea Sovietică, poporul român a putut să-și realizeze vechiul său vis: cucerirea libertății naționale. Cu ajutorul Uniunii Sovietice poporul român a căpătat din nou încredere în propriile sale forțe, el a pornit să transforme Patria sa, înapoiată, jefuită, desmoștenită, într-o țară înaintată și înfloritoare, care se poate mândri, el a pășit la crearea unei adevărate culturi naționale.

„Ajutorul" american, acordat țărilor marshallizate din Europa occidentală, care inoculează otrava cosmopolitismului și sădește putreda ideologie imperialistă, înseamnă ruinarea economiei naționale și pierderea independenței naționale a acestor țări.

Dimpotrivă, ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică este pentru noi ca un izvor viu de energie nouă, de încredere în forțele no-

stre naționale în domeniul construcției politice, economice, în domeniul culturii, artei și științei.

Niciodată în istoria țării noastre n'au existat și nici n'ar fi putut exista atâtea inovatori și inventatori dintre muncitori, pe care burghezia îi privea cu neîncredere și dispreț; niciodată inițiativa creatoare a maselor nu s'a putut manifesta așa cum se manifestă astăzi; niciodată încă poporul n'a dat naștere atâtor talente: conducători politici, oameni de stat, conducători energici și experimentați pe lărmă economic; niciodată încă n'au fost la noi atâtea școli, atâtea elevi și studenți; niciodată ziarele și cărțile n'au avut un tiraj atât de mare ca astăzi.

Astfel patriotismul proletar devine în țara noastră un izvor de marș înfrupturi, o forță motrice a dezvoltării sociale!

Cât de desgușătoare sunt urletele agentului contrarevoluționar Iuda-Tito, cât de mărețe sunt încercările întregii sale clii de a înproșca cu noroiul mocirlei fasciste măreața Uniune Sovietică, farul luminos al tuturor ideilor nobile și gândurilor cinștite ale secolului nostru, țara mult iubită a muncitorilor și țăranilor, care a salvat omenirea de primejdia barbariei fasciste, stăpnea de grănit de care se sifarnă uneltirile imperialiștilor anglo-americani și planurile lor criminale de subjugare a altor popoare!

Poporul român nutrește profundă simpatie pentru popoarele iugoslavi și înverșunată ură față de Tito, josnicul trădător al poporului iugoslav și dușmanul de moarte al mișcării comuniste internaționale. Oamenii muncii din țara noastră sunt cuprinși de indignare ori de căle ori aud de o nouă trădare sau provocare a desgușătorului călău și spion dela Belgrad. Demascarea necruțătoare a clii lui Tito, cuprinsă în nota de răspuns adresată guvernului iugoslav de către Guvernul Sovietic cu privire la problema tratatului de pace cu Austria, a stârnit în Republica Populară Română un val de indignare împotriva agenților imperialiști din banda lui Tito-Rankovici, aflați la căma iugoslavi.

Procesul dela Budapesta al agentului imperialist László Rajk a desvăluit complet planurile cercurilor imperialiste și ale agenților lor — clia fascistă a lui Tito — de a reinstaura regimurile reacționare, de a transforma Balcanii într-o pulberărie și de a submina pacea și securitatea internațională. Imperialiștii și-au greșit soco-

telile, planul lor s'a prăbușit, lagărul democrației și al socialismului a ramas puternic și de nesdruncinat. Făcându-și datoria de patrioți, oamenii muncii din R. P. R. își așcut vigilența față de uneltirile dușmanilor păcii și ai democrației.

Tot mai dârza devine luptărea oamenilor muncii din R. P. R. de a apăra pacea, amenințată de politica aventurieră a imperialiștilor anglo-americani. Partidul nostru deslășoară o vie activitate pentru a mări capacitatea de luptă a oamenilor muncii, pentru a le întări vigilența față de dușmanul de clasă și complicii săi imperialiști de peste graniță.

Lupta noastră pentru îndeplinirea sarcinilor concrete de construire a socialismului este strâns legată de lupta pentru pace. Ea își găsește expresia în întrecerea socialistă a muncitorilor din fabrici și uzine, în strădania țăranilor muncitoare de a strânge recolta la vreme și de a realiza cu succes colectările de cereale, în năzuințele țăranilor înaintați de a întâri din punct de vedere organizatoric primele gospodării colective și în activitatea tineretului în cinstea Festivalului Internațional dela Budapesta. Crește rolul Republicii Populare Române ca factor activ în lagărul democrației și al socialismului, în frunte cu marea Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste.

Cucerirea noastră cea mai de seamă este realizarea unității trainice a clasei muncitoare, unificarea partidelor ei într'un singur Partid Muncitoresc Român, pe baza deplinei recunoașteri a învățătorii marxist-leniniste și a principiilor organizatorice bolșevice. Unitatea clasei muncitoare din România s'a făurit în lupta necruțătoare dusă împotriva social-democrațiilor de dreapta, agenți ai dușmanului de clasă în mișcarea muncitorească și adversari înverșunați ai unirii forțelor proletariatului. Partidul Muncitoresc Român nu a fost creat în urma unui compromis sau a unei fuziuni neprincipiale, ci în urma luptei, în urma victoriei Partidului Comunist Român, a victoriei politice și ideologice reputeate de el în rândurile clasei muncitoare. Politica de unitate a clasei muncitoare pe care Partidul Comunist Român a dus o în mod consecvent, izbândă principiilor marxist-leniniste în mișcarea muncitorească din România au dus la unirea tuturor forțelor proletare într'un singur Partid Muncitoresc Român. Înfăptuirea unității întărește încrederea clasei

muncitoare în forțele sale. Dar, pentru a menține unitatea cucerită, se cere o cât mai severă și neobosită vigilență, verificarea membrilor partidului, folosirea permanentă a criticii și autocriticii și însușirea bogatei experiențe a gloriosului Partid Bolșevic.

Conștienți de importanța însușirii bogatei experiențe a bolșevicilor, Partidul Muncitoresc Român acordă o deosebită atenție studiului „Cursului scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”. Aproape nu există organizație de partid la noi care să nu aibă un cerc de studiu al istoriei P. C. (b) al U.R.S.S. În 1949 peste 60.000 de membri ai partidului au studiat sistematic „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”.

În lăța partidului nostru stau sarcini mari de luptă. La orașe trebuie să consolidăm și să dezvoltăm industria noastră socialistă și comerțul de stat. La sate trebuie să desăvârșim reorganizarea cooperativelor pe baze noi, să ducem cu dârzenie politica noastră de clasă, sprijinindu-ne pe țărâna săracă, strângând alianța cu țărâna mijlocie, îngrădind și izolând chiaburimea. Trebuie să lărgim sectorul socialist în agricultură, dezvoltând rețeaua de S.M.T. și de gospodării agricole de stat, trebuie să consolidăm primele gospodării agricole colective și să convingem pe țărânii muncitori de necesitatea trecerii la forma socialistă a agriculturii.

Întărind zi de zi rolul conducător al partidului nostru în toate domeniile vieții de stat, noi privim cu încredere înainte, în viitor, caci pașim fără șovăire pe drumul victorios, indicat de mareșul Partid Comunist Bolșevic și de genialul dascăl al întregii omeniri muncitoare, marele Stalin.

Revista „Bolșevic” nr. 15,
Septembrie 1949.

Se tipărește după textul apărut în
„Lupta de clasă” nr. 4/1949.

MAREA REVOLUȚIE SOCIALISTĂ DIN OCTOMBRIE A ARĂTAT OAMENILOR MUNCII DIN LUMEA INTREAGĂ CĂILE DE ELIBERARE DE SUB JUGUL IMPERIALIST

Cuvântare la adunarea festivă în cinstea celei de a 32-a aniversări
a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie

Tovarăși,

Se împlinesc 32 de ani dela evenimentul care a schimbat fațeta mersului istoriei omenirii, care a deschis lumii întregi drumul spre desființarea oricărei forme de exploatare a omului de către om.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917 este aniversată astăzi de oamenii muncii din lumea întreagă. Poporul sovietic sărbătorește 32 de ani dela eliberarea sa de sub călcâiul marilor moșieri și al capitaliștilor. Popoarele din țările care s'au angajat pe drumul democrației populare înspre socialism văd în succesul revoluției socialiste de acum 32 de ani succesul lor propriu, succesul care le-a asigurat și lor calea dezvoltării libere, fără clase exploatare. Muncitorii din țările capitaliste văd în izbândă clasei muncitoare din fosta Rusie țaristă garanția sigură a propriei lor izbândi. Popoarele asuprite din lumea întreagă văd în Marea Revoluție Socialistă din Octombrie evenimentul care a deschis drumul luptei de eliberare a popoarelor coloniale.

Toți cei ce muncesc și toți exploatații și asupriții din lumea întreagă sărbătorește prima revoluție socialistă victorioasă, pentru că ea nu a însemnat numai eliberarea proletariatului și a țărânilor din Rusia țaristă de exploatare și asuprire. Ea a fost în același timp începutul eliberării proletariatului mondial, începutul eliberării tuturor celor ce muncesc din toată lumea.

Cei 32 de ani de existență a Statului Socialist au dovedit pe de-

plin superioritatea acestui sistem economic și social asupra celui capitalist. Vechea Rusie, înapoiată economică, cu caracter predominant agricol, a devenit într-un timp uimitor de scurt o țară industrială înaltă, cea mai civilizată țară din lume, cu poporul cel mai cult de pe suprafața globului pământesc. Industria sovietică dispune acum de cea mai perfecționată tehnică din lume și poate produce tot ce are nevoie poporul sovietic, fără să mai depindă de țările capitaliste. Agricultură sovietică a devenit cea mai avansată agricultură din lume, cu cea mai înaltă producție de viată a muncii și cu cel mai ridicat nivel tehnic și științific. Creșterea capacității de producție a Uniunii Sovietice s'a făcut cu o repeziune unică în istorie. Nivelul de trai al oamenilor muncii s'a îmbunătățit zi de zi, permițând astăzi muncitorului sovietic, țăranului colhoznic un trai îmbelsugat, o folosire a tuturor bunurilor materiale și culturale care înfrumusețează viața omului.

Toate acestea au fost posibile pentru că în Uniunea Sovietică au fost lichidate clasele exploatare și a fost desființată pentru totdeauna exploatarea omului de către om, pentru că în locul proprietății capitaliste asupra uneltelor și mijloacelor de producție a fost introdusă proprietatea socialistă asupra acestora, pentru că în locul anarhiei capitaliste a fost introdusă planificarea socialistă, pentru că locul dezvoltării pe baza antagonismelor de clasă l-a luat dezvoltarea pe baza colaborării și ajutorului reciproc dintre cele două clase prietene, muncitorimea și țăranimea colhoznică.

Creșterea industriei și agriculturii sovietice, ridicarea nivelului de viață și de cultură al oamenilor muncii din Uniunea Sovietică, închegarea unei conștiințe frățești, a unei prietenii nedesfrâcate între toate popoarele Uniunii Sovietice, constituie un exemplu luminos pentru toate popoarele lumii și au ridicat prestigiul Țării Socialismului în fața tuturor acestor popoare, au făcut din Țara Sovietelor o mare putere economică, politică și militară. Această putere a Uniunii Sovietice a salvat omenirea de barbaria hitleristă, care a deslănțuit cel de al doilea război mondial.

Sărbătorim aniversarea de astăzi a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie în condițiile întăririi forțelor democrației și păcii și slăbirii lagărului imperialist. Imperialiștii anglo-americani au sperat că cel de al doilea război mondial, înlăturând puterile im-

perialiste concurente, va aduce cu sine în același timp și slăbirea puterii Uniunii Sovietice, pentru ca dănsii să și poată avea asigurată hegemonia mondială. Dar succesele istorice ale Armatei Sovietice au dat peste cap socotile imperialismului. Cu toate distrugerile imense și jertfele de sânge date de Uniunea Sovietică, Țara Socialismului a ieșit întărită din război, iar prestigiul Uniunii Sovietice și al eroice sale armate a rămas considerabil sporit. Toate popoarele din lume privesc cu dragoste astăzi la Uniunea Sovietică și la armata sa, principalul sprijin al păcii în lume.

Tendențele agresive ale imperialismului american, care a înrobii cu sistemul planului Marshall popoarele Europei Apusene și a încadrat țările lor în pactul Atlanticului de Nord, au făcut ca lupta pentru pace să dobândească din nou o însemnătate primordială pentru toate popoarele. Monopoliștii americani au acaparat piețele rămase libere de pe urma eliminării concurenților lor germani și japonezi; ei au pus mâna pe industria Germaniei occidentale și pe cea japoneză, au pătruns cu capitalurile lor în coloniile și domeniile engleze, au transformat țările Europei Apusene în semicolonii supuse intereselor capitalului american.

Situația economică a țărilor marshallizate este dezastruoasă. Pentru a ușura pătrunderea capitalului american în toate aceste țări, monopoliștii americani au impus devalorizarea monedelor a 19 țări satelite și reducerea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii. Pozele rechinilor imperialiști cresc nemăsurat. Ei vor să aibă dominația asupra întregului glob pământesc și, dacă ar fi posibil, ar transforma în colonii americane și luna și planetele.

Imperialiștii americani turbează de furie când văd că un șir de țări din Europa centrală și Sud-Estică — țările democrației populare — eliberate din lanțurile imperialismului, construiesc socialismul. Ei vor din nou să devină stăpâni pe zăcămintele noastre de petrol, pe minele noastre de carbuni, pe uzinele noastre. Ei vor din nou să ne vândă scump produsele lor fabricate și să acapareze materiile noastre prime. Ei vor din nou să ne transforme în semicolonii în care poporul să muncească pentru profitul monopolurilor internaționale. Pentru acest scop niciun mijloc nu li se pare nedemn, nici o armă prea josnică. Procesul dela Budapesta a lui László Rajk și al complicităților săi a desvăluit în fața

lumină întregi intențiile imperialiștilor americani față de țările cu democrație populară.

Cu ajutorul trădătorului Tito, magnații din Wall-Street urmăreau să provoace asasinarea conducătorilor partidelor comuniste și muncitorești, răsturnarea cu ajutorul comploturilor a guvernelor democratice și reducerea țărilor cu democrație populară în tabara imperialismului, făcându-le să devină iarăși capete de pod în pregătirile de război antisovietice. Lichidarea grupului complotist din Ungaria a însemnat o grea lovitură dată uneltirilor imperialiste, o grea lovitură dată slugilor imperialismului american, Tito, Rankovici și acoliților lor. Ea a înarmat în același timp partidele comuniste și muncitorești cu încă o experiență prețioasă cu privire la metodele pe care le întrebunțează dușmanul de clasă intern și extern în sforțările sale de deslănțuire a unui nou mael sângeros.

Procesul dela Budapesta a dovedit încă odată necesitatea de a sporii vigilența în propriile noastre rânduri, pentru a nu da loc dușmanului de clasă să-și strecoare agenții săi.

Din acest proces învață partidele comuniste și muncitorești, învață mișcarea revoluționară a proletariatului din lumea întreagă cum trebuie să lupte împotriva agenților imperialiști strecurați în rândurile sale. Deosebit de însemnată este această învățătură pentru țările cu democrație populară.

El a desvaluit planurile imperialiștilor, metodele lor de lucru și mijloacele prin care caută să se infiltreze în rândurile noastre. Procesul a smuls masca de pe fața lui Tito și l-a arătat în fața popoarelor din Iugoslavia sub adevărată sa înfățișare de slugoi al imperialismului american, de călău al poporului iugoslav, care a lichidat libertățile democratice și a instaurat un regim fascist de teroare sângeroasă împotriva poporului iugoslav. Călăul Tito își îndeplinește sarcina josnică primită din partea imperialiștilor de a calomniia colaborarea frățască dintre Uniunea Sovietică și democrațiile populare. Clica lui Tito a creat în Iugoslavia o centrală de spionaj și diversiune a imperialiștilor americani împotriva țărilor democrației populare, un detașament înaintat al imperialismului anglo-american.

Vigilența și atenția față de acești provocatori și aventurieri internaționali sunt cu atât mai necesare.

Mijloacele joshice întrebunțate de imperialiști pentru a ajunge iarăși la înrobirea economică și politică a țărilor eliberate cu ajutorul Uniunii Sovietice dovedesc în același timp terenul subred pe care stă imperialismul și înălțarea forțelor democrației și ale păcii pe plan internațional.

Șantajul american cu privire la pretinsa deținere a monopolului bombei atomice s'a risipit ca un balon de săpun. Încă de acum doi ani, tovarășul Molotov a arătat că energia atomică nu mai constituie un secret. Comunicatul transmis acum câteva săptămâni de către agenția „Tass” a venit să confirme din nou că Uniunea Sovietică slăpânește arma atomică. Cu toate acestea, Uniunea Sovietică și-a reînnoit propunerile sale de a interzice folosirea armei atomice ca mijloc de luptă, rămânând astfel consecvență politicii sale de pace.

Forțele păcii și democrației cresc și se întaresc tot mai mult, în timp ce lagărul imperialist este tot mai mult sfâșiat de contradicții interne și minat de criza economică ce-și arată colții. Lagărul democrației și al păcii a fost în anul acesta serios înărit prin izbânte istorice pe care forțele populare chineze le-au câștigat împotriva agenților imperialismului american în frunte cu Cîan Kai Șek și prin alcătuirea Republicii Populare Chineze. S'au rupt astfel din lanțul imperialismului încă 475.000.000 de oameni, care s'au alăturat frontului păcii. Prin victoria democrației chineze, imperialismul american provocator de război a primit încă o lovitură. Sub conducerea lui Mao Te-dun, marele fiu al poporului chinez, a crescut o forță militară de câteva milioane de soldați, pusă în serviciul apărării păcii.

Un mare succes al lagărului păcii a fost deasemenea înarmarea Republicii Democratice Germane. În scrisoarea sa adresată președintelui și primului ministru al Republicii Democratice Germane, I. V. Stalin consideră constituirea Republicii Democratice Germane ca „un punct de cotitură în istoria Europei”.

„Nu poate fi îndolată — declară marele conducător de popoare — ca existența unei Germanii iubitoare de pace și democratice, alături de existența Uniunii Sovietice iubitoare de pace, exclude

posibilitatea unor noi războaie în Europa, pune capăt vărsărilor de sânge în Europa și face imposibilă înrobirea țărilor europene de către imperialismul mondial¹.

Crearea Republicii Democratice Germane este, după cum ne-a aratat I. V. Stalin, „o faptă măreață pentru întreaga Europă, asigurându-i o pace trănică”², căci ea a pus temelția unei Germanii unite, democratice și inbiloare de pace. O Germanie pașnică, alături de existența Uniunii Sovietice, iuhitoare de pace, va exclude posibilitatea războiului, pentru că Uniunea Sovietică și Germania reprezintă cel mai mare potențial uman și economic din Europa.

Constituirea Republicii Populare Chineze și a Republicii Democratice Germane au fost posibile numai pentru că, acum 32 de ani, proletariatul și țăranimea săracă din Rusia, sub conducerea lui Lenin și Stalin, au rasturnat stăpânirea capitalismului și au produs astfel prima și cea mai importantă spărtură în sistemul imperialismului mondial. Forța conducătoare a frontului păcii și garanția cea mai sigură a păstrării păcii o constituie marea Țară a Socialismului.

În fața popoarelor lumii a devenit tot mai clar că imperialismul anglo-american sunt provocatori la război. Ei au respins la Organizația Națiunilor Unite toate propunerile Uniunii Sovietice pentru interzicerea folosirii armei atomice, pentru reducerea înarmărilor, pentru încheierea unui pact de pace între cele cinci mari puteri. Imperialiștii anglo-americani ocolesc discuțiile care urmăresc asigurarea păcii și împiedică intrarea în Organizația Națiunilor Unite a țărilor noi democratice, care ar fi întărit tabăra păcii din sânul acestei organizații. În schimb, ei provoacă intervenția în treburile interne ale democrațiilor populare, punând în discuția O.N.U. regimul intern din aceste țări și închipuindu-și că vor putea determina în felul acesta popoarele eliberate de sub jugul moșierilor și capitaliștilor să le restituie acestora moșiile, fabricile și bancele naționalizate. Stăpânii monopolurilor americane se interesează foarte mult de soarta trădătorilor de țară din Ungaria, Bulgaria și România, care și-au primit pedeapsa meritată din partea popoarelor acestor țări. Ei îndrăznesc să ne dea lecții despre democrație, în timp

celegile antimuncitorești, țărăniști și antimuncitorești. Imensitatea marilor de altă culoare, condamnarea conducătorilor Partidului Comunist American, 6.000.000 de soldați permanenți și 12.000.000 de șomeri partiali, adică 18.000.000 de rămânzi, arată cu prisosință în ce constă așa zisa democrație americană. Este un regim de sânge-roasă dictatură a trusturilor. Dreapta sentință dată de judecătoria populară împotriva unor spioni ai imperialismului american, ca Mindszenty, Pelcov sau Maniu, nu a emoționat decât pe câțiva bancheri de pe Wall-Street în timp ce banditeasca condamnare a fruntașilor comuniști americani, împreună cu avocații care i-au apărat la proces, a stărnit indignarea milioanele de oameni din lumea întreagă și chiar din America.

Trusturile americane și engleze, care nu sunt mulțumite de democrația populară din țara noastră, ar dori să ne vadă în situația în care ele au adus Grecia, cu trupe engleze și americane care ocupă țara la aproape cinci ani după terminarea războiului și cu regimul de teroare și asasinare a sute și sute de democrați și luptători antifasciști de către călăii dela Atena, la ordinele misiunii militare americane.

Patronii asasinilor dela Atena îndrăznesc să ne dea nouă lecții de democrație. Democrația noastră populară a fost atăcată la O.N.U., dar orice om cinstit care ar face o comparație cu regimul care a fost în trecut în țara noastră ar vedea că, pentru prima dată în istoria țărilor, masele largi ale celor ce muncesc se bucură de drepturi și libertăți.

Aveau oare muncitorii noștri în trecut libertatea de organizare în sindicate? Existau libertăți politice? Își puteau ei susține revendicările economice? Pentru fiecare cerință măruntă, clasa muncitoare a trebuit să dea în trecut jertfe de sânge. Astăzi, cele mai largi mase iau parte la treburile obștești. Pentru prima dată în țara noastră poporul muncitor cunoaște astăzi cele mai largi drepturi și libertăți de organizare.

O singură cale există pentru înlăturarea tuturor crimelor pe care imperialismul le comit împotriva luptătorilor pentru pace și libertate, împotriva păcii însuși. Aceasta este calea luptei alături de toate forțele democrației, alături de marea Uniune Sovietică, pentru apărarea păcii, pentru a face războaiele imposibile în viitor

¹ I. Stalin: „Scrisoare către Wilhelm Pieck și Otto Grotewohl”, în „Scântea”, nr. 1556 din 15 Octombrie 1949.

² Ibidem.

Pastrarea păcii și independenței naționale a tuturor popoarelor mari și mici va fi definitiv asigurată, atunci când va fi înlăturat sistemul imperialist. Lupta pentru pace a cuprins sute de milioane de oameni din toate țările de pe glob, din țările care au fost eliberate de exploatarea capitalistă, ca și din țările în care cei ce muncesc mai suferă încă jugul exploatarei, cum sunt America, Anglia, Franța, Italia și altele. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a arătat tuturor exploataților și asupriților din lumea întreaga care sunt căile de eliberare de sub jugul imperialismului. Din exemplul Revoluției din Octombrie 1917 au învățat cum să lupte împotriva exploatații și asuprii din coloniile, cum sunt popoarele din China, Indonezia și Viet-Nam, și muncitorii și țărani semi-iobagi din țările cu rămășițe feudale, cum a fost și țara noastră, și proletarii din țările capitaliste, din Franța și Italia, din Anglia și America. Purlătorii de cuvânt ai frustrărilor și concernelor imperialiste s'au silit să izoleze Uniunea Sovietică cu un cordon de sânge și foc, iar atunci când acest lucru nu le-a reușit, au recurs la lacheii lor social-democrați de dreapta, care se străduiesc să mențină influența burgheziei în sânul proletariatului, pentru a susține că revoluția sovietică este un fenomen specific rusesc și că „așa ceva nu poate să se întâmple” în țările capitaliste, pretins „civilizate”.

Tovarășul Stalin, într-o analiză genială a condițiilor în care trebuie să aibă loc lupta de eliberare a clasei muncitoare din toate țările lumii, a arătat caracterul internațional al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917.

„Dare revoluția noastră — spune I. V. Stalin — este după caracterul ei o revoluție națională și numai națională, și nu o revoluție mai ales internațională? În cazul acesta, pentru ce o numim noi *baza* mișcării revoluționare internaționale, *pârghia* dezvoltării revoluționare a tuturor țărilor, *patria* proletariatului internațional?”

Revoluția pe care o sărbătorim astăzi a avut de la început un caracter internațional. Ea a descoperit pentru întreaga clasă muncitoare din lume forma pe care trebuie să o ia puterea de stat a proletariatului.

Tovarășul Stalin a subliniat și în această privință importanța

¹ I. Stalin, Opere, vol. 11, ed. rusă, pag. 151.

deosebită pe care o reprezintă experiența Uniunii Sovietice pentru proletariatul internațional.

„Poate că — spune dânsul — revoluția noastră, după *tipul* ei, este o revoluție națională și numai națională? Dar revoluția noastră este o revoluție sovietică, iar forma sovietică a statului proletar este o formă mai mult sau mai puțin obligatorie pentru dictatura proletariatului din celelalte țări. Nu degeaba a spus Lenin că revoluția din U. R. S. S. a deschis o eră nouă în istoria dezvoltării omenirii, era Sovietelor. Nu înțelegea oare de aci că revoluția noastră este, nu numai din punct de vedere al caracterului ei, ci și din punct de vedere al tipului revoluției, o revoluție mai cu seamă internațională, care da o imagine a ceea ce trebuie să fie în esență revoluția proletară din orice țară?”

Această prezviuie genială, făcând de tovarășul Stalin încă din anul 1928, s'a confirmat pe deplin prin evenimentele istorice care au avut loc după cel de al doilea război mondial. Experiența dictaturii proletariatului din U. R. S. S. constituie un tezaur de învățături pentru toate țările în care proletariatul a cucerit puterea în stat. Democrația populară, care îndeplinește funcțiile dictaturii proletariatului, este și ea o formă a dictaturii proletariatului, însă forma superioară a dictaturii proletariatului este forma sovietică. În procesul de dezvoltare a democrației noastre populare vom dezvolta și noi, din ce în ce mai larg, participarea celor ce muncesc la conducerea treburilor statului.

Genială putere de prezviuie a lui Lenin și Stalin nu s'a limitat numai la arătarea formelor pe care va trebui să le ia puterea de stat a clasei muncitoare după cucerirea puterii politice de către proletariat, ci și a celor pe care trebuie să se ajungă la aceasta.

„În afara de țările dezvoltate din punct de vedere capitalist — spune tovarășul Stalin — în care vicleșii revoluției va duce dintr-o dată la dictatura proletariatului, există încă țări, puțin dezvoltate din punct de vedere capitalist, cu resturi feudale, cu o problemă agrară specială, de tip anti-feudal (Polonia, România etc.), unde mica burghezie și mai ales țărănimia își va avea neapărat cuvântul sau de spus în cazul unei izbucniri revoluționare, și unde victoria revoluției, pentru a duce la dictatura proletariatului, poate

¹ Ibidem.

necesa și va necesita cu siguranță câteva trepte intermediare, de felul, să zicem, al dictaturii proletarietului și țărănimii...

Nu avem niciun motiv să ne îndoim că Polonia și România se află în numărul țărilor care vor trebui să treacă... prin câteva trepte intermediare pe drumul către dictatura proletarietului¹.

Cu o uimătoare claritate arată Iovarășul Stalin, în pasajul citat mai sus, semnificația evenimentelor pe care noi le-am trăit după 23 August 1944, deși raportul din care noi am extras citatul a fost alcătuit în anul 1928.

Experiența acumulată de Uniunea Sovietică în decursul celor 32 de ani de construire a socialismului constituie o bogată învățătură care ușurează drumul țărilor cu democrație populară, deci și al țărilor noastre. Noi vrem să construim societatea fără exploatarea omului de către om, societatea în care oamenii muncii să poată duce o viață din ce în ce mai îmbelsugată, mai fericită. Experiența sovietică ne-a învățat cu cunoașterea metodei pentru construirea economiei planificate, pentru ridicarea productivității muncii, pentru organizarea producției pe baze socialiste.

Datorită experienței Uniunii Sovietice, datorită învățăturii marilor Stalin, nouă ne este mai ușor să construim socialismul.

Dar ajutorul pe care noi îl primim din partea Patriei Socialismului nu se limitează numai la învățătură pe care noi o tragem din exemplul construirii socialismului în U.R.S.S. Fără Uniunea Sovietică, mersul nostru spre socialism ar fi de neînchipuit. Noua ne ar fi greu să rezistăm singuri presiunii imperialiștilor, iar independența noastră națională și suveranitatea statului nostru ar putea fi pierdute — așa cum s-a întâmplat cu țările în care au intrat armatele anglo-americane, și nu Armata Sovietică eliberatoare — dacă nu ar fi ajutorul și sprijinul economic, politic și moral și prezența efectivă a Uniunii Sovietice care sa ne apere împotriva invaziilor imperialiștilor.

Acest ajutor pentru apărarea independenței țării noastre îl vedem zilnic în toate ocaziile. L-am avut și cu ocazia ultimei sesiuni a Adunării Organizației Națiunilor Unite, la care Uniunea Sovietică a respins cu hotărâre încercările imperialiștilor de a se amesteca în treburile interne ale țării noastre. În lupta noastră ho-

stă pentru a ne apăra de încercările imperialiștilor anglo-americani de a încălca independența țării noastre și de a ne dicta în treburile noastre interne, noi avem sprijinul cel mai caldușos, cel mai hotărât și cel mai sigur în marea Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste. Datorită asigurării independenței noastre, ne-am putut sustrage stăpânirii imperialiste și am putut trece la marea operă a construirii socialismului. Mișcările de oameni ai muncii din țara noastră au pornit cu entuziasm la această muncă de ridicare a nivelului nostru economic și cultural.

Ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică în construirea socialismului în țara noastră grăbește această construcție. Între noi și Țara Sovietelor s'au stabilit relații de tip nou, relații care formează fundamentul politicii externe a Uniunii Sovietice. Aceste relații sunt bazate pe respectul reciproc și pe asigurarea independenței și suveranității noastre naționale împotriva oricăror încercări din partea imperialiștilor.

Ele se bazează pe ajutorarea reciprocă a tuturor țărilor cu democrație populară în Consiliul de asistență economică mutuală. Asemenea relații nu au existat și nu puteau să existe între țările capitaliste, bazate pe interesele unui puțun de finanțieri monopolști, dar sunt firești între țările care au eliminat pentru totdeauna clasele parazite și exploatare de cârmă. Ajutorul material, bogat și frăcesc, pe care ni-l dă Uniunea Sovietică reprezintă singura posibilitate pentru o țară mică, cum este a noastră, de a construi socialismul.

În mersul nostru spre socialism am avut anul acesta de înregistrat succese importante. Constituirea Comitetelor Provizorii a însemnat un important pas înainte înspre atragerea maselor celor mai largi ale oamenilor muncii la conducerea treburilor de stat. La împlinirea planului nostru de stat pe anul acesta, realizările au depășit simțitor prevederile. Prin comunicatul guvernului, publicat de curând, cu privire la rezultatele împlinirii planului pe cel de al treilea trimestru al anului în curs, se arată că planul a fost depășit cu aproape 9%. Din rezultatele publicate se vede că, în principalele sale sectoare, planul va fi împlinit înainte de sfârșitul anului. Un număr important din cele mai mari întreprinderi din țara noastră au și ajuns să lucreze în contul anului 1950.

¹ I. Stalin, Opere, vol. II, ed. rusa, pag. 155, 156.

Aceste lucruri au putut fi posibile mai întâi pentru că Uniunea Sovietică ne-a dat la timp și din belșug materia primă, materialele și mașinile necesare, pentru că ne ajută în același timp să ne însumăm în cel mai scurt timp cu puțință metodele de muncă cele mai noi și mai perfecționate. Aceste succese au fost posibile, în al doilea rând, datorită entuziasmului creator care a cuprins masele muncitoare dela noi, eliberate de exploatare, conștiente că ele au devenit stăpâne pe fabrici, că ele formează astăzi clasa conducătoare și dominantă din țara noastră.

Întrecerea socialistă a cuprins o parte însemnată a muncitorilor. Întrecerile inițiate în cinstea zilei de 7 Noiembrie și a zilei de naștere a tovarășului Stalin, la 21 Decembrie, au luat forme noi. În țara noastră munca devine o chestiune de onoare, în țara noastră frunțașii în muncă au devenit oamenii cei mai prețuiți, cei mai stimați.

Nenumărate inițiative care vin de jos ne arată sentimentele de care sunt însufleșiți oamenii muncii din țara noastră pentru Patria Socialistă și pentru marele conducător al oamenilor muncii de pretutindeni, Iosif Vissarionovici Stalin. În ultimul timp, ca o manifestare a dragostei oamenilor muncii pentru genialul conducător de popoare, din sute de fabrici ne vin obiecte lucrate de muncitori din inițiativa lor, pentru a le trimite ca dar tovarășului Stalin în ziua când împlinește 70 de ani de viață, dăruită cu atâtă rodnică cauzei construirii socialismului.

Succesele pe care le-am avut în cursul anului acesta în domeniul ridicării noastre economice, nu puteau să nu se răsfângă și asupra îmbunătățirii nivelului de trai al oamenilor muncii. Salariul mijlociu s'a ridicat, iar muncitorii și funcționarii au primit, sub forma cheltuielilor sociale, o simțitoare îmbunătățire a salariului.

Prin grija guvernului nostru a fost introdus învățământul absolut gratuit pentru toți copiii până la clasa a 7-a elementară, iar fiii oamenilor muncii care frecventează școlile medii plătesc taxe foarte mici. Numărul școlilor a atins cifra de aproape 16.000. Circa 2.000.000 de elevi frecventează școlile de toate gradele și în toate limbile naționalităților conlocuitoare. Statul a dat mii de manuale școlare gratuite pentru copiii salariaților. Neconținut se fac cheltuieli pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă. Se dau pe contul

întreprinderilor haine de protecție, se fac cheltuieli pentru introducerea celor mai eficace dispozitive de protecție în fabrici și în mine, se fac eforturi pentru îmbunătățirea cantinelor din întreprinderi, se cheltuiesc mari sume de bani pentru asigurarea sănătății și odihnei salariaților.

Datorită politicii duse de partid și de guvern în legătură cu apărarea sănătății poporului, s'au înmulțit anul acesta instituțiile ca: spitale, creșe, sanatorii, policlinici, puncte sanitare, case de naștere și asigurări sociale.

Anul acesta, peste 170.000 de salariați au mers în case de odihnă și sanatorii. În localități unde altădată nu mergeau decât cei mai mari bogătași.

Perspective imense s'au deschis în fața tineretului din țara noastră. În țările capitaliste tinerii, fiii de muncitori și țărani, chiar dacă ajung pe băncile școlii, nu știu ce vor mai face după terminarea ei. Tinerii din țara noastră își pot permite astăzi visurile cele mai îndrăznețe, cu siguranța că le vor vedea împlinite. Avântul pe care l-a luat industria noastră socialistă a creat în rândurile tineretului o mare atracție pentru tehnică. Țara noastră va avea nevoie de tehnicieni în număr din ce în ce mai mare pentru a putea face față cerințelor crescânde ale industriei și agriculturii noastre.

În domeniul agriculturii, țara noastră a făcut anul acesta primii pași spre trecerea la agricultura socialistă. Plenara Comitetului Central al partidului nostru din 3—5 Martie a trasat linia justă pentru atragerea micilor gospodării ale țăranilor săraci și mijlocași pe calea cooperăției, spre gospodăriile colective. Primele gospodării agricole colective au luat naștere, totuși numărul lor este încă restrâns. Ceeace domină în agricultura noastră astăzi sunt mijloacele de mici gospodării individuale. Dar cele 55 de gospodării colective reprezintă o formă superioară de agricultură, reprezintă agricultura noastră viitoare în dezvoltare, și deaceia nu trebuie să ne îndreptăm atenția cât mai mult pentru educarea maselor țărănești, pentru lamurirea lor cu privire la importanța gospodăriei colective. Sunt încă puține aceste prime gospodării socialiste, dar ideea muncii colective pătrunde tot mai adânc în masele țăranilor muncitoare. Ele se conving tot mai mult de folosul pe care îl aduce munca în comun cu ajutorul științei și tehnicii celei mai înaintate,

și tot mai numeroase sunt cererile pe care țărănimea muncitoare le adresează partidului și guvernului pentru a încuviința încredințarea în noi gospodării colective.

Desigur, va mai trebui să ducem o îndelungată muncă de la murire, va trebui să dăm o atenție deosebită organizării tineretului a gospodăriilor colective deja formate, pentru ca ele să fie un exemplu pentru întreaga țărănime muncitoare din țara noastră.

Totodată, trebuie dată o mare atenție tuturor formelor de cooperare la sate, înnoyărășirilor agricole, pentru a educa în spiră de cooperare masele largi ale țărănimii sărace și mijlocăse. Trebuie să întărim gospodăriile de stat și stațiunile noastre de înășină și tractoare, parghii puternice de transformare socialistă a agriculturii.

Avântul cultural care s'a produs în ultimul an în țara noastră arată o cotitură însemnată în aceasta privință. Suntem pe drumul creării unei culturi noi, cu conținut socialist, care să nu mai fie privilegiul unei minorități, ci să aparțină tuturor oamenilor muncii. Măsurile luate de către partid și guvern în domeniul sprijinirii culturii întrec tot ce s'a făcut în trecut în țara noastră în această privință. Crearea fondului literar pentru încurajarea scriitorilor și crearea de condiții favorabile creației artistice, muzicale și în domeniul artelor plastice, premii substanțiale literare și științifice acordate în cadrul Academiei Republicii Populare Române, au creat un important stimul și au dat rezultate încurajatoare în domeniul creării unei culturi noi, socialiste, în țara noastră. Avântul cultural al maselor, setea de învățătură care se manifestă pretutindeni, crearea miilor de echipe artistice muncitorești, avântul pe care l-a luat activitatea editorială, larga răspândire atât a cărților de literatură, cât și a edițiilor clasicele marxism-leninismului, arată setea de cultură care a cuprins masele eliberate de exploatare.

Căldura cu care a fost întâmpinată hotărârea partidului de a sporii mijloacele de tipărit prin construirea „Casei Șcănței” arată ce rădăcini adânci a prins în masa muncitorilor dorința de a învăța. Un rol deosebit de important în acest avânt al revoluției culturale îl au școlile de partid de toate gradele, prin care au trecut mii și mii de activiști, care și-au ridicat nivelul cunoștințelor marxist-leniniste.

Tovarăși,

Marșă! aniversare a 32-lea ani de existență a Statului Sovietic este întâmpinată de oamenii muncii din Republica Populară Română cu succese strălucite în toate domeniile. Aceste succese nu trebuie să ne facă să uităm că dușmanul de clasă devine din ce în ce mai turbat, pe măsură ce i se lăsează posibilitățile de exploatare. Este necesară o vigilență de zi cu zi, de ora cu ora nu numai din partea membrilor de partid, ci și din partea fiecărui om al muncii din țara noastră, pentru a dejuca uneltirile mășave pe care le pun la cale agenții filoisto-americani sau slugile lor din țara noastră. Vigilență trebuie să ia forme organizate, trebuie înălțat aparatul de stat și armata noastră democratică, apărătoarea muncii noastre pașnice.

Ridicarea economiei noastre și creșterea nevoilor culturale pun în fața noastră necesitatea creșterii cât mai rapide a cadrelor în toate domeniile. Această creștere de noi cadre nu poate fi făcută fără o ridicare a nivelului ideologic al membrilor de partid și al tuturor oamenilor muncii din țara noastră.

În vederea ridicării nivelului ideologic, conducerea partidului a hotărât astăzi să se înceapă ediția în limba română a Operelor complete ale lui Lenin. Împreună cu Operele tovarășului Stalin, a căror editare a început, partidul și oamenii muncii din țara noastră capătă în mâinile lor cea mai puternică armă ideologică în lupta pentru construirea socialismului.

Tovarăși,

Sarcinile pe care ni le pune construcția socialismului în țara noastră cer o întărire a unității clasei muncitoare și a poporului muncii. Numai unitatea deplină a celor ce muncesc, sub conducerea partidului nostru, poate asigura dezvoltarea noastră pe drumul socialismului, împotriva dușmanilor Republicii noastre Populare, care încearcă să ne împoacă la vremurile dispărute pentru totdeauna ale domniei moșierilor, bancherilor și fabricanților. Să ducem o luptă necrutătoare împotriva tuturor manifestărilor dușmanului de clasă, împotriva manifestărilor soviet-nationaliste, împotriva oricăror devieri dela internaționalismul proletar.

Exemplul Uniunii Sovietice s&C352; ne c&C352;l&C352;uzeasc&C352; inainte spre socialism. Cre&C352;te &C352; se in&C352;re&C352;te t&C352;n&C352;ra noastr&C352; democra&C352;ie popular&C352;, care in&C352;depline&C352;te cu succes sarcinile dictaturii proletariatului. Garan&C352;ia sigur&C352;a a acestei cre&C352;teri este prietenia puternic&C352; dintre &C352;ara noastr&C352; &C352; marea T&C352;r&C352;a a Socialismului, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Tr&C352;iasc&C352; a 32-a aniversare a Marii Revolu&C352;ii Socialiste din Octombrie!

Tr&C352;iasc&C352; Uniunea Sovietic&C352;, for&C352;a conduc&C352;toare a l&C352;g&C352;arului p&C352;cii, democra&C352;iei &C352; socialismului!

Tr&C352;iasc&C352; Partidul Comunist (bol&C352;hevik) al Uniunii Sovietice, partidul lui Lenin &C352; Stalin, avangarda c&C352;lit&C352; a lupt&C352; a poporului sovietic, inspiratorul &C352; organizatorul victoriilor T&C352;r&C352;i Socialismului!

Tr&C352;iasc&C352; geniul conduc&C352;tor al oamenilor muncii din toat&C352; lumea, Iosif Vissarionovici Stalin!

„Scnteia” nr. 1.576
din 7 Noiembrie 1949.

PARTIDUL COMUNIST DIN IUGOSLAVIA IN M&C352;INILE UNOR ASASINI &C352; SPIONI

Raport prezentat la Consf&C352;turarea Biroului Informativ al partidelor comuniste care a avut loc in a doua jum&C352;tate a lunii Noiembrie 1949

1

Tovara&C352;ii! A trecut mai bine de un an din ziua public&C352;rii rezolu&C352;iei istorice a Biroului Informativ asupra situa&C352;iei din Partidul Comunist din Iugosl&C352;via. Desfa&C352;urarea evenimentelor in Iugosl&C352;via in acest interval de timp, procesul dela Budapesta &C352; activitatea provocatoare a delega&C352;iei litonice la O.N.U. au confirmat in totul justetea acestei rezolu&C352;ii, intreaga valoare pe care o prezinta acest excep&C352;tional document teoretic &C352; practic pentru mi&C352;carea revolu&C352;ionar&C352; mondial&C352;.

Rezolu&C352;ia a demasc&C352;t cu o excep&C352;tional&C352; putere &C352; ad&C352;ncime chipul antisovietic &C352; anticomunist al conduc&C352;torilor iugosl&C352;vi, precum &C352; faptul c&C352; ei nu aveau nimic comun cu marxism-leninismul &C352; cu principiile interna&C352;ionalismului proletar. Ea a desvaluit cu o genial&C352; for&C352;t&C352; de previziune izvoarele evenimentelor ulterioare din Iugosl&C352;via, arat&C352;nd c&C352; „o asemenea orientare na&C352;ionalist&C352; poate s&C352; duc&C352; numai la degenerarea Iugoslaviei intr'o obi&C352;nuit&C352; republic&C352; burghez&C352;, la pierderea independen&C352;ei Iugoslaviei &C352; la transformarea ei intr'o colonie a &C352;arilor imperialiste”¹. Aceea&C352; clarviziune &C352;tiin&C352;ific&C352; a g&C352;sim in modul in care rezolu&C352;ia pune in lumina chestiunea urmarilor economice ale m&C352;surilor demagogice &C352; aventuriste

¹ „Rezolu&C352;ia Biroului Informativ asupra situa&C352;iei din Partidul Comunist din Iugosl&C352;via”, ed. P.M.R. 1948, pag. 29—30.

luate de elica lui Tito în scopul de a compromite socialismul. Rezoluția a însemnat un puternic sprijin pentru elementele internaționale, revoluționare, sănătoase din Partidul Comunist din Iugoslavia în lupta lor împotriva dictaturii fasciste a lui Tito-Rankovici. Masele poporului iugoslav s-au pătruns și se pătrund adânc de spiritul rezoluției, dându-și seama din propria lor experiență de justetea aprecierii dale sângeroșilor călbi care au ajuns la conducerea statului.

Rezoluția Biroului Informativ a însemnat o cotitură istorică în orientarea și activitatea întregii mișcări revoluționare mondiale. Clarifică ei ideologice marxist-leniniste și precizări problemelor luptei de clasă în situația creată după cel de al doilea război mondial, în special în țările de democrație populară, partidele comuniste și muncitorești au putut să lupte cu succes împotriva devierilor naționaliste din propriile lor rânduri și să întărească unitatea lor ideologică. Mișcarea revoluționară mondială a fost îndreptată cu mai multă hotărâre pe linia internaționalismului proletar. Comuniștii și clasa muncitoare s-au pătruns și mai adânc de ideologia internaționalismului proletar și de conștiința faptului că devotamentul față de Patria Socialismului — Uniunea Sovietică — este piatra de încercare și criteriul internaționalismului. Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din P.C. din Iugoslavia a constituit baza numeroaselor victorii ale partidelor comuniste și muncitorești. Cu ajutorul ei partidele comuniste și muncitorești s-au orientat în lupta împotriva devierilor naționaliste, pentru întărirea internaționalismului proletar, și au fixat o poziție hotărâtă și clară în problema păcii și a războiului.

Tovarășul Stalin a dat mișcării comuniste internaționale un enorm ajutor. Cu genială clarviziune el ne-a pus în gardă împotriva unei serii de devieri și confuzii ideologice și ne-a ajutat să luptăm cu succes împotriva lor. Acest ajutor dat de tovarășul Stalin a însemnat o salvare pentru multe partide marxiste. Datorită acestui ajutor au putut fi evitate numeroase greșeli în orientarea teoretică și practică.

Conducătorii de frunte ai mișcării muncitorești internaționale — Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Foster și alții — în declarațiile lor cu privire la poziția partidelor comuniste în cazul unei

agresiuni imperialiste împotriva Uniunii Sovietice și Țărilor de democrație populară au exprimat voinea și hotărârea maselor muncitoare din Țările lor de a lupta alături de Armata Sovietică eliberatoare, împotriva agresiilor imperialiste. Această poziție hotărâtă împotriva ațățătorilor la război anglo-americani a avut un larg răspuns în întreaga lume și a constituit un stimul în lupta maselor pentru pace.

Rezoluția Biroului Informativ a rasumat că o puternică chemare la vigilență revoluționară. Ea a amintit de primejdia trecerii pe calea naționalismului burghez, care amenință pe aceia care se rostogolesc în mocirla antisovietismului și împotriva căreia tovarășul Stalin a pus în gardă încă cu 22 de ani în urmă:

„Internaționalist — spune tovarășul Stalin — este acela care este gata să apere U.R.S.S. fără rezerve, fără șovăieli, fără condiții, deoarece U.R.S.S. este baza mișcării revoluționare mondiale, și fără a apăra U.R.S.S. nu este cu puțință a apăra, a duce înainte această mișcare revoluționară. Căci cel care își propune să apere mișcarea revoluționară mondială fără U.R.S.S. și împotriva U.R.S.S., merge împotriva revoluției, se rostogolește în mod inevitabil în lagărul dușmanilor revoluției”¹.

Cât de actuale sunt astăzi aceste cuvinte ale marelui nostru învățător! Dialectica luptei de clasă este necruțătoare.

Încercarea nerușinată și făjarnică a elicii lui Tito de a-și ascunde poziția anticomunistă și antisovietică în fața mișcării revoluționare din întreaga lume și în fața clasei muncitoare și a oamenilor muncii din Iugoslavia în dosul frazelor despre construirea socialismului și despre așa zisa „linie independentă” față de cele două lagăre în care este împărțită astăzi lumea, a suferit un eșec total și a provocat un profund desgust. Elica lui Tito a trecut față în lagărul imperialist al ațățătorilor la război și se află în stăruie imperialiștilor americani. Consecința logică a acestei politici antisovietice și anticomuniste a fost trecerea elicii lui Tito la fascism. Această elică a vândut Iugoslavia și popoarele Iugoslaviei monopolizatorilor americani, a lichidat suveranitatea de stat, independența națională și ultimele rămășițe ale libertății, instaurând un regim de sălbatică teroare de tip gestapo.

¹ I. Stalin, Opere, vol. 10, ed. rusă, pag. 51.

Faptele date la iveală la procesul dela Budapesta, în Republica Populară Bulgară, în Republica Populară Română și în celelalte țări de democrație populară au dovedit pe deplin că Titu Rankovici, Kardelj, Djilas, Piade, Goșneak, Maslarić, Bebler, Mrazovici, Vukmanovici, Koece Popovici, Kidrici Nešković, Zlati Velebit și alții, Rajk, Brankov, Trajco Costov, Patrașcanu și ceilalți care împărtășeau ideile lor sunt agenți ai serviciilor de spionaj imperialiste anglo-americane. Acești spioni și trădători au adus și au ajutat încă în cursul celui de al doilea război mondial pe imperiile anglo-americane să pregătească puncte de sprijin pentru realizarea planului de dominație mondială. Această bandă de spioni și trădători a fost introdusă ca un cal troian în rândurile partidelor comuniste și muncitorești. Executând ordinele stăpânilor lor, ei urmăreau felul criminal de a pune mâna pe conducerea partidului și pe puterea de stat în țările în care clasa muncitoare a venit la putere, de a înăbuși mișcarea revoluționară și de a asigura restaurarea dominației burgheziei.

În țările din centrul și Sud-Estul Europei care au fost eliberate de Armata Sovietică, partidele burgheze și polișienii burghezi au ieșit din război profund compromiși. Forțele revoluționare populare i-au demascat și i-au zdrobit politicile. Reacțiunea mondială a apărut cu îndârjire agentura sa burgheză din aceste țări. Dar ea nu s'a mărginit numai la atât, deoarece partidele burgheze și social-democrații de dreapta nu mai erau în stare să lupte singure împotriva forțelor populare conduse de partidele comuniste și muncitorești. Imperialiștii au început să caute noi rezerve pentru restaurarea regimului capitalist, spre a provoca scizionarea mișcării muncitorești și democratice și a semăna confuzie în rândurile ei.

Lenin a atras atenția asupra faptului că burghezia, cu marea ei experiență politică, încearcă să găsească chiar și în cele mai grele momente, când ea pare sleită de puteri, tot alte și alte rezerve neașteptate spre a se salva dela pierire.

Trecerea clicii lui Tito la fascism nu este întâmplătoare — ea a fost efectuată din ordinul stăpânilor ei, imperialiștii anglo-americani, a căror mercenară această clică este demult, așa cum s'a lămurit acum.

Trădătorii iugoslavi, executând voința imperialiștilor, și-au pus ca sarcină să creeze în țările de democrație populară bandede politici alcătuite din elemente reacționare, naționaliste, clericale și fasciste, pentru ca, bazându-se pe ele, să înăbușească în aceste țări o lovitură de stat, să le despartă de Uniunea Sovietică și de întregul lagar socialist și să le subordoneze forțelor dominante ale imperialismului. Clică lui Tito a transformat Belgradul într'un centru american de spionaj și de propagandă anticomunistă.

Încă în cursul războiului mondial, în 1943, postul de radio Londra, care susținea pe Mihailovici și guvernul în emigrație al ex-regelui Petru, a schimbat simțitor tonul în favoarea lui Tito. Mai târziu s'a aflat că pe lângă statul-major al lui Tito se afla o misiune militară britanică, iar Tito a numit apoi ca reprezentant al său la Londra pe colonelul iactant generalul Velebit, agent al serviciului de spionaj englez. Intrigile imperialiste au început să se vădă la suprafață. În acea perioadă, conducerea Partidului Comunist din Iugoslavia a publicat o declarație politică, în fond naționalistă, cu privire la Macedonia, îndemnând în toată luptei pe patrioții macedoneni să dezerteze din E.A.M. și să treacă la dispoziția lui Tito. Emisarii lui Tito, printre care și Vukmanovici, au întreprins de îndată în Macedonia o activitate de subminare în Partidul Comunist Grec.

Churchill a trimis pe fiul său Randolph cu o misiune specială la Tito. Mai târziu, bătrânul reacționar și dușmanul de moarte al U.R.S.S. s'a întâlnit personal cu Titu Tito și clică sa se bucurau încă de pe atunci de deosebită atenție și încredere a imperialiștilor.

Pe de altă parte, revelațiile generalului iugoslav Popivoda au pus în adevărată lumină poziția conciliatoare a lui Tito, Rankovici și a celorlalți față de contrapărțile hitleriste și de gestapo, precum și faptul că ei au trădat în mod mășay pe partizanii iugoslavi în momentele cele mai grele ale războiului. Toate acestea explica pe deplin orientarea ulterioară a clicii lui Tito. Căci experiența mișcării muncitorești ne învață ca cei ce-au fost odala rețuți de poliția burgheză rămân la dispoziția ei toată viața lor.

Imperialiștii anglo-americani popularizează poziția mășay a bandei lui Tito, recomandând-o ca o rețetă anticomunistă pe plan internațional. Ei s'au străduit să atragă pe comunistii din celelalte țări sub influența lui Tito. Dar planul imperialiștilor a eșuat: de

suh sapca „mareşalului” îţeau urechile spionului capitalului internaţional.

În timp ce toţi adevăraţii prieteni ai păcii, democraţiei şi socialismului vad în U.R.S.S. puternica fortăreaţă a socialismului, apărătoare credincioasă şi neclintită a libertăţii şi independenţei popoarelor, principalul bastion al păcii, — elica Tito-Rankovici, ajunsă la putere sub masca de prieten ai U.R.S.S., a deslănţuit din ordinul imperialiştilor anglo-americani o provocatoare campanie de calomnii împotriva Uniunii Sovietice, folosind cele mai mârşave născociri împrumutate din arsenalul hitleriştilor.

Toate încercările burgheziei imperialiste de a răspândi politica titoistă antisovietică, anticomunistă, diversionistă dincolo de hotarele Iugoslaviei s'au sfârşit de unitatea de fier a mişcării proletare revoluţionare mondiale.

Dupa publicarea Rezoluţiei Biroului Informativ, lepădăturile fasciste dela Belgrad au început să se plângă că ar fi căzut victima unei nedreptăţi. Dar singurul lor gând era de a ascunde că mai multă vreme trecutul lor întunecos şi legăturile lor cu imperialismul anglo-american. Procesul dela Budapesta a lovit ca un trăsnet elica lui Tito.

Faptele au dovedit că nu era vorba de oarecare greşeli, ci de o politică conştient contrarevoluţionară, antisovietică, anticomunistă, dusă de o bandă de spioni, denunţatori de profesie şi agenţi provocatori, cu un îndelungat stagiul în poliţie şi în aparatul serviciului de spionaj burghez. O mare parte din actualii conducători iugoslavi au fost trimişi de gestapo în Iugoslavia din lagărele de concentrare din Franţa încă în anul 1941.

Descoperirea bandei Rajk-Brankov, procesul şi sentinţa pronunţată în acest proces trebuie privite ca un mare succes al frontului socialismului şi democraţiei împotriva planurilor imperialismului. Faptele ieşite la iveală la procesul dela Budapesta au smuls definitiv masca de pe faţa lui Tito şi a elicii sale, arătând popoarelor din Iugoslavia şi din lumea întreagă adevăratul lor chip de vechi spioni şi agenţi provocatori, care au pătruns în rândurile clasei muncitoare în rolul de agenţi plătiţi ai imperialiştilor americani şi englezi.

Planurile imperialiştilor americani tinzând să intimidaze şi să submineze ţările de democraţie populară, să creeze un bloc antisovietic în Europa centrală şi de Sud-Est, în care elica lui Tito să aibă rolul de detaşament de şoc, sunt o parte din planul strategie general al imperialismului, urmărind aşăţarea unui nou război mondial. Demascarea acestui plan a însemnat deaceia o gravă înfrângere a aşăţătorilor la război şi o victorie a păcii.

Transformarea elicii Tito-Rankovici într-o agenătură directă a imperialismului şi în unealtă a aşăţătorilor la război s'a desăvârşit prin aderarea deschisă a guvernului Iugoslav la blocul imperialist în Organizaţia Naţiunilor Unite, unde kardeljii, djilasii şi beberii fac front unic cu reacţionarii americani în cele mai importante probleme ale politicii internaţionale.

Politica externă a elicii lui Tito este o politică antisovietică de tipul cel mai mârşav. Agenţura contrarevoluţionară dela Belgrad execută însărcinurile date de agresorii imperialişti şi de aşăţătorii la un nou război mondial.

Lepădăturile fasciste încearcă să ascundă popoarelor din Iugoslavia caracterul pactului Atlantic, la care ar dori să adere. Actele lor, demascate la procesul dela Budapesta, constituie o dovadă nimicitoare a participării lor active la realizarea planurilor militare ale imperialiştilor anglo-americani. Analizând tendinţele politicii externe a elicii lui Tito, partidele comuniste şi muncitoreşti au arătat încă demult că nu ar fi de mirare ca Tito, pentru a câştiga merite în ochii stăpânilor săi, să creeze o nouă teorie după care cauza războaielor din epoca noastră n'ar fi capitalismul şi contradicţiile sale, nu imperialismul, ci socialismul şi comunismul.

Şi, într'adevăr, aceasta a devenit acum principala lozincă a politicii externe a guvernului Iugoslav. În toate manifestările bandei fasciste dela Belgrad în domeniul politicii externe se urmăreşte un singur ţel — încercarea de a calomnia şi a ponegri U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară. Pentru elica lui Tito nu există în lume imperialişti. Fiecare ieşire a elicii lui Tito respiră ură şi furie faţă de U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară.

Stăpânii anglo-americani au cerut agentului lor Tito să fie mai activ în actuala sesiune a O.N.U.-ului. Imensul prestigiu dobândit de Uniunea Sovietică nelinişteşte pe imperialişti. Rolul re-

zervat de imperialiștii emișarilor titoiști la O.N.U. constă în încercarea de a discredită forța principală a păcii — Uniunea Sovietică — și de a lăsa o perdea de fum prin care să nu se vadă că imperialiștii anglo-americani sunt alățători la război.

Emișarii diversioniști ai lui Tito se străduiesc din răsuferință să compromită relațiile de tip nou — relațiile socialiste — dintre U.R.S.S. și țările de democrație populară, relații bazate pe egalitate și pe comunitatea de interese. Aceste relații devin un centru de atracție pentru toate popoarele dornice de pace și libertate, pentru popoarele din țările vasale imperialismului american. Dar elica turbată a lui Tito este neputincioasă în fața faptelor. Numai datorită ajutorului socialist dat de U.R.S.S. „republicile de democrație populară au pășit în acea fază de dezvoltare când poporul care cunoaște bucuria unei vieți libere și independente, se simte stăpânul pământului și își consacră toate forțele cauzei întăririi și progresului patriei sale”¹. În același timp economia Statelor Unite se află în fața unei crize catastrofale, care va țări după sine toate țările care s-au legat de această economie, inclusiv Iugoslavia.

La actuala sesiune a O.N.U.-ului elica lui Tito s'a demascat complet: s'a văzut clar cine stă în spatele ei și în slujba cui se află ea.

Tito execută cu zel toate ordinele stăpânilor săi. Nu există interes național pe care Tito să nu-l trădeze, acționând din ordinul Washingtonului. Într-un articol intitulat „Statele Unite ale Americii îi vor cere lui Tito concesii politice”, corespondentul dela Belgrad al ziarului „New York Herald Tribune” a declarat încă în Iunie că în poziția guvernului iugoslav vor avea loc schimbări în chestiunea pretențiilor față de Austria, în chestiunea Triestului și în chestiunea partizanilor greci. Iuda-Tito, sluga imperialiștilor, a executat întocmai ordinele stăpânilor săi. El a renunțat la Carintia slovenă și se opune unei rezolvări juste a intereselor iugoslave la Triest. În ce privește Grecia, însuși Acheson, în discursul ținut la deschiderea Adunării Generale a O.N.U.-ului, a subliniat schimbarea poziției guvernului iugoslav trădător.

¹ G. M. Malenkov: „Raport făcut în ședința solemnă a Sovietului din Moscova cu prilejul celui de a XXXII-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie”, ed. P.M.R. 1949, pag. 26.

Toate acestea au determinat ziarul „Times” să facă următoarea constatare: „În politica externă, Tito a înlăturat unele obstacole care împiedicau stabilirea unor legături economice cu puterile occidentale”. În limba capitaliștilor, aceasta înseamnă că i se pot trimite agentului Tito dolarii ceruși de el.

În domeniul politicii interne, principalul rezultat al activității celui trădător Tito-Rankovici este lichidarea de fapt a orânduirii de democrație populară din Iugoslavia.

În urma politicii contrarevoluționare a elicii Tito-Rankovici, care a uzurpat puterea în partid și stat, în Iugoslavia a fost întronat un regim de stat anticomunist, polițist, de tip fascist. Baza socială a acestui regim o constituie chiaburimea la sală și elementele capitaliste la oraș. În Iugoslavia puterea se afla de fapt în mâna unor elemente antipopulare și reacționare. Organele centrale și locale sunt întesate de elemente active ale vechilor partide burgheze, chiaburești, și alte elemente dușmănoase democrației populare. Văruirile cărmuitoare fasciste se mențin datorită unui aparat militaropolitenească extrem de umflat, cu ajutorul căruia ele asupresc popoarele Iugoslaviei, au transformat țara într-un lagăr militar, au lichidat drepturile democratice ale oamenilor: muncii și innabușă orice exprimare liberă a gândirii.

Guvernantii iugoslavi înseală în mod demagogic și nerușinat poporul, afirmând că ei ar construi socialismul în Iugoslavia. În realitate este clar pentru orice marxist că în Iugoslavia nu poate fi vorba de niciun fel de construire a socialismului în condițiile când elica lui Tito a rupt cu Uniunea Sovietică, cu întregul lagăr al socialismului și democrației, răpind prin aceasta Iugoslaviei reazimul principal al construirii socialismului, când această elică a subordonat țara din punct de vedere economic și politic imperialiștilor anglo-americani.

Evenimentele din ultimul timp au arătat că guvernul iugoslav se afla în totală dependență de cercurile imperialiste străine și s'a transformat într-o unealtă a politicii lor agresive, fapt care a dus la lichidarea independenței Republicii Iugoslave.

Comitetul Central al Partidului Comunist din Iugoslavia și Guvernul iugoslav s'au unit complex cu cercurile imperialiste împotriva întregului lagăr al socialismului și democrației, împotriva

partidelor comuniste din întreaga lume, împotriva țărilor de democrație populară și U.R.S.S.

Tito și Rankovici exercită în țară o teroare turbată. Orice exprimate liberă a ideilor democratice, progresiste pune în primejdie libertatea și viața, toate drepturile umane sunt călcate cu cruzime. Inchisorile sunt pline de comuniști, muncitori greviști și țărani, care refuză să îndeplinească munca forțată, așa numita muncă „voluntară”. Camerele de tortură, bataile și schingiurările, orbrile și regimul de înfometare din închisori însuflă groază în toată țara. Asasinatele și execuțiile se țin lanț. Iugoslavia de astăzi este o țară de exterminare sângeroasă, este o închisoare a popoarelor.

Mercenarii iugoslavi ai imperialismului, punând mâna pe conducere în Partidul Comunist din Iugoslavia, au deslănțuit o campanie teroristă împotriva adevăraților comuniști, credincioși principilor marxism-leninismului și care luptă pentru independența Iugoslaviei față de imperialiști. Mii de patrioți iugoslavi devotați comunismului au fost excluși din partid, aruncați în închisori, în lagare de concentrare, și mulți dintre ei au fost uciși în torturi, asasinați în închisori sau de după cofl, cum este cazul cunoscutului comunist iugoslav Arso Ivanovici. Cruzimea cu care sunt exterminați în Iugoslavia luptătorii fermi pentru comunism poate fi comparată numai cu bestialitățile fasciștilor hitleriști sau ale călărilor lui Tsaldaris în Grecia și ai lui Franco în Spania.

Mulți conducători ai comuniștilor din Iugoslavia, numeroși generali, colonel și alți ofițeri — eroi ai luptei antihitleriste, activiști de partid de frunte, profesori universitari, intelectuali progresiști, muncitori și țărani muncitori, care-și iubesc țara și doresc din tot sufletul s'o vadă smulșă din ghearele imperialiștilor, care iubesc Uniunea Sovietică și le este drag socialismul — sunt aruncați în închisori și supuși unui regim de exterminare.

Excluzând din rândurile partidului pe comuniștii credincioși internaționalismului proletar, exterminându-i, fasciștii iugoslavi au deschis larg porțile partidului pentru elementele burgheze și chiburești.

În urma zdrobirii forțelor sănatoase ale Partidului Comunist din Iugoslavia de către banda titoiștă, conducerea Partidului Comunist din Iugoslavia a ajuns complet în mâinile spionilor și asa-

singlor, mercenarii ai imperialismului. Partidul Comunist din Iugoslavia a ajuns în mâinile unor forțe contrarevoluționare care fără să aibă vreun drept vorbesc în numele partidului. Se știe că burghezia folosește demult vechea metodă de a-și recruta spioni și provocatori din rândurile clasei muncitoare. Cu asemenea mijloace imperialiștii caută să descompună dinaintea acestor partide și să le subordoneze. În Iugoslavia ele au reușit să-și atingă acest scop.

Ideologia fascistă, politica internă fascistă, ca și politica externă trădătoare a cliii lui Tito, în întregime subordonată cercurilor imperialiste străine, au sapat o prăpastie între clia de spioni fasciști Tito-Rankovici și interesele fundamentale ale popoarelor dornice de libertate din Iugoslavia. Deaceia activitatea antipopulară și trădătoare a cliii lui Tito întâmpina o rezistență tot mai mare atât din partea comuniștilor rămași credincioși marxism-leninismului, cât și în rândurile clasei muncitoare și ale țărănimii muncitoare din Iugoslavia.

Noi trimitem un salut comunist de luptă tuturor tovarășilor iugoslavi care înfruntă cu bărbăție teroarea sângeroasă în cazematele și lagărele de concentrare ale călăului Rankovici!

Situația economică din Iugoslavia devine tot mai grea pentru oamenii muncii. Sectorul de stat nu este un bun al poporului, este un sector al capitalismului de stat pus în slujba capitalului străin.

Muncitorul iugoslav nu lucrează pentru sine, pentru poporul său. Plusvaloarea produsă de ei și-o însușesc într-o măsură din ce în ce mai mare băncile și trusturile străine. Grevele care au izbucnit la diferite întreprinderi, ca, de pildă, la Turnatoria din Stara, la atelierele de reparație a vagoanelor de lângă Maribor, la minele din Trbovlje, au fost înecate în sânge de către ienicerii lui Rankovici.

Dietatura teroristă-fascistă a cliii lui Tito împotriva maseilor muncitoare este exercitată în folosul capitalului străin și al burgheziei proprii, dela sate și dela orașe. Odată cu întărirea chiburimii are loc un proces de creștere a burgheziei dela orașe. Demagogii fasciști dela Belgrad încearcă să-și camufleze măsurile de restaurare a capitalismului prin palavragieala despre „lichidarea exploatarii” sau despre „marșul triumfal al socialismului”. Acum un an și jumătate, trădătorul Kardelj a declarat: „În țara noastră toate rămășițele exploatarii omului de către om au zile numărate”

în realitate, însă, în Iugoslavia exploatarea capitalistă atât la orașe cât și la sate s'a intensificat; chiaburii și ceilalți exploatarești îl binecuvântează pe binefăcătorul lor — Iuda-Tito.

În urma poliției dușmănușe față de U.R.S.S. și țările de democrație populară, elica lui Tito, lipsind Iugoslavia de sprijinul acestor țări, a făcut ca planul cincinal să sufere un eșec total. Oamenii muncii din Iugoslavia își dau tot mai mult seama ce josiță înșelăciune este pălăvrageala lui Tito cu privire la „construirea socialismului” în Iugoslavia fără și împotriva U.R.S.S. și democrațiilor populare.

La sate, situația țăranilor muncitori este mai grea ca oricând. Ei sunt crunt exploatați de chiaburi și împovărați cu impozite grele și munca forțată. „Cooperativele de producție”, create cu forța și conduse de chiaburi, reprezintă o nouă formă de exploatare a țăranilor muncitoare. Chiaburii, care dispun de inventar, exploatează munca țăranilor săraci, în așa numitele „cooperative”, mult mai crunt decât în gospodăria lor proprie.

În ultimul timp Tito recurge tot mai mult la una din cele mai crunte forme ale exploatareii — la munca forțată gratuită în folosul capitalului străin. Aceasta munca este numită „muncă voluntară” la exploatarea forestieră, șosele etc. Zece și zece de mii de oameni sunt duși cu forța la exploatarea forestieră.

Sunt caracteristice în această privință „muncile voluntare” executate în Bosnia și Herțegovina la tăierea pădurilor pentru exportul lemnului în Anglia și America. Recrutarea la muncile voluntare se face fără niciun fel de prevenire. Reprezentanții organelor puterii de stat vin în timpul prânzului sau noaptea și ridică cu forța oamenii ale căror nume figurează pe listele pregătite dinainte. De multe ori acești oameni nu corespund condițiilor prevăzute în regulament, adică sunt prea bătrâni (55 ani) sau prea tineri (sub 14 ani), mulți dintre ei sunt bolnavi și incapabili de muncă. Numărul bolnavilor și al bătrânilor ajunge până la 20% din numărul total al celor mobilizați la muncă. Totuși nu se ține seama nici măcar de certificatul medical de sculare de „muncă voluntară”. Ziua de lucru este de 10—14 ore. Mâncarea este proastă și se compune dintr-o supă de fasole, 200 gr. de pâine și 200 gr. de mălai. Oamenii nu capătă îmbrăcăminte, dorm pe jos în pădure,

deseri în muri, sub ploaie, deoarece nu există nici măcar barăci. În afară de oameni sunt ridicate „voluntar” și vite de muncă: cai și boi cu care cu tot. Această munca forțată înlămpina o rezistență tot mai îndârjită din partea maselor.

Politica națională a bandei de spioni și ucigași dela cârma Iugoslaviei este o politică național-șovinistă rasială de tip fascist, de asuprire bestială a minorităților naționale, de rapire a oricărui drept de liberă afirmare.

Organizațiile minorităților naționale sunt dizolvate, conducătorii cinstiți ai acestora sunt arestați și exterminați în temnițele călăilor fasciști iugoslavi.

În Iugoslavia presa minorităților naționale, ca și întreaga presă, fiind în mâinile elementelor fasciste, minoritățile naționale nu și pot exprima liber năzuințele lor în limba maternă.

Presa iugoslavă este pusă cu totul în serviciul imperialismului american și al agenturii sale de spioni și asasini tifoșiști.

Iugoslavia a devenit o țară marshallizată. Dacă la început Tito și elica sa trămbițau că o vor scoate la capăt fără împrumuturi și se jurau că dolarii americani nu vor întina „propiile forțe” și „calea specifică”, astăzi acești aventurieri politici cer fațăș ajutorul băncilor americane. Se știe însă că bancherii americani nu se mulțumesc numai cu dobânzi. Americanul Hoover, șeful comisiei trimise în Iugoslavia de către Banca Internațională „de reconstrucție și dezvoltare”, s'a instalat la Belgrad ca stăpân și a declarat ziariștilor la o conferință de presă convocată de el că va controla cum sunt folosite creditele acordate de bancă. Planurile economice iugoslave sunt supuse spre aprobare acestor monopolști. Toate acestea aduc poporulul un șir întreg de nenorociri, legate de marshallizare.

Capitalul străin pătrunde în Iugoslavia prin numeroase canale; independența economică a Iugoslaviei a fost lichidată.

Rolul cel mai mășșav pe care și l-a asumat agentul contrarevoluționar Tito a fost acela de a da o lovitură armatei democratice a Greciei. Călăii poporului grec și iugoslav, Tito și Tsaldaris, au ajuns la un acord deplin, înțelegându-se în secret să nimească pe eroicii partizani greci. În timp ce Tito își instruia trupele cum să implante cuțitul în spatele armatei democratice a Greciei, acoliul

său Vukmanovici scria în „Borba” despre „greșelile” comise de Partidul Comunist Grec. În aceste zile grele pentru patrioții greci, el atacă în mod josnic și cu o perfidie fără seamăn conducerea partidului și pe țavarașul Zahariadis. Știind că de puternice sunt sentimentele de simpatie și solidaritate ale popoarelor din Iugoslavia față de partizanii greci, elica titoistă și-a pregătit o monștruasă „justificare” a faptelor sale.

Vechiul provocator Vukmanovici scria că bătălia „a fost pierdută” datorită liniei absolut greșite a conducerii în cele mai importante probleme (lupta armată, organizarea și instruirea trupeilor, chestiunea puterii, relațiile cu imperialismul etc.).

Aceste articole nu pot ascunde mârșăvia elicii lui Tito, deoarece ajutorul pe care l-a dat monarhii-fasciștilor împotriva partizanilor greci este una din cele mai monstruoase crime comise de ea.

Toate aceste fapte caracterizează pe deplin regimul de tip gestapo și politica fascistă a elicii lui Tito.

Nu este însă departe ziua când popoarele din Iugoslavia se vor răfui cu această bandă de spioni, provocatori și asasini.

II

Ce concluzii trebuie să tragem din analiza situației din Iugoslavia?

1. Grupul de spioni al lui Tito exprimă nu voința popoarelor Iugoslaviei, ci voința imperialismului anglo-american, din care cauză el a trădat interesele țării și a lichidat independența politică și economică a Iugoslaviei.

Lupta împotriva ațățătorilor la un nou război mondial este de neconceput fără lupta împotriva elicii lui Tito. Este deci clară importanța internațională a acestei lupte.

2. „Partidul Comunist din Iugoslavia” în compoziția sa actuală, ajungând în mâinile dușmanilor poporului, a pierdut dreptul de a se numi partid comunist și nu este decât un aparat care îndeplinește însărcinările de spionaj ale elicii Tito, Kardelj, Rankovici și Djilas.

Lupta împotriva elicii Tito — împotriva acestor spioni și asasini plătiți — constituie datoria internațională a tuturor partidelor comuniste și muncitorești.

3. În lupta împotriva dictaturii fasciste a lui Tito, sarcina principală revine clasei muncitoare și popoarelor din Iugoslavia, în frunte cu comuniștii revoluționari.

Popoarele Iugoslaviei nutresc sincere sentimente de dragoste pentru Uniunea Sovietică, eliberarea lor, și doresc din tot sufletul să revină în marea familie a socialismului și democrației. Popoarele Iugoslaviei urăsc adânc elica titoistă de spioni și pe stăpânii ei — imperialismul anglo-american. Crește năzuința și lupta oamenilor muncii din Iugoslavia pentru răsturnarea uzurpatorilor fasciști.

Este o datorie a partidelor comuniste și muncitorești de a acorda ajutor din toate punctele de vedere clasei muncitoare și țărănimii muncitoare Iugoslave, care luptă pentru readucerea Iugoslaviei în lagărul democrației și socialismului.

4. Lupta împotriva regimului fascist al elicii lui Tito din Iugoslavia ia forme tot mai ascuțite: greve, rezistență pasivă, îndreptată mai ales împotriva mobilizării forțate la muncă, răspândirea manifestelor ilegale, sabotarea realizării planului de producție în fabrici și a colectărilor de stat etc. Muncitorii Iugoslavi văd tot mai clar că sporirea producției servește intereselor imperialismului și încep să recurgă la un sabotaj pasiv.

O condiție necesară pentru revenirea Iugoslaviei în lagărul socialist o constituie lupta activă a elementelor revoluționare, alături în fruntea P.C. din Iugoslavia cât și în afara lui, pentru renășterea partidului cu adevărat comunist, revoluționar, al Iugoslaviei, partid credincios marxism-leninismului, principiilor internaționalismului proletar și luptător pentru independența Iugoslaviei față de imperialism.

5. Clasa muncitoare din Iugoslavia și comuniștii care se află în fruntea ei trebuie să se bucure de solidaritatea largă a clasei muncitoare internaționale pentru construirea partidului lor. Activitatea comuniștilor Iugoslavi începe să ia o formă mai activă și mai coordonată.

Trebuie continuată cu și mai multă energie campania politică și ideologică de demascare a elicii titoiste. Politica antipopulară a acestei agenturi a imperialismului trebuie să fie condamnată în unanimitate de opinia publică mondială. Titoiștii tipă la toate răs-

crucile că sunt excluși din organizațiile democratice internaționale. Ei își tradează teama că nu-și vor mai putea continua cu succes acțiunea de spionaj și că vor fi concediați de stăpânii lor americani.

Să fim necruțători și intransigenți față de acești agenți mârșavi! Să nu găsească nicăieri nici cel mai mic punct de sprijin!

6. Fiecare partid comunist și muncitoresc va avea de îndeplinit sarcini extrem de importante în legătură cu întărirea vigilanței. Nu este vorba numai de membrii partidului, ci și de masa oamenilor muncii, care trebuie educați în spiritul vigilanței revoluționare. Vigilența maselor trebuie să ia forme organizatorice. Trebuie să demascăm și să stărpim în rândurile noastre elementele naționaliste burgheze și pe toți agenții imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde.

În țările de democrație populară capătă o deosebită importanță vigilența de stat — vigilența statului dictaturii proletariatului.

Se știe că în țările de democrație populară vechiul aparat de stat nu a fost sfărâmat dintr'odată, cum s'a întâmplat în timpul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Aceasta înseamnă că vigilența comunistilor în această direcție trebuie să fie deosebit de ascuțită. Partidele comuniste și muncitorești trebuie să tragă toate concluziile care decurg din procesul dela Budapesta al spionilor Rajk și Brankov.

Trebuie avut în vedere că, în ciuda grelei înfrângeri suferite de imperialismul anglo-american la procesul dela Budapesta, ei n'au renunțat la activitatea lor conspirativă și de spionaj în țările de democrație populară. Scopul conferinței ambasadurilor americane din țările din Răsăritul Europei, care a avut loc recent la Londra, a fost tocmai acela de a revizui activitatea agenturii americane în această parte a Europei în legătură cu procesul dela Budapesta. După cum marturisește presa occidentală, care nu mai ascunde ocupațiile diplomaților americani, la Londra s'a hotărât crearea unui centru de spionaj la Belgrad. În același timp, comisia Departamentului de Stat, prezidată de Allan Dulles, faimosul șef al serviciului de spionaj al Statelor Unite ale Americii, a elaborat „un program de activitate” pentru țările Europei răsăritene, program care conține „metode noi”.

Nu începe nicio îndoială că în această acțiune josnică rolul principal va fi rezervat vechilor spioni și agenți-provocatori din elita filoistă. Aceasta va încerca să folosească oameni de leapa lui Rajk, precum și cele mai nobile slăbiciuni și fisuri în rândurile partidelor și în aparatul de stat, elementele naționaliste nemulțumite și persoane cu un trecut dubios.

Este necesar să se țină minte mereu, după cum ne învață bolșevismul, că trebuie să se pună capăt nepăsării oportuniste ce decurge din presupunerea greșită că, pe măsură ce cresc forțele noastre, dușmanul ar deveni tot mai docil și mai inofensiv. Această presupunere este complet greșită. Trebuie să se țină minte că cu cât situația dușmanilor este mai disperată, cu atât mai mult vor înclina ei să recurgă la „mijloace extreme”.

La baza întăririi vigilanței trebuie să punem o intensă muncă educativă. Organul „Pentru pace traică, pentru democrație populară” a sintetizat în legătura cu aceasta sarcinile partidelor comuniste și muncitorești, în articolul „Să întărim vigilența revoluționară”.

„Marxism-leninismul ne învață că partidul clasei muncitoare va putea să-și cunoască dușmanul și să-l zdrobească prefund, sub orice mască s'ar ascunde el, numai dacă va ridica în mod sistematic nivelul politice și ideologic al cadrelor sale, dacă le va educa în spiritul intransigenței față de orice abateri dela linia marxism-leninismului, dacă va consolida rândurile sale din punct de vedere organizatoric, dacă va înlătura fără cruțare din partid elementele străine de acesta, dacă va demasca și va lichida la timp orice devieri naționaliste și revizioniste, ridicând nivelul conștiinței de clasă al clasei muncitoare și al tuturor oamenilor muncii”.

Un învățământ extrem de important, care decurge din experiența marelui Partid Bolșevic, este acela că pentru sporirea vigilanței trebuie să introducem o ordine bolșevică în propria noastră casă — partidul nostru. În această privință mijlocul principal este verificarea membrilor partidului. El a fost aplicat într-un șir întreg de partide din țările de democrație populară și a dat rezultatele cele mai pozitive. În partidul nostru, de pildă, în urma verificării

¹ „Pentru pace traică, pentru democrație populară” nr. 19 (46) din 22 Septembrie 1949.

lor, care mai continuă și în momentul de față, sunt excluse din rândurile sale elementele străine și dușmănoase care au pătruns în partid în perioada când partidul a crescut rapid numeric. Este neîndoielnic că această măsură va îngreuna considerabil încercările dușmanului de a găsi puncte de sprijin în partidul nostru.

Partidele comuniste și muncitorești trebuie să întărească vigilența ideologică a membrilor lor. Ele trebuie să dea dovadă de o adevărată intransigență bolșevică față de toate devierile dela internaționalismul proletar, să intensifice munca ideologică de educare a comunistilor în spiritul devotamentului față de internaționalismul proletar, al intransigenței față de orice abateri dela principiile marxism-leninismului, în spiritul devotamentului față de democrația populară și socialism, față de frontul socialist internațional în frunte cu U.R.S.S.

În știință, literatură, pictură, în muzică, în cinematografie se cere o vigilență ascutită, o atitudine intransigentă față de orice tendință străină de clasa muncitoare, față de propaganda cosmopolitismului.

Să ridicăm și mai sus steagul biruitor al internaționalismului proletar, dezvoltând dragostea pentru Uniunea Sovietică — prima țară a socialismului, baza mișcării revoluționare mondiale, reazimul principal al luptei pentru pace și pentru libertatea popoarelor — dragostea pentru marele Partid Bolșevic, forța conducătoare a mișcării revoluționare mondiale, și pentru genialul învățător al omenirii muncitoare și conducătorul luptei popoarelor pentru cauza păcii și a socialismului, tovarășul Stalin.

„Scântea” nr. 1.600
din 6 Decembrie 1949.

LUPTA PENTRU PACE, SARCINĂ CENTRALĂ A PARTIDULUI NOSTRU

Expunere în fața activului de partid
8 Decembrie 1949

Tovarăși și tovarăse,

Am primit însărcinarea din partea Biroului Politic al Comitetului Central de a prezenta în fața activului de bază al partidului directivele trasate de Biroul Politic cu privire la sarcinile care decurg pentru partidul nostru din hotărârile luate la Consfătuirea Biroului Informativ care a avut loc în cea de a doua jumătate a lunii Noiembrie 1949 în Ungaria.

După cum ați aflat din ziare, Consfătuirea a avut la ordine de zi trei puncte :

Lupta pentru pace, lupta pentru unitatea clasei muncitoare și lupta împotriva bandei de spioni și asasini a lui Tito.

Între aceste trei puncte ale ordinei de zi există o strânsă legătură. Lupta pentru unitatea clasei muncitoare cât și lupta împotriva bandei Tito-Rankovici sunt legate în mod direct de lupta pentru pace, care, după cum arată raportul tovarășului Suslov și rezoluția asupra acestui raport, constituie în prezent centrul activității mișcării revoluționare din întreaga lume.

La această Consfătuire s'au lămurit și mai mult, printr-o analiză profundă, cele două linii în politica internațională: linia lagărului democrației și socialismului, lagărul păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, și linia lagărului imperialistilor, lagărul provocatorilor unui nou război, în fruntea cărora se află Statele Unite ale Americii.

Documentele Consfăturii Biroului Informativ subliniază marea însemnătate a luptei pentru apărarea păcii, pentru viitorul cuceririi

pentru suveranitatea și independența popoarelor amenințate de imperialiști, arată că mișcarea revoluționară internațională, clasa muncitoare din întreaga lume trebuie să privească cu încredere în viitor, demonstrând că în timp ce frontul democrației și socialismului, frontul pacii, crește și se întărește, lagărul imperialismului slăbește tot mai mult.

S-a aratat în acești timp că activitatea din ce în ce mai febrilă pe care o desfășoară lagărul imperialist nu trebuie să creeze nimeni impresia că acest lagăr s-ar mări. Dimpotrivă, însuși caracterul febril al acestor pregătiri constituie o mărturie a slăbiciunii lagărului imperialist. În ultimii doi ani, lagărul imperialismului a slăbit din ce în ce mai mult noi țări s-au desprins din lanțul său, îngustând posibilitățile sale de exploatare, posibilitățile sale de ieșire din criza și ascuțind tot mai mult contradicțiile sale interne și externe. Cu toate pregătirile febrile de război care se fac în lagărul imperialist, forțele pacii cresc cu mult mai repede, ridicând în calea uneltirilor ațățătorilor la război o barieră din ce în ce mai puternică și mai greu de trecut.

Expresia cea mai puternică a întăririi lagărului pacii este avântul tot mai mare al Uniunii Sovietice, care se află în fruntea întregului lagăr al pacii, în fruntea luptei împotriva ațățătorilor la război. Faptul că în Octombrie anul acesta producția lunară a industriei sovietice a înțrecut cu 50% producția dinainte de război, munca plină de eroism a oantelor muncii sovietice, a stahavovștilor, asigurând îndeplinirea maiestrie de fierm a planului cincinal de după război, a întărit cu numai puterea marilor Țări a Socialismului, ci și forța întregului lagăr al pacii, în fruntea căruia se afla Uniunea Sovietică.

Întărirea continuă a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, succesele țărilor de democrație populară, formarea Republicii Populare Chineze, a Republicii Democratice Germane, comunicatul „Tass” despre energia atomică, creșterea mișcării antiimperialiste și de eliberare națională în țările capitaliste și în colonii sunt fapte care arată o mare întărire a forțelor organizate ale democrației și socialismului. Mișcarea partizanilor pacii a luat o mare dezvoltare. A apărut pentru prima oară un puternic front organizat al pacii, condus de Uniunea Sovietică.

Cu toate acestea, ar fi greșit și primejdios pentru cauza pacii să se subaprecieze pregătirile febrile ale puterilor imperialiste, în frunte

cu Statele Unite ale Americii și Anglia, în vederea provocării unui nou război. Dimpotrivă, trebuie să avem tot timpul în vedere că pe măsura ce forțele imperialiștilor slăbesc, pe măsura ce se ascute criza economică, pe măsura ce sfera de influență a imperialismului se îngustează, politica imperialiștilor devine tot mai aventuroasă și nebunia războinică îi cuprinde din ce în ce mai mult. De aceea documentele Consfătuirii subliniază necesitatea ridicării vigilenței clasei muncitoare și detașamentului său de avangardă — partidul — și necesitatea mobilizării clasei muncitoare și a celor mai largi mase populare pentru a împiedica pe imperialiști să-și realizeze încercările de a provoca un nou război.

Nu mai cea mai mare vigilență și hotărâre a popoarelor va duce la prăbușirea planurilor criminale ale ațățătorilor la un nou război.

Documentele Consfătuirii Biroului Informativ al partidelor comuniste și muncitorești reprezintă o puternică armă de luptă a oantelor muncii din întreaga lume împotriva ațățătorilor la război, împotriva dușmanilor democrației și progresului. Ele au o mare putere mobilizatoare, organizatoare și constituie un îndreptar pentru politica tuturor partidelor comuniste și muncitorești din întreaga lume.

Publicarea acestor documente contribuie la risipirea noilor griji pe care ațățătorii la un nou război îi răspândesc deasupra tuturor țărilor; ele au avut darul să alea o lovitură puternică planurilor prădătoare ale imperialismului anglo-american. Rezoluțiile Biroului Informativ dau milioanele de barbați, femei și tineri, care au cunoscut grăzaviile celor două războaie mondiale, convingerea că, unindu-și forțele, ei vor putea să-și cântărească un viitor mai luminos pentru ei, pentru copiii lor.

Aceste documente întăresc încrederea oantelor muncii că forțele luminoase ale progresului, ale pacii, ale democrației și ale socialismului vor învinge forțele întunecului, vor învinge pe imperialiști ațățători de război, dușmanii ai libertății și ai independenței popoarelor.

Consfătuirea a aratat că sarcina centrală a partidelor comuniste și muncitorești în momentul de față, atât în țările capitaliste cât și în țările de democrație populară, având în vedere condițiile deosebite pe care le are clasa muncitoare în aceste țări, este mobi-

lizarea maselor la lupta în vederea asigurării unei păci trainice și îndelungate. Acestei sarcini trebuie să i se subordoneze toată activitatea partidelor comuniste și muncitorești.

În țara noastră, sarcina partidului de a construi socialismul, sarcina de a îndeplini planurile de stat, sarcina de a mări producția, sarcina de îmbunătățire a stării materiale a poporului muncitor, sarcina de ridicare a nivelului cultural și politic al celor ce muncesc, trebuie strâns legate de sarcina centrală: *lupta pentru pace*.

În țara noastră există cele mai largi posibilități de tranziție: marea a luptei pentru pace într-o uriașă mișcare de masă pentru pace.

În țara noastră puterea se află în mâinile clasei muncitoare, care este forța conducătoare a luptei pentru pace, împotriva imperialismului.

Marea majoritate a poporului nostru a simțit din plin ce înseamnă războiul. Bărbați, femei și tineri urâsc pe ațățătorii la război, pe aceia care vor din nou să atace zăbranicul negru asupra a milioane de familii.

Poporul nostru muncitor construiește socialismul și este hotărât să așeze pacea, securitatea și independența națională.

Politica guvernului nostru, a statului nostru corespunde acestor aspirații de pace și intereselor vitale ale majorității covârșitoare a poporului nostru, dornic să asigure un viitor luminos milioanelor de copii, tineri, bărbați, femei. Republica Populară Română, prin politica ei externă, joacă rolul de factor activ al frontului păcii, condus de Uniunea Sovietică.

Dacă partidul nostru va ști să folosească acest interes cald al majorității poporului nostru pentru pace, dacă vom ști să transformăm întregul popor muncitor într-o forță activă de luptă pentru pace, dacă vom lua toate măsurile pentru a nu permite agenților imperialismului să slăbească rândurile clasei muncitoare și încrederea ei în propriile forțe, atunci vom putea îndeplini cu succes și toate sarcinile care stau în fața noastră.

Dacă vom ști să descriem poporului muncitor figura bidoasă a ațățătorilor la un nou război, dacă vom ști să explicăm celor mai largi mase populare scopurile criminale urmărite de cuceririle imperialiste prin politica lor războinică, dacă vom ști să mobilizăm mase populare tot mai largi pentru realizarea sarcinilor istorice,

de construire a socialismului, de îndeplinire a planului de stat, de mărire a producției, atunci vom îndeplini cu cinste sarcina pe care a pus-o Consfătuirea Biroului Informativ de a intensifica lupta pentru pace, împotriva provocărilor de război — imperialismul anglo-american.

Luptând pentru pace, noi luptăm pentru interesele poporului nostru pe țărâm politic și economic, pentru viitorul nostru și al copiilor nostri, pentru putința de a construi în mod nestăglerit socialismul la noi în țară.

În fața Consfătuirii Biroului Informativ, partidul nostru a pornit la mobilizarea maselor largi în lupta pentru pace.

Până astăzi, numărul aderenților din R.P.R. la acțiunea pentru pace se ridică la circa 7.000.000 de oameni, care au luat parte la numeroase întruniri, meetinguri, conferințe consacrate luptei pentru pace. În rândurile populației au fost răspândite în număr mare publicațiile și literatura de propagandă împotriva ațățătorilor imperialismului la un nou război. Peste 150.000 de agitatori ai partidului și ai organizațiilor de masă au participat la munca de lămurire dela om la om și de mobilizare la lupta pentru pace a celor ce muncesc.

Dar realizările în această direcție nu răspund nici pe departe sarcinilor puse de Consfătuirea Biroului Informativ. Noi trebuie să transformăm acest început de mișcare de luptă pentru pace într-o uriașă mișcare, care să cuprindă cele mai largi mase populare din țara noastră.

Realizările noastre pe țărâm politic, economic și cultural constituie cel mai de preț apor la întărirea frontului păcii, condus de Uniunea Sovietică. Fiecare succes în înțelegerea socialistă, fiecare tonă de oțel în plus, fiecare procent de depășire a planului în industrie și agricultură, fiecare școală nouă, fiecare spital, fiecare maternitate, fiecare măsură luată pentru întărirea forțelor fizice și morale ale poporului, pentru întărirea Republicii noastre, contribuie la întărirea forțelor păcii și ale democrației.

Tovarăși și tovarăse,

Partidul clasei muncitoare are rolul de conducător și organizator al luptei întregului popor pentru pace. De aceea întărirea partidului e o condiție esențială de întărire a forțelor păcii.

În munca noastră pentru întărirea partidului am realizat succese serioase în primul rând pe linia verificării rândurilor partidului și a curățirii sale de elementele dușmănoase sau străine de clasa muncitoare. Trebuie să recunoaștem — și aceasta o arată cu prisosință rezultatele verificării — că noi am dat dovada de o slabă vigilență revoluționară, iar o serie de organizații ale partidului au pierdut vigilența cu desăvârșire. Verificarea a scos la iveală o serie de abateri dela principiile fundamentale ale construcției partidului. Sa ne amintim de metodele adăun greșite de primire în masă a membrilor noi de partid, metode datorită cărora au pătruns în partid numeroase elemente mic-burghize, influențând în rău compoziția socială a partidului. Au pătruns în partid o serie de elemente legionare, elemente certate cu linia partidului, oportuniste, carieriste, care, desigur, nu au venit degeaba în partid. Această infiltrație a făcut posibilă o serie de manifestări care nu au nimic comun cu linia și direcțiile partidului nostru, cu spiritul partinic și disciplina de partid, manifestări care nu pot fi puse numai pe seama nivelului teoretic și politic scăzut al membrilor partidului nostru. Fără îndoială că asemenea manifestări n'ar fi putut avea loc dacă am fi fost atenți, dacă toate organizațiile de partid ar fi atras în partid numai partea cea mai conștientă din rândurile oamenilor muncii. Că am deschis porțile partidului, nu am făcut rău. Rău a fost că nu s'a făcut seama de faptul că odată cu elementele cinstite muncitorești vor pătrunde în partid, folosind și ea noastră de vigilență, și elemente care n'au nimic comun cu partidul și cu clasa muncitoare.

Cu toate lipsurile acțiunii de verificare, partidul nostru a obținut succese care merită să fie subliniate. În primul rând, verificarea a constituit o înaltă școală atât pentru partid, cât și pentru clasa muncitoare. În al doilea rând, verificarea a trezit vigilența revoluționară a partidului, care cu ajutorul clasei muncitoare a descoperit și înlăturat din rândurile sale elementele străine și dușmănoase. În al treilea rând, prin descoperirea și înlăturarea elementelor dușmănoase și străine, cu ajutorul activ al părții celei mai conșiente a proletariatului, partidul s'a întărit considerabil și și-a întărit influența, autoritatea și legăturile sale în rândurile oamenilor muncii dela orașe și sate. Totuși, nu trebuie să ne facem iluzii, cu toate că s'a muncit stăruitor pe această linie, nu putem să spunem că nu au mai rămas chiar și după verificare anumite elemente

care nu au ce căuta în partidul nostru. De aceea vigilența continuă, asigurarea curățirii rândurilor partidului trebuie să fie o lege a activității organelor și a organizațiilor de partid de jos până sus.

Trebuie să luăm curs hotărât spre îmbunătățirea compoziției sociale a partidului.

Datorită creșterii influenței și prestigiului partidului în urma verificării rândurilor sale, numărul acelor care doresc să intre în partid a crescut considerabil. Vom deschide porțile pentru oameni ai muncii care s'au ridicat la nivelul luptătorului revoluționar, hotărâți să lupte în rândurile partidului clasei muncitoare, gata să îndeplinească orice sarcină pe care i-o va încredința partidul.

Pentru a întări compoziția socială a partidului vor trebui atrase în partid cele mai bune elemente din rândurile clasei muncitoare, elemente cinstite, devotate, legate de partid, care s'au evidențiat atât în domeniul producției cât și în îndeplinirea sarcinilor date de partid. Aceste elemente vor trebui pregătite cu grijă și pricepere și ridicate la muncă de răspundere, potrivit cu meritele lor și felul cu care se achită de sarcini. Întărirea partidului nostru este chezașa victoriilor viitoare ale partidului, a succesului în organizarea și conducerea luptei partidului nostru pentru pace.

Unitatea și coeziunea interioară a partidului trebuie întărită continuu prin aplicarea consecventă — în fapte și nu în vorbe — a liniei și hotărârilor partidului în domeniul muncii organizatorice de partid, în domeniul muncii politice de masă, în domeniul propagandei de partid, în domeniul muncii de stat.

Trebuie continuu întărită disciplina de partid, simțul de răspundere al membrilor de partid, conștiința lor revoluționară. Orice șovăială în această privință constituie o slăbire a unității partidului, a puterii sale de luptă, a capacității sale de realizare a sarcinilor.

Trebuie întărită vigilența revoluționară; dar întărirea vigilenței nu trebuie să însemne simple declarații despre vigilență. A întări vigilența înseamnă a combate oricare manifestare din partea dușmanului, a lua asemenea măsuri care să prevină orice încercare a dușmanului de a împiedica realizarea sarcinilor pe care Partidul nostru le pune clasei muncitoare.

Fiecare organizație de partid, fiecare membru de partid în parte trebuie să prevadă ce ar putea întreprinde dușmanul în sectorul respectiv de activitate, cum ar putea să ne împiedice în îndeplinirea sarcinilor puse de partid. Nu e greu de conceput în direcție și în ce loc ar putea dușmanul să ne lovească. El va căuta îndeosebi punctele slabe ale activității noastre. Deci sarcina noastră este a le descoperi și a lua din timp măsurile corespunzătoare.

Dușmanul va căuta să se infiltreze în rândurile noastre. Deci trebuie prevăzută acest lucru, trebuie dusă o muncă de lămurire și educare revoluționară a membrilor de partid, trebuie avut grijă, acolo unde se potrec asemenea cazuri, să se mobilizeze întreaga organizație de partid, care să fie lămurită asupra cazurilor concrete, pentru că aceasta înseamnă o întărire considerabilă a luptei organizației respective de partid împotriva dușmanilor partidului nostru.

Trebuie combătută și lichidată atitudinea înăpăcuitoare liberală în rândurile noastre față de răspânditorii de șvonuri, care urmăresc să desorienteze clasa muncitoare, să slăbească încrederea în partid și legăturile sale cu masa; trebuie combătută și lichidată pălăvrăgeala mic-burghieză la care se dedau unii membri de partid ușurînți în ceea ce privește păstrarea secretului de partid.

Cuii membri de partid nu numai că au o atitudine oportunistă, liberalistă față de răspânditorii de șvonuri, dar se fac ei înșiși colportorii lor, ducând mai departe șaptele. Cei care procedează așa, nu-și îndeplinesc îndatoririle de membru de partid. Cei care nu iau atitudine împotriva șvonurilor, care au o atitudine înăpăcuitoare, oportunistă, liberală față de răspânditorii de șvonuri, care le privește ușuratic, aceluia le lipsește simțul de răspundere: ei trebuie combătuți cu toată hotărîrea.

Este necesar ca organizațiile noastre de partid să prelucereze învățămintele procesului bandei de spioni a lui Rajk, ca și a lui Costov, care arată nu numai scopurile, dar și mijloacele prin care dușmanul acționează.

Experiența Partidului celor ce muncesc din Ungaria, a Partidului Comunist Bulgar în acest domeniu trebuie să fie conside-

rată cu un bun al nostru, al tuturor, trebuie să fie folosită în interesul întăririi partidului nostru.

Să nu considerăm că asemenea fenomene, asemenea manifestări, asemenea elemente dușmănoase se găsesc numai în celelalte țări de democrație populară. Și în rândurile noastre, și în Republica noastră Populară se pot găsi asemenea monstri. Ei trebuie descoperiți și vor fi descoperiți și lăși de partid cu toată hotărîrea. Dacă vrem să ridicăm vigilența noastră, trebuie ca fiecare activist, fiecare membru de partid să studieze în mod amănunțit procesul care a avut loc în Budapesta și acela care are loc acum la Sofia. Aceasta ne va da înarma, ne va ține trează atenția față de elementele dușmănoase, ne va ajuta să le descoperim la timp, să le înlăturăm din mijlocul nostru, să le împiedicăm să slăbească rândurile noastre.

Așa dar, una din sarcinile principale ale partidului nostru este de a întări permanent vigilența revoluționară, de a demasca și stărpi elementele naționaliste burgheze și agenții imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde, sub orice formă s'ar manifesta.

O sarcină strâns legată de cele de mai sus este învățarea noilor idei ideologice în rândurile partidului nostru, de educare a membrilor de partid în spiritul devotamentului față de internaționalismul proletar, în spiritul intransigenței față de orice abateri dela principiile marxism-leninismului, în spiritul devotamentului față de democrația populară și socialism.

A munci pentru ridicarea nivelului politic și ideologic al membrilor de partid înseamnă a întări unitatea partidului, a întări disciplina de partid și vigilența revoluționară a membrilor de partid și a asigura înfăptuirea cu succes a sarcinilor partidului.

Educarea membrilor de partid și a tuturor categoriilor muncii în spiritul urii neîmpăcinate împotriva provocărilor de război și uneltelor lor, împotriva claselor exploatare, împotriva aceluia care răspândește șvonuri dușmănoase, împotriva aceluia care caută să împiedice construirea socialismului în țara noastră — este sarcina fiecărei organizații de partid și a fiecărui membru de partid în parte.

Tovarăși și tovarăse.

Lupta pentru întărirea partidelor comuniste și muncitorești și a întregului front al socialismului și al păcii, așa cum ne arată

Rezoluțiile Consfătuirii Biroului Informativ, este indisolubil legată cu lupta împotriva bandei de asasini și spioni Tito-Rankovici și agenților lor din țara noastră.

A lupta pentru pace, pentru democrație și socialism, înseamnă a lăsa fără cruțare în asemenea creațiuni, care devin slugile acestor bande a lăsa fără cruțare în agenții plătiți sau neplătiți ai acestor bande de spioni și trădători ai agenților imperialiste.

Trădătorii iugoslavi, din ordinul imperialistilor, încearcă să creeze în țările de democrație populară bande complotiste, alcătuite din elemente fasciste-reacționare, pentru a înfaptui în aceste țări o lovitură de stat contrarevoluționară spre a le desparți de U.R.S.S. și a le subordona imperialismului.

De aceea lupta împotriva efiei Tito-Rankovici — unealta provocatorilor imperialiști ai războiului — e o sarcină a tuturor partidelor comuniste și muncitorești.

Partidul nostru trebuie să ia în considerare și faptul că pe teritoriul Republicii noastre trăiește o populație destul de numeroasă de naționalitate sârbă. Această populație se bucură de drepturi politice, economice și culturale egale cu ale poporului român. Ea se bucură de cele mai largi libertăți democratice, are școli în limbă proprie, presă și literatură în limbă proprie.

Partidul și guvernul fac eforturi continue pentru ridicarea nivelului material și cultural al acestei populații. Noi trebuie să ne preocupăm sistematic de educarea populației muncitoare sârbe în spiritul devotamentului pentru R.P.R., în spiritul internaționalismului proletar și al dragostei pentru Uniunea Sovietică. Populația muncitoare sârbă, în întregul ei, trebuie să fie o forță activă în lupta împotriva bandei de spioni și asasini a lui Tito-Rankovici.

Banda Tito-Rankovici caută să infiltreze în rândurile acestei populații pe agenții ei plătiți. Noi trebuie să obținem ca poporul muncitor român și naționalitățile conlocuitoare, inclusiv populația muncitoare sârbă din R. P. R., să formeze un zid de nepătruns pentru agenții criminalei efiei de spioni și asasini a lui Tito.

Lupta împotriva uneltirilor criminale ale bandei Tito-Rankovici înseamnă nu numai apărarea independenței și suveranității statului nostru împotriva imperialismului, dar înseamnă totodată și un ajutor efectiv pentru popoarele iugoslavi, încătușate de regimul fascist al lui Tito-Rankovici.

În Rezoluția Biroului Informativ se arată că una din sarcinile principale ale partidelor comuniste și muncitorești este întărirea vigilentei revoluționare în rândurile lor, demascarea și stăpîrea elementelor naționaliste-burghize și a agenților imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde.

Pornind de la aceste indicații, organizațiile noastre de partid trebuie să intensifice lupta împotriva naționalismului, sovinișmului, împotriva antisemitismului, pentru întărirea frăției între poporul român și naționalitățile conlocuitoare.

De asemenea trebuie demascată activitatea Văfașului și a anumitor secte puse în slujba așătorilor de război, care încearcă să abată masele de la construirea socialismului, de la lupta pentru pace.

Lupta pentru pace înseamnă lupta împotriva acestor dușmani, care caută să slăbească unitatea, combativitatea și vigilența muncitorilor.

Tovarăși și tovarășe.

Am arătat mai sus însemnatatea pe care o prezintă pentru cauza păcii munca de întărire a partidului. Să trecem la o altă sarcină de seamă pusă în fața noastră de Consfătuirea Biroului Informativ, aceea a întăririi continue a unității clasei muncitoare.

Noi am realizat unitatea politică a clasei muncitoare, am lichidat sciziunea în rândurile ei. Aceasta are o însemnată nu numai internă, dar și internațională, prin puterea exemplului pe care-l oferă experiența noastră.

Dar, tovarăși, noi nu ne putem mulțumi cu aceasta. Trebuie să continuăm munca noastră de întărire a unității clasei muncitoare, în sensul ridicării nivelului conștiinței clasei muncitoare, astfel ca ea să acționeze, în întregul ei, ca o clasă conducătoare.

Întărirea unității clasei muncitoare este legată de dezvoltarea spiritului de critică și autocritică, de respectarea și cultivarea prin spiritul democrației muncitorești în sânul organizațiilor sindicale și al altor organizații de masă ale oamenilor muncii. Trebuie să reamintim, tovarăși, că încă suntem departe de ceea ce se înțelege prin dezvoltarea spiritului de critică și autocritică. Critica și autocritica are adeseori un caracter formal, declamativ. Sunt numeroase cazurile în organizațiile de partid și de masă, când critica este înăbușită, iar autocritica aproape inexistentă. De unde vine

aceasta, tovarăși? Parerea mea este că vine dela acei activiști de partid care suferă de îngâmfare, au o atitudine disprețuitoare față de muncitori, împiedică clasa muncitoare de a se folosi de dreptul la critică, și — ceea ce este mai important — nu înțeleg sau nu vor să înțeleagă ce forță extraordinară reprezintă pentru partidul nostru critica și autocritica când muncitorimea este preocupată de lipsurile muncii noastre, ne arată greselile noastre și ajută partidul să le înlăture. Să nu ne fie frică să primim criticile muncitorilor ale membrului de partid de rând. Avem multe lucruri de învățat! Dacă vin muncii buni în această privință, vom ajuta clasa muncitoare să se folosească de arma criticii și autocriticii, care constituie o extraordinară forță mobilizatoare, un mijloc puternic de ridicare a conștiinței politice a clasei muncitoare, de întărire a legăturilor partidului cu clasa muncitoare și de rezolvare a sarcinilor de bază ale partidului nostru.

Un rol extrem de important în întărirea unității clasei muncitoare îl joacă sindicatele. Sindicatele au un rol însemnat în educarea oamenilor muncii în spiritul unității proletare, în spiritul solidarității internaționale, în cuprinderea întregii mase salarialelor în organizațiile sindicale pentru activizarea lor în lupta pentru pace. Sindicatele trebuie să devină — sub conducerea partidului — pivotul principal al mișcării partizanilor pași în țara noastră.

Întărirea continuă a unității clasei muncitoare este o condiție neapărat necesară pentru îndeplinirea sarcinilor centrale ale partidului și proletariatului, de întărire a luptei pentru pace.

Tovarăși

Partidul nostru are marea sarcină de a munci neobosit pentru întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Munca partidului nostru la toate trebuie dusă cu cea mai mare conștiinciozitate și seriozitate. Sunt cazuri când membri de partid și organizații de partid se îndepărtează dela linia partidului, nu aplică în practică hotărârile partidului și fac în felul acesta un mare rău, pentru că îndepărtează țărănimea săracă și mijloacă de clasa muncitoare, de partidul nostru.

Va trebui, tovarăși, ca fiecare comunist să studieze amănunțit condițiile sectorului de muncă cel este dat, pentru a duce munca

la țară cunoscând care e situația, care e compoziția socială acolo, ce reprezintă țărănimea săracă și mijloacă, ce frământă această masă țărănească, cum putem să înțărăm legăturile cu ea, să ținem cât mai bine asupra politicii partidului nostru: în ce constă activitatea dușmanului pe teren, adică ce metode întrebuițuiează, în ce constă manevrele lui, care sunt părțile slabe de unde trebuie apucat dușmanul pentru a-l înfrânge. Va trebui, deci, să studiem situația amănunțit, temeinic, cu răbdare, să nu ne prezentăm în fața țărânilor muncitoare cu declarații goale, deoarece așa nu vom putea convinge țărânul muncitor.

Victorii ușoare nu se pot câștiga. Nu ne putem mulțumi cu generalități, cu simpla repetare a lozincii despre alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare. Să studiem amănunțit cele mai mici detalii. De multe ori un lucru care pare neînsemnat poate avea importanță hotărâtoare în activitatea noastră pe linia întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Se mai fac multe greseli în distingerea elementelor aparținând diverselor grupe sociale la sate. Avem destul tovarăși care au studiat, au citit, care ar putea să ne dea citate întregi despre problema țărănească, dar cum ajung în sectorul țărănesc schivapată, se împiedică, nu știu să aplice în viață cele învățate, pentru că au studiat în mod abstract, fără legătură cu problemele care frământă țărănimea noastră; nu s'au gândit în mod temeinic cum trebuie să lucreze în rândurile țărânilor muncitoare.

A munci permanent pentru întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare înseamnă a lupta pe tot timpul săracii și mijloacă, care reprezintă majoritatea țărânilor noastre, împotriva chiaburilor.

Linia chiaburimii este de a izola țărănimea muncitoare de clasa muncitoare, de a slăbi alianța dintre proletariat și țărănimea săracă și mijloacă, de a împiedica partidul să înlăture călășii transformarea socialistă a agriculturii, de a împiedica partidul să atragă în masă cele mai largi ale țărânilor muncitoare în mișcarea de luptă pentru pace.

Sarcina partidului este de a zadărnici încercările chiaburimii, care caută să slăbească alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Chiaburimea trebuie izolată de masele țărânilor muncitoare. Trebuie lichidată influența pe care o mai exercită astu-

pra unei anumite păături a țărănimii muncitoare. Aceasta este conștiința esențială a înținerii alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare.

În înfăptuirea practică a liniei politice, economice și sociale a partidului și a guvernului trebuie aplicate pe linie de partid, pe linia organizațiilor de masă și pe linie de stat măsurile care să ducă la apropierea tot mai mare a majorității covârșitoare a țărănimii, adică a țărănimii sărace și mijlocie de clasa muncitoare, măsuri care să ducă la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, la întărirea influenței partidului în cele mai largi mase populare.

Sarcina care a fost pusă în Congresul Biroului Informativ de a organiza o mișcare de masă a luptei pentru pace trebuie să se aplice cu deosebită stăruință la sate. Avem la sate largi posibilități pentru a ridica țărănimia împotriva ațățătorilor la război. Țăranul nostru muncitor va înțelege bine rostul luptei pentru pace, împotriva ațățătorilor la război, dacă ne vom duce și-i vom explica scopurile urmările de imperialism, muncind stăruitor, mergând cu munca dela om la om, din casa în casă, în adunări, în meetinguri. Cei mai buni agitații, propagandiști să-i atuncim în această bătaie.

Punând în centrul activității partidului nostru lupta pentru pace, noi vom realiza și celelalte sarcini ale partidului încă mai bine, vom apropia clasa muncitoare de țărănimia muncitoare, vom întări alianța dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare și vom întări influența partidului asupra țărănimii.

În aceasta bătaie trebuie atrași învătătorii, care — după cum se știe — au influență în sat. Marea masă a credincioșilor trebuie și ea atrasă în acțiunea pentru pace, împotriva ațățătorilor de război.

Cu alte cuvinte, să ajungem să stabilim o astfel de atmosferă și stare de spirit în țara noastră, în marea majoritate a poporului nostru, care să ne permită să facem față cu cinste sarcinilor care ne revin în cadrul lăgărului păcii.

Tovarăși și tovarăse,

Sarcina noastră este de a munci și mai perseverent pentru întărirea organizatorică și lăgirea mișcării partizanilor păcii, între-

ținând în această mișcare noi și tot păături ale țărănimii muncitoare și țărănimii muncitoare o înținer mișcare a întregului popor muncitor. Sarcina trebuie să-i corespundă măsurii organizatorice noi în vederea întăririi și lăgării mișcării partizanilor păcii. Comitetul permanent pentru apărarea păcii trebuie să treacă la înfăptuirea de comitete de luptă pentru pace în fiecare sat, în fiecare sat, plasă, întreprindere, instituție, școală, cartier etc. Acești comitete largi vor cuprinde membrii de partid, membrii organizațiilor sindicale, organizațiilor de femei, organizațiilor de tineret, sportive etc. și oameni neorganizați, fără deosebire de naționalitate și credință religioasă, elemente cinsile, cu autoritate în masă — fruntași în producție, tehnicieni, profesori, funcționari, oameni de știință, scriitori, artiști, profesori, invalizi de război, văduve de război — toți cei ce au suferit de pe urma războaiului și sunt hotărâți să lupte activ împotriva pregătirilor unui nou război.

Comitetele pentru apărarea păcii din întreprinderi, instituții, cartiere și sate trebuie să se constituie pe baza propunerilor oamenilor muncii, adică să fie propuse de jos și supuse aprobării în cadrul adunărilor largi de masă.

Toate organizațiile de masă — sindicatele, Comitetele Provizorii, U.T.M., U.F.D.R., A.R.L.T.S., Frontul Pugărilor, U.P.M., C.D.E. — precum și căminele culturale, Societatea pentru răspândirea științei, organele de presă, institutele de cultură și învățământ, trebuie să pună la baza muncii lor participarea cea mai activă la lupta pentru pace.

Astfel mișcarea pentru pace nu trebuie să se limiteze numai la acțiuni de suprafață, care au un rol important — fără îndoială — în cadrul acestor comitete, dar în aceste comitete trebuie să fie reprezentate masele cele mai largi, întregul popor muncitor.

O atenție mare trebuie dată în lupta pentru pace femeilor și tineretului. E necesară antrenarea acelor păături care nu fac parte din organizațiile de masă.

Comitetele pentru pace din instituții și întreprinderi vor avea un rol coordonator în lupta pentru pace și folosită vor desfășura o largă activitate proprie: conferințe, consfățiri, răspândire de materiale etc.

E necesară folosirea celor mai variate forme în lupta pentru pace: agitația dela om la om, folosirea cinematografului, a radio-

difuziunii, legarea tuturor manifestărilor publice (conferințe, congrese) de lupta pentru pace.

O sarcină importantă a acestor comitete este popularizarea prin toate mijloacele a rolului conducător al Uniunii Sovietice în lupta pentru pace.

O parte integrantă a luptei pentru pace e educarea ostașilor armatei noastre în spiritul dragostei pentru pace, al urii împotriva ațățătorilor la război, al dragostei patriotice pentru R.P.R., al dragostei și devotamentului pentru U.R.S.S., al internaționalismului proletar. Ostași și ofițeri noștri trebuie să fie conștienți de misiunea mareașă a armatei noastre, care stă de veghe ca apărătoare a cuceririlor democratice ale poporului nostru muncitor, a independenței și suveranității noastre naționale și a păcii.

Organizațiile partidului nostru trebuie să privească lupta pentru pace, împotriva ațățătorilor la război și slugilor lor, ca o sarcină centrală a activității lor.

Rolul organizator al partidelor comuniste și muncitorești e arătat cu toată claritatea în Rezoluția Biroului Informativ „Apărarea păcii și lupta împotriva ațățătorilor la război”:

„De energia și inițiativa partidelor comuniste depinde în mare măsura rezultatul luptei gigantice pentru pace, ce ia un avânt tot mai mare; de comuniști, ca luptători de frunte, depinde în primul rând să transforme posibilitatea zădărnicii planurilor ațățătorilor la război în realitate.

Forțele democrației, forțele partizanilor păcii, sunt cu mult superioare forțelor reacțiunii. Acum sarcina este de a mări și mai mult vigilența popoarelor față de ațățătorii la război, de a organiza și uni strâns masele largi populare pentru apărarea activă a cauzei păcii, în numele intereselor vitale ale popoarelor, în numele vieții și libertății lor”¹.

Lupta pentru pace, împotriva provocatorilor la război, pentru independența națională a popoarelor, e una din sarcinile centrale ale întregii acțiuni de sărbătorire a tovarășului Stalin, genialul conducător al frontului mondial al forțelor păcii, învățătorul oamenilor muncii din întreaga lume.

Tovarășul Stalin a închinat întreaga sa viață luptei pentru

pace, pentru binele omenirii, pentru frăția între popoare, pentru victoria socialismului și comunismului.

Manifestările prilejuite de această măreață sărbătorire au căpătat caracterul unei mișcări de masă; tineri, bătrâni, femei, bărbați, pionieri își exprimă dragostea și recunoștința față de tovarășul Stalin, în nenumărate scrisori și daruri.

Poeți, scriitori, pictori, sculptori, muzicieni și-au pus tot talentul pentru a exprima în operele lor sentimentul de dragoste fierbinte a poporului nostru muncitor față de tovarășul Stalin.

Pentru poporul nostru muncitor, ca și pentru oamenii muncii din întreaga lume, Stalin înseamnă pace, Stalin înseamnă libertate, progres, independență națională, Stalin înseamnă socialism.

În încheiere, tovarăși, considerăm că avem dreptul să privim cu încredere viitorul, pentrucă reprezentanții forțelor organizate a peste 800.000.000 de oameni, pentrucă popoarele sunt împotriva războiului, pentrucă ațățătorii la un nou război întâmpină împotrivirea activă a milioane de oameni din propriile lor țări.

Forțele progresului, ale socialismului și ale păcii cresc și se întăresc mereu, iar ațățătorii la război și slugile lor, fasciștii titoliști și social-democrații de dreapta, sunt din ce în ce mai mult urși de popoare și izolați.

Privim cu încredere viitorul, pentrucă avem încredere profundă în victoria cauzelor păcii și libertății popoarelor, pentrucă în fruntea luptei duse de lagurul păcii, în fruntea forțelor organizate ale păcii stă marea și puternica Uniune Sovietică.

Privim cu încredere viitorul, pentrucă avem un cărmaci înțelept, învățătorul proletariatului din întreaga lume, acela care împreună cu Lenin a înălțat Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și a făcut primul stat socialist din lume, acela care în al doilea război mondial a salvat omenirea de sclavia fascismului și care cu aceeași mână sigură conduce lupta pentru pace, pentru libertate, pentru independența națională a popoarelor, pentru prietenia între popoare, pentru viitorul fericit al omenirii, pentru socialism — tovarășul I. V. Stalin.

„Scinteia” nr. 1.607
din 14 Decembrie 1949.

1. „Apărarea păcii și lupta împotriva ațățătorilor la război. Rezoluție a Biroului Informativ”, ed. P.M.R. 1949, pag. 14—15.

ELIBERATORUL POPOARELOR

Pentru popoarele sovietice, numele lui Lenin și Stalin sunt nume de eliberatori glorioși, care le-au salvat din cumpăna beznei a robiei capitaliste. În clișee populare și legende, în povestiri și poeme eroice, vele peste o sută naționalități din U.R.S.S. își exprimă marea dragoste și recunoștință pentru omul genial care le-a ridicat la o viață demnă și fericită, la o cultură înaltă, care le-a condus la victoria socialismului și la victoria asupra cotropitorilor fasciști germani.

Nu numai popoarele sovietice, ci și popoarele din lumea întreagă văd în Stalin pe organizatorul victoriei asupra fascismului, pe salvatorul civilizației de sub amenințarea barbariei hitleriste, pe marele eliberator al popoarelor. Tot mai bine, popoarele lumii își dau seama că statul care luptă cel mai mult pentru pacea și libertatea lor este Uniunea Sovietică, că omul care luptă cel mai mult pentru pacea, libertatea și fericirea lor este Stalin.

Analizând problema eliberării națiunilor, tovarășul Stalin a arătat că ea nu trebuie privită ca o chestiune particulară și internă a fiecărui stat, ci ca problema mondială a eliberării popoarelor asuprite de sub jugul imperialismului, ca o parte inseparabilă a problemei generale a revoluției proletare. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a rupt frontul imperialismului, a deschis epoca revoluțiilor de eliberare în colonii și în țările dependente, creând Uniunea Sovietică, centrul în jurul căruia s'a putut organiza frontul unei revoluționare al proletarilor și al popoarelor asuprite din toate țările împotriva imperialismului.

De-a-lungul întregii sale existențe, Uniunea Sovietică s'a dovedit a fi un factor activ și hotărâtor în grandioasa mișcare de eliberare a popoarelor, care se desfășoară sub ochii noștri. Prin însăși victoria revoluției și a socialismului într-o singură țară, în U.R.S.S., partidul lui Lenin și Stalin a adus un aport uriaș la dezvoltarea și stimularea revoluției și a mișcării naționale de eliberare în toate țările.

Astăzi, când imperialismul mondial a primit noi lovituri de mănă, cum este desprinderea din sistemul imperialist a țărilor din Europa centrală și de Sud-Est, crearea Republicii Populare Chineze, a Republicii Populare Coreene și a Republicii Democratice Germane, putem să apreciem în toată adâncimea ei geniala teză stalinistă potrivit căreia „însăși dezvoltarea revoluției mondiale, însuși procesul de desprindere a unui șir de noi țări dela imperialism se va desfășura cu atât mai repede și mai temeinic cu cât socialismul se va întări mai temeinic în prima țară biruitoare, cu cât această țară se va preface mai repede într-o bază a desfășurării mai departe a revoluției mondiale, într-o pârguie a descompunerii mai departe a imperialismului”.

Existența Uniunii Sovietice, forța sa crescândă și mersul său invincibil spre comunism constituie cheazăia succesului în lupta popoarelor pentru pace și libertate. Aceasta a devenit o lege istorică a vremii noastre, o lege a cărei măreție o simt toate popoarele lumii, și în primul rând țările eliberate de sub jugul fascist de forțele armate ale Statului Socialist.

Cum oare s'ar fi putut salva popoarele din Europa centrală și de Sud-Est din ghiarele imperialismului german fără ajutorul marii Uniuni Sovietice? Este clar că așa ceva n'ar fi fost posibil.

Pe drept cuvânt, poporul român îl numește pe marele Stalin prietenul și eliberatorul său. Încă în toul războiului, în ordinul de zi dela 1 Mai 1944, tovarășul Stalin a dat poporului nostru un sfat înțelept: să rupe cu imperialismul fascist german și să lase din război, luând în mâinile proprii cauza eliberării. Poporul nostru a urmat acest sfat prietenesc. Ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice pe frontul Iași-Chișinău a creat condițiile favorabile care au permis forțelor patriotice din țară, conduse de partidul comunist, să doboare regimul fascist antonescian și să întoarcă armeele împotriva ocupanților hitleriști.

În tot timpul războiului, cuvântul lui Stalin a fost pentru țările muncitorești și patricele din țara noastră o înflăcărată chemare la luptă împotriva ocupanților. Glasul său ferm și plin de încredere la radio Moscova era o îmbărbătare și un izvor de nădejde pentru zile mai bune. Partidul Comunist Român a lăsat ilegal cu-vântările și ordinele de zi ale tovarășului Stalin. Ele erau larg difu-zate de comunisti, care și riscasero viața pentru a răspândi în casele cuvântul stalinist. În temnițele burghezo-moșierești, sosisera unui document stalinist era pentru noi, comunisti, ca o adevărată rază de soare. Ele arătau la justa orientare politică a partidului nostru, la calea ideologică și politică a cadrelor de comunisti.

Armata Sovietică și îndrăgii ei o mișcare înaltă în cursul marșelor război patricele. Ea a eliberat popoarele nu numai de sub jugul fascist, dar și din pînă de robie național și social. Tovarășul Stalin a prezant cu o extraordinară clarviziune încă din 1934 că războiul va avea un asemenea rezultat:

„Nu poate fi nici îndoială că un al doilea război împotriva U.R.S.S. va duce la completa înfrângere a agresorilor, la revoluție într-un șir de țări din Europa și Asia și la doborîrea guvernelor burghezo-moșierești ale acestor țări”¹.

Poporul român, care a îndurat asuprirea seculară a jugului otoman și apoi a capitalului internațional, a cunoscut acum pentru prima dată adevărata libertate națională. Cosmopolitii occidentali și agenții lor burghezi din țara noastră, care vânduseră țara imperialiștilor străini, se strădăiseră timp de decenți să nimicească conștiința națională a poporului nostru, să-l pustiască cultura sa, să-l sapa încrederea în forțele proprii — cu scopul de a-l exploata mai cîrît. Pentru poporul nostru eliberarea a însemnat nu numai salvarea de la un pas de prapastie, nu numai deservitorirea de jugul imperialiști, ci și renașterea națională, culturală, pe baza dezvoltării economice a țării, pe baza reorganizării socialiste a economiei. De-aici, în preajma celei de-a 70-a aniversări a tovarășului Stalin, muncitorii și țărani muncitori din țara noastră, care au cîștigat dreptul la o viață omenescă, demnă și liberă, găsesc forme de manifestare din cele mai înscătoare pentru a-și arăta din adîncul inimii lor cîntăre recunoștința și dragostea pentru eliberatorul lor

¹ I. Stalin, „Problemele leninismului”, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 693.

a tovarășului Stalin. În această născare ce s'a creat în țara les la această nenumărată inițiativă din masă, valori și resurse neîntălnite — rezultat al eliberării poporului de sub jugul capitalului.

Trebuie privită ca una din cele mai nobile idei ale epocii noastre aceea pe care a rostit-o tovarășul Stalin la 7 Aprilie 1948 și care proclamă ca „urice națiune — indiferent dacă este mare sau mică — are particularitățile sale culturale, specificul său, care aparține numai ei și care nu se găsesc la alte națiuni. Aceste particularități constituie o contribuție pe care fiecare națiune o aduce la tezaurul comun al culturii mondiale. Il complicează și il îmbogățește. În acest sens, toate națiunile — și mici și mari — se află în situație egală și fiecare națiune este egală oricărui alte națiuni”².

Aceste cuvinte au însemnat o palmă rasunătoare pe obrazii guvernărilor imperialiste, care nămisero să lugească pe popoarele prin forța, care și trimis trupurile de mercenari pentru a începe în sânge lupta pentru libertate a bărbatilor și femeilor, a bătrînilor și copiilor din Viet-Nam și Malaya, din Indonezia și Birmania, din India și Madagascăr. Asasini imperialiști anglo-americani, în cor cu agenții lor — social-democrații de dreptă — au nămisero să propovăduiască fătii „teorii” reacționare, ca: desființarea suveranității naționale și crearea unui guvern mondial (bine înțeles american), lichidarea statelor naționale, dizolvarea naționalităților și îngustirea lor de către rasa „superioră” anglo-saxonă, desființarea culturilor naționale și impunerea în forță a „modului de viață american”.

Popoarele care au luptat de dragul libertății și independenței lor nu și-au varsat însă sîngele pentru a înlocui dominația hitleri lor cu cea a churchillilor. Ele se aplecă într-un urfăș înfruntare mon-dială al păcii în frunte cu U.R.S.S., și se organizează pentru a da riposta cuvenită intermediarilor unui nou război. Niciodată în istorie nu s'au ridicat asemenea hăse urfăș în apărarea activă a păcii. Stindardul lor de luptă este marele Stalin — simbolul luptei popoarelor pentru pace și libertate.

Ca și hitleriștii, imperialiștii anglo-americani au început pre-

² I. Stalin, „Cuvîntare rostită cu prilejul seminarului statului sovietic-indianez”, în „Scanteia” nr. 1499 din 14 Aprilie 1948.

gătirea de război deslușind treptat ultimile rătăcirile ale libertății burghezo-democratice, instaurând în țările lor un regim de teroare antipopulară și de turbare asupra rasiale și amenințând cu jugul colonial popoarele doritoare de libertate.

La timpul său, aceasta a făcut ca cel de al doilea război mondial care a apărut ca un rezultat inevitabil al dezvoltării forțelor economice și politice mondiale pe baza capitalismului monopolist contemporan, să ia — așa cum a arătat tovarășul Stalin — chiar dela început caracterul unui război antifascist de eliberare. Intrarea Uniunii Sovietice în război a intensificat caracterul antifascist și eliberator al celui de al doilea război mondial. El s'a soldat cu înfrângerea celor mai agresivi imperialiști și eliberarea unor țări cu o populație de 600.000.000 de oameni.

Pregătirile febrile de război din ce în ce mai intense, ale lăgarului imperialist sunt o marturie a stăbilității sale. Posibilitățile de exploatare și de ieșire din criză sunt tot mai restrânse, contradicțiile interne și externe ale imperialismului se ascut tot mai mult, cresc rapid forțele pătii, ridicând o barieră puternică, de netrecut împotriva uneltirilor atâțătoarelor în război.

Cine se poate îndoi că dacă aventurile imperialiști anglo-americani, pierzându-și capul și uitând de lecția pe care au primit-o hitleristii, ar încerca să deslanșeze un al treilea război mondial, acesta ar lua chiar dela început caracterul unui război de eliberare antiimperialist al întregii omeniri, al tuturor popoarelor, în frunte cu Uniunea Sovietică, care ar aduce inevitabil prăbușirea totală a imperialismului și eliberarea popoarelor?

Prin cea mai mare vigilență a popoarelor și prin hotărîrea lor nestăruită de a lupta activ cu toate forțele și mijloacele pentru pace, planurile atâțătoarelor în război vor suferi un eșec total. Arme de neprețuit a daruit tovarășul Stalin mișcării revoluționare și uriașelor forțe sociale ale păcii în lupta pentru victoria asupra forțelor tenebroase ale războaiului. Cu o mare putere de previziune, el a dat în același timp omenirii o genială teorie asupra legilor și perspectivelor dezvoltării viitoare a națiunilor și a culturii naționale în perioada socialismului. Tovarășul Stalin a elaborat teoria asupra națiunilor burgheze și națiunilor socialiste, teorie care scrutăza viitorul cu îndrăzneala revoluționară și desvăluie minunata perspectivă a dezvoltării națiunilor socialiste în condițiile victoriei co-

munistului. După ce definește națiunile burgheze, caracterizate prin dominația politică, economică și ideologică a claselor exploatare, dominație susținută prin atârțarea vrăjmașiei naționale și a sovietismului, tovarășul Stalin arată că ele sunt un produs al epocii burgheze și deci menite să părăsească scena odată cu capitalismul. Tovarășul Stalin arată mai departe că prin revoluția socialistă se pune temelia creării noilor națiuni, națiuni socialiste, care se desosebesc radical de națiunile burgheze atât prin caracterul lor de clasă și înălbășirea lor spirituală, cât și prin interesele și tendințele lor politice și sociale.

Eliberate de orice antagonism de clasă, națiunile socialiste socialiste sunt formate din clase muncitoare, țărănimii și intelectualiile sovietice, care, colaborând în mod prietenesc, construiesc societatea comunistă, fără clase. Superioritatea acestor națiuni asupra națiunilor burgheze constă în faptul că sunt cimentate printr-o unitate morală și politică, au un scop comun, o voință unitară și un fel comun: comunismul. Națiunile socialiste devin și națiunile din țările de democrație populară din Europa și Asia, care lichidează clasele exploatare și contradicțiile de clasă. Aceste națiuni se strâng în jurul U.R.S.S. — bastionul libertății și independenței popoarelor.

Mareșele ideii leninist-leniniste și Statul Sovietic, care realizează în practică aceste idei, exercită o uriașă influență asupra popoarelor din lumea întreagă. Popoarele oprimate din întreaga lume văd în Statul Socialist multi-național — U.R.S.S. — un exemplu strălucit de soluționare a problemelor naționale și de lichidare a opririlor naționale pe baza internaționalismului proletar.

Niciodată în istorie n'a răsunat atât de puternic o voce pentru cauza eliberării popoarelor cum răsună azi vocea Uniunii Sovietice, vocea lui Stalin. Această voce are un ecou puternic în inima și conștiința tuturor popoarelor, a celor libere ca și a celor subjugate. Pentru toate popoarele, numele lui Stalin este simbolul eroismului și al gloriei poporului U.R.S.S., este o chemare la noi fapte eroice.

Având mereu în fața ligura luminioasă a lui Stalin-eliberatorului și călăuzindu-se de învățăturile sale, înaintează popoarele din țările de democrație populară spre socialism. Cu gândul și înima la Uniunea Sovietică, la Stalin, luptă revoluționarii comuniști

și patrioții iugoslavi pentru a doborî bandă de asasini și spioni a elicii lui Tito, pentru a elibera Iugoslavia din ghiarele imperialiștilor.

Sub steagul lui Lenin și Stalin s'au înrolat milioane și milioane de chinezii în victoriosul război de eliberare împotriva imperialismului și feudalismului. Pe muntele Marambun, pe cel mai înalt punct care domină orașul Phenian din Coreea, se înalță un obelisc din piatră albă pe care sunt săpate cuvintele: „Mulfumiri naționale Generalismului Stalin”. În Franța și Italia, ca și în Malaya și Birmania, în Spania și Indonezia, în Argentina și în Africa, revoluționarii proletari, patrioții-partizani luptă pentru libertatea și independența lor cu numele lui Stalin pe buze.

Numele lui Stalin-eliberatorul răsună ca o chemare la luptă pentru pacea, libertatea și fericirea popoarelor.

„Pentru pace trinitică, pentru democrație populară” nr. 32 (52) din 21 Decembrie 1949.

LUPTA DE CLASĂ ÎN ROMÂNIA ÎN ETAPA ACTUALĂ

În țările din centrul și Sud-Estul Europei, după din luptei imperialismului, lupta de clasă s'a dezvoltat în condițiile eliberării acestor țări de către Armata Sovietică și ale creșterii masive a forțelor revoluționare interne.

Victoriile istorice ale țărilor de democrație populară au fost obținute în lupta împotriva dușmanului, care opunea o rezistență înversunată. Se știe că lupta de clasă este legea oricărei societăți împărțite în clase antagoniste. Dar lupta de clasă se intensifică tot mai mult și ia forme tot mai înversunate în perioada de trecere de la capitalism la socialism. Lichidarea claselor exploatare, adică construirea societății socialiste, are loc în condițiile asculării luptei de clasă. Această lege absolută este deasemenea legea de dezvoltare a țărilor de democrație populară spre socialism.

I

Luând puterea politică în mâinile sale, clasa muncitoare din România, alături cu țărănimii muncitoare, a realizat un sir de transformări istorice, care au schimbat caracterul relațiilor de clasă în țara noastră. Moșierimea a fost lichidată ca clasă, iar burghezia industrială, în urma naționalizării principalelor mijloace de producție, și-a pierdut pozițiile în economia națională.

Ofensiva socialismului împotriva capitalismului are loc în țara

noastră prin întărirea industriei socialiste, creșterea comerțului de stat și cooperatist și a sectorului socialist în agricultură: gospodăriile agricole de stat, S.M.T.-urile și gospodăriile agricole colective. În același timp, în agricultură mica producție de mărfuri este încă dominantă, iar chibaburimea, clasa capitalistă cea mai numeroasă, mai păstrează poziții economice importante. Capitaliștii și moșierii, alungați dela putere, mai păstrează legături cu capitaliștii străini. Micii capitaliști posedă încă mijloace de producție, iar în comerț există un larg sector privat. În perioada de trecere, capitalul încearcă să folosească sfera schimbului, unde elementele socialiste sunt încă slabe, pentru a se da speculă.

Analizând procesul de ascuțire a luptei de clasă în perioada de trecere, tovarășul Stalin arată că acest proces nu poate fi expulsat numai prin pricini legate de o anumită activitate a aparatului de stat, prin slăbiciunea sau țărnia organizațiilor de partid, prin greșelile sau linia justă în politica lor. Ascuțirea luptei de clasă are o bază economică socială.

Care este această bază economică socială în țara noastră?

Lenin socotea obligatorie pentru perioada de trecere dela capitalism la socialism, în toate țările cu o producție capitalistă mai mult sau mai puțin dezvoltată, prezența a trei sectoare economice principale: *sectorul socialist, sectorul capitalist și mica producție de mărfuri*. Existența acestor sectoare în țara noastră reprezintă baza economică socială a luptei de clasă în perioada de trecere dela capitalism la socialism.

De un ajutor nimeni în îndeplinirea cu succes a sarcinilor acestei perioade nu este experiența U.R.S.S., în domeniul construirii socialismului și în special experiența aplicării de către Partidul Bolșevic a noulor politici economice — n.e.p., încă cu 30 de ani în urmă. Lenin a subliniat importanța internațională a noulor politici economice. Lenin arată că ea este valabilă nu numai pentru Rusia, ci în linii mari pentru toate țările.

Într-adevăr, și la noi în țară necesitățile reconstrucției socialiste a economiei naționale cer să acordăm o deosebită atenție dezvoltării industriei și agriculturii. Industria nu se poate dezvolta pe loc gol; pentru dezvoltarea industriei este necesar să avem materii prime în țară, alimente pentru muncitori și o economie rurală

cât de cât dezvoltată, care reprezintă principala piață pentru industria noastră.

Este un lucru pe care îl cer și interesele întăririi bazei regimului de democrație populară — alianța muncitorilor și țăranilor muncitori. Această alianță capată astfel un puternic fundament economic. În concepția leninistă, n.e.p.-ul reprezintă *elaborarea formelor alianței muncitorilor și țăranilor muncitori în anii de după curățirea puterii politice*.

Alianța clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare la forma colaborării dintre sat și oraș, îndreptată împotriva capitaliștilor. Alianța are drept scop aprovizionarea reciprocă a oamenilor muncii dela orașe și sate și atragerea masei țăranimii la construcția socialismului, în primul rând prin cooperare.

Legătura principală dintre oraș și sat, dintre industria socialistă și gospodăria țărănească se face prin comerț. Dar în comerțul dintre industria socialistă și gospodăria țărănească se introduce cămătăria și negustoria. Se știe că în primii ani ai n.e.p.-ului în U.R.S.S. piața și prețurile la produsele industriale au reprezentat un foarte însemnat câmp de luptă între capitalism și socialism.

Desvoltând teza leninistă asupra n.e.p.-ului, tovarășul Stalin a subliniat însemnătatea n.e.p.-ului ca *etapă obligatorie* în perioada de trecere.

„N.e.p.-ul este politica dictaturii proletarietului îndreptată spre înfrângerea elementelor capitaliste și spre construirea economiei socialiste, prin folosirea pieței, prin piață și nu prin schimb direct de produse fără piață și înafara pieței. Pot oare să se lipsească de n.e.p. țările capitaliste, chiar și cele mai dezvoltate dintre ele, în trecerea dela capitalism la socialism? Eu cred că nu pot. Într-o măsură sau alta, noua politică economică, cu relațiile ei de piață și cu folosirea acestor relații de piață, este absolut indispensabilă pentru fiecare țară capitalistă în timpul dictaturii proletarietului”.

Cât de justă este această idee stalinistă o dovedesc fenomenele ce au loc în momentul de față în țara noastră, mai cu seamă în domeniul schimbului dintre oraș și sat. Astfel, datorită însuși cîmătăriei mărfurilor industriale și datorită unor lipsuri în organizarea schimbului dintre oraș și sat, schimbul direct de produse „fără piață

și înaltăriea pieței" este folosit de chiaburi și speculanți pentru a se dela la acțiuni speculative din cele mai tâlhărești.

Aplicând experiența n.e.p.-ului, găsim răspuns la cele mai multe probleme pe care le ridică lupta de clasă în perioada actuală.

Nu începe îndoiala ca în condițiile deosebite ale dezvoltării lor, datorită existenței Țării Socialismului victorios și a victorului ei sprijin politic-economic, țările de democrație populară au putut trece mai grabnic la punerea temelilor construcției socialiste, pe baza planificării economiei și a uriașei experiențe a planurilor cîrmuitele stăluite. În domeniul micii producții de mîieri și al schimbelui între oraș și sat, planificarea este deocamdată încă dezvoltată într-o măsură relativ mică, dar fiind că în agricultură proprietatea privată asupra mijloacelor de producție este forma dominantă. Experiența U.R.S.S. în perioada de trecere, în perioada n.e.p.-ului, ne ajută să găsim drumul just pentru întărirea și lărgirea sectorului economic socialist.

II

În România, ca și în celelalte țări de democrație populară, lupta de clasă se ascute și în legătura cu uneltirile agresive ale imperialiștilor anglo-americani. Manifestările ostile ale dușmanului de clasă dinlauntru țării sunt indisolubil legate de ascuțirea contradicțiilor dintre socialism și capitalism pe plan internațional. Imperialiștii americani și englezi, furioși că nu mai pot felui și potriveci în țara noastră, sprijină din toate puterile încercările de restaurare a capitalismului Guvernelor Statelor Unite și Angliei intervin în favoarea bandelor de fasciști, de sabotori și spioni care au fost descoperite și pedepsite pe baza legilor R.P.R.

Imperialiștii anglo-americani organizează sistematic bande de spioni și diversioniști. Lupta de clasă îmbracă formele cele mai violente, cînd dușmanul nu se dă înlături dela asasinarea unor membri de partid și a altor elemente democratice, dela crimele cele mai odioase și mîrșave.

În această acțiune criminală, rolul cel mai ticălos îl joacă banda de fasciști, spioni și asasini Tito-Rankovici — agentură falsă

a imperialiștilor anglo-americani. Agenții ticăloși se dedau la tot felul de provocări la granițe, organizează acte de spionaj în slujba serviciilor anglo-americane de spionaj, recrutează elemente chiaburesci, fasciste și naționaliste-svine pentru a servi scopurilor lor pasice.

Organele de stat, ajutate de oamenii muncii, au descoperit și înnăbușit cu energie câteva comploturi contrarevoluționare ale imperialiștilor anglo-americani.

Dușmanul caută să dovedească și să desorganizeze economia noastră. Chiar în industria socialistă mai sînt elemente dușmănoase, codite ale foștilor patroni, care se delau la acte de sabotaj. La Reșița, cea mai mare uzină din R.P.R., a fost descoperit un adevărat cuib de fasciști și spioni anglo-americani, care au reușit să ne provoace mari daune. Asemenea cazuri s'au produs și în alte părți.

În comerț se deslășoară lupta dintre sectorul de stat, socialist și cooperatist, care înaltesc, și sectorul particular, slăt și-și restrînge activitatea speculativă. În diferite verigi ale comerțului de stat s'au strecurat unele elemente dușmănoase, corupte și afaceriste, care caută să creeze greutăți în aprovizionarea populației muncitore. Asemenea elemente sînt pedepsite fără cruțare de stat.

Pe de altă parte, în domeniul circulației produselor au fost desemneate interdicții rejuște aplicate producătorilor agricoli, împiedcîndu-i să-și desfaca marfurile pe piață. Din partea unor organe de stat s'au manifestat tendințe de monopolizare a schimburilor între oraș și sat. Noi am luat măsuri pentru a îlichida aceste lipsuri.

III

Lupta de clasă la sate se deslășoară în condițiile îngrădirii chiaburilor și ale creării primelor gospodării agricole colective.

Îngrădirea chiaburilor se realizează prin apăsarea intereselor proletarietului agricol, ale țaranului sărac și mijlocas împotriva chiaburului, printr-o politică de clasă în așezarea impozitelor și la colectări, iar pe de altă parte prin dezvoltarea și întărirea coope-

rației, prin înțovășiri ale țăranilor muncitori în vederea lucrării în comun a pământului cu mijloace mecanizate.

În agricultură, numărul S.M.T.-urilor s'a ridicat la 118, iar suprafața gospodăriilor agricole de stat a sporit în 1949 cu 500.000 ha., ele primind 1.170 de tractoare în plus. Peste 10.000 de gospodării de țărani săraci și mijlocași s'au unit în primele 176 de gospodării agricole colective.

Crearea primelor gospodării agricole colective constituie un eveniment istoric în dezvoltarea țării noastre. Deși puțin la număr în marea gospodăriilor țărănești individuale, gospodăriile colective reprezintă în viața țării noastre ceea ce este nou, se dezvoltă și până la urma învinge în mod inevitabil.

Partidul pune în centrul preocupărilor sale consolidarea primelor gospodării agricole colective, înmulțirea numărului lor și lupta împotriva dușmanului acestora. Partidul și guvernul dau gospodăriilor agricole colective un sprijin multilateral. au fost trimiși acolo organizatori de partid, ele primesc ajutor financiar și îndrumări agrotehnice, ele primesc semințe etc. S.M.T. lucrează pământurile lor cu tractoarele, muncitorii din marile întreprinderi industriale luă patronajul câte unei gospodării. Pregătirea cadrelor de tractoriști, de președinți de gospodării agricole colective, de agronomi și contabilii din rândurile țăranilor muncitoare constituie o preocupare de seamă a partidului și guvernului.

În realizarea politicii partidului la sate, noi mergem pe calea experienței Partidului Bolșevic, călăuzindu-ne de învățătura tovarășului Stalin cu spre a deslășui o mișcare de masă pentru colectivizare e nevoie, înaltele de toate, să convingi masa membrilor de partid, pe țăranii comuniști de justetea acestei politici.

Partidului nostru, care urmează învățătura leninist-stalinistă îi este clar ca victoria deplină a socialismului la sate nu va fi posibilă atâta timp cât va continua să existe proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, inclusiv asupra pământului. Limitând și eliminând treptat chibaburimea, interzicând vânzarea, compararea și arendarea pământului, dezvoltând toate modurile de cooperare în agricultură — cooperative de consum, de desfacere și aprovizionare, de prelucrare a produselor agricole, cooperativele meșteșugărești și de industrie casnică —, grăbind procesul de mecanizare a agriculturii în vederea trecerii la colectivizarea în

masă, care va asigura gospodăriilor colective folosința pe veci a pământului, creăm condițiile concrete pentru naționalizarea pământului în vederea transformării acestuia în proprietate obștească.

În munca sa la țară, partidul se sprijină pe țăranimea săracă și acordă o deosebită atenție problemei întăririi alianței cu țăranul mijlocaș, care — în condițiile regimului de democrație populară — este figura centrală a satului.

Elementele chibaburești, care își văd îngrădită posibilitatea de a jeli pe oamenii muncii, trec la acte teroriste, la acte de sabotare a colectărilor și însămânțărilor, la încercări de compromitere a cooperativei și în special a tinerelor gospodării colective. Cu violența sa caracteristică, chibaburul împrăștiă tot felul de știri mincinoase privitoare la gospodăriile colective pentru a speria și intimida pe țăranii. În acțiunea lor tâlhărească, chibaburii sunt ajutați, mai ales în Ardeal, de elementele reacționare ale clerului catolic și de diferite secte religioase, în sânul cărora se camuflauza elemente legionare, fasciste și spioni anglo-americani.

Chibaburul folosește situația sa economică, legalitățile sale, create anul de-a rândul, experiența sa și tradițiile înăpinate ale satului, căutând să-și mențină influența în sat. El face chiar concesii față de sărăcie și mijlocași, cu scopul de a atrage de partea sa pe unii mijlocași și chiar săraci și a-i îndrepta împotriva măsurilor economice și politice ale partidului și guvernului. Chibaburul luptă din răspuleri împotriva gospodăriilor colective și împotriva izolării sale, conștient că gospodăria colectivă și izolarea sa de masa țăranimii înseamnă pieirea lui.

Lauda partidului pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare, pentru atragerea acestora pe făgașul socialismului, prin izolarea și înfrângerea chibaburului, devine tot mai încredută.

În satele noastre influența politică a chibaburului este în continuă scădere, iar influența clasei muncitoare în masa țăranimii se întărește mereu; crește combativitatea țăranilor muncitoare, care la parte activă la demascarea uneltirilor chibaburilor, împiedicându-i să-și înlăpușască planurile lor peride.

IV

Naționalismul burghez, șovinismul sunt arme principale ale dușmanului de clasă. Dușmanul își desfășoară crâlnala sa activitate de ațătare șovină mai cu seamă în regiunile unde alături de populația năvănească trăiesc naționalitățile conlocuitoare. Prin cele mai grosolane șovisme, dușmanul încearcă să răspândească otrava naționalistă în sânul elementelor înapoiate și să slăbească ideologia înfrățirii și prieteniei între popoare. Politică națională justă a partidului și statului nostru, munca politică a partidului în scopul înfrățirii tot mai adânci a internaționalismului în mase reprezintă succese, constituind tot atâtea lovituri date dușmanului.

Pe trărâmul ideologiei și culturii se ascute deasemenea lupta de clasă în România. Ea se manifestă îndeosebi în lupta împotriva cosmopolitismului, reversul naționalismului. În urma muncii desfășurate de partid, oamânii muncii, intelectuali patrioți și progresiști resping cu hotărâre cosmopolitismul, indiferent dacă el se manifestă sub chipul pioconirii în fața putredii culturii a caniballor imperialiști, sub cel al formalismului în artă sau al morganismului în știință. Documentele Academiei R.P.R. privitoare la poziția anti-patriotică a Revistei de oftalmologie, ca și demascarea de către presa noastră de partid a unor poziții dușmănoase și a unor atitudini obiectiviste în poezie, în istorie, în lecții universitare, dovelesc ascultarea luptei de clasă pe trărâmul ideologiei.

Reedificarea vechii intelectualități, care are încă în mare măsură deprinderi burgheze, este deasemenea o formă a luptei de clasă. Ea este indisolubil legată de ridicarea unor cadre noi de intelectuali din sânul clasei muncitoare și al trărânimii muncitoare.

La baza politicii partidului nostru stă ideea stalinistă că „nu trebuie să ascundem contradicțiile orânduirii capitaliste, ci trebuie să le scoatem la iveală și să le limpezim, să nu stingem lupta de clasă, ci s'o ducem până la capăt”. De aici concluzia că trebuie să ducem o politică proletară de clasă, o politică negovăitoare de con-

struire a socialisimului, bazată pe ofensava neîntreuptă împotriva capitalismului.

Experiența bolșevismului ne învață că principala condiție a construcției socialiste victorioase este consolidarea dictaturii proletarietului.

Regimul nostru de democrație populară dobândește pe zi ce trece o bază tot mai trînă. El îndeplinește cu succes funcțiile dictaturii proletarietului, delimitate în mod genial de tovarășul Stalin. Regimul nostru paralizază, zdrobește orice încercare de împotrivire a burgheziei, el folosește puterea politică pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu trărânimii muncitoare și cu celelalte pați muncitoare neproletare, atrăgându-le la opera de construire a socialisimului; în sfârșit, el folosește puterea de stat în vederea organizării socialisimului și a desființării claselor exploatare. Zdrobirea împotrivirii dușmanului de clasă și izolarea lui de mase trărânimii pe baza întaririi alianței clasei muncitoare cu trărânimii muncitoare, în scopul atragerii acestora pe făgășul socialisimului, constituie în țara noastră conținutul principal al luptei de clasă în condițiile regimului de democrație populară. Pentru ca partidul să fie în măsură a-și îndeplini sarcinile sale ca instrument al dictaturii proletarietului în condițiile ascuțirii luptei de clasă și a luptei pentru apărarea păcii, plenara C.C. al P.M.R. din 23-24 Ianuarie a. c. a stabilit o serie de măsuri, menite să producă o sermășă îmbunătățire a muncii organizatorice și politice a partidului, făcând să crească forța, puritatea și unitatea rândurilor sale.

În acelaș timp consolidări statul de democrație populară, organele locale ale puterii de stat, pentru a fi capabile să înăbese trărâ cruntă cea mai mică încercare a dușmanului de a pune piedici înaintării noastre spre socialism. Toatădata luptăm pentru a întări tot mai mult disciplina conștiință de partid și de stat.

Părghia principală pentru construirea socialisimului în țara este industria socialistă, industria grea. Planul de stat pe 1950 prevede o creștere puternică a industriei grele și mai cu seamă a samburelui ei — industriei construcțiilor de mașini. Cu 853* va crește producția de mașini-unelte. Tota capăt tot mai mult aspectul unui imens șantier. Toate acestea duc la creșterea clasei muncitoare și la consolidarea pozițiilor noastre împotriva dușmanului de clasă.

* Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice — ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 151.

Pe întreg frontul luptei de clasă, partidul nostru conduce poporul muncitor la victoria împotriva dușmanilor, împotriva forțelor războiului. Plini de grijă patriotică pentru viitorul țării, pentru bunăstare, în continuă creștere, a celor ce muncesc în orașe și sate, comunistii desfășoară o intensă muncă educativă, sădind în șaua oamenilor muncii dragostea adâncă față de uzina socialistă, față de tănărul sector socialist la sate, față de tot ce e bun obștește, bun al poporului, și aprinzând ura împotriva dușmanului, care atentează la interesele poporului. Partidul nostru educă pe oameni muncii în spiritul criticii și al autocriticii și înarmează masele cu știința bolșevică a luptei de clasă împotriva dușmanului. Partidul cere intensificarea la maximum a vigilenței revoluționare împotriva uneltirilor dușmanului de clasă, împotriva spionilor și diversioniștilor, împotriva agenților mârșavei bande fasciste de asasini și spioni plătiți de Tito-Rankovici.

Lozica luptei pentru pace este în mâna partidului un factor mobilizator în îndeplinirea tuturor sarcinilor care stau în fața oamenilor muncii din țara noastră, căci întărirea statului de democrație populară, construirea bazelor socialismului constituie o contribuție la cauza păcii.

În întreaga țară, în întreprinderi, în instituții, la sate, oamenii muncii au ales comitete de luptă pentru pace. Aceste comitete constituie un mijloc puternic de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și cu celelalte pături muncitoare neproletare. Comitetele de luptă pentru pace constituie cea mai largă formă de mobilizare a maselor la lupta pentru apărarea păcii, pentru socialism și pentru adâncirea prieteniei și colaborării cu U.R.S.S., cu țările de democrație populară, pentru frăție de luptă cu toate popoarele iubitoare de libertate și pace, împotriva dușmanului comun — imperialiști anglo-americani, incendiatorii unui nou război mondial, și agentura lor din țară.

La baza politică partidului nostru stă învățătura genială a lui Lenin și Stalin asupra luptei de clasă în perioada de trecere dela capitalism la socialism și experiența istorică a marelui Partid Bolșevic. Experiența dezvoltării țării noastre spre socialism demon-

strează că drumul regimului de democrație populară este același, confirmând odată mai mult că de multă vreme avea Lenin când spune că bolșevismul este un model de tactică pentru toți.

„Pentru pace trairnică, pentru democrație populară.” nr. 14 (74) din 7 Aprilie 1950.

PENTRU PURITATEA RÂNDURILOR PARTIDULUI

În luna Mai s'au încheiat lucrările de verificare a rândurilor partidului, începute în Noembrie 1948.

În viața partidului nostru verificarea a fost un eveniment de mare însemnătate. În urma verificării, partidul a ieșit întărit organizatoricește și politicicește. S'au întărit legăturile partidului cu masele și a crescut capacitatea de mobilizare a organizațiilor de partid.

Hotărînd verificarea rândurilor partidului, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român s'a călăuzit de învățătura lui Lenin și Stalin asupra partidului de tip nou, ca și de mîreata experiență istorică a P. C. (b) al U.R.S.S., care a confirmat în repetate rânduri justele idei că partidul se întărește curățîndu-se de elemente oportuniste, străine și dușmănoase. Partidul Bolșevic a urmat cu fermitate linia indicată de Lenin — de a elibera partidul de acei membri ai săi care nu sînt adevărați comuniști și nu sînt capabili de a aplica în mod conștient politica proletară. „Singurul partid de guvernămînt din lume — arăta Lenin — care nu se îngreșește de mărirea numărului membrilor săi, ci de ridicarea calității lor, de curățirea partidului de „cel strecurat” este partidul nostru, partidul clasei muncitoare revoluționare”¹.

Încă în ilegalitate, în condițiile celei mai crunte terori, partidul nostru, deși puțin numeros, a fost înălțătorul și conducătorul luptei maselor muncitoare împotriva regimului burghezo-moșieresc, organizînd nenumerate acțiuni ale clasei muncitoare: grevele mun-

ctorilor mîneri, greva muncitorilor celeristi și petroliști din întreaga țară (1933), luptele pentru pîmînt ale țăranilor muncitori etc. În timpul războiului, Partidul Comunist Român a fost singura forță politică din țară care a chemat poporul la lupta împotriva fascismului și a organizat această luptă.

În aceste lupte s'au calificat cadrele de bază ale partidului nostru, legate prin mii de fire de clasa muncitoare.

După ce România a fost eliberată de Armata Sovietică și țării noastre i-a fost asigurată putința unei libere dezvoltări democratice, mii de muncitori conștienți și alți oameni ai muncii, dintre care mulți au simpatizat și înaintea cu comuniștii, au intrat în rândurile partidului nostru. Această a dus la rapida întărire a partidului și l-a permis din primele zile ale eliberării să ridice masele la lupta împotriva guvernului reacționar.

Sprijinîndu-se pe membrii vechi ai partidului și pe elementele proletare revoluționare intrate în partid după trecerea lui în legalitate, partidul comunist a desfășurat cu succes lupta pentru alaiul clasei muncitoare, și în primul rînd pentru țăranimea muncitoare, pentru izolarea și zdrobirea partidelor burgheze și mic-burgheze — liberalii, național-țăranștii, social-democrații de dreapta — pentru înlăturarea reformelor democratice și pentru definitivă alungare de la putere a capitaliștilor și moșierilor.

Au cîșcut autoritatea și influența pe care partidul și le cîștigase încă în ilegalitate. Partidul a devenit forța conducătoare și mobilizatoare a poporului muncitor.

Dar odată cu elementele sănătoase, revoluționare, intrate în partid, după înfrîngerea guvernelor reacționare începea să se năvăla în partid a elementelor carieriste și oportuniste, atrase de ceea ce numea Lenin ispita gigantică de a intra în partidul de guvernămînt. Iar în năvăala aceasta de elemente oportuniste, mic-burgheze, care amenințau să copleșească partea proletară a partidului și să introducă în rândurile lui influențele micii burghezii, s'au strecurat în partid și elemente de-a-dreptul dușmănoase, care urmăreau scopul de a se camușla cât mai bine și de a submina dinăuntru organizațiile de partid.

Slaba vigilență și nivelul politic scăzut al membrilor de partid, influențele străine au dus la aceea că numeroase organizații de partid au primit noi membri fără o verificare serioasă și s'au abă-

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. XXIV, ed. a 3-a rusă, pag. 404.

tut dela principiul primirii strict individuale în partid. Un timp s'a practicat primirea în bloc în rândurile partidului. Partidul a crescut peste măsura de repede, atingând spre sfârșitul anului 1947 numărul de 750.000 de membri, dintre care numai 40% elemente muncitorești, iar restul țărani săraci, țărani mijlocași, intelectuali, mic-burghezi dela brașe.

Linia stabilită de partid în problemele controlului partidului era căteasă și deformată, iar conducerea partidului nu a știut să impună lupta pe care o ducea pentru înfăptuirea unor profaceri revoluționare cu un control permanent al aplicării liniei date de ea.

Unificarea Partidului Comunist Român și a Partidului Social-Democrat, în Februarie 1948, a jucat în genere un mare rol pozitiv. Totuși această unificare a dus totodată la înrăutățirea compoziției partidului. Partidul Social-Democrat — partid tipic mic-burghez, aflat vreme îndelungată la remorca partidelor burghezo-moșierești — avea o compoziție socială nesănătoasă.

Dim toate aceste cauze, în partid s'au strecurat elemente cu desăvârșire străine de clasa muncitoare, oameni necinstiți și descompuși moralcește, carieristi și, în sfârșit, elemente direct dușmănoase — fasciști, naționaliști burghezi, exploataori, agenți ai aparatului de represiiune burghezo-moșierece.

Infiltrarea acestor elemente dușmănoase a avut drept urmare manifestări potrivnice și dușmănoase liniei și directivelor partidului: folosirea violenței împotriva țăranilor mijlocași, sprijinirea la sate a așa zișilor buni gospodari, adică a chlaburilor, linia de lichidare a micului meseriaș și a micului comerciant particular, liberalism și împăcitorism față de dușmanul de clasă. În sfârșit, prezența elementelor dușmănoase în partid s'a manifestat în practicarea unor metode străine în activitatea organelor de partid: înăbușirea criticii și autocriticii, metode de comandă, gătirea muncii colective, burocratism și izolare de masse etc.

Partidul nostru a reușit să înfrângă aceste manifestări dăunătoare, potrivnice liniei partidului, și și-a păstrat unitatea rândurilor sale în jurul Comitetului Central. Dar aceasta nu putea micșora seriozitatea problemelor pe care le-a pus în fața Comitetului nostru Central situația organizatorică a partidului. Această situație impunea lichidarea oricăror devieri dela învățătura leninist-stalinistă asupra partidului, curățirea partidului de elementele dușmane și

străine, îmbinătătirea compoziției sociale a partidului, și în primul rând a cadrelor de partid, jula reglementare a creșterii sale. Necesitatea întăririi rândurilor partidului prin verificare a fost determinată totodată de sarcinile mari pe care procesul de construire a socialismului le pune în fața partidului nostru ca forță conducătoare a dictaturii proletare.

Prințee noastre planuri de stat — planul pe anul 1949 și planul pe 1950 — au pus înecupul muncii de industrializare a țării. Producția industrială a crescut în acest răsîmp într'un ritm neobișnuit în vremea regimului burghezo-moșierece. În prezent este în curs de elaborare primul plan de cinci ani al Republicii Populare Române.

În fața noastră stă sarcina transformării socialiste a agriculturii. Sub conducerea partidului nostru, zece de mii de gospodării țărănești au pășit pe drumul unitii în mari gospodării colective.

În domeniul vieții de stat, în fața noastră stă sarcina întăririi continue a statului de democrație populară, sarcina pregătirii alegerilor pentru Sfatul de Populare.

În sfârșit, în domeniul culturii trebuie să lichidăm analfabetismul, să dăm un nou avânt învățămîntului public de toate gradele, să răspândim cultura și știința în masa celei mai largi, cu alte cuvinte să înfăptuim revoluția culturală, pe care Lenin o considera drept element indispensabil al operei de construire a socialismului.

Sarcinile politice și economice ale partidului sunt indisolubil legate de sarcina centrală a partidelor comuniste în vremea noastră, sarcina apărării păcii și mobilizării tuturor forțelor împotriva politicii de provocare a unui nou război mondial și de cucerire a dominației mondiale, dusă de imperialismul american și englez.

În fața unor astfel de sarcini mari, a căror realizare are loc în condițiile când lupta de clasă capătă formele cele mai ascutite și variate, este necesar mai mult ca oricând ca partidul să fie puternic prin unitatea sa interioară, omogen prin compoziția sa, necondiționat față de orice influențe străine în rândurile sale. Întărirea continuă a partidului și apropierea lui cât mai mare de modelul pe care-l constituie pentru toate partidele comuniste P.C. (b) al U.R.S.S., este principala cheazăie a succesului în lupta pentru socialism și pentru pace.

Acum, după încheierea verificării, putem considera că sarcinile

pe care și le-a pus partidul ca prilejul verificării au fost realizate. Partidul nostru a trecut cu succes acest examen serios. Noi n'am șovăit să mergem pe linia înălțării din partid a unui număr masiv de membri în vederea întăririi detașamentului de avangardă al proletariatului, care trebuie să fie un veritabil partid de tip leninist-stalinist.

În urma verificării au fost excluși din partid circa 192.000 de oameni, peste 20% din numărul total al membrilor pe care îi număra partidul înainte de verificare. Dintre aceștia, mai mult de jumătate sunt oameni excluși din rândurile partidului ca exploatatori, ca elemente dușmănoase și străine de clasa muncitoare, ca elemente necinstite sau descompuse moralmente. Minoritatea o formează oamenii care s'au înscris numai în mod formal în partid, n'au corespuns cerințelor ce trebuie prezentate unui membru de partid și nu au luat parte activă la viața partidului.

În urma verificării, compoziția socială a partidului s'a îmbunătățit, a crescut procentul de muncitori. Au fost întărite organele conducătoare de partid (județene, de plasa etc.). Procentul de muncitori în aceste organe a crescut. În aparatul de partid procentul de muncitori este acum de aproape 64%. A crescut simțitor procentul muncitorilor care ocupă funcții de conducere în organele de stat.

Cu prilejul verificării, un număr de activiști de partid și din aparatul de stat au fost scoși din funcțiile lor ca necorespunzători, birocratizați, ca oameni care s'au rupt de masă etc. În locul lor a fost promovat un număr de câteva zeci de mii de elemente tinere, cinstite, verificate.

Verificarea a întărit considerabil prestigiul de care se bucură partidul și politica sa în ochii maselor. Datorită participării muncitorilor fără partid la ședințele de verificare, a crescut încrederea lor în partid, stima lor pentru partid. Mulți dintre membrii de partid care au participat la ședințele de verificare și-au exprimat dorința de a fi primiți în rândurile partidului. Oamenii muncii fără partid au ajutat organele de verificare să descopere dușmani camuflați în rândurile partidului sau elemente necinstite, nedemne de a rămâne în partid. Într-o serie de locuri, în urma verificării a crescut aflulul țăranilor muncitori înspre gospodăriile colective și au fost înființate gospodării colective noi.

Ca verificarea a contribuit la întărirea partidului și deci a întregului sistem al dictaturii proletariatului, aceasta o văd nu numai prietenii, dar și dușmanii noștri. Partidul nostru a apreciat dela început că dușmanul de clasă va căuta să împiedice buna desfășurare a acțiunii de verificare a rândurilor Partidului Muncitoresc Român. Așa s'a și întâmplat în realitate. Dușmanul de clasă a încercat de repetate ori să folosească verificarea pentru a compromite pe membrii de partid devotați, cinstiți și a ajusta elementele dușmane să se sufragă controlului organizațiilor de partid. Pe alocuri, dușmanii, înnebuniți de ură, au trecut de-a-dreptul la acte de leroare. Astfel, în județul Iași chiaburii au ucis mișelește pe un membru al unei subcomisii de verificare. În județul Timiș a fost omorât de dușmani un activist fără partid, membru al sindicatului salariaților agricoli, care a luat parte la ședințele de verificare. Dușmanul de clasă își dă seama că verificarea constituie o nouă lovitură dată planurilor sale criminale, că ea spulberă speranțele sale de a crea o agendă în interiorul partidului.

Verificarea a constituit o adevărată școală a vigilenței pentru membrii de partid, cât și pentru oamenii muncii nemembri de partid. Organele de partid, dela cele de sus până la cele de jos, cât și comisiile din organele de stat și din organele conducătoare ale organizațiilor de masă și-au putut analiza activitatea în lumina rezultatelor verificării și descoperi lipsurile și slăbiciunile serioase de care au dat dovadă în ce privește vigilența revoluționară. Verificarea a dus la o îmbunătățire a muncii organelor de partid și organizațiilor de partid și la întărirea spiritului critice și autocritice. Ea a constituit un puternic stimul pentru activul de partid și pentru masa membrilor de partid de a studia marxism-leninismul, de a-și însuși cât mai adânc linia partidului nostru și experiența P.C. (ș) a U.R.S.S.

Sarcina partidului este acum de a nu permite ca un spirit de autolăștare să-și facă loc în rândurile partidului. Ar fi o naivitate periculoasă să credem că dușmanul de clasă — imperialismul anglo-american, agenții lor titoști, capitaliștii și moșierii expropriați, chiaburii — va depune armele. Dimpotrivă, nu încapă încoială că dușmanul ăst va mărit sforțările și va folosi noi și noi mijloace și metode în vederea prăinderii în interiorul partidului.

Așa cum a subliniat plenara C.C. al P.M.R. din 15-17 Mai a. c., sarcina organizațiilor de partid este de a nu privi lupta pentru curățirea rândurilor partidului ca o campanie, ci ca o preocupare permanentă, de zi cu zi, a fiecărei organizații de partid, a fiecărui organ de partid și a fiecărui membru de partid în parte.

În legătură cu încheierea lucrărilor de verificare, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român a decis reluarea primirii în partid.

În prezent, în urma verificării, partidul nostru numără 720.000 de membri. Compoziția socială a partidului, după cum am arătat mai sus, s'a îmbunătățit. Dar în partid au mai rămas elemente necorespunzătoare cerințelor ce trebuie să fie puse unui membru de partid, care nu urmează linia partidului în unele probleme centrale ale politicii sale și care s'au statutul. De aceea sarcinile pe care și le pune P.M.R. în legătură cu întărirea rândurilor sale sunt: 1) curățirea continuă a partidului de elemente dușmane și străine; 2) întărirea rândurilor sale și reglementarea creșterii lui în așa fel încât să asigurăm o preocupare a elementelor proletare pe seama elementelor neproletare.

Reîncepând primirea, partidul nostru se orientează înainte de toate spre elementele cele mai avansate și revoluționare din rândurile clasei muncitoare, în primul rând din rândurile acelor muncitori care au un stagiul mare în producție, care luptă activ pentru depășirea planului de stat și au bune rezultate în producție, dovadă asfel prin fapte de ap' ca linia partidului.

Partidul va veghea la cea mai strictă aplicare a statutului și îndrăzești a principiului primirii individuale în partid și al răspunderii acestora care recomandă noi membri. Conform statutului, cei care vor să intre în partid trebuie să treacă printr'un stagiul de candidat. Sunt stabilite stagiile diferite pentru diversele categorii sociale: 6 luni pentru muncitorii din industrie, 1 an pentru muncitorii din micile întreprinderi, țărani săraci și membrii gospodăriilor agricole colective, 1 an și jumătate pentru alte categorii. Din numărul celor primiți, cel puțin 60% trebuie să fie muncitori.

Urmând fidel învățăturile lui Lenin și Stalin despre partid, studiind în mod aprofundat istorica experiență a Partidului Bolșevic

și aplicând consecvent această experiență, partidul nostru va reperta noi și noi succese în grandioasa luptă pentru asigurarea victoriei socialismului în țara noastră.

Pentru pace tramică, pentru democrație populară ! nr. 25 (85) din 27 Iunie 1950.

GLORIOASA ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI

Astăzi poporul român sărbătorește a 6-a aniversare a eliberării patriei sale de către vizele armate ale Uniunii Sovietice.

La 23 August 1944 Armata Sovietică ne-a adus libertatea. Acest eveniment a constituit un punct de cotitură în întreaga istorie a poporului român.

Aniversarea zilei de 23 August constituie în fiecare an prilejul unui bilanț al realizărilor și succesele noastre. Pe măsură ce ne apropiem de realizarea marelui scop — construirea socialismului în țara noastră — oamenii muncii din România își dau seama tot mai adânc, cu tot mai multă recunoștință de misiunea eliberatoare a Uniunii Sovietice.

În eliberarea țării noastre cât și în ajutorul economic și cultural acordat de Uniunea Sovietică, noi vedem cea mai strălucită manifestare a politicii externe sovietice de apărare a independenței și egalității în drepturi a tuturor țărilor și popoarelor.

În trecut, România era una din cele mai înapoiate țări din Europa, atât din punct de vedere economic cât și cultural. Prin politica lor antipopulară, trecutele guverne burghezo-moșieresti au scos la mezat bogățiile naționale, au menținut analfabetismul, înapoierea culturală a celor ce munceau, nivelul lor scăzut de trai.

În urma ruinei și șomajului provocate de criminalul război hiterist, starea dezastruoasă a oamenilor muncii a devenit cu totul insuportabilă.

După eliberarea României de către Armata Sovietică, viața po-

porului nostru a luat o altă întorsătură. Clasa muncitoare și țărâimea muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist Român, azi Partidul Muncitoresc Român, au zdrobit încercările de restaurație făcute de clasele exploatare, au asigurat independența și suveranitatea țării și au înălțat Republica Populară Română.

Republica Populară Română cunoaște un avânt fără precedent al economiei și culturii. Industria este organizată pe baze socialiste. Sunt puse în funcțiune întreprinderi industriale, se creează noi ramuri industriale, ca aceea a construcțiilor de mașini, de mașin-unelte, sporește numărul S.M.T.-urilor, iau ființă instituții de cultură. Țara întreagă este un uriaș șantier.

O dovadă vie a succesele dobândite de tânăra noastră industrie socialistă este comunicatul guvernamental publicat recent cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat pe cel de al II-lea trimestru al anului 1950. Considerând drept 100 nivelul producției pe anul 1948, producția industriei metalurgice și a metalurgiei prelucrătoare a atins 217,1% în prima jumătate a anului 1950, în comparație cu perioada corespunzătoare din 1948.

În comparație cu anul 1948, extracția de petrol crește în anul 1950 aproape cu odată și jumătate.

Aceste succese apar și mai izbitoare dacă le comparăm cu nivelul anilor dinainte de război. În trimestrul al II-lea al anului 1950 extracția de cărbune a crescut, în comparație cu anul 1938, mai mult decât odată și jumătate, extracția minereului de fier mai mult decât de două ori și jumătate, producția de plumb mai mult decât de două ori, cea de oțel aproape de două ori; se înțelege de la sine că în condițiile economiei capitaliste asemenea realizări ar fi fost cu totul imposibile.

Noi și mărește perspective deschide în fața țării primul nostru plan cincinal, ale cărui cifre de control au fost recent aprobate de Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române.

Planul cincinal prevede o însemnată dezvoltare a extracției și prelucrării petrolului, cărbunelui, minereurilor feroase și neferoase, o puternică lărgire a bazei energetice a țării, o însemnată dezvoltare a siderurgiei și a industriei de construcții de mașini, precum și crearea de noi centre industriale.

După date prealabile, nivelul general al producției va crește.

În comparație cu anul 1950, mai mult decât de două ori, iar creșterea anuala a producției industriale va fi în medie de 17%. Extracția de cărbune și minereu de fier va crește aproape de două ori, producția industriei petroliere, siderurgiei și chimice de două ori și ceva.

Cifrele de control prevăd o însemnată creștere a muncii muncitorilor și țărănilor, creșterea continuă a productivității muncii și a salariului.

Mari transformări au loc și în agricultură. În satul nostru au apărut primele gospodării colective, al căror număr se apropie astăzi de 1.000. Deși puțin încă la număr, ele încep de pe acum să manifeste o puternică influență asupra maselor de țărani muncitori. Bazele pe proprietatea obștească asupra pământului și pe principiul socialist de retribuție a muncii pe baza zilelor-muncă, gospodăriile colective au și reușit să primească succese însemnate în domeniul sporirii productivității solului și ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii dela săte. Bazându-ne pe influența crescândă a lui gospodării colective, noi considerăm posibil în decursul viitorilor cinci ani unirea în gospodării colective pe baze strict voluntare a unei însemnate părți a țărănimii sarace și mijlocăse. Pentru îndepărtarea cu succes a acestei sarcini, este necesar să asigurăm producerea unui număr îndestulător de mașini agricole și în special de tractoare.

Planul cincinal prevede mari lucrări de împădurire, irigație, secări de mlaștini pe întinse suprafețe de pământ, ceea ce fără îndoielă va duce la un avânt al producției noastre agricole.

Transformarea socialistă a satului, dimpreună cu o serie de măsuri agrotehnice, va întări forța economică a țării noastre, va spori aprovizionarea industriei cu materiile prime necesare, va îmbunătăți considerabil aprovizionarea populației dela oraș și va spori bunăstarea țărănimii muncitoare.

Una dintre sarcinile centrale ale politicii guvernului de democrație populară este schimbul de mărfuri just organizat între oraș și sat. Lenin și Stalin au aratat în repetate rânduri importanța pe care schimbul între oraș și sat o are pentru întărirea alianței proletariatului cu țărănimia muncitoare, îndeosebi cu țărănimia mijlocăasă.

Transpunând în viață aceste indicații, guvernul dezvoltă comerțul de stat, cooperația de consum, care a luat un puternic avânt.

Asigură controlul statului asupra pieței. Planul cincinal prevede creșterea sectorului socialist de stat și cooperatist astfel încât acest sector să ocupe locul dominant în circulația mărfurilor.

În primul nostru plan cincinal nivelul material al oamenilor muncii va crește simțitor. În ultimul an al planului cincinal, nivelul de trai al oamenilor muncii va depăși cu 80% nivelul anului 1950.

Rețeaua de școli din țară va înregistra o creștere însemnată. Vor fi înlăpuite importante măsuri în ceea ce privește dezvoltarea științei și artei, alfabetismul, una dintre cele mai triste moșteniri ale trecutului, va fi lichidat.

În felul acesta, planul cincinal este un program de luptă al construirii bazelor socialismului în țara noastră, pentru asigurarea înălțării Patriei noastre și a bunăi stări a celor ce muncesc.

În strânsă legătură cu sarcinile dezvoltării economiei socialiste în România, stau sarcinile privitoare la întărirea continuă a statului de democrație populară.

Transformările politice și economice din țara noastră au loc în condițiile rezistenței înverșunate a dușmanului de clasă, susținut, inspirat și finanțat de imperialismul american și englez.

În condițiile existenței unei clase numeroase de exploatați la săte — chiaburimea — și a rămășițelor claselor exploatare expropriate, dar încă nelichidate, la oraș, în condițiile existenței lagărului imperialist agresiv, sarcinile statului dictează proiectarea statului sunt, după cum ne învață tovarășul Stalin, zdrobirea claselor răsturnate dinăuntrul țării și apărarea țării împotriva agresiunii din afară.

Statul de democrație populară are misiunea să asigure lichidarea definitivă a claselor exploatare, construirea socialismului, apărarea cuceririlor poporului nostru muncitor împotriva atacurilor dușmanilor externi sau interni.

Odată cu aceste sarcini, în legătură cu trecerea la construirea socialismului, statul nostru a căpătat funcții noi, acelea ale muncii economico-organizatorice și cultural-educative, funcții care se desfășoară în întreaga lor amploare abia după victoria socialismului, dar care de pe acum încep să joace un rol tot mai mare în viața țării noastre.

Toate acestea cer continuă întărire a statului de democrație populară, a organelor sale, a aparatului său, a forțelor sale armate.

Nu este deloc întâmplător că tocmai în momentul în care întărirea statului de democrație populară constituie o sarcină deosebit de importantă a partidelor comuniste și muncitorești și a guvernelor republicilor populare, fasciștii titoiști au desfășurat o propagandă îndârjită despre necesitatea „dispariției statului”

Recentul proces al unui grup de spioni titoiști care a avut loc la București a arătat că banda titoiștă a organizat încă în anul 1944 o largă rețea de spioni, pusă în slujba imperialiștilor și îndreptată împotriva regimului democratic al țării noastre. Mai mult decât atât, fasciștii titoiști au pregătit anexarea Banatului românesc. Făcând propagandă pentru „necesitatea dispariției statului”, titoiștii și slăpânii lor imperialiști încearcă să slăbească rolul statului în țările de democrație populară.

O etapă însemnată în întărirea statului de democrație populară și a bazelor de masă vor fi apropiatele alegeri pentru Sfaturile Populare locale. Nu ne îndoiim că aceste alegeri vor aduce o nouă victorie frontului democrației populare, alcătuit din Partidul Muncitoresc Român, unicul partid politic în țara noastră, în alianță cu organizațiile ce numără milioane de oameni ai muncii, sindicatele, Frontul Țigărilor, Uniunea Populară Maghiară, Uniunea Tineretului Muncitor, Uniunea Femeilor Democratice din România etc.

O importanță contribuie la întărirea statului, la apropierea aparatului de stat de masele celor ce muncesc va fi deasemenea și raționarea — noua organizare administrativă —, conform căreia țara va fi împărțită în regiuni și raioane.

În condițiile luptei acute dintre lagărul păcii, având în frunte Uniunea Sovietică, și lagărul războiului, având în frunte pe imperialiștii Statelor Unite, succesele politice și economice ale țării noastre, ca și ale celorlalte țări de democrație populară, capătă o deosebită însemnătate internațională. Oamenii muncii din țara noastră sunt conștienți de acest lucru. Ei înțeleg bine că fiecare succes în producție, fiecare realizare în domeniul întăririi politice și economice a țării noastre reprezintă un aport concret la cauza păcii.

Noi considerăm drept un succes faptul că majoritatea covârșitoare a oamenilor muncii din țara noastră sunt conștienți de legătura indisolubilă între lupta pentru pace și munca îndârjită pe țâ-

ramul producției industriale și în agricultură. Cele peste zece milioane de semnături așternute de poporul nostru pe apelul dela Stockholm sunt întărite de realizările concrete de zi cu zi ale oamenilor muncii manuale și intelectuale. Această conștiință a legăturii strânse între lupta pentru pace și lupta pentru întărirea și înflorirea Patriei este plastic exprimată în lozincă sub care muncitorii petrolului desfășoară întrecerea socialistă în cinstea lui 23 August: „Mai mult petrol pentru Patrie, pentru pace!”

Poporul nostru, care de-a-lungul istoriei sale a cunoscut asuprirea turcească, jugul imperialist, grozăviile războiului îl sunt nespuse de scumpe Independența și pacea.

Voința de neînfrânt a poporului nostru și a altor popoare de a apăra pacea, forța mereu crescândă a frontului organizat al păcii, forța gigantică a Uniunii Sovietice — bastion al păcii și securității popoarelor — vor zădărnici planurile agresive ale imperialiștilor anglo-americani.

În fața oamenilor muncii din Republica Populară Română stau sarcini mari și grele. Dar putem spune cu siguranță că ele vor fi cu succes îndeplinite, spre binele poporului, al Patriei și al cauzei păcii. Poporul nostru știe că succesele raportate de noi ar fi fost cu neputință fără ajutorul și sprijinul poporului sovietic, al Partidului Bolșevic, al Guvernului Sovietic și al tovarășului Stalin personal.

Sprijinindu-se pe ajutorul multilateral deslușit al marii Uniuni Sovietice, pe colaborarea prietenească cu toate țările de democrație populară, călăuzindu-se de nemuritoarea învățătură a lui Lenin și Stalin, poporul nostru, condus de Partidul Muncitoresc Român, pășește cu hotărâre și încredere înainte pe calea socialismului

„Pravda” nr. 235 (11.707)
„Scînteia” nr. 1320 din 23 August 1950.

Se tipărește după textul statului
„Scînteia” nr. 1320 din 23 August 1950.

R A P O R T ASUPRA PLANULUI DE ELECTRIFICARE A ȚĂRII

Făcut la plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român

26 Octombrie 1950

Iovăniș,

Biroul Politic al Comitetului Central al partidului nostru, în sesiunea sa din 14 Octombrie a. c., examinând proiectul planului lucrărilor de electrificare și de folosire a apelor și apreciind marea lui însemnatate pentru mersul înainte al Patriei noastre pe calea socialismului, pentru dezvoltarea industriei socialiste, mecanizarea și folosirea agrotehnicii celei mai înalte în agricultura și o necontenită ridicare a nivelului de trai și cultura al poporului muncitor, a luat hotărârea să-l supună deslușirii plenarei Comitetului Central.

Trebuie reamintit că această problema a format obiectul preocupărilor partidului nostru încă dela Conferința națională a Partidului Comunist Român din toamna anului 1945. Deși în acel moment în fața partidului și a reprezentanților săi în guvern stăteau probleme grele și de mare răspundere, care cereau o rezolvare imediată, ca refacerea industriei și a transporturilor, realizarea reformei agrare, înfrângerea haosului economic și a foametei provocate de seceta, lupta împotriva sabotajului capitaliștilor și a comploturilor organizate de serviciile de spionaj imperialiste, partidul nostru a înscris printre obiectivele sale de perspectivă electrificarea țării, cercetarea științifică și valorificarea bogățiilor naturale ale țării, realizarea unor mari lucrări de irigații, asanări și creșterea suprafețelor terenurilor cultivabile.

„Prin crearea în țara a unei rețele de centrale hidroelectrice — spunea raportul politic al C.C. — se va putea putea electrificarea căilor ferate și întrebuințarea masivă a energiei electrice în dezvoltarea tuturor industriei noastre. Deasemenea, prin extinderea rețelei de curent electric se va putea introduce lumina și forța electrică până și în cel mai depărtat câmin al țării, ridicându-se astfel nivelul de viață și de cultura al plugarilor noastre.

Utilizând acest nesecat izvor de energie — carbunele albi — vom putea face economii considerabile în rezervele noastre de petrol și cărbune”¹.

Între electrificare, industrializare și mecanizarea agriculturii există o strânsă legătură. Raportul politic la Conferința națională stabilea măsurile necesare pentru refacerea industriei distruse de război și folosirea integrală a capacității ei de producție, ca punct de plecare pentru dezvoltarea industrială a României, accentul fiind pus asupra dezvoltării industriei grele.

„O industrie grea puternică — spunea raportul politic — constituie pivotul în jurul căruia întreaga economie a țării se va desvolta în condiții noi”².

În domeniul agriculturii, raportul politic preconiza înzestrarea ei cu mașini, unelte, îngrășăminte chimice, care să-i ridice productivitatea și rentabilitatea.

În domeniul finanțelor se fixau sarcini în vederea creării veniturilor necesare echilibrării bugetului, pentru a se opri procesul de inflație și a se realiza o monetă stabilă.

În cei cinci ani care s-au scurs dela Conferința națională, toate aceste sarcini privind reconstrucția țării au fost nu numai îndeplinite, dar cu mult depășite, datorită muncii pline de avânt partitice a poporului muncitor în frunte cu clasa muncitoare și datorită ajutorului strălucitor pe care l-am primit din partea Uniunii Sovietice. Aceasta arată cu prisosință că între vorbele și faptele partidului nostru există o concordanță deplină și ne dă dreptul să afirmăm cu toată convingerea că și mărețele sarcini ce ni le propunem vor fi duse la bun sfârșit.

În elaborarea proiectului planului de electrificare și folosire a apelor din R.P.R., pe care îl prezint astăzi plenarei, ne-a călăuzit

¹ Vezi volumul de față, pag. 61.

² Ibid., pag. 64.

uriasă experiență a Uniunii Sovietice în domeniul electrificării. Acest plan este rodul muncii entuziaste și stăruitoare, desfășurată sub îndrumarea permanentă a partidului de un mare număr de oameni de știință, specialiști și tehnicieni.

Proiectul a fost dezbătut timp de cinci zile la sesiunea lărgită a Academiei R.P.R., la care au participat numeroși academicieni, profesori universitari, profesori ai Institutelor de cercetări științifice, ingineri și tehnicieni din producție, aducând o prețioasă contribuție la îmbogățirea lui. Planul constituie astfel un însemnat document tehnico-economic, baza de pornire pentru realizarea marilor lucrări de electrificare și folosire a apelor țării noastre. El va trebui să fie dezvoltat și definitivat prin cercetări, măsurători și calcule ulterioare.

În ce constă însemnătatea electrificării?

Încă în 1850, cu 100 de ani în urmă, Karl Marx a arătat că electrificarea va duce dezvoltarea forțelor de producție la un nivel atât de înalt încât capitalismul nu va mai fi în stare să le stăpânească.

„Regele abur, care în veacul trecut revoluționase lumea — spune Marx, — și-a trăsit traul, iar locul lui va fi luat de o forță incomparabil mai revoluționară: scânteia electrică”.

Marelui Lenin i-a revenit meritul istoric de a fundamenta și îmbogăți geniala previziune a lui Marx. Lenin a arătat însemnătatea electrificării ca părgile a construcției socialismului și comunismului, elaborând o întreagă concepție revoluționară asupra progresului tehnicii și economiei sovietice pe baza electrificării. În Decembrie 1920, în plin război împotriva Intervenționiștilor, Lenin a spus:

„Comunismul este Puterea Sovietică plus electrificarea întregii țări. Numai atunci când țara va fi electrificată, când industria, agricultura și transporturile vor fi așezate pe baza tehnică a marilor industrii moderne, numai atunci vom învinge definitiv.

„Dacă Rusia se va acoperi cu o rețea deasă de uzine electrice, de instalații tehnice puternice, construcția noastră economică comună va deveni un model pentru viitoarea Europă și Asia socialiste”¹.

Cu un puternic entuziasm și cu o uriasă tenacitate, Lenin și

Stalin au zdrobit rezistența elementelor contrarevoluționare de teapa lui Troțki și Răcov, au combătut pe cei ce făceau și manifestau șovăială, întărind încrederea în posibilitățile de înfăptuire a electrificării Rusiei. Lenin a îndrumat lucrările savanților și tehnicienilor ruși pentru elaborarea Planului de Stat G.O.E.I.R.O. trecând în mod operativ la aplicarea lui în viață.

Discipolul credincios și tovarășul de luptă cel mai apropiat al lui Lenin, I. V. Stalin, a dezvoltat tezele leniniste asupra electrificării și a condus măreața operă de electrificare a Uniunii Sovietice. Sintetizând concepția leninistă a electrificării, tovarășul Stalin spune:

„Pînă la electrificarea țării, Lenin nu înțelege construirea izolată de centrale electrice, el ațecerea treptată a economiei țării — *înclusiv a agriculturii* — la o bază tehnică nouă, la baza tehnică a marilor producții moderne, legată într'un fel sau altul, direct sau indirect, cu electrificarea”².

Într-adevăr marea însemnătate economico-socială a electrificării rezultă și din faptul că atât în industrie, cât și în agricultură, folosirea energiei electrice antrenează pe micul producător pe fașul marii producții, pe făgașul socialismului.

Electrificarea, în concepția leninist-stalinistă, este unul din principalele mijloace pentru transformarea micilor producții și înglobarea ei, pe baza tehnicii noi, în marea producție modernă — este unul din principalele mijloace pentru crearea fundamentului tehnic al socialismului și comunismului.

Grandioasele construcții ale planurilor cinciinale staliniste ritmul nemaivăzut al dezvoltării industriei socialiste sovietice, ca și rapida dezvoltare și înflorire a colhozurilor sovietice, sunt strâns legate de realizarea mărețului plan de electrificare a Țării Socialismului.

În zilele noastre, când oamenii sovietici zidesc cu avânt comunismul, folosirea energiei electrice dobândește o însemnătate crescândă atât în procesul de mecanizare și automatizare a producției industriale, cât și în mecanizarea pe scară întinsă a tuturor mili-

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. XXVI, ed. a 3-a rusă, pag. 46, 47, 48.

² I. Stalin, „Problemele leninismului”, ed. a 9-a rusă, pag. 362.

celor agricole în marile lucrări de irigație și cucerirea a noi terenuri arabile de milioane și milioane de hectare. Toate acestea nu crează omului sovietic puțința unei înalte stări materiale și culturale, asigurându-i o neîntreruptă îmbunătățire a traiului său.

În timp ce agresorii americano-englezi și sateliții lor pun totul în slujba fabricării celor mai salbatice mijloace de distrugere, pustiesc Coreea și pregătesc deslănțuirea unui nou război mondial. Uniunea Sovietică pune totul în slujba păcii, progresului și fericirii popoarelor.

Hotărârea Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice cu privire la construirea noilor hidrocentrale gigantice și începerea lucrărilor de transformare a unor pustiuri în grădini înfloritoare, a fost primită cu mare bucurie și entuziasm de toate popoarele iubitoare de pace și libertate.

De peste 30 de ani, publicațiile și prospectele americane, cunoscute prin reclama tipăritoare ce o fac celor mai neînsemnate realizări ale „administrației” Truman, sunt silit să repete placa răsuflată despre construcția combinatului electric de pe valea râului Tennessee. De mulți ani, însă, acest combinat nu mai constituie obiectul unor lucrări practice. Capitalismul distruge și pustiește, socialismul construiește, dă viață și pustiurilor.

Pași uriași făcuți de U.R.S.S. pe cărămuri electrificării amintesc cuvintele lui Lenin din 1919, la inaugurarea primei centrale hidroelectrice în țânără republică socialistă:

„12.000 de kilowați este un început foarte modest. S-ar putea ca un străin, cunoscător al electrificării americane, germane sau suedeze, să-și bată joc de aceasta. Dar — încheia Lenin — cine râde la urmă, râde mai bine!”

Tovarași,

La Cuibășev și Staținograd, pe malurile bătrânei Volga, se vor înălța doi giganți, două centrale hidroelectrice. Prin imensul deșert Kara-Cum vor intra pe principalul canal Turemen apele fluviului Amu-Daria spre Crasnovodsk, pe malul Caspicel. Prin noua centrală de pe Nipru și canalele din Sudul Ucrainei și Nordul Crimeii vor fi irigate întinse suprafețe de stepă. Lucrări de asemenea proporții n'a mai cunoscut lumea.

Într-adevăr numai cele două hidrocentrale noi de pe Volga vor da anual 20 de miliarde de kilowați-ore energie electrică!

Ele vor pune în mișcare noi uzine și fabrici, curentul electric va fi transmis prin conducte la mii de kilometri distanță, iar primul ingenios sistem de irigare vor fi fertilizate 14.000.000 de hectare de pământ, cam odată și jumătate suprafața arabă a țării noastre.

Pe calea deschisă de Uniunea Sovietică pașim și noi.

Electrificarea țării noastre se impune ca o sarcină de cea mai mare urgență și însemnată. Lichidarea înapoierii economice și culturale a țării, pe baza trecerii la marea producție socialistă în industrie și agricultură, este de neconceput fără electrificare. Producția industrială, care în decursul primului nostru plan cincinal va trebui să crească de două ori față de 1950, este legată nemijlocit de asigurarea din vreme a unei puternice dezvoltări a producției noastre energetice.

De pe acum industria noastră suferă gâtuirii din cauza lipsei de energie electrică. Fiecare pas înainte în dezvoltarea industriei noastre socialiste și în mecanizarea agriculturii este frânat de lipsa de energie electrică. Noi ne dăm seama prin propria noastră experiență cât de justă este învățătura leninistă potrivit căreia electrificarea trebuie să meargă cu un pas înaintea industrializării.

Importanța energiei electrice în producția industrială rezultă din proprietățile ei specifice: ea poate fi produsă cu ajutorul căderilor de apă și al combustibililor și retransformată în orice formă de energie — mecanică, calorică, chimică etc. —, poate fi transportată rapid și ieftin la distanțe mari, este extrem de divizibilă, se poate măsura cu mare precizie. Electrificarea este mijlocul principal în mecanizarea și automatizarea procesului de producție și în ușurarea muncii omului. Ea va fi un factor esențial pentru crearea unei puternice industrii chimice, punând în valoare marile resurse de materii prime de care dispune țara noastră.

În agricultură, electrificarea dă puțința introducerii pe scară înfrântă a muncii mecanizate, ceea ce mărește considerabil producția la hectar, ridică întreaga viață economică și culturală a satelor noastre, smulgându-le din întunericul în care le-a ținut regimul burghez-moșieresc. Ariele electrificate folosite anul acesta în cam

panta de tereluş, chiar dacă constituie un început modest, dovedeşte importanţa introducerii electricităţii în agricultură şi interesul viu pe care i-l arată masa ţărănimii.

Punând în valoare energia apelor noastre, vom trezi la viaţă regiuni inapoiate, vom crea posibilităţi pentru mari lucrări de irigaţie, pentru asanări şi lucrări de fertilizare a pământurilor degrabate şi inundabile.

Folosirea tracţiunii electrice pe căile ferate şi pe şosele — în special pe cele cu pante mari şi cu trafic intens — va şi amenajarea căilor de transport pe apă vor da un puternic impuls dezvoltării întregii economii naţionale.

Electricizarea va contribui simţitor la îmbunătăţirea traiului material şi cultural al maselor muncitoare. Electricitatea are numeroase aplicaţii în medicină, în procese biologice şi chimice; ea ajută la răspândirea culturii prin telecomunicaţii, cinematografe şi radioficare.

Electricizarea ţării va avea următoarele obiective.

1. Asigurarea creşterii producţiei industriei existente şi alimentarea cu energie electrică a industriei noi ce se vor înfiinţa în cadrul planurilor cincinale.

2. Valorificarea raţională a resurselor energetice, folosind combustibili inferiori (lignii, turbă, deseuri de cărbuni şi în general orice combustibil ce nu poate fi utilizat mai bine în alt domeniu); se vor economisi combustibilii superiori lichizi şi gazoşi, precum şi cărbunele brun, pentru utilizări mai raţionale, ca materie primă pentru industria chimică, transporturi, încălzit etc.

3. Lucrările hidroenergetice vor constitui începutul folosirii cursurilor de apă pentru irigarea regiunilor secetoase, crearea de căi navigabile, prevenirea inundaţiilor, asanări, recuperări de terenuri inundabile etc.

4. Electricizarea treptată a căilor ferate, precum şi a transporturilor în comun în centrele oraşeneşti, ceea ce va aduce o economie considerabilă a transporturilor de combustibil şi a consumului de combustibil superior.

5. Electricizarea principalelor munci agricole şi pălunderarea electricităţii la ţară, pentru ridicarea nivelului tehnic al agriculturii şi creşterea productivităţii în agricultură.

6. Ridicarea nivelului cultural şi a bunăi stări a poporului prin folosirea energiei electrice în trebuinţele casnice, dispensare, cămine culturale, precum şi instalarea de cinematografe şi staţiuni de radioficare la sate.

7. Prin crearea noilor baze energetice şi folosirea multilaterală a apelor se vor desvolta rapid regiunile pe care regimul burgeois-mosieresc le lăsase în inapoiere.

Electricizarea va duce la întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimia muncitoare, la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare. Ea asigură mersul înainte al construcţiei socialiste a ţării şi dezvoltarea ei mai departe spre comunism.

Realizarea electricizării înseamnă dezvoltarea acelor ramuri ale economiei naţionale care ridică într'un timp relativ scurt puterea economică a Patriei noastre şi capacitatea ei de apărare, lucru de mare însemnătate în lupta pentru pace, pentru zădărnicierea planurilor criminale ale imperialismului american şi englez.

SITUAȚIA ACTUALĂ A ALIMENTĂRII CU ENERGIE ELECTRICALĂ ÎN R.P.R.

Situația actuală a alimentării cu energie electrică se poate caracteriza în modul următor:

1. Dispunem de centrale electrice cu o putere instalată de 740.000 kw., din care numai 600.000 kw. sunt utilizabili, din cauza strângutărilor şi uzării instalaţiilor vechi. Centralele lucrează fără rezerve, iar în unele regiuni sunt necesare anumite restricţii de consum sau modificări în orarul de lucru al întreprinderilor.

2. Puterea centralelor electrice e fărâmiţată în 603 centrale, cu o putere medie de numai 1.230 kw. Rezultă deci o exploatare neeconomică.

3. Puterea instalată variază de la 0,5 kw. pe km² la 6,8 kw. pe km². În ceea ce priveşte raportul cu populaţia diferitelor regiuni, puterea instalată variază între 7 w. pe locuitor şi 71 w. pe locuitor. Cantitatea de energie distribuită prezintă mari variaţii de la o regiune la alta.

Electricizarea comunelor, în special a celor rurale, este puţin extinsă: numai 28,7% din populaţia ţării locuieşte în localităţi electrice.

Aceasta constituie un necușător act de acuzare împotriva regimului burghezo-moșieresc.

4. Capitaliștii, în goană după investiții mici și beneficii mari, au dus o politică de lași și de risipă în utilizarea izvoarelor de energie ale țării, construind în special centrale electrice pe baza combusibililor celor mai prețioși pentru economia națională: produse petrolifere, gaze naturale și cărbuni superiori.

Astfel, repartiziția producției totale de energie electrică în 1950 după sursele naturale de energie utilizate, este arătată de următorul tablou:

— gaze naturale	circa 40,3%
— produse petrolifere	29,8%
— cărbuni superiori	6,1%
— deșeuri de cărbuni și cărbuni inferiori	13,7%
— alți combustibili	2,1%
— centrale hidroelectrice	8,0%
Total 100 %	

O serie de centrale cheltuiesc anual 500.000.000 m³ gaze naturale și 250.000 tone de produse petrolifere, atât de necesare altor nevoi ale economiei naționale.

5. Lungimea rețelelor de înaltă tensiune pentru transportul energiei electrice este în prezent de numai 2.514 km., ceea ce arată starea de înapoiere în răspândirea electricității pe cuprinsul țării.

Față de situația actuală a alimentării cu energie electrică, a fost elaborat un plan de lucrări de electrificare pentru 10 ani, parte integrantă a primelor două planuri cincinale ale R.P.R.

În această etapă se vor desăvârși studiile pentru elaborarea planului general de electrificare a țării, cuprinzând valorificarea sistematică a apelor, precum și a combustibililor inferiori, și politica de rațională utilizare a izvoarelor de energie ale țării, îndreptându-ne spre folosirea apelor și a combustibililor inferiori.

România este o țară bogată în cursuri de apă și zăcăminte de ligniti. Urișă energie a apelor noastre cât și a acestor cărbuni

este puțin folosită în prezent. În fața noastră stă sarcina mareașă de a pune stăpânire pe milioanele de cai-putere care se iroseșc în apele noastre, pe milioanele de cai-putere care zac în subsolul țării noastre, și să-i folosim pentru ridicarea industriei, agriculturii și transporturilor, pentru propășirea și înflorirea Patriei noastre.

Lucrări de asemenea proporții erau imposibile de conceput sub capitaliști. Burgheziă era incapabilă să realizeze o astfel de dezvoltare a forțelor de producție. Ea acționa ca o frână în calea progresului tehnic.

Pentru regimul de democrație populară, asigurarea progresului tehnic în toate domeniile economiei naționale a R.P.R. este o necesitate vitală. Construcția societății socialiste este de neconceput fără un puternic avânt al tehnicii și științei.

Socialismul se contopește în mod organic cu tehnica și știința.

Cuceririle tehnicii și științei sporesc forțele de producție ale țării și constituie o puternică pârghie pentru întărirea puterii economice a Patriei noastre, un mijloc de ridicare a stării materiale și a culturii celor ce muncesc.

Care este potențialul energetic al țării noastre?

Trebuie spus de la început că în privința potențialului apelor și combustibililor inferiori datele sunt incomplete și nedefinitive. Pe baza cifrelor aproximative, se pot spune următoarele:

Apele țării noastre au o putere totală amenajabilă de 5.650.000 kw., putând produce în anii normali 27,2 miliarde kw.-ore energie. Dar electrificarea țării nu se poate baza numai pe producția hidrocentralelor, pentru că în cadrul folosirii multilaterale a apelor, funcționarea hidrocentralelor — în special în anii secetoși — va fi dictată de problema irigațiilor și a navigației.

În ceea ce privește zăcămintele de combustibil inferior (lignit, turba, cărbuni bruni inferiori etc.) cercetările de până acum au stabilit existența unor însemnate zăcăminte de ligniti la Doicești, Șotânga, Filipești de Pădure, Căpeni, Sărmășag și Valea Ti mișului (Banat), Cărbunești (Oltenia).

În 1950 s'au utilizat pentru producerea energiei electrice numai 150.000 tone de lignit. Această cantitate trebuie și poate să crească în 10 ani la 3,2 milioane tone anual, corespunzând unei producții de energie de 2,3 miliarde kw.-ore pe an.

Deasemenea pentru anul 1955 se prevede o cantitate de deșeuri de cărbune de circa 1.000.000 de tone, ceea ce corespunde unei producții anuale de energie de circa 1 miliard kw-ore.

În total, potențialul energetic bazat pe combustibili inferiori va fi peste 10 ani de 985.000 kw., cu o producție anuală de 3,5 miliarde de kw-ore.

PRIMA ETAPA A PLANULUI GENERAL DE ELECTRIFICARE

În cadrul planului de lucrări de 10 ani s'a fixat ca prim obiectiv instalarea și punerea în funcțiune de centrale electrice noi și dezvoltarea unor centrale existente, însumând 2.000.000 de kw. În acest mod, puterea totală instalată în centralele electrice din R.P.R. se va ridica în anul 1960 la 2.600.000 kw.

Din acest plan, în cursul primului cincinal se vor instala unități noi, totalizând circa 1.000.000 kw., ceea ce față de situația actuală va reprezenta o creștere în total de 2,67 ori.

Pentru a se satisface nevoile urgente de energie din perioada 1950—1952 ale marelui industriei și sporurile cerute de cele existente, s'au prevăzut în plan o serie de extinderi ale centralelor existente, precum și instalarea a câtorva unități noi, consumând gaz metan și în unele cazuri excepționale chiar și produse petrolifere. Aceasta a fost necesar deoarece centralele hidroelectrice și marile centrale termoelectrice cu combustibili inferiori nu pot intra în funcțiune decât începând cu 1953, în timp ce nevoile industriei cresc într'un ritm rapid.

Planul lucrărilor pentru etapa de 10 ani prevede construirea a 13 centrale termoelectrice cu putere instalată de 1.039.000 kw., extensiunii la 5 centrale termoelectrice făcând să crească puterea instalată cu 59.000 kw., construirea unor centrale termoelectrice pe lângă industrii cu o putere instalată de 98.000 kw., construirea a 24 de hidrocentrale cu o putere instalată de 764.000 kw. și centrale mici cu o putere de circa 40.000 kw.

În rezumat, vom construi și extinde centralele termoelectrice cu o putere de 1.196.000 kw. (59,8%) și centrale hidroelectrice cu o putere de 764.000 kw. (38,2%), care împreună cu microcentralele dau o putere nou instalată totală de 2.000.000 kw.

Situația energetică a țării noastre se va prezenta în felul următor:

	1950	1955	1960
Putere instalată	740.000 kw.	1.700.000 kw.	2.600.000 kw.
Putere disponibilă	600.000 „	1.660.000 „	2.500.000 „
din care: termică	550.000 „	1.370.000 „	1.665.000 „
hidraulică	50.000 „	290.000 „	835.000 „
adică: termică	92%	82,5%	66,6%
hidraulică	8%	17,5%	33,4%
Putere pe km ²	2,53 kw/km ²	7,0 kw/km ²	10,6 kw/km ²
„ „ locuitor	37,5 w/loc. 105	7,0 w/loc. 150	10,6 w/loc.

Centralele noi legate între ele cu centralele existente mai importante se vor grupa în 7 sisteme energetice, după cum urmează:

1. Sistemul Mantaia
2. „ Oltenia
3. „ Moldova de Nord
4. „ Moldova de Sud (incl. Dobrogea)
5. „ Ardealul Central
6. „ Ardealul de N.V.
7. „ Ardealul de S.V.

Dupa instalarea noilor centrale și unități, puterea instalată medie pe țară crește dela 2,53 kw/km², sau 37,5 w. pe locuitor în 1950, la 10,6 kw/km², sau 150 w. pe locuitor, la finele etapei de 10 ani. Aceasta înseamnă că un număr considerabil mai mare de cetățeni ai Patriei noastre se vor bucura de electricitate.

Prin folosirea tehnicii moderne a transporturilor de energie și a legăturilor dintre centrale prin linii de înaltă tensiune se va putea transporta energia din regiunile excedentare în cele deficitare.

În ceea ce privește folosirea izvoarelor de energie, până la finele etapei de 10 ani consumația de produse petrolifere va scădea la circa 120.000 de tone, adică mai puțin de jumătate din cea actuală, iar cea de gaz va scădea și ea la circa 420.000.000 m³, din care numai 220.000.000 m³ din rețele de transport de gaze, iar restul din zăcăminte de joasă presiune.

Tovarași,

Pentru a putea aprecia posibilitățile ce rezultă din electritate, se poate lua ca indicație pentru diferitele ramuri și categorii de consumatori următoarea repartitie a energiei distribuite la sfârșitul etapei de 10 ani în comparație cu 1950:

	1950 mil. kw.-ore	1960 mil. kw.-ore
a) industrie, mine	1.310	4.330
b) tracțiune electrică	2	360
c) servicii comunale		
— iluminatul străzilor	70	200
— tramvaie, troleibuze	80	200
— alimentări cu apă etc.	40	120
d) consum domestic, birouri și magazine în orașe	220	750
e) consumatori rurali	20	230
f) pierderi în rețele de transport și distribuție și consum propriu al centralelor	358	870
	2.100	7.000

Marea centrală hidroelectrică Stejar de pe Bistrița constituie principala lucrare a planului de electrificare. Ea va avea o putere de 210.000 kw., adică a treia parte din cât avem azi cu toții în întreaga țară. Din puterilele ei turbinate se vor răspândi 430.000.000 kw.-ore anual, care vor alimenta industriile existente, cele nou construite și cele prevăzute în planul cincinal: industrii textile, metalurgice, electrochimice, petrolifere, cărbuni etc. Barajul dela Izvorul Muntelui și lacul de acumulare, legal cu centrala dela Stejar, vor îngădui irigarea unor suprafețe de circa 300.000 ha. din Sudul Moldovei și Nordul Bărăganului, amenajarea navigației pe Siret între Galați și Bacău, evitarea inundațiilor provocate de Bistrița, recăștigarea pentru culturi a zonei inundabile a Bistriței și a Siretului inferior. Centrala hidroelectrică dela Stejar va ridica nivelul industrial, agricol și social al Moldovei, rămăsă

în urma, ea și alte regiuni, din cauza politicii regimului burghez-moșieresc.

Centralele termoelectrice Filipeștii de Pădure și Doicești vor consuma lignit la gura minelor, producând energie electrică pentru alimentarea Capitalei, pentru alimentarea instalației de extracție și prelucrare a petrolului din regiunile Prahova și Argeș și căile ferate Orașul Stalin—Câmpina, care va fi electrificată în decursul primului plan cincinal.

Centrala termoelectrică Petroșani, situată pe Valea Jiului, va utiliza deșeuri dela spalarea cărbunilor destinați pentru cocseria dela Hunedoara și cărbuni de calitate inferioară care astăzi nu se folosesc.

Puterea acestei centrale va fi de 150.000 kw. Ea va fi complet instalată la finele primului plan cincinal.

Producția anuală de energie va fi de circa 675.000.000 kw.-ore. Împreună cu centrala termoelectrică dela Vălișoara și centralele hidroelectrice de pe Râuul Mare, vor alimenta instalațiile carbonifere din Valea Jiului, Combinatele siderurgice Reșița și Hunedoara, uzinele Oțelul Roșu, precum și regiunea Banatului și Sud-Vestul Transilvaniei.

Centralele termoelectrice și hidroelectrice vor înăuntri dezvoltarea tuturor regiunilor țării.

Planul lucrărilor de electrificare prevede construirea unor linii de transport de energie electrică și de legături, în lungime totală de 3.960 km., ca și organizarea unor stațiuni de transformare care vor asigura schimbul de energie.

ELECTRIFICAREA RURALA

Planul lucrărilor de electrificare acordă o atenție deosebită electrificării satelor noastre.

Clasele exploatatoare au lăsat masele țărănimii în cea mai adâncă beznă. O statistică din anul 1941 arată că populația din satele deservite cu energie electrică reprezintă doar 6% din populația întregii țări. Din cele peste 13.000 de sate din R.P.R. au fost electrificate până în prezent numai circa 450.

În cursul primului plan cincinal se prevede introducerea energiei electrice în circa 2.000 de sate și în primul rând în S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat și gospodării agricole colective.

Circa 50% vor fi executate prin racordări la rețelele de înaltă tensiune existente sau care se vor executa în acest răstimp, iar restul de circa 50% pe baza micilor centrale locale, dându-se preferința centralelor care vor folosi apele.

Folosirea electricității în gospodăriile agricole colective va convinge și mai mult pe țărani și săraci și mijlocași asupra marilor avantaje ale unirii de bunăvoie a micilor gospodării individuale în mari gospodării colective — chezașia belșugului și a unei vieți ferice pentru țărâmină.

Se va acorda o atenție deosebită amenajării râurilor mici și utilizării acestora pentru intercentrale hidroelectrice, până la circa 500 kw, care vor alimenta unul sau mai multe sate, industria locală, ajutând la rezolvarea problemei irigației, pisciculturii, etc.

La morile de apă și la alte instalații hidraulice în funcțiune sau părăsite vor fi îmbunătățiri stăvilirele și jghiaburile și se vor monta generatori electrice, care vor servi la electricizarea rurală. Se vor înlocui roțile de apă, oriunde va fi necesar, prin turbine.

Din toate râurile mici ale țării s-a socotit că se poate obține în mici centrale, cu o putere până la 500 kw., o putere totală instalată de circa 500.000 kw.

În localitățile unde amenajarea de mici centrale hidroelectrice nu este posibilă, dar există resurse locale de combustibili, se vor construi mici centrale termoelectrice cu ajutorul cazanelor de locomotive și locomobile care nu și mai găsesc întrebuințare. Drept combustibil vor fi folosite turba, lignitul, praful de cărbune, gazele combinate din zăcămintele mici ușor exploatabile, gaze de gazogen, precum și deșeurile agricole sau forestiere.

Un rol uriaș în această muncă revine Statutelor Populare, care prin folosirea resurselor locale și mobilizarea maselor de țărani muncitori pot aduce contribuție hotărâtoare la opera de electrificare rurală.

FOLOSIREA APELOR

Problema apelor ocupă un loc de frunte în viața economică și socială a țării noastre. Datorită rolului important al apei în agricultură, în determinarea climei și în producerea energiei necesare

electrificării, stăpânirea și folosirea apelor noastre constituie una din problemele de bază ale construcției socialiste.

Electricizarea țării este în mod nemijlocit legată de problema folosirii multilaterale a apelor: asigurarea stabilității și creșterii producției agricole prin irigații, lupta împotriva secetei, prevenirea inundațiilor, plantarea perdelelor de protecție, amenajarea de bariere și lacuri de acumulare, regularizarea debitelor râurilor, amenajarea și recăștigarea terenurilor inundabile, navigația, alimențarea cu apă a orașelor și centrelor industriale, piscicultura, amenajarea terenurilor și reîmpadurirea.

Niciuna din aceste probleme nu poate fi rezolvată în mod separat, așa încât numai printr'un studiu complex și coordonat al tuturor posibilităților de folosire a apelor se va putea rezolva fiecare problemă în parte.

Irigațiile și prevenirea inundațiilor. Studiind regimul ploilor în țara noastră, s'a constatat că o mare parte din suprafața agricolă a țării suferă din cauza secetei, ceea ce produce pagube mari economiei naționale. În anii secetoși, producția pe hectar este de 5 ori mai mică la grâu și de 7 ori mai mică la porumb decât producția realizată în anii agricoli buni. Suprafața totală a terenurilor agricole bătute de secetă însumează aproximativ 2.700.000 de hectare, din care până în prezent noi am irigat numai 50.000 de hectare, ceea ce este cu totul neînsemnat.

Prin irigații, prin umezirea artificială a terenurilor se poate asigura creșterea constantă a producției agricole. Spre exemplu producția agricolă prin irigație este foarte însemnată. În anul 1950 la culturile irigate de bumbac din țara noastră s'a obținut un spor de peste 250%.

Apele din regiunile bătute de secetă — Siretul, Ialomița, Argeșul, Ofiul și Jiul — ar putea iriga aproximativ 200.000 ha adică mai puțin de 8% din suprafața necesară a fi irigată.

Cu ajutorul apei din lacurile de acumulare s'ar putea asigura irigarea unor suprafețe de aproximativ 500.000 ha în regiunile acestea bătute de secetă. În alte regiuni, cum e regiunea din apropierea Dunării, apa necesară pentru irigație se poate obține prin pompare. Aceasta ar putea duce la irigarea a încă 400.000—500.000 ha.

Prin măsurile schițate s'ar putea îngriji din suprafața totală a terenurilor bănuite de seacă, de circa 2.700.000 ha., o suprafață de circa 1.200.000 ha. Rămâne ca studierea mai adâncă a problemei să ducă la găsirea a noi posibilități de combatere a secetei, prin amenajarea de baraje, rezervoare, pompare, utilizare de ape subterane, perdele de protecție etc.

După o socoteală sumară, producția agricolă pe care am obținem-o în plus prin irigația a 1.200.000 ha. va fi de aproximativ 240.000 de vagoane de cereale anual, ceea ce reprezintă o importanță hogăție națională.

În același timp, din cauza ploilor prea mari în anumite ani și în anumite anotimpuri, râurile produc inundații catastrofale, distrugând recoltele pe regiuni întinse și producând mari pagube căilor de comunicație și localităților. Populația din regiunile amenințate de inundații trăiește într-o permanentă nesiguranță.

Înlăturarea acestei calamități este posibilă prin regularizarea râurilor și stăpânirea lor, prin construirea de baraje care să dea naștere unor lacuri de acumulare în regiunile în care condițiile de relief și geologice sunt prielnice. Aceste lacuri pot fi folosite la irigații, producerea de energie, navigație, alimentarea cu apă, asanări.

Putrunit datelor provizorii pe care le posedăm, capacitatea de acumulare a barajelor a căror construcție este posibilă pe râuri se ridică la aproximativ 4,2 miliarde m³. Baraje și lacuri de acumulare vor fi create în primul rând pe cursurile principale de ape: barajul Izvorul Muntelui pe Bistrița, Tunel pe Argeș, Bolboci pe Ialomița, Vidra pe Lotru, Prisaca Dornei pe Moldova, și altele pe Olt, Dâmbovița, Buzău, Putna, Someș, Mureș etc. Și în regiunile de deal și șes pot fi amenajate lacuri de acumulare, mai ales unde e secetă: câmpia Munteniei, bazinul Jijiei etc.

Prevenirea și combaterea eroziunilor a fost cu totul neglijată în trecut. Suprafețele reprezentând circa 700.000 ha. terenuri complet distruse și circa 2.300.000 ha. în curs de degradare sunt răspândite pe tot întinsul țării. Continuarea acestui proces, pe lângă permanenta scădere a producției agricole, pune în pericol și lucrările de pe cursurile de ape, căile publice de comunicație, așezările omenești etc. Sunt deci necesare o serie de măsuri de con-

servare a solului, atât pe căile principale ale apelor, cât și pe afluenții lor, ca și măsuri de punere în valoare a terenurilor care au suferit stricăciuni sau sunt în curs de degradare.

Asanarea bălților și a regiunilor insalubre prin primentrea apelor cu ajutorul rezervelor din lacurile de acumulare, ca și prin drenări, prezintă o mare însemnătate. Aceste lucrări aduc folosuri economice pentru agricultură și piscicultură, eliminând focarele de maldism care amenință sănătatea locuitorilor din jurul bălților și mlaștinilor.

Căile navigabile interioare pot lua o mare dezvoltare în țara noastră prin stăpânirea apelor și prin amenajarea principalelor râuri. Navigația pe aceste râuri are o mare importanță pentru economia națională, ducând la ieșirea transporturilor și chiar la crearea de noi așezări omenești și întreprinderi industriale, după pilda Canalului Dunăre—Marea Neagră.

Piscicultura va putea fi puternic dezvoltată prin crearea de noi lacuri, prin regularizarea debitelor râurilor și asanarea bălților și lacurilor existente.

După o evaluare sumară, s'ar putea amenaja o suprafață de circa 400.000 ha. bălți și eleștee, care ar duce la o producție constantă și de calitate de aproximativ 35.000.000 kg. de pește pe an.

AMENAJAREA DUNĂRII

Valorificarea Dunării constituie o problemă de mare însemnătate pentru poporul nostru și pentru popoarele celorlalte țări riverane.

Dunărea colectează toate apele țării noastre, constituind coloana vertebrală a sistemului nostru de navigație; ea reprezintă una din cele mai importante bogății ale țării, care până în prezent nu a fost valorificată decât insuficient pentru navigație și pescuit.

Pentru punerea în valoare a Dunării este necesară elaborarea unui plan de amenajare integrală a fluviului, pe bază de documentări și studii amănunțite.

Navigația. Dunărea prezintă o importanță economică internă și internațională deosebită pentru navigație. În situația actuală navigația pe Dunăre întâmpină o serie de dificultăți din cauza adâncimii insuficiente, în toate anotimpurile, pentru vasele de

mare tonaj, leștre la mare limitată din cauza barei dela Sulina și trecerea prin Porțile de Fier dificilă, în special la apele mici.

Prin construcția Canalului Dunăre-Marea Neagră se elimină inconvenientul cel mai important în calea navigației Dunării; se realizează o ieșire la mare ferilă de neajunsurile barei dela Sulina. Îmbunătățirea condițiilor de navigație la Porțile de Fier și pe restul cursului, în timpul apelor scăzute, se va putea realiza și multă oare amenajările hidroelectrice și cu lucrările de îndiguiri care vor trebui făcute pentru recuperarea terenurilor inundabile.

Prin îndiguiri judicioase combinate, pentru a nu micșora posibilitatea de descărcare la viituri mari ale apelor Dunării, după evaluările cele mai recente se pot pune în valoare în regiunile inundabile (fără Delta) circa 540.000 ha., constând din domenii piscicole, păduri și importante terenuri agricole.

Având în vedere calitatea excepțională a terenurilor recuperate, posibilitățile ușoare și abundente de irigație cu apă din Dunăre, clima mai caldă și disponibilitățile viitoare de energie, terenurile agricole recuperate vor putea fi cultivate cu plante industriale, bumbac, orez, culturi intensive de cereale, grădinărie, plante subtropicale, pomi fructiferi și plantații forestiere.

Pe lângă irigarea terenurilor din lunca, se pot iriga cu apă din Dunăre, prin pompare, suprafețe întinse de terenuri, după cum s'a menționat mai sus.

AMENAJAREA BĂLȚILOR DIN LUNCA DUNĂRII ȘI PISCICULTURA

Bălțile din lunca Dunării nu au în prezent asigurată primăria apei în toate anotimpurile.

În cadrul amenajării luncei Dunării se prevede rezervarea unei suprafețe întinse pentru bălțile ameliorate, păstrându-se bălțile existente și creându-se bazine speciale pentru creșterea peșilor. Bălțile vor trebui asanate, asigurându-li-se o alimentare mai activă cu apă proaspătă, în unele cazuri chiar prin pompare, în vederea sporirii producției de pește.

Printr-o piscicultură sistematică se va putea ridica producția de pește, dela valoarea scăzută de azi, până la peste 100 kg. pe hectar.

Prin secarea mlaștinilor și asigurarea circulației apei în toate bălțile, se reduc focarele de paludism și se ameliorează condițiile sanitare în localitățile din regiunea văii Dunării.

Valorificarea prin pescuit și agricultură a Deltei Dunării. Delta Dunării și problemele economice legate de această regiune merita o atenție deosebită. Din suprafața totală de 430.000 ha., (38.000 ha. sunt bălți, luminărișuri de apă și gârle, care nu pot fi valorificate decât prin pescuit; 267.000 ha. sunt ocupate de stuful fixat și plaur plutitor, plante care reprezintă materie primă importantă pentru industrializare.

Circa 55.000 ha. din suprafața Deltei reprezintă grinduri de culturi, pășuni, păduri și așezări omenești.

Această din urmă suprafață se pretează la culturi intensive irigate. O dezvoltare deosebită pot căpăta livezile de pomi fructiferi și industriile alimentare legate de această producție. Livezile de pomi irigate, mai ales speciile puțin rezistente la seceta, pot asigura o producție importantă și valoroasă.

Delta poate deveni, prin irigarea grădinilor de zarzavat, un izvor bogat de producție în masa a legumelor și al dezvoltării unei industrii alimentare locale.

Date fiind condițiile naturale favorabile, se va putea dezvolta cultura plantelor subtropicale (ceai, lămâi etc.).

Amenajări hidroelectrice. Dunărea reprezintă pentru țara noastră, cât și pentru țările vecine, o sursă importantă de energie hidroelectrică, care se poate valorifica în condiții economice. Regiunea cea mai importantă din punct de vedere energetic este aceea a Porților de Fier, unde se pot amenaja centrale mari cu putere instalată totală de circa 1.280.000 kw. și cu o capacitate de producție de 8,8 miliarde kw.-ore într'un an hidrografic mediu.

Aceste centrale vor constitui sursele de bază ale sistemelor noastre energetice și, datorită prețului de cost redus și disponibilităților mari de energie, vor permite crearea de industrii electrolitice, electrometallurgice, de îngrășăminte chimice, irigații prin pompare etc.

Odată cu amenajarea acestor centrale se vor rezolva și dificultățile actuale ale navigației prin Porțile de Fier.

Cursul inferior al Dunării dela Porțile de Fier și până la Marea nea fost studiat până în prezent din punct de vedere energetic; aceste studii vor trebui să fie întreprinse în anii viitori.

Folosirea apelor constituie un tărâm vast pentru cercetări științifice și pentru lucrări de cea mai mare importanță pentru economia națională, pentru propășirea și înflorirea Patriei noastre. Toate aceste probleme care au fost schitate aci vor trebui să devină o preocupare serioasă a organelor de stat, a oamenilor de știință, a specialiștilor și tehnicienilor, ca și a întregii populații muncitoare din țara noastră. În scopul de a se elabora un plan general pentru folosirea apelor și a se trece la punerea lui în practică.

Călăuzindu-se de grandioasele planuri staliniste de împăduriri și plantare a perdelelor de protecție, de irigare a unor teritorii întinse, ca și de eroica luptă a oamenilor sovietici pentru stăpânirea naturii, poporul muncitor din țara noastră are în fața sa marea sarcină de a stăpâni și folosi apele care străbat teritoriul Patriei noastre, pentru a birui seceta, înundațiile și a combate eroziunile. Apele noastre pot și trebuie să fie silite să pună în mișcare puternice turbine care trimit curent electric la sute de kilometri distanță, să fertilizeze pământul și să dea naștere la noi suprafețe arabile, să dea viață terenurilor vlăguite și degradate.

Oamenii sovietici ne învață că forțele naturii pot fi stăpânite și puse în slujba cauzei comunismului și a păcii. Să însușim această prețioasă învățătură a marelui popor sovietic.

INDUSTRIA ELECTROTEHNICĂ

Electrificarea necesită crearea unor baze proprii industriale pentru producerea mașinilor electrice și a aparatului respective.

Parte din utilajul și mașinile necesare realizării programului de lucrări pentru electrificarea țării, schitat mai sus, va fi procurat prin import.

Marea Țară a Socialismului ne dă și pe acest tărâm un sprijin considerabil, care constă atât în ajutor tehnic, cât și în utilajul necesar construirii unor fabrici de turbogeneratoare, de mașini și aparatură electrică grea etc.

Cea mai însemnată parte din necesitățile de utilaj și mașini va trebui însă produsă în țară. În acest scop, industria noastră electrotehnică va lua o mare dezvoltare, fiind așezată pe baze largi. Măsurile prevăzute în acest scop în planul de electrificare sunt următoarele:

1. Înființarea la Reșița, în cadrul întreprinderii „Sovrommetal”, a unei fabrici de echipament energetic care să producă turbine de aburi, turbine hidraulice, generatori electrice. Fabricația va începe în 1951, pe baza documentației ce va fi primită din U.R.S.S.

2. Dezvoltarea uzinelor „Vulcan” din București, pentru a putea produce cazane de aburi necesare noilor uzine termoelectrice.

Deasemenea se va organiza, în cadrul industriei construcțiilor de mașini, fabricarea echipamentului mecanic (vane, stăvilare, conducte forțate etc.) necesar uzinelor hidroelectrice.

3. Înființarea la Cralova a fabricii „Electro-Putere”, care va produce transformatori necesari stațiilor de distribuție, aparataj de înaltă tensiune pentru stațiuni și centrale, mașini electrice, relative pentru consumul energiei electrice cu puteri dela 50—2.000 kw. Fabrica „Electro-Putere” este în curs de instalare și va intra parțial în funcțiune încă în anul 1951.

4. Dezvoltarea fabricii existente de motoare electrice pentru a satisface toate necesitățile — și anume:

— „Electro-Precizia” (Satu-Lung), pentru motoare asincrone și micromotoare.

— „Electro-Motorul” (Timișoara), pentru motoare asincrone.

— „Dinamo” (București), pentru motoare asincrone mari și speciale, mașini de curent continuu, generatori pentru electrificări rurale etc.

5. Înființarea la București a unei fabrici de aparataj de joasă tensiune, care va începe să lucreze în 1951 și se va dezvolta în cursul planului cincinal.

6. Dezvoltarea actualei fabrici „Vestitorul”, pentru a fabrica instrumente de măsură, relee și telefoane automate.

7. Înființarea unei fabrici de cabluri și conducte electrice izolate și neizolate. Până la intrarea ei în funcțiune, actualele

fabricii „Electro-Cablu” și „Industria Sârmei” vor face față parțial nevoilor.

8. Înființarea unei fabricii de radio și electronică, prin desvoltarea actualei fabricii „Radio Popular”.

9. Înființarea unei fabricii moderne de materiale electrotehnice, necesare fabricării mașinilor, aparatajului și produselor electrotehnice. Proiectul fabricii se execută în Uniunea Sovietică, care ne pune la dispoziție și toate procedeele de fabricație necesare.

10. Înființarea unei fabricii pentru materiale electroceramice izolatoare. Și această fabrică se va proiecta în Uniunea Sovietică și se va instala în primul plan cincinal.

11. Crearea unui Institut de cercetări și încercări electrotehnice, dotat cu un laborator pentru executarea încercărilor de tip a produselor electrotehnice, măsurători de precizie și cercetări tehnice în vederea desvoltării construcțiilor noi.

După instalarea și punerea în funcțiune a tuturor acestor fabrici, industria noastră electrotehnică va fi în măsură să producă cea mai mare parte din utilajul electric necesar electrificării, precum și produse de larg consum din domeniul electrotehnic.

Planul stabilește cantitățile de materiale principale de construcție, necesare pentru realizarea programului de lucrări expus mai sus și cantitățile totale de combustibil necesare programului de 10 ani.

Pentru realizarea acestui program s'au înființat și organizat întreprinderi de proiectare, construcții și montaj, specializate în domeniile respective. Ele se dotează în prezent cu utilajul necesar.

Toate centralele prevăzute în planul de electrificare sunt în curs de proiectare. Uzinele Monești, Sadu, Doicești și Ovidiu II sunt în curs de executare, lucrările pentru primele trei fiind avansate. Pentru alte centrale, printre care și centrala Stejar pe Bistrița, se lucrează la amenajarea șantierelor.

Utilajul electromecanic pentru centralele prevăzute a fi puse în funcțiune în cursul primului plan cincinal este în cea mai mare parte executat. Parte din acest utilaj este în curs de sosit în țară; montajul lui va începe în anul 1951.

Electrificarea țării va cere un mare număr de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri. Unele cadre au și fost pregătite în acest scop, altele sunt în curs de pregătire și specializare. S'au luat măsuri pentru o masivă sporire a cadrelor de specialiști dela 26.375, câte sunt în prezent, la circa 69.000 până la sfârșitul anului 1955. În afară de școlile tehnice, au fost create în acest scop și se vor mai înființa școli noi, capabile a promova la timp numărul de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri prevăzuți în plan. Va fi construit Institutul energetic de învățământ superior din București. Au fost trimiși pentru specializare în fabricile de mașini, aparataj și materiale electrotehnice din U.R.S.S. un număr de 200 de muncitori, tehnicieni și ingineri, care, însușindu-și cea mai avansată tehnică de fabricație, vor constitui cadre bune pregătite ale tinerei noastre industrii electrotehnice. Prin aceasta primim încă un ajutor de neprețuit din partea U.R.S.S. în opera de industrializare a țării și de ridicare de noi cadre de specialiști.

RENTABILITATEA PLANULUI DE ELECTRIFICARE

Marile centrale hidro și termoelectrice vor necesita o cheltuială totală de investiții de 140 de miliarde de lei, la care se adaugă suma de lei 35 de miliarde, reprezentând costul liniilor de transport și stațiilor de transformare de înaltă tensiune.

Scoțând prețul de vânzare a energiei hidroelectrice la 2,50 lei pe kw-oră și a energiei termoelectrice la 3,50 lei pe kw-oră față de prețul mediu actual de 5,80 lei pe kw-oră, aceste cheltuieli de investiții se vor amortiza numai din vânzarea energiei produse în 18 ani și jumătate dela punerea în funcțiune a instalațiilor.

Cu toate că prețul energiei electrice se va reduce față de cel actual aproape la jumătate, prin termenul scurt de amortizare a cheltuielilor de investiții se dovedește cu prisosință și rentabilitatea economică a planului de electrificare.

Aceste cifre nu dau însă decât o imagine incompletă a urmărilor bogățiilor și a avantajelor care vor rezulta pentru economia țării din realizarea planului de electrificare prin irigații, recuperarea de terenuri inundabile, piscicultură etc.

Tovarăși,

Din cele expuse ați putut lua cunoștință de principalele probleme ale planului de electrificare și folosire a apelor țării noastre.

Este un plan pe un termen îndelungat, un plan de perspectivă. El exprimă în cel mai înalt grad voința și hotărîrea partidului nostru de a asigura țării un necontenit progres și poporului muncitor o viață tot mai bună și mai însoțită.

Planul de electrificare și de folosire a apelor țării noastre poate fi considerat parte integrantă din programul partidului nostru. El va trebui să devină cauza fiecărui comunist, deoarece comuniștii sunt constructorii vieții noi, stegarii ideilor celor mai înalinate

Aplicarea în viață a acestui plan de electrificare și folosire a apelor va duce Republica noastră Populară la o mare înflorire. Deaceia el este cauza clasei muncitoare, cauza oamenilor de știință și a intelectualilor iubitori de progres, cauza fiecărui om cu dragoste de Patrie.

Electrificarea țării este o idee de o uriașă forță mobilizatoare. Pentru muncitorimea din fabrici și uzine, electrificarea înseamnă ridicarea nivelului tehnic, introducerea pe o scară cât mai întinsă a mecanizării și a automatizării, lichidarea treptată a muncii brute manuale, grăbirea și ușurarea realizării primului nostru cincinal și a cincinalelor următoare.

Țărănimia muncitoare, careia electrificarea îi aduce lumina în cămine și îi asigură introducerea pe scară întinsă a muncii mecanizate în agricultură, creșterea considerabilă a producției la hectar, va socoti electrificarea ca o cauză proprie și va lupta și munci din toată inima pentru izbândă ei.

Electrificarea este cauza oamenilor de știință, a tehnicienilor și inginerilor, pentru care se deschid perspective nebănuite de desfășurare a priceperii și capacității lor tehnice, puse în slujba poporului muncitor.

Și în timpul capitalismului, oameni de știință cu dragoste de Patrie, care visau binele poporului, s'au gândit la problema electrificării, au elaborat chiar unele planuri modeste, dar îndrăznețe,

pentru folosirea apelor. Ei au fost însă curând decepționați de regimul burghezo-moșieresc, dușman al progresului și plin de dispreț față de capacitățile creatoare ale oamenilor noștri de știință

Cu totul alte puțințe de activitate creatoare au auzi oamenii de știință, specialiștii și tehnicienii, când puterea politică se afla în mâinile clasei muncitoare, constructoare a socialismului. Munca sârguincioasă și plină de entuziasm a specialiștilor care au contribuit la elaborarea acestui plan, ca și discuțiile largi și pline de conținut care au avut loc în sesiunea lărgită extraordinară a Academiei R.P.R., constituie dovada vie a marelui interes și avânt pe care l-a stărnit în mijlocul savanților, inginerilor și tehnicienilor noștri ideea electrificării țării și a folosirii apelor.

Pe drept cuvânt spunea la sesiunea Academiei acad. Traian Săvulescu că deabia acum, în condițiile regimului de democrație populară, știința privește cu încredere în viitor, iar oamenii de știință văd posibilitățile nemărginite ce li se oferă pentru descoperirea și punerea în valoare a bogățiilor naturale ale țării, pentru îmbunătățirea continuă a sănătății și ridicării nivelului cultural al poporului, pentru înflorirea Patriei, pentru întărirea luptei pentru pace și libertate.

Într'adevăr, ce orizont larg, ce câmp vast de cercetări deschide în fața oamenilor de știință și a tehnicienilor electrificarea și folosirea apelor Patriei noastre!

Un ecou deosebit de puternic vor avea lucrările inițiate de partidul nostru, în sânul tineretului. Tinerii muncitori și țărani, tinerii studioși, tinerii ingineri și tehnicieni sunt chemați să-și pună entuziasmul lor creator, îndrăzneala lor de gândire și de acțiune, înălțărul lor patriotism, interesul pentru tot ce e nou și înaintat, în slujba biruirii forțelor potrivnice ale naturii, în slujba triumfului planului de electrificare și de folosire a apelor.

În Uniunea Sovietică, zădărire a comunismului, oamenii se vieții, conduși de marele Partid Bolșevic și de genialul Stalin, își consacră toate eforturile muncii pașnice creatoare, supun cu îndrăzneală nemăpomenită forțele naturii, silindu-le să lucreze spre binele omului.

Acesta este drumul pe care pășim și noi.

Punerea în aplicare a planului de electrificare și folosirea apelor din țara noastră va face să crească puterea economică a Patriei noastre, slujind astfel cauza socialismului și a păcii.

Tovarăși,

Prin presă, radio, cinematografe, așezăminte culturale, propagandiști, agitatori etc., prin toate verigile aparatului nostru de propagandă și agitație, să facem ca fiecare om al muncii să cunoască ideile și măsurile practice ale planului. Realizarea acestui plan este de neconceput fără mobilizarea organizațiilor sindicale, de linereț, de femei, a oamenilor muncii dela orașe și sate, a savanților, inginerilor și tehnicienilor.

În industria energetică și electrotehnică, în metalurgie, în industria mănăstărie, în construcții, transporturi, agricultură, silvicultură și industria țesuturilor, în învățământul public, în instituțiile științifice, în instituțiile de studii, cercetări și profesorii, va trebui desfășurată o intensă activitate tehnică-organizatorică pentru punerea în aplicare a planului de electrificare și pentru completarea cercetărilor impuse de această mare acțiune. În cursul primului plan cincinal vor trebui întocmite planurile și proiectele lucrărilor de amenajare a apelor, pe bazine hidrografice și pe întreaga țară. În acest scop se vor înființa studii privitoare la toate problemele în legătură cu apele, probleme ce interesează economia generală a țării și gospodărirea apelor din diferite bazine hidrografice.

Vor trebui întocmite proiectele lucrărilor: a) de irigații, recuperare a terenurilor inundabile, asanări, piscicultură; b) de amenajare a căilor interioare de navigație; c) de reimpădurire, protejere a torenților, crearea de perdele de protecție, prevenirea și combaterea eroziunilor.

În învățământul public se va da o atenție deosebită studiului științelor legate de realizarea planului de electrificare: electriceității, fizicii, matematicii, geologiei, hidrografiei etc. Vor trebui luate măsuri pentru a asigura învățământului tehnic de toate gradele cadre didactice calificate, manuale tehnice de specialitate, laboratoarele, atelierele și materialul didactic necesar.

Sfaturile Populare regionale, raionale, orașenești și comunale, care vor fi alese în ziua de 3 Decembrie 1950, vor trebui să dea un sprijin activ planului de electrificare a țării, aplicând măsurile prevăzute în plan, pe baza dezvoltării la maximum a inițiativei maselor și a folosirii la maximum a izvoarelor și posibilităților locale.

Organizațiile de partid trebuie să organizeze studierea planului de electrificare astfel încât fiecare membru de partid să-l înțelegă temeinic. Comuniștii au sarcina să mobilizeze masele cele mai largi și inițiativa lor creatoare în munca de înlăptuire a electrificării țării.

Comitetele de partid au datoria să desfășoare o muncă sistematică politică și organizatorică de mobilizare a muncitorilor și tehnicienilor de pe șantiere, din fabricile de utilaj și echipament energetic și să dea o atenție deosebită creșterii de noi cadre necesare îndeplinirii sarcinilor cuprinse în planul de electrificare.

Planul de electrificare a țării și de folosire a apelor exprimă marea voință de pace a poporului nostru. Dornic să-și construiască o viață nouă, pe temelii noi, poporul nostru are nevoie de pace. Mărețele lucrări pe care el le îndeplinește demonstrează încrederea sa fierbinte în victoria forțelor păcii asupra forțelor războiului. Oamenii muncii din țara noastră știu că forțele păcii sunt și vor fi atât de puternice, încât, chiar dacă imperialiștii americani ar încerca să-și pună în aplicare planurile lor criminale, aceste forțe vor fi în stare să paralizeze din fașă mișcările lor și să-i împiedice a pricinui omenirii distrugeri catastrofale.

Electrificarea și folosirea apelor Patriei noastre este o sarcină de capetenie a partidului nostru.

Comitetul Central al partidului nostru își exprimă convingerea că milioanele de oameni ai muncii vor răspunde cu înflăcărare patriotică la chemarea partidului pentru înlăptuirea electrificării, construirii socialismului în țara noastră, pentru cauza apărării păcii.

„Scînteia” nr. 1.975
din 29 Octombrie 1951

FORȚELE PĂCII ȘI SOCIALISMULUI VOR ÎNVINȚE!

La 7 Noiembrie se împlinesc 33 de ani dela evenimentul cel mai mare din istoria omenirii: Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, înfrântă victorios de proletariatul rus sub conducerea Partidului Bolșevic al lui Lenin și Stalin, Revoluția din Octombrie a fost în același timp o mare victorie a proletariatului internațional. Rupând frontul imperialismului, ea a instaurat prima putere din lume a muncitorilor și țăranilor, a exercitat o puternică influență revoluționară asupra întregii vieți sociale din toate țările, a inaugurat o nouă eră în istoria omenirii.

Zadarnice au fost eforturile burgheziei imperialiste de a sugruma Revoluția din Octombrie și de a stăvili consecințele ei incalculabile. Cu cât trec anii, cu atât mai epocală apare însemnătatea ei, cu atât mai mare este numărul popoarelor care o iau drept călăuză în lupta lor de eliberare de sub jugul asupririi și exploatării.

Marele stat sovietic, creat de Lenin și Stalin, a mers din victorie în victorie, devenind cea mai mare forță economică și politică din lume. Epocalele succese dobândite de U.R.S.S. în realizarea cîmănaului postbelic, care au dus la o nouă creștere și întărire a economiei sovietice, giganticele planuri staliniste de împăduriri și irigații a deșerturilor, uriașele hidrocentrale și canale pe care le înfrățesc oamenii sovietici — toate acestea sunt o mărturie categorică a superiorității orânduirii socialiste asupra orânduirii capitaliste și a mersului ei invincibil spre comunism.

Oamenii sovietici își consacră toate eforturile lor muncii pașnice creatoare. Cu 24% a crescut producția globală a industriei sovietice în trimestrul III al anului 1950 față de aceeași perioadă a anului trecut, cu 2.400.000 a crescut numărul muncitorilor și funcționarilor ocupați în economia națională. A sporit considerabil producția bunurilor de larg consum și a articolelor tehnice, ceea ce asigură oamenilor muncii din U.R.S.S. puțința unui trai îmbelșugat.

Pe aceeași cale pășesc republicile de democrație populară. Politica lor de pace și lupta împotriva războiului sunt însoțite de o energică și stăruitoare muncă constructivă și de eforturi neobosite pentru îmbunătățirea prin toate mijloacele a stării materiale și culturale a celor ce muncesc. În vreme ce niciuna din țările marșalizate n'a reușit să atingă nivelul antebelic al producției industriale, toate țările de democrație populară au depășit cu mult acest nivel. Creșterea anuală a producției industriale în aceste țări este între 15 și 25%, ritm la care nici nu pot visa țările încăpute pe mâinile colonialiștilor americano-englezi. Inflația și șomajul sunt lucruri de domeniul trecutului în țările de democrație populară.

Victoria revoluției populare chineze a deschis calea spre o largă dezvoltare a forțelor de producție în această uriașă țară. Republica Populară Chineză a reușit să stabilizeze viața economică, lichidând inflația, refăcând mii de întreprinderi și linii ferate. Situația clasei muncitoare se îmbunătățește necontenit, iar prin reforma agrară în curs de împlinire țăranii sunt eliberați de jugul feudașilor și dobândesc puțința unui trai omenesc.

Un rol important în realizarea acestor mari succese îl joacă relațiile economice de tip nou, socialist, dintre Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. Aceste relații exprimă politica stalinistă de pace și de prietenie între popoare, politica de colaborare pe baza egalității în drepturi între popoarele mari și mici.

Progresul economic și creșterea neîncetată a nivelului de trai al maselor muncitoare constituie trăsăturile caracteristice ale politicii de pace duse de toate țările eliberate din lanțul imperialismului.

Cu totul altfel se desfășoară lucrurile în țările în care poruncește imperialismul american și englez. Totul în aceste țări este dominat de pregătirea războiului. Cu ajutorul războiului, imperialiștii americani și sateliții lor speră să-și rezolve propriile lor contradicții

și dificultăți, să consolideze pozițiile capitalului monopolist și să cucerească dominația mondială.

Cercurile conducătoare din Statele Unite și Anglia folosesc cele mai cinice metode de distrugere și de ucidere barbară a oameșilor. Pustiirea sălbatică a Coreei, asasinarea în masă a populației civile de către vandali americani-fasciști constituie imaginea vie a planurilor pe care imperialismul americano-englez le nutrește cu privire la întreaga omenire.

În bugetul Statelor Unite peste 70% din cheltuielile directe și indirecte sunt destinate pregătirii războiului. Sporind mereu povara cheltuielilor de război și aruncând-o în spatele poporului american, Truman a avertizat pe Americanii de rând că Statele Unite „trebuie să consacre mai multe resurse scopurilor militare și mai puține consumului civil”. Aceasta înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât reînvierea deghizată a vechii formule hitleriste „lupta în loc de uit”.

„Planul Marshall” a devenit instrumentul tăgș al politicii războinice americane. Revista americană „Business Week” a scris negru pe alb: „Fondurile investite în contul „planului Marshall” nu vor fi afectate industriilor care produc obiecte de consum, ci celor care prezintă un interes militar direct sau indirect”.

În țările înrobite de imperialismul americano-englez, regresul economic și coborârea neîncetată a nivelului de trai al maselor muncitoare sunt un rezultat direct al politicii de război a cercurilor conducătoare.

Pe ruina, mizeria și foametea maselor și a celor 45.000.000 de șomeri ai lumii capitaliste, crește uriaș beneficiile trusturilor. Întreprinderile Boeing, care fabrică „fortărețe sbrătoare” din care pirații americani ai aerului aruncă bombe asupra caselor, școlilor și spitalelor din Coreea, și-au ridicat beneficiile în primul semestru al anului 1950, față de aceeași perioadă a anului 1949, de 9 ori! Dar de pe acum concentrarea comenzilor de stat și a resurselor de materii prime în mâinile magnatilor industriei de război provoacă stagnarea și ruina celorlalte ramuri ale economiei. Căci ce înseamnă a angaja economia națională pe calea economiei de război? Aceasta înseamnă — spune tovarășul Stalin — a orienta industria într-un sens unilateral, spre război; înseamnă a lărgi prin toate mijloacele producția de obiecte necesare războiului, producție care nu este

destinată de consumul populației, înseamnă a restrânge la extrem producția și mai ales aprovizionarea pieței cu obiecte de consum pentru populație; înseamnă, în consecință, a restrânge consumul populației și a pune țara în fața unei crize economice”.

Politica de pace a Uniunii Sovietice decurge din natura ordinii sale socialiste. Uniunii Sovietice îi este străină tendința expansiunilor externe și a cuceririlor coloniale, deoarece doborârea puterii exploatarelor a tăiat dela rădăcina cauzele care dau naștere la asemenea tendințe. Același lucru se poate spune despre țările de democrație populară, care construiesc socialismul.

Tovarășul Stalin a afirmat în repetate rânduri posibilitatea coexistenței pașnice a celor două sisteme — socialist și capitaliste. Întreaga politică externă stalinistă este străbătută de dorința sincera de colaborare și de întărire a relațiilor normale dintre țări, de dorința de a alege în toate împrejurările calea reglementării pașnice a divergențelor internaționale. Această se exprimă și prin lupta neobosită pe care o duce U.R.S.S. pentru întărirea O.N.U., pentru apărarea principiilor care stau la baza acestei organizații, chemată să devină unul din cei mai importanți factori în lupta pentru pace și pentru colaborare internațională.

Imperialiștii americano-englezi au respins însă pactul de pace între marile puteri, propus de U.R.S.S., și resping orice acord cu Uniunea Sovietică, deoarece aceasta ar însemna prăbușirea întregii lor politici, clădită pe propagarea sfruntatei minciuni despre „imposibilitatea unei înțelegeri cu Uniunea Sovietică” și îndreptată spre cucerirea dominației mondiale.

Calmul și fermitatea Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară în fața provocărilor imperialiste izvorăsc din conștiința faptului că politica acestor țări reprezintă interesele popoarelor lor și are întregul lor sprijin, izvorăsc din încrederea lor în viitor și din conștiința superiorității forțelor lor. Politica de pace și de colaborare dusă de Uniunea Sovietică și de țările de democrație populară are tot mai mulți prieteni și aliați în persoana popoarelor din țările imperialiste, în timp ce prăpastia dintre cercurile imperialiștilor războinici americano-englezi și masele largi populare se adâncește tot mai mult, ducând la izolarea trumanilor și churchillilor — dusmanii înverșunați ai păcii și libertății popoarelor.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a exercitat o înădărită deosebit de puternică asupra cursului dezvoltării istorice a poporului român, care a avut feliicită să facă parte din rândul popoarelor eliberate de Armata Sovietică, dobândind astfel pînă la unel libere dezvoltări democratice și cîștigând pentru prima dată în istoria sa o reală independență. Fără Uniunea Sovietică, poporul nostru n'ar fi putut păstra independența națională și suveranitatea statului, amenințate de imperialismul americano-englez. Sprijinul economic, politic, moral și ideologic pe care ni-l dă Uniunea Sovietică și tovarășul Stalin, este de neprețuit.

Acum, cînd înaintăm în complexitatea problemelor pe care le pune construirea socialismului, ne dam și mai bine seama de înensul ajutor ce-l reprezintă pentru partidul nostru, pentru regimul de democrație populară și pentru întregul nostru popor muncitor învătăturiile lui Lenin și Stalin, ca și întreaga experiență practică a Partidului Bolșevic și a Statului Sovietic. Noile teze științifice elaborate de tovarășul Stalin aduc un aport prețios teoriei materialismului dialectic și materialismului istoric. Claritatea deplină adusă de tovarășul Stalin în problemele privitoare la legătura reciprocă dintre bază și suprastructură și la rolul activ al suprastructurii sunt de cea mai mare însemnătate pentru țările de democrație populară.

Statul de democrație populară joacă un rol din ce în ce mai activ în opera de construire a bazei economice a socialismului. Datorită puternicului avînt politic cu care luptă clasa muncitoare pentru realizarea planurilor de stat, în Republica Populară Română producția industrială a întrecut cu mai bine de jumătate nivelul antebelic. Somaajul a dispărut din țara noastră: din an în an sporește numărul muncitorilor și funcționarilor ocupați în economia națională. A crescut salariul mediu; asistența socială de care se bucură oamenii muncii în țara noastră este de neconceput într-o țară capitalistă.

Aplicînd la țară politica partidului, statul acordă țăranimii muncitoare ajutor în credite, unelte de producție, înlesniri fiscale, îmbunătățind în mod simțitor starea ei economică și culturală. Marfuri în valoare de peste 60 de miliarde de lei au fost trimise anul acesta celor 5.600.000 de membri ai cooperativelor sătești. peste 5.000 de tractoare a trimis industria noastră la sate. Cele peste 1.000 de gospodării agricole colective, formate pe baza liberului

constituînt al țăranilor saraci și mijlocași, au dobândit primele succese pe tărîmul sporirii producției agricole și al îmbunătățirii traiului membrilor lor.

La 3 Decembrie vor avea loc în țara noastră alegerile de deputați în Sîturile Populare — organele locale ale puterii de stat. Ele vor întări puterea noastră de stat și vor constitui un important pas înainte pe calea aplicării principiului fundamental al adevăratei democrații: guvernarea statului de către masele largi ale oamenilor muncii.

Poporul român iubește din toată inima euceririle sale revoluționare. Lupta lui pentru pace, pentru apărarea independenței naționale a căpătat un adănc conținut: *ei are ce apăra*.

Sarcinile construcției socialiste, industrializarea și electricizarea țării, întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, întărirea gospodăriilor agricole colective și sporirea numărului lor, lupta împotriva elaburimii și izolarea ei, lupta împotriva elorțății dușmanilor, întărirea statului de democrație populară, ridicarea nivelului material și cultural al poporului muncitor — toate aceste sarcini sînt strîns legate în conștiința oamenilor muncii de ideea apărării active a păcii.

După realizarea planului de stat pe 1950 vom păși la îndeplinirea primului nostru plan cincinal, în decursul căruia producția industrială va crește de două ori față de 1950.

Recenta plenară a C.C. al P.M.R. a aprobat mărșul plan de electricizare și de folosire a apelor țării (irigații, împăduriri, perdele de protecție, recuperarea terenurilor inundabile, dezvoltarea navigației, pisciculturii etc.). Ridicarea puterii electrice instalate, în prima etapă de 10 ani, de la 600.000 kw. la 2.600.000 kw, va permite realizarea trecerii treptate a industriei și agriculturii la o bază tehnică nouă, la baza tehnică a marilor producții moderne, va duce la dezvoltarea acelor ramuri ale economiei naționale care vor ridica puterea economică a țării și capacitățile ei de apărare, lucru de mare însemnătate în lupta pentru pace.

Poporul nostru nu uită niciun moment amenințarea ce o prezintă pentru pacea lumii imperialismul americano-englez și agentul lor zelos Iuda-Tito, care își desfoară activitatea sa ticăloasă în vecinătatea țării noastre. Din cauza politici criminale a fasciștilor hitoiști, Iugoslavia se rostogolește tot mai jos pe calea marșalării,

cu umările ei inevitabile, foametea, lichidarea industriei, transformarea Iugoslaviei în baza militară a imperialismului american și a popoarelor ei în carne de tun la ordinul Wall-Street-ului. Popoarele Iugoslaviei nu se vor lăsa însă țările în război împotriva Uniunii Sovietice și democrațiilor populare. Ele nu vor uita Revoluția din Octombrie, ceea ce îi dărează și ceea ce înseamnă pentru ele.

Pregătind războiul împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară, noii pretendenți la dominația mondială, imperialiștii americano-englezi, au vădit rezultatele lamentabile ale intervenției celor 14 state împotriva tânărului stat sovietic, au uitat soarta Imperialiștilor germani care au atacat Uniunea Sovietică. Ei au uitat cum s'a terminat intervenția americană în China. Dar sute de milioane de oameni țin minte ce a însemnat pentru asupriți și expiaști din lumea întreagă Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Ele țin minte că Uniunea Sovietică a salvat omenirea și civilizația de barbaria fascistă, țin minte pe eroii Stalingradului și vor fi dătătoare de nădejdi și încredere în victorie a marelui Stalin.

Pacea va învinge războiul! În zilele noastre nu există forță pe lume care să întoarcă înapoi toată istoria. Forțele păcii și ale socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, pășesc înainte spre noi victorii!

„Pentru pace trăinică, pentru democrație populară” nr. 44 (104) din 4 Noiembrie 1959.

CUPRINSUL

Raportul politic al Comitetului Central la Conferința națională a Partidului Comunist Român. Octombrie 1945	5
Poziția Partidului Comunist Român față de curentele zovine și revizioniste. <i>Exponere făcută la sesiunea largită a C. C. al P. C. R. Iulie 1946</i>	73
Partidul Comunist Român în lupta pentru democratizarea țării. <i>Raport informativ făcut la cunsfătuirea reprezentanților unor partide comuniste care a avut loc în Polonia la sfârșitul lunii Septembrie 1947</i>	76
Cuvântare rostită cu prilejul înapoierii delegației guvernamentale române dela Moscova 28 Februarie 1948	103
Raportul politic al Comitetului Central la Congresul Partidului Muncitoresc Român. 21 Februarie 1948	107
Cuvântare rostită în fața alegătorilor din București în ziua de 28 Martie 1948	159
Raport asupra proiectului de constituție făcut în fața Marii Adunări Naționale. 9 Aprilie 1948	160
Exponere de motive la proiectul de lege pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, miniere, bancare, de asigurări și de transport. 11 Iunie 1948	177
Exemplul măreț de construire a socialismului	180
Planul de stat al Republicii Populare Române pe anul 1949. <i>Exponere în fața Marii Adunări Naționale. 27 Decembrie 1948</i>	187
Lenin, geniu al omenirii muncitoare și marele învățător al proletariatului revoluționar. <i>Conferință rostită la adunarea solemnă comemorativă dela Ateneul R.P.R. 31 Ianuarie 1949</i>	210
Sarcinile Partidului Muncitoresc Român în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărăimea muncitoare și pentru transformarea socialistă a agriculturii. <i>Raport la sesiunea plenară a C. C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949</i>	227
Glica lui Tito — dușman de moarte al socialismului	287
Cinci ani dela eliberarea României	294
Raport cu prilejul adunării festive în cinstea zilei eliberării naționale a României. 22 August 1949	302

Republica Populară Română în plin avânt	321
Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a arătat oamenilor muncii din lumea întreagă căile de eliberare de sub jugul imperialismului. Căminarea la aniversarea festivă în cinstea celei de a 32-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie	333
Partidul Comunist din Iugoslavia în mâinile unor asasini și spioni. Raport prezentat la Consfătuirea Biroului Informativ al partidelor comuniste care a avut loc în a doua jumătate a lunii Noiembrie 1949	349
Lupta pentru pace, sarcină centrală a partidului nostru. Expunere în fața activității de partid, 8 Decembrie 1949	367
Eliberatorul popoarelor	384
Lupta de clasă în România în etapa actuală	391
Pentru puritatea rândurilor partidului	402
Gloțioasa aniversare a eliberării României	410
Raport asupra planului de electrificare a țării făcut la plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, 26 Octombrie 1950	416
Forțele păcii și socialismului vor învinge	444